

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

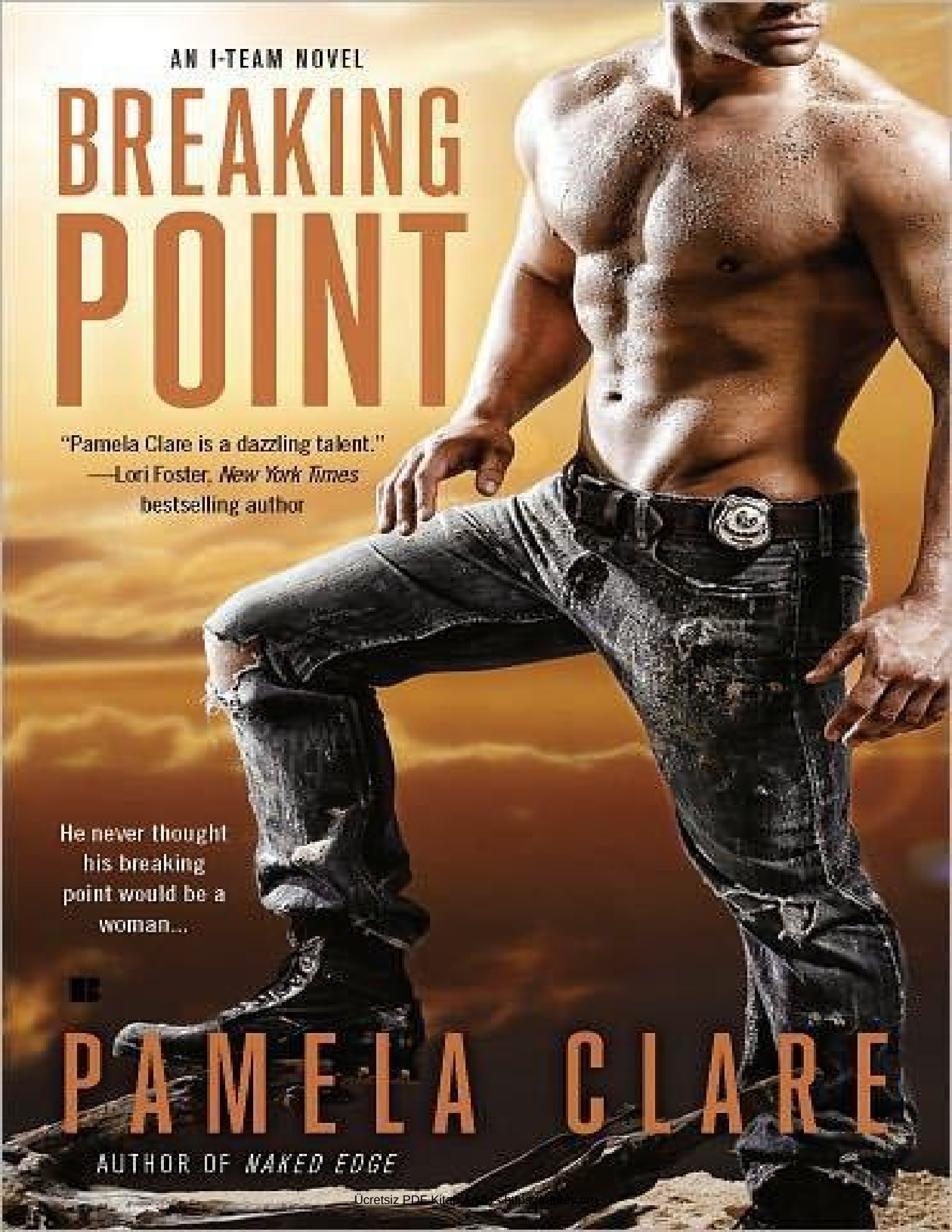
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN I-TEAM NOVEL

BREAKING POINT

"Pamela Clare is a dazzling talent."

—Lori Foster, *New York Times*
bestselling author

He never thought
his breaking
point would be a
woman...

PAMELA CLARE

AUTHOR OF *NAKED EDGE*

Çeviri Kitaplar

Telegram

BREAKING POINT

PA h d E I _ A C ? I _ A R E

8ERKLF SENSATİBN,NEWY0gK

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[Sayfası İthaf](#)
[Teşekkür](#)

[BÖLÜM 1](#)
[BÖLÜM 2](#)
[BÖLÜM 3](#)
[BÖLÜM 4](#)
[BÖLÜM 5](#)
[BÖLÜM 6](#)
[BÖLÜM 7](#)
[BÖLÜM 8](#)
[BÖLÜM 9](#)
[BÖLÜM 10](#)
[BÖLÜM 11](#)
[BÖLÜM 12](#)
[BÖLÜM 13](#)
[BÖLÜM 14](#)
[BÖLÜM 15](#)
[BÖLÜM 16](#)
[BÖLÜM 17](#)
[BÖLÜM 18](#)
[BÖLÜM 19](#)
[BÖLÜM 20](#)
[BÖLÜM 21](#)
[BÖLÜM 22](#)
[BÖLÜM 23](#)
[BÖLÜM 24](#)
[BÖLÜM 25](#)
[BÖLÜM 26](#)

[BÖLÜM 27](#)
[BÖLÜM 28](#)
[BÖLÜM 29](#)
[BÖLÜM 30](#)
[BÖLÜM 31](#)
[BÖLÜM 32](#)
[BÖLÜM 33](#)

[SONSÖZ](#)
[SÖZLÜK](#)
[Teaser bölümü](#)

**"Pamela Clare muhteşem bir hikaye anlatıcısıdır.
Güzel yazılmış, hızlı tempolu hikâyeler sizi soluksuz
bırakacak."**

-Leigh Greenwood, USA Today çoksatan yazarı

Övgü için ÇIPLAK KENAR

"Romantik gerilimin en iyisi! Önsözle birlikte hikâyenin içine çekildim ve sonraki her bölüm gerilim, aksiyon ve gelişen romantizmle beni büyülemeye devam etti, ve harika karakterler ... Cinsel gerilim ve soruşturmanın yürek hoplatan gerilimine katkıda bulunuyor. Hikaye hızlı bir tempoda ilerliyor. Olay örgüsünde o kadar çok aksiyon ve macera vardı ki okumayı bırakmak istemedim. Bu yazar kesinlikle okunacaklar listeme eklendi ve umarım geri dönüp okumaya devam ederim.

önceki I-Team hikayeleri."

-The Romance Studio (5 kalp)

"Sizi sayfalara yapıştıracak buharlı bir romantik gerilim. Bu son derece şehvetli roman saçlarınızı cinsel aktiviteyi anlatırken sizi tamamen merakta bırakıyor. Çok iyi bir okuma."

-Fresh Fiction

"İki sevimli kahramanın başrolde olduğu eğlenceli bir araştırma romantizmi. Heyecan verici bir romantik gerilim."

-Midwest Book Review

"Şunu söylemeliyim ki, başından sonuna kadar tamamen Bununla büyülendim! . . . Eğer bu seriyi denemediyseniz,

Çok iyi bir okuma fırsatını büyük ölçüde kaçıırıyorsunuz; sadece ateşli değil, aynı zamanda sürükleyici! Pamela Clare inanılmaz.

. Kesinlikle bir sayfa çevirici. Pamela Clare'in büyük bir hayranıyım ve ilk kitabını elime aldığımdan beri öyleyim; bana güvenin, kapakta Pamela Clare'in adını görürseniz, harika bir okuma içindesiniz demektir!"

-Night Owl Reviews (En İyi Seçim, 5 yıldız)

"Duyularınızı kavrayacak ... Bu seriyi sevecek ve bir öğleden sonra kendinizi bir kültüre kaptırmanın tadını çıkaracaksınız. büyüleyici."

-Romance Reviews Today

YASA DIŞI TEMAS

"Güçlü, seksi ve unutulmaz Yasadışı Temas, okumayı sevdiğim türden bir hikâye. Pamela Clare göz kamaştırıcı bir yetenek."

-Lori Foster, New York Times çoksatan yazarı

"Sürükleyici bir olay örgüsüne sahip, büyüleyici, yürek burkan bir sayfa çevirici. Bu hikaye, avuçlarınızı terletmekten kendinizi alamayacağınız kusurlu bir kahramanla benzersiz ve yaratıcı. Pamela Clare olağanüstü bir hikâye anlatıcısı."

-Fresh Fiction

"Bu heyecan verici, hızlı tempolu bir romantik gerilim. Aksiyon dolu."

-Midwest Book Review

"Her Şeye sahip bir romantik gerilim: cesur bir gerçekçilik, soluk soluğa bir aksiyon, dinamik karakterizasyonlar, Şaşırtıcı olay örgüleri ve iki başrol oyuncusu arasında kısa sürede unutamayacağınız yakıcı bir aşk."

-BookLoons

"Sürükleyici ve duygusal bir hikâye. Okurları koltuklarının ucuna oturtacak sürükleyici bir hikâye."

-Romance Reviews Today

"Heyecan verici, büyüleyici bir gerilim romanı. Harika karakterleri, birbiriyle bağlantılı farklı olay örgüleriyle harika bir hikaye çizgisi ve birlikte aşmaları gereken birçok engeli olan bir çift için mutlu bir sonu var."

-Romance Reader at Heart

"Clare'in etkileyici romanı sürükleyici bir gerilim, ustalıkla açığa çıkarılan sırlar ve okuyucuların duygusal olarak bağlanabileceği karakterlerle dolu. Kahramanlar arasındaki cinsel gerilim son derece ateşli ve ustaca kurgulanmış olay örgüsü bu heyecan verici kitabı okurların son sayfaya kadar ellerinden bırakamayacakları bir kitap haline getiriyor."

-Romantic Times (4 ½ yıldız)

SERT KANITLAR

"Sayfa çevirici, nabız hızlandırıcı bir gerilim. İster inanılmaz tarihi romanlarını yazıyor olsun, ister bu harika çağdaş romanları, Bayan Clare bir kez daha günümüzün en iyi hikâye anlatıcılarından biri olduğunu kanıtlıyor. Bu bir gerilim romanı, bir hazine ve muazzam."

-Fresh Fiction

"Muhteşem bir romantik gerilim. Hayranları bu güçlü gerilimi takdir edecek."

-Midwest Book Review

"Bu kitabı ne kadar tavsiye etsem azdır. Pamela Clare'in Zor Kanıt'ı güçlü ve bence kusursuz bir kitap. İyi bir gerilim ya da sadece iyi, tatmin edici bir okuma sevenler için 'kaçırılmaması gereken' bir kitap. "

-Romance Reader at Heart

"Heyecan verici bir hikâyesi olan, elinizden bırakamayacağınız bir kitap."

-MyShelf.com

"Clare, gerilim dolu yazılarına gerçekçi bir hava katıyor. [Sıkı, cesur bir gerilim. Clare kesinlikle kendi alanını bulmuş gibi görünüyor."

-Romantic Times

AŞIRI MARUZ KALMA

"Araştırmacı gazeteci yazar Clare, bu yoğun ve karmaşık romantik gerilime cesur bir gerçekçilik getiriyor. Extreme Exposure cızırtılı yeni bir kitabın lansman kitabıdır. bolca entrika, aksiyon ve romantizm vaat eden bir gerilim serisi. Gözünüzü ayırmamanız gereken bir yazar!"

-Romantic Times

"Mücevher gibi bir kitap olan Extreme Exposure, harika bir romantizmin tüm unsurlarına sahip ve eğlenceli bir yaz okuması."

-Romance Reviews Today (Mükemmel 10)

"Bu kitabı gerçekten çok sevdim çünkü çok gerçekçiydi. Karakterler tanımak isteyeceğim insanlardı. Belli ki Bayan Clare bu dünyayı ve araştırmacı gazeteciliğin inceliklerini biliyor. Bunu sizi yakalayan ve bırakmayan müthiş bir aşk hikâyesiyle aktarıyor. İnanın bana, biraz kaybettim Bu kitabı okuyarak uyuyun. Bayan Clare'in gelecekte izlenmesi gereken bir yazar olduğunu ve romantik gerilim okurlarının bu mükemmel, iyi yazılmış ve bu yıl okuduğum en iyi romanlardan biri olan bu romanı seveceklerini tahmin ediyorum."

-The Romance Readers Connection

Pamela Clare'den Berkley Sensation Kitapları

AŞIRI MARUZ KALMA
KESİN KANIT
YASADIŞI TEMAS
ÇIPLAK KENAR KIRILMA
NOKTASI

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario
M4P 2Y3, Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin
Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124,
Avustralya

(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi
-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda
(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank,
Johannesburg 2196,
Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

KIRILMA NOKTASI

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

BASIM TARİHİ

Berkley Sensation kitlesel pazar baskısı / Mayıs 2011

Telif hakkı © 2011 Pamela Clare'e aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, Penguin
Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN : 978-1-101-51432-0

BERKLEY® SENSATION

Berkley Sensation Books, The Berkley Publishing Group tarafından
yayınlanmaktadır,

Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY® SENSATION ve "B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari
markalarıdır.

<http://us.penguingroup.com>

Bu kitap Ciudad Juárez, Meksika'da öldürülen ve kaybolan yüzlerce kadının anısına adanmıştır. Vahşice öldürüldünüz ve önemsizmişsiniz gibi bir kenara atıldınız. Ama toprak gözyaşlarınızı, kanınızı, kemiklerinizi aldı ve yaslı bir anne gibi, toprağın kendisi adalet için haykırıyor. Mayıs Şiddet sona ersin ve bedenlerinizi ve hayatlarınızı çalanlardan hesap sorulsun.

TEŞEKKÜRLER

Eski ABD Colorado Bölgesi Şerifi Tina Lewis Rowe'a mizah anlayışı, içgörüsü ve hakkında sorulan binlerce soruyu yanıtlamaya hazır olduğu için özel olarak teşekkür ederiz. U.S. Marshals ve DUSM'lerin çalışmaları. Çok şık, akıllı ve etkileyici bir bayansınız. Keşke bir ara birlikte takılabilseniz.

Meksika'da kaçakları yakalamak ve EPIC'te çalışmakla ilgili hikayelerini paylaştığı için emekli ABD Şerif Yardımcısı Larry Homenick'e de teşekkürler. Sen ve Tina ile tekrar öğle yemeği yemeyi çok isterim. Ve evet, benden.

Katrina Kasırgası'nın hayatını değiştirdiği ve taslağı okuyarak Natalie'nin New Orleans geçmişinin kültürel yönlerini doğru bir şekilde anlamama yardımcı olmayı nezaketle kabul eden Christine Bruce'a çok teşekkür ederim.

Birçok kalbin atmasını sağlayan, kalp rehabilitasyonunda RN olan annem Mary White'a bu hikayenin bazı tıbbi yönlerine yardımcı olduğu için yürekten teşekkür ederim.

Arkadaşım ve menajerim Natasha Kern'e cesaretlendirmesi, mizahı ve desteği için ve editörüm Cindy Hwang'a hikayelerime olan inancını sürdürdüğü için ve Zach McBride'in zihnimdeki imajı olan Jed Hill'i Bu kitabın kapağı.

Yıllar boyunca yazarlığımı desteklemek için ellerinden gelenin fazlasını yapan kız kardeşim Michelle ve oğlum Benjamin'e kişisel teşekkürlerimi ve sevgilerimi sunuyorum.

Sue, Kristi ve Libby'ye bu kadar harika sürtükler oldukları için ve Ronlyn, Jenn, Stef, Ruth ve Bo'ya bu hikaye hakkındaki geri bildirimleri ve ben yazarken verdikleri destek için kucak dolusu öpücükler.

Boulder Weekly'nin yönetici editörü Jefferson Dodge'a kurgu kariyerimi desteklediği için teşekkür ederim.

Dünyanın en iyi yazı işleri müdürü. Sensiz ne yapardım ben?

Ve son olarak, yazabilmek için telefonu görmezden gelmek ve Şükran Günü yemeğini kaçırmak gibi şeyler yaptığımda gösterdikleri sevgi, cesaret ve anlayış için aileme teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

BÖLÜM 1

NATALIE BENOIT otobüsün penceresinden Ciudad Juárez sokaklarının akıp gidişini izliyor, şoförün klimayı açmasını diliyordu. Henüz öğlen olmamıştı ama şehir şimdiden fırın gibiydi. Palmiye ağaçları bile sıcaktan solmuş gibiydi. Temmuz sıcağı.

"Yılda üç mevsim daha varken, SPJ neden bu konferans için yazı seçmek zorunda kaldı?" O günkü programın kopyasıyla kendini yelpazeledi, göğüslerinin arasından ter damlıyordu.

"Sakin bana sıcak olduğunu düşündüğünü söyleme, Chula." Gazetenin en iyi tetikçisi Joaquin Ramirez, karşıdan ona sırttı koridorda, kamerası hâlâ pencereden dışarı bakıyor. "Yazın New Orleans'tan daha kötü olamaz."

"Oradan mı geliyorsunuz Bayan Benoit-New Orleans?" Culiacánlı bir gazeteci olan Enrique Marquez önündeki koltuktan arkasına baktı, İspanyol aksanı hem adının hem de memleketinin adının egzotik gelmesine neden oluyordu. Ellili yaşlarında olmasına rağmen tuzlu ve biberli saçları, iyi kesilmiş bıyığı ve torunlarından bahsederken parıldayan kahverengi gözleriyle hâlâ yakışıklı bir adamdı.

"Aksanından anlaşılmıyor mu?" Joaquin Natalie'ye göz kırptı.

Natalie yemi yutmayı reddederek Joaquin'i görmezden geldi. "Evet, efendim. Orada doğdum ve Garden District'te büyüdüm." Meslektaşları ne düşünürse düşünsün, aksanının olmamasının nedeni de buydu. "Louisiana'dan yıllar önce ayrıldım ve şimdi Denver'da yaşıyorum."

Bay Marquez'in bu işin peşini bırakacağını umuyordu ama bırakmayacağından neredeyse emindi. New Orleans'tan bahsedince insanlar fırtınayı sormak zorunda kalıyorlardı. Gazetecilerin New Orleans'tan çok

Çoğu insandan daha meraklı olan Natalie, onun bir sonraki sorusunun kaçınılmaz olduğunu düşündü.

"Katrina Kasırgası sırasında orada mı yaşıyordunuz?"

Pencereden dışarı baktı, sanki temsil ettikleri şey onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi kelimelerin hiçbir düşünce ve duygu olmadan gelmesine izin verdi. "Evet, efendim. Çoğumuz için korkunç bir dönemdi. O olaydan sonra Denver'a taşındım."

Fırtına sırasında nerede olduğu, nelere katlandığı ya da sonrasında nişanlısı Beau'ya ve ailesine ne olduğu hakkında hiçbir şey söylemedi.

"Lo siento. Üzgünüm, Bayan Benoit."

"No le gusta hablar de eso," dedi Joaquin yumuşak bir sesle.

Natalie iyi İspanyolca konuşamıyordu ama o kadarını anlıyordu. Ve Joaquin haklıydı. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu. New Orleans'ı kısmen bu konuda konuşmak zorunda kalmamak için terk etmişti. Altı yıl sonra bile, hala çok acı veriyordu.

İnsanlar ona hayatına devam etmesini, bunu aşmasını ve hayatına devam etmesini söylediler. Bu sözlerden nasıl da nefret ediyordu! Onlar

Söylemesi kolaydı ama henüz kimse ona tam olarak nasıl "hayatına devam etmesi" gerektiğini açıklayamamıştı.

Ailesini kaybetmek yeterince zordu, ama Beau'yu kaybetmek . . . Nasıl

onu "unutabilir" miydi?

Ona olan aşkı yüzünden ölen adamı nasıl unutabilirdi?

Hayatına devam etmeyi denemediğinden değildi. Ailesinin evini, yani büyüdüğü First ve Chestnut'taki evi satmak, Denver'a taşınmak gibi büyük bir adım olmuştu.

Bir yıl sonra nişan yüzüğünü takmayı bıraktı. Hatta bir çevrimiçi randevu servisine katılmış ve birkaç randevuya çıkmıştı. Ama ne kadar zeki, nazik ya da çekici olursa olsun, tanıştığı erkeklerin hiçbirisi onda bir kıvılcım yaratmamıştı. onun içinde.

Sanki bir parçası nasıl hissedeceğini unutmuş gibiydi.

Banamex. Telcel. McDonald's. Lucerna. Pemex.

Bankaların, işyerlerinin, restoranların ve benzin

istasyonlarının isimleri zihninde zar zor kayda geçerek önünde sürükleniyordu.

Fark ettiği şey, binaların canlı renkleriydi. Parlak turuncular. Canlı maviler. Yemyeşil yeşiller. Lemony sarıları. Ve yanan kan kırmızısı. Her yer kırmızı. Sanki Juárez'in sakinleri, o kasvetli kahverengi manzaraya meydan okuyarak renkler adına bir darbe vurmaya karar vermiş gibiydi. etraflarını sardı.

Natalie geziye katılmıştı çünkü birkaç günlüğüne haber merkezinden uzaklaşmak istiyordu. O da Neredeyse üç yıldır Denver Independent'ta çalışıyordu ve kendini bir tür mesleki sıkıntının içinde sıkışmış hissediyordu.

İşini sevmediğinden değil. Seviyordu. Bir noktaya sahip olmak

Gazetenin ödüllü araştırma ekibi - I-Team - her araştırmacı gazetecinin hayaliydi. Ancak gazetecilik en iyi günlerde bile düşük stresli bir meslek değildi.

Tükenmişlik bu işin gerçek bir tehlikesiydi. Ya da belki de hayatının geri kalanını ele geçiren uyuşukluk Şimdi de işini etkiliyor.

Ne olursa olsun, bir tempo değişikliğine ihtiyacı vardı ve bu yolculuk ona bunu sunmuştu.

O ve çoğu Amerikalı, bazıları Meksikalı otuz dokuz diğer gazeteci, Profesyonel Gazeteciler Cemiyeti ve ABD Dışışleri Bakanlığı tarafından bir araya getirilen üç günlük bir kongre ve turun parçası olarak bu sabah erken saatlerde El Paso'dan Juarez'e geçtiler.

Meksikalı ve Amerikalı gazetecileri bir araya getirerek göçmenlik, uyuşturucu ticareti ve insan kaçakçılığı gibi iç içe geçmiş konular hakkında bilgi edinmelerini sağladı. Güne ABD konsolosluğunda kahvaltı ederek başladılar. Ardından iki düzine silahlı federalin koruması altında bir polis karakolunu ve duvarlarındaki kurşun deliklerinin Meksika'da gazeteci olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlattığı yerel gazete El Diario'nun ofislerini gezdiler.

"Ben de işimin berbat olduğunu sanıyordum," demişti diğer Amerikalı muhabirlerden biri, parmaklarını yaralı duvarda gezdirirken.

O kurşun deliklerini ve öldürülen gazetecinin boş masasını görmek bazı şeyleri değiştirdi

Natalie için de perspektif. Ortalama bir iş günü boyunca katlanmak zorunda kaldığı en kötü şey editörünün öfkesiydi. Ama Tom Trent'in hiçbir bağıırışı uçan mermilerle karşılaştırılabilir.

Şimdi Başkan Taft'ın bir zamanlar yemek yediğı Museo de Historia'ya (güzel Tarih Müzesi) gidiyorlardı. Daha sonra öğle yemeğı için şehir merkezindeki beş yıldızlı yeni bir oteli ziyaret edeceklerdi. Meksikalı yetkililerin şehirleriyle gurur duydukları ve turun sadece şehrin ne yazık ki bilinen şiddet olaylarını değil, Juárez'in güzelliğini ve kültürünü de içermesini sağladıkları açıktı.

Natalie bunun için onları suçlayamazdı. Her hikayenin en az iki tarafı vardı ve uyuşturucu kartelleri manşetlere çıksa da, burada yaşayan insanların çoğı sadece aile kurmaya ve hayatlarını yaşamaya çalışan düzgün erkek ve kadınlardı. Yoksulluğa ve aralıksız şiddete rağmen,

Ciudad Juárez hâlâ umut etmeye cesaret eden bir şehirdi.

Aşağıdaki sokaklarda, siyah saçlarını geriye at kuyruğı yapmış genç bir anne, bebek arabasındaki bir bebeğı itiyordu. Kraliyet mavisi önlüklü bir esnaf dükkânının taş basamaklarını süpürüyordu. Parlak beyaz tişörtler ve kot pantolonlar giymiş iki genç oğlan, başları önde bir grup güzel kızın yanından geçiyordu.

Kızlar yanlarından geçerken daha iyi görebilmek için kıvrıldılar. Bu ilginin farkında olan kızlar elleriyle ağızlarını kapatıp kıkırdamaya başladılar. Yakınlarda, iki yaşlı beyefendi bir bankta oturmuş, başlarında hasır fötr şapkaları, ellerinde purolarıyla sohbete dalmışlardı.

Natalie otobüsün durmak için yalpaladığını hissetti, ancak penceresinin dışındaki tabloya o kadar kapılmıştı ki fark etmedi

sahne değişene kadar bir şeyler yanılttı. Gençler durdu, sonra dönüp bir ara sokağı doğru koşmaya başladılar.

Dükkân sahibi süpürgesini bıraktı ve içeride kayboldu.

Elinde bebek arabası olan kadın bebeğini kaptığı gibi bir kapı aralığına doğru geri geri giderken yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

boş bebek arabası kaldırımından aşağı yuvarlandı. İki yaşlı adam dizlerinin üzerine çöktü ve bankın arkasına çömeldi.

Ve sonra Natalie duydu: otomatik silahların gıcırtılı ateşi.

Cam kırıkları. Çığlıklar. Kesik kesik silah sesleri. "¡Madre de Dios!"

"Ne oluyor be?"

"Natalie! Natalie, yere yat!"

Joaquin'in uyarı çığlığı Natalie'nin şaşkınlığını ve güvensizliğini delip geçti. Koltuğu ile önündeki koltuk arkılığı arasındaki küçük boşluğa eğildi, yere çömeldi, cam parçaları yağmur gibi etrafına yağıyordu. Nabız kulakları çınlarken koridorun karşısına baktı, bakışları Joaquin uzanıp elini onunkinin üzerine koyarken eli Joaquin'inkiyle kilitlendi.

Onu uyandıran acı ve susuzluktu.

Zach McBride bir an için Afganistan'a geri döndüğünü, Hindukuş dağlarındaki kanyonun kenarında yattığını, sırtında bir AK-47 mermisi olduğunu düşündü. Gözlerini açtığında zifiri karanlığı gördü ve sonra hatırladı. Afganistan'da değildi. Meksika'daydı. Ve o bir tutsaktı-gözleri bağlı ve tuğla bir duvara zincirlenmiş.

Başını kaldırdı ve sağ tarafında gömleksiz yattığını, ellerinin arkadan zincirlendiğini, çıplak teninin kirli taş zemine dayandığını fark etti. Ağzı kum gibi kuruydu. Bilekleri kabarmış ve kelepçelerin acıttığı yerler kan içindeydi. Çatlamış kaburgaları sol tarafını bir bıçak gibi kesiyordu.

Oturmaya çalıştı ama yapamadı.

Lanet olsun!

Fark ettiğinden daha zayıftı.

Sonra sert ve çok bacaklı bir şey yanından geçerken göğsüne dokundu ve onu bir adrenalın darbesiyle ayağa kaldırdı. Acı yan tarafını kesti, nefesi tısladı

sıkıldığı dişlerinin arasından bir iniltiyi bastırdı. Farelerden ya da örümceklerden korkmuyordu ama onlar da burada onunla birlikte olan tek yaratıklardı. Zetalar göz bağıni bir kez çıkardığında akrep görmüştü. Ve ihtiyacı olan son lanet şey bir akrep sokmasıydı.

Açlıktan başı dönüyor, uykusuzluk ve susuzluktan kalbi çarpıyordu, sağ omzunu tuğla duvara yasladı ve nefesini tutmaya çalıştı, onu tutan zincir omurgası boyunca soğuk ve ağır bir şekilde uzanıyordu.

Ne zamandır buradaydı? Beş gün mü? Hayır, altı.

Ve burası tam olarak neresiydi?

Juárez ile cehennem arasında bir yerde.

Ona sadece hayatta kalmasına yetecek kadar yiyecek ve su veriyorlardı, açlığı ve susuzluğu bitmek bilmiyordu, acıya karışıyor ve uyumasını zorlaştırıyordu. Hayatında sadece bir kez fiziksel olarak bu kadar çaresiz kalmıştı. Ancak o zaman daha da kötü olmuştu.

Eğer hayatta kalırsa, buradan canlı çıkmayı başarırsa, Gisella'yı bulacak ve öldürecekti - ya da en azından onu Meksikalı bir Interpol ajanının küçük orospusu ona tuzak kurmuş, onu Zetalara ihbar etmişti. Ona ne olacağını biliyordu, Zetalar acımasızlıklarıyla ün salmışlardı.

-Ve yine de yalancı dudaklarında bir gülümsemeye onu onlara teslim etmişti.

En azından onunla yatmadın, dostum.

Evet, en azından bu konuda kendini iyi hissedebilirdi. Şu anda onun tadını ağzında ya da kokusunu teninde hissetmek, ona bunu yaşattığını bilmek berbat olurdu. Uzun zaman önce görevdeyken asla kadınlarla ilişkiye girmemeyi bir kural haline getirmişti ve Gisella'nın bu kuralı bozması için yaptığı ısrarlı girişimlere rağmen aletini pantolonunun içinde tutmuştu.

Bunu mezar taşına kazımalılar McBride.

Eğer bir mezar taşı varsa.

Gömecekleri bir ceset olmasaydı onun için bir mezar taşı koyarlar mıydı? Bir mucize olmazsa.

yakında küçük parçalar halinde çöle dağılacaktı. Bundan bir ya da iki yıl sonra, birisi bir parça ağartılmış ve ne olduğunu merak ediyordu. Hiç kimse ona ne olduğundan emin olamayacaktı.

Ayrıca, mezar yeri satın almak ya da mezar taşı dikmek için kim vardı? DUSM arkadaşları mı? Sam Amca? En yakın arkadaşları ölmüştü. Annesi de ölmüştü. Dört yıl önce annesinin cenazesinden beri babasıyla konuşmamıştı. önce. Ve hayatında başka kimse yoktu; ne kız arkadaşı, ne karısı, ne de çocukları.

Sen popüler bir adamsın.

Her zaman bir gün evleneceğini ve aile kuracağını düşünmüştü. Güzel bir eş, birkaç çocuk ve okyanus kenarında bir ev hayal etmişti. Ama hayat bu şekilde gelişmemişti.

Üniversitede pek çok kızla tanışmıştı ama hiçbirisi ilgisini çekmemişti. Sonra babasıyla yaşadığı bir çatışma onu donanmaya göndermişti. Subay Aday Okulu ve ardından iki yıllık SEAL eğitimiyle uğraştı. Kısa süreli izinlerinde karşısına çıkan kadınlar ya profesyonellerdi ya da bir SAT komandosuyla evlenmek için her kurbağa adama bacaklarını açacak kadar çaresiz olan kadınlardı. tanıştılar. Ona tuhaf diyebilirsiniz ama seks için para ödeme ya da kullanılma fikrini hiç çekici bulmamıştı. Onu SEAL mızrağı için değil, kendisi için seven bir kadın istemişti. Ama savaş araya girmiş ve onu asla bulamamıştı.

Göğsünde bir şey sıkıştı, içinden bir pişmanlık dalgası geçti.

Kendiniz için üzülüyor musunuz?

Hayır. Seçimlerini yapmıştı. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı. Ve hayatı bir zamanlar umduğu gibi gitmemiş olsa da, böylesi daha iyiydi. O görmüştü Sevdikleri ve bağlı oldukları erkekler savaşta öldürüldüğünde kadınlara ve çocuklara neler olduğunu ilk elden gördü. En azından arkasında kederli bir eş ve çocuklar bırakmayacaktı.

Tamam, yani mezar taşı yok.

Mike, Chris, Brian ve Jimmy Arlington'da beyaz mermer levhaların altında dinleniyorlardı ama Zach için saguaro ve açık gökyüzü olacaktı. Sorun değildi. Çölü severdi. Sevmese bile, öldükten sonra hiçbir şey fark etmeyecekti.

Eğer bundan kurtulmanın bir yolunu bulamazsan yakında olacak.

Ölmekten korktuğundan değil. İşinin bir gün onu yakalayacağını tahmin ediyordu. Aslında, bir parçası buna güveniyordu.

Ama henüz değil. Ve bu şekilde değil.

Kariyerinin en büyük gizli operasyonunu tamamlamak üzereydi ki Gisella onu aradı ve ABD topraklarında Amerikalıları öldürmekten aranan Los Zetas'ın lideri Arturo César Cárdenas'ı yakalamak için hayati önem taşıyan bir istihbarata sahip olduğunu iddia ederek Juarez şehir merkezindeki bir gece kulübünde kendisiyle buluşmasını istedi. Zach silahını ve sahte kimliğini kaptığı gibi -böyle bir kara çanta işinde çalışırken asla açıklayıcı belgeler taşımazdı- doğruca

Gisella'yı öldürmek için giyinmiş bir halde barda otururken bulmuştu. Ona bir kola almış, onunla birlikte arka çıkışa yakın bir masaya oturdu ve ona çalıntı kokain sevkiyatıyla ilgili bir şeyler anlatmaya başladı. Ve sonra . . .

Ve sonra hiçbir şey.

İçkiye ilaç katılmıştı. Zach uyandığında, Kendisini burada, silahı ve cüzdanı elinden alınmış ve etrafı kim olduğunu öğrenmek isteyen öfkeli Zetalar tarafından çevrilmiş olarak bulmuştu.

ve kokaini nereye sakladığını bilmiyordu. Sorulara gelince, Zach ilkin cevap veremezdi çünkü bu operasyonu tehlikeye atar, başkalarının hayatını riske atardı. İkincisine de cevap veremezdi çünkü kokain çalmamıştı ve nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ama konuşmayı reddetmesi Zetaları daha da kızdırmıştı.

Bu yüzden bir uzman getirmişlerdi; kurbanlarını hayatta tutarken nasıl acı çektireceğini bilen bir adam. Elektrik şoku onun uzmanlık alanıydı. İki gün önce Zach üzerinde çalışmaya başlamıştı ve şu ana kadar ikisi de bir çıkmazdaydı.

Zach'i bayıltmayı başarmıştı. Çılgılık atmamak için kendi dilini ısırmasını sağlamıştı. Bir bebek gibi ağlamak istemesini sağladı. Ama onu konuşturamamıştı.

Zach bunun için donanmaya ve SERE eğitimine teşekkür etmeliydi - Hayatta Kalma, Kaçma, Direnme ve Kaçış. SEAL'lerin düşman hatlarının gerisinde hayatta kalmalarına yardımcı olmak için tasarlanan eğitim, ona saatlerce dayanılmaz saatler boyunca yardım ederek bir nimet olmuştu.

Artık orduda olmamasına rağmen içgüdüsel olarak bu eğitime geri döndü, sessizce askeri davranış kurallarının parçalarını ezberledi ve güçlü kalmak için kullandı.

Ben bir Amerikalıyım, ülkemi koruyan güçlerde savaşıyorum.

Ülkemize ve yaşam tarzımıza. Onları savunmak için hayatımı vermeye hazırım. Kendi özgür irademle asla teslim olmayacağım.

. . Eğer yakalanırsam, elimden gelen her şekilde direneceğim. Daha fazla soruya cevap vermekten elimden geldiğince kaçınacağım ... Kaçmak için her türlü çabayı göstereceğim . . .

Ne kadar zayıf olursa olsun, kaçma şansının olmadığını biliyordu. Bu da geriye yapması gereken tek bir şey kaldığı anlamına geliyordu; bedeninin pes etmesine, altı yıl önce ölmesi gerektiği gibi ölmesine yetecek kadar uzun süre zihnini bir arada tutmak.

Görev başında öldürüldü.

Kulağa hoş geliyordu.

Korkakların yolunu seçmeyi düşündüğü bir zaman olduğunu düşünmek garipti. Savaşta eve dönmüş ve sivil hayata dönmeye çalışmıştı. Ama sonra kabuslar başlamıştı. Doktorlar bunun TSSB olduğunu söylemişlerdi ama onun için bir hapla gelmeyen herhangi bir cevapları yoktu. Donanma göğsüne bir madalya takmış ve ona kahraman demişti. Ama onda kahramanca bir şey yoktu. O Afganistan'dan dönmüştü ama adamları dönmemişti.

Sonunda, bu onu bunaltmıştı ve uzun bir süre birkaç ay içmiş ve kendi silahını yemeyi düşünmüştü. Ama

bunu yapamamıştı. Nasıl olurdu da

Mike, Chris, Brian ve Jimmy ile yüzleşebilecek miydi?

En azından şimdi onlarla karşılaştığında utanmak zorunda kalmayacaktı.

Avlunun öbür ucundan gürültülü kahkahalar hücrelerine doğru sürükleniyor, sesler yaklaşıyor, botlar çakıl taşlarında çitirdiyordu.

Zach kaskatı kesildi, midesindeki korku boğazına doğru yükselmeye başladı.

Yine onun için geliyorlardı.

Tanrım!

Kırık kaburgalarının izin verdiği kadar derin bir nefes aldı ve paniğini tükürüğünden arta kalanlarla yuttu.

Ben bir Amerikalıyım, ülkemi koruyan güçlerde savaşıyorum.

Ülkemizi ve yaşam tarzımızı. Onları savunmak için hayatımı vermeye hazırım. Kendi özgür irademle asla teslim olmayacağım.

"PADRE NUESTRO QUE estás en los cielos, santificado sea tu Nombre."

Joaquin'in elini sıkıca tutan Natalie sağ tarafına baktı, orada Sr. Marquez şeritlerle kaplı zemine çömelmişti, gözleri kapalıydı, titreyen ellerinde bir tespih vardı, fısıltıyla ettiği dualar kalbinin çarpıntısından zar zor duyuluyordu. Söylediği her şeyi anlamıyordu ve ayine katılmayalı yıllar olmuştu, ama yine de duanın temposunu takip ediyor, zihni İngilizce kelimelere kilitleniyor, zihninde onunla birlikte konuşuyordu.

Egemenliğin gelsin, gökte olduğu gibi yeryüzünde de senin istediğin olsun.

Otobüsün kapısı bir cam püskürmesiyle içeriye doğru patladı.

Çılgılık atmaya bile korkan Natalie, üç kişinin koyu yeşil askeri kıyafetler giymiş silahlı adamlar, ellerinde tabancalar, omuzlarındaki kayışlara asılı otomatik silahlarla merdivenlerden yukarı çıktılar. Biri uzunca bir süre durup

Yalvaran çığlıkları n cama kan sıçratan bir patlamayla kesilen otobüs Őofrne tabancayla ateş etti.

ılıklar. Siyah botlar. Başka bir pop.

Sr. Marquez sesi titreyerek daha hızlı dua etti. "Danos hoy el pan de este da y perdona nuestras deudas como nosotros perdonamos nuestros dueños."

Sonra Natalie, Joaquin'in fotoğraf makinesinin mekanik klik sesini ve vızıltısını duydu. Bir Şekilde onun elini bırakmıştı. Yüzü avuçlarının iine gömülmüştü. Başını kaldırdı ve koridorda uzanmış, kamerasını saldırganlara doğrultmuŐ, işini yaparken -haberleri belgelemek- yüzünde odaklanmış bir konsantrasyon ifadesi olan adamı gördü.

Ona fısıldadı. "Joaquin, hayır! ldrecekler-"

Botlar yaklaştı.

Joaquin ateş etmeye devam etti. Klik.

Klik. Klik. Klik. "Hayır! Por favor, no-"

Hayır, lütfen yapma- Baba!

ılıklar.

Ve Natalie anladı.

Otobüsteki Meksika vatandaşlarını öldürüyorlar ama Amerikalıları sağ bırakıyorlardı.

Pop! Pop! Pop!

Joaquin'e, siyah saçlarına, kahverengi gözlerine, kahverengi tenine baktı ve onun için duyduğ korku gözlerini kr etti.

Joaquin'in Meksikalı olduğnu düŐüneceklerdi. Ve onu öldüreceklerdi.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Kan yerde akıyor, koltukların altında birikiyor, hava kan kokusundan yanıyordu.

Pop! Pop! Pop!

"Y no nos dejes caer en la tentación sino que líbranos del malo. Amin." Sr. Marquez gözlerini açtı, bakışları Natalie'ninkiyle buluştu, tespihi hâlâ elindeydi. "zr dilerim, Bayan Benoit."

Ve sonra izmeli adamlar oradaydı.

Şakaklarından ter damlayan Sr. Marquez, dudaklarını haça bastırarak katilinin yüzüne baktı.

Natalie haykırdı. "Hayır, yapma-!"

Pop!

Sonra ölü olarak yattı, görmeyen gözleri açıktı, alnındaki kurşun deliğinden kan damlıyordu.

Natalie hiç düşünmeden kendini koridora attı, Joaquin'i vücuduyla siper etti, sağ tarafa geçmek için mücadele etti.

kelimeler. "Él no es mexicano! Él es americano! O bir Birleşik Devletler vatandaşı! O bir Amerikalı!"

Soğuk kahverengi gözler -bir katilin gözleri- onu belirgin bir eğlenceyle izliyor, acımasız bir gülümseme yüzüne yayılıyordu.

Bu kadar zalim olamayacak kadar genç bir yüz. Sonra genç saldırganın bakışları katil arkadaşlarına kaydı ve onları güldüren İspanyolca bir şeyler söyledi.

Joaquin kollarını ona doladı ve sertçe çekti, belli ki onu arkasına itmeye çalışıyordu ama küçük alan yüzünden kısıtlanmıştı. "Natalie, dur! Yapma bunu!"

Genç saldırgan silahını kaldırdı.

"O bir Amerikalı!" Natalie kelimeleri haykırdı. "Es americano! O-"

Sonra silahın kendisine doğrultulduğunu fark etti. Nefesi boğazında düğümlendi.

Seni vuracak, kızım.

Bir an için canının ne kadar yanacağını merak etti, sonra silahın kabzası şakağına inince nefesi kesildi. Başı patlayacak gibi oldu. Acıdan kör olmuş ve bir bez bebek gibi gevşemiş bir halde öne doğru düştü ve zalim elleri hissetti

Joaquin'den uzaklaştırdı, Joaquin ona tutunmak için mücadele etti ve anlayamadığı İspanyolca bir şeyler bağırdı.

"O bir Amerikalı," diyebildi, kendi sesiyle

Kanlı koridorda sürüklenirken ve bir saldırgandan diğerine geçerken dünya dönüyordu. Başını kaldırmak için mücadele etti ve sadece bir

Ona vuran adamın tabancasını Joaquin'e doğrulttuğunu
gördü. "Joaquin!"

Pop!

Ve onun öldüğünü biliyordu.

BÖLÜM 2

Natalie boğucu karanlığın içinde nefes almakta zorlanıyordu, kalbi canını acıtacak kadar hızlı atıyordu, bunaltıcı hava onu boğuyordu, nefesi boğazında düğümleniyordu ciğerlerine ulaşmadan önce. Buradan çıkmak zorundaydı. Çıkmak zorundaydı!

Tanrım, lütfen bana yardım et! Biri bana yardım etsin!

Kelimeleri haykırmış ya da sadece düşünmüş olabilirdi. Bunu bilmiyordu. Ama ne olursa olsun, yardım gelmedi.

Sıkışık alanda iki büklüm oldu, uzanmaya çalıştı, Nefes almak için yer arıyordu ama bagaj çok küçüktü. Nefes nefese, elleri bağlı bir şekilde uzandı ve Yüzü ile bagaj kapağının alt tarafı arasında sadece birkaç santim vardı.

Canlı canlı gömülmek gibiydi.

Boğazına bir çığlık düğümlendi, panik onu harekete geçirdi. Elleri ve ayaklarıyla bagaj kapağını itti, vurdu, tekmeledi, zorla açmaya çalıştı.

Kıpırdamadı.

Ve bir an için New Orleans'a, fırtınanın şiddetlendiği hastaneye geri döndü.

Gel de bak hayatım. Onlar zaten ölüyorlardı. Ben sadece kolaylaştırdım. Şimdi içeri gir. Gir hadi.

Hayır! Beni buraya kapatamazsın.

Boğulacağım! Sus, sen! İyi bir ölüm olsun, huzurlu bir ölüm.

Karanlık. Soğuk. Nefes alacak hava yok. Fırtınanın sonsuz uğultusu.

Araba bir köşeden hızla dönerek Natalie'yi bagajın yan tarafına fırlattı, yüzü egzoz kokan sert halıya bastırıldı, şiddetli hareket onu klostrofobisinin en kötü sınırından geçirdi ve günümüze geri döndürdü,

Morg dolabının zifiri karanlığı, kapalı sandığın karanlığına karışıyor ve en az onun kadar korkunç ve dehşet verici bir gerçeklik ortaya çıkıyor.

Joaquin ölmüştü.

Diğerleriyle birlikte o da ölmüştü. Sevgili Sr.

Torunlarını çok seven Marquez. Natalie'nin yaşlarında olan Ana-Leticia Izel. Isidoro Fernandez,

Geçen yıl işten eve dönerken bacağından vurulmaktan kurtulmuştu. Sergio de Leon, yolsuzluğa bulaşmış birkaç hükümet yetkilisinin kartellerin piyonu olduğunu ifşa ettikten sonra sekiz ayını saklanarak geçirmişti.

Hepsi gitti. Hepsi öldü.

Ve onları öldüren adamların esiriydi.

Soğuk, acı gerçek kalp atışlarını neredeyse durma noktasına getirdi.

Oh, Tanrım.

Ona ne yapacaklardı?

Ne yapacaklarını sanıyorsun?

El Paso polisi ilk gün bu konu hakkında çok konuşmuştu. -Juárez'deki genç kadın ve kızların faili meçhul cinayetleri. Yüzlercesi kaybolmuş ve cesetleri bulunanlar cinsel olarak vahşileştirilmiş ve parçalara ayrılmıştı. Polis ilk başta tek bir seri katilin suçlu olduğuna inanmıştı. Sonra taklitçi katilleri suçladılar.

Ama şimdi, yıllar sonra, tecavüz ve cinayetin uyuşturucu kartelleriyle birlikte şiddet ortamının sadece bir parçası olduğu açıktı, Sınırın her iki yakasından gelen seks tacirleri, insan kaçakçıları, çeteler ve seri katiller, maquiladoralardan birinde iş bulma umuduyla Juárez'e akın eden genç kadınları avlıyordu. Seminer sırasında bazı kurbanların fotoğraflarını gösterdiler; hendeklerde, çöp bidonlarında, açık çölde çıplak ve ölü yatan genç kadınların çarpıcı görüntüleri.

Ve Natalie aniden yeniden nefes almakta zorlandı, kalbi sert ve hızlı bir şekilde çarpmaya başladı, midesi isyan etmekle tehdit etti. Ama bu seferki klostrofobi değildi.

Düpedüz dehşet vericiydi.

Gözlerini sımsıkı kapadı, gözlerinin içine Zihninden dayanılmaz görüntüler, o kadınlara ne olduğunu gördüğünde hissettiği sıkıntı ve üzüntü kendisi için korkmaya başladı. Bu adamların ona yapmayı planladıkları şey bu muydu?

Bu şekilde ölmek istemiyorum. Bu şekilde değil.

Hiç ölmek istemedi.

Belki onu fidye için tutarlardı. Ne de olsa o bir ABD vatandaşıydı ve gazeteci olduğunu biliyorlardı. Belki de sadece para istiyorlardı. Tanrım, öyle umuyordu.

Tanrım, bana yardım et!

Çok sıcaktı, çok sıcaktı. Tüm vücudu terden yapış yapıştı, ağzı susuzluktan kurudu - yoksa bu korku muydu? Klostrofobi tekrar etkisini göstermeye başladı, yakın hava ona baskı yapıyordu. Buradan çıkmak zorundaydı. Bagajı hemen açmaları gerekiyordu.

Bunun dışında . . .

Bunu yaptıklarında ona ne yapacaklardı?

Araba aniden yön değiştirdi, sonra hızlandı. Erkek sesleri tiz çığlıklar ve bağırışlarla yükseldi, silahlar ateşlendi, korkunç

Natalie'nin sıçramasına neden olan ses. Takip mi ediliyorlardı? Biri onu kurtarmak umuduyla peşlerinden mi gelmişti? Ya bir çatışma çıktıysa ve biri yanlışlıkla Bagaj mı?

Nefesini tuttu ve umutsuzca siren sesleri duymayı umarak dinledi.

Daha fazla bağırış. Daha fazla silah sesi. Ve şimdi de şarkılar. Ama siren yok.

Ve sonra aklına geldi.

Takip edilmiyorlardı. Kutlama yapıyorlardı.

Tüm o cinayetler, neden oldukları keder, o sokakta yarattıkları korku... Bir katliam yapmışlardı ve sonrasında da bundan zevk alıyorlardı.

Ne tür bir adam böyle öldürmekten zevk alabilir? Hayır, erkekler değil. Onlar canavardı.

Ve o onların esiriydi.

ZACH yan yatmıştı, artık akrepler umurunda bile değildi. Vücudu şok yüzünden kontrolsüzce titriyordu. Derisi yanıyor, kemiklerinin etrafında büzüşüyor gibi görünüyordu, her sinir uçları yanıyor. Bağırmaktan -ya da sıkılmış dişlerin arasından çığlık attığınızda buna ne diyorsanız- boğazı çığ kalmıştı. BUD/S'de sörf işkencesi görmüştü. Aç, soğuk, sıcak ve uykusuz kalmıştı. Sırtına saplanmış bir mermiyle saatlerce toprakta yarı ölü yatmıştı.

Ama daha önce hiç bu kadar acı verici bir şey yaşamamıştı.

Jimmy savaşa girdiklerinde ne derdi?

Hoka hey! Ölmek için güzel bir gün.

Bugün ölmek için güzel bir gündü. Dün de güzeldi. Bir önceki gün daha da iyi olabilirdi.

Sızlanmayı bırak, McBride. Acınacak haldesin! Ayağa kalk!

"Hooya!" Zach yüksek sesle cevap verdi ve az önce duyduğu sesin kendi zihninden geldiğini fark etmeden önce başını kaldırdı.

Kendini kaybediyordu. Duvara sertçe çarpmıştı. Dinlenme zamanı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Gözlerini kapattı ve unutkanlığa gömüldü.

Jack ve Jill bir kova su getirmek için tepeye çıktılar.

Jack düşüp tacını kırdı ve zavallı Jill suyu tek başına taşımak zorunda kaldı.

Natalie bileklerini bağlayan koli bandını ısırdı, paniğini uzak tutmak için zihninde tekerlemeler okudu. Banttan küçük bir parça tükürdü ve tekrar ısırdı, derisinin hemen üzerindeki tabakaya kadar indiğini fark ettiğinde memnun oldu. Bant o kadar güçlü ve yapışkandı ki

her seferinde bir katman kemirmek. Ellerini kullanmasının ona pek bir faydası olmayacaktı. Onlardan daha çok vardı ve silahları vardı.

Hey-diddle-diddle
Kedi ve keman
İnek ayın üzerinden atladı
Küçük köpek güldü ...

Ve gerisini hatırlayamadı.

Bir parça bant ve bir parça daha tükürdü, sonra bileklerini büktü, bant koptuğu yerden ayrıldı. zayıflattı ve sonunda yol verdi. Coşkulu bir kahkahayı bastırarak derisine yapışan şeritleri kopardı ve bir kenara fırlattı, elleri nihayet serbest kalmıştı.

Sonra bir yere çarpmamaya ya da ses çıkarmamaya dikkat ederek yan döndü ve dizlerini göğsüne doğru çekerek ayak bileklerini bağlayan bandı çıkarmak için aşağı uzandı. Manevra yapması zordu ve ucunu bulup tırnaklarıyla kavrayıp ayak bileklerini çözene kadar birkaç denemeden fazlası gerekti.

Bir süre boğucu karanlıkta öylece yattı, zorlukla nefes aldı.

Susamıştı, çok susamıştı, sıcak dayanılmazdı, halı terli tenini kaşındırıyordu. Kaç saat geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Onu nereye götürüyorlarsa, şehrin çok dışındaydı, polisin onu aramayı düşüneceği herhangi bir yerden çok uzaktı - eğer onu arıyorlarsa ve onu kaçıran adamlarla işbirliği içinde değillerse.

Jack çevik ol Jack
hızlı ol
Jack şamdanın üzerinden atlar

Yanına uzandı ve karanlıkta silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey aradı. Bir çift çizme. İp parçaları ve çuval bezi gibi bir şey. Bir kutu.

mermi. Bir rulo koli bandı. Soğuk ve sert bir şey, bijon anahtarı mı? Hayır, lastik demiri olamayacak kadar kısaydı. Her iki ucunda da delikler vardı, sanki bir şeye vidalanacakmış gibi. Bir tüfek dürbünü ya da silah namlusunun bir parçası mıydı?

Elini elinin etrafına kapattı, sonra pürüzsüz asfalt yerini çakıl çitirtilerine bırakınca dondu kaldı. Araba yavaşladı, döndü ve sonra yuvarlanarak durdu. Yüksek sesli müzik. Erkek sesleri. Bir otomatik silah patlaması.

Oh, Tanrım.

Kendini dengelemek için derin nefesler aldı, korku karnında kaygan ve soğuktu.

Küçük Bayan Muffet, bir ... üzerine
oturdu ... üzerine oturdu ...
. bir tuffet üzerinde,

Tuffet de neyin nesi?

Araba kapıları açılıp kapanarak düşüncelerini dağıtırken, çakıllardaki botların çıkardığı sesler

Kendi nabzının gürlemesi. Metal çubuğu kavradı, sıkıca tuttu, sırt üstü yuvarlandı, vücudundaki her kas gergindi.

Bir anahtar kilide girdi.

Bagaj açıldı, parlak güneş ışığı gözlerini acıttı.

Sopayla körlemesine vurdu, iki bacağıyla tekmeledi, sağ ayağı sert bir şeye çarptı, saatlerce

Bastırılmış keder, korku ve öfke, insandan çok hayvanın sesine benzeyen uzun, boğuk bir çığlıkla dışarı fırladı.

Kendini dizlerinin üzerinde buldu, sopa hâlâ elindeydi, nefesi kesik kesik geliyordu. Dört adam güvenli bir mesafeden onu izliyordu, yüzlerinde şaşkınlık, omuzlarından asılı saldırı tüfekleri. Bir diğeri -Joaquin ve Bay Marquez'i öldüren- iki büklüm durmuş, inliyor ve kanayan burnunu avuçluyordu, bu manzara ona anlık bir tatmin duygusu verdi.

Sonra en yaşlısı, kalın bıyıklı ve gözlüklü bir adam
Sol ön kolunda garip, örtülü bir iskelet dövmesi vardı.

gölmeye başladı. Diğerlerine İspanyolca bir şeyler söyledi, onlar da güldüler - hala elini tutan hariç hepsi burun kanaması.

Yaşlı olan ona bagajdan çıkmasını işaret etti. "Gelin, senyorita."

Başka ne yapabilirdi ki? Bagajı kapatıp İçeride mi? Natalie dışarı tırmandı, sopa sağ elinde, vurmaya hazırdı, sıcak bir esinti saçlarını yakaladı, öğle sığağı sandığın bunaltıcı ortamına kıyasla serindi. Ayakları çakıl taşlarına değdi ve kendini eski, terk edilmiş bir kasabanın ortasında titreyen bacaklarının üzerinde dururken buldu. Sağında misyoner tarzı bir kiliseden geriye kalanlar duruyordu.

Çan kulesine tünemiş uydu anteni. Solunda penceresiz, kerpiçten yapılmış küçük bir kulübe duruyordu. Etraflarında sıra sıra kerpiç evler uzanıyordu, duvarları toza dönüşmüş, asfaltsız yollar çalılık ve kaktüslerle kaplanmıştı. Ötesi açık çölden başka bir şey değildi.

Midesi bulandı, omurgasına bir ürperti yayıldı.

Burada ona yardım edecek kimse yoktu, kaçacak hiçbir yer yoktu.

Grubun lideri olabileceğini düşünerek en yaşlı adama, dövmele olana baktı, ancak onu bakışlarıyla tararken buldu. Hepsi ona bakıyordu.

Şimdi şaşkınlıkları çok daha karanlık bir şeye dönüştü. Birbirleriyle konuştular, kızın göğüslerine baktılar, kalçalarıyla küçük hareketler yaptılar, sırttılar ve güldüler.

Natalie istemsizce geriye doğru bir adım attı, arabanın tamponu onu kısa sürede durdurdu.

Yaklaştılar, içlerinden biri saçlarına dokunmak için uzandı.

Ne kadar korktuğunu görmelerine izin verme, kızım.

Çenesini bir çentik kaldırdı. "M-me llamo Natalie Benoit. Gazeteciyim. Gazetem Denver Independent _"

Darbe onu gafil avladı ve yere düşürdü, sopa elinden fırladı.

"¡Puta estúpida!" Burnu kanlı olan ona ters ters baktı, sonra silahını bir kenara fırlattı ve kanlı parmaklarıyla fermuarını açmak için uzandı.

İskelet dövmeli adam ona bir şeyler bağırdı, onu itti ve ikisi tartışmaya başladılar, sözleri Natalie'nin bir şey anlayamayacağı kadar hızlı geliyordu.

Ra-ta-ta-ta-ta-tat!

Aniden patlayan otomatik silah sesi Natalie'nin sıçramasına neden oldu. Eski kilisenin olduğu yönden bir adamın sesi geldi, diğerlerine bağıırıyordu. Şaşkın ve neredeyse korkmuş görünen tutsakları tartışmayı bıraktı ve dövmeli olan uzandı ve Natalie'yi ayağa kaldırdı.

Kilisenin kapısında, pazusuna bir saldırı tüfeği yerleştirmiş bir adam duruyordu. Uzun boylu ve iri yarı olan adamın sağ çene çizgisinin altında, sanki biri boğazını kesmeye çalışmış ama ıskalamış gibi, ağzının sağ tarafı sarkan sivri bir yara izi vardı. Soğuk, kahverengi gözlerle ona baktı, sonra dövmeli olana bir çift kelepçe fırlattı ve başını kerpiç kulübeye doğru sallayarak işaret etti.

Kelimeler ağzından döküldü. "Lütfen bırak beni! Kim olduğunuzu ya da ne istediğinizi bilmiyorum ama gazetem beni canlı olarak geri almak için fidye ödeyecektir. Lütfen onları arayın! Mi periódico pagará dinero para mí-mucho dinero."

Ama kimse onu dinlemiyordu.

Bir kalp atışı içinde bilekleri kelepçelendi ve itilerek avludaki kulübeye doğru sürüklendi. İçlerinden biri kapıyı açtı ve iskelet dövmeli adam onu içeri itti.

Burası bir hapishaneydi ya da hapishaneye dönüştürmüşlerdi. Bir zamanlar at ahır olabilecek üç hücre arka duvarda sıralanmıştı. Taş zemin fare pislikleri ve örümceklerle kaplıydı.

alçak tavanın kenarlarındaki ağırlara tutunuyordu. Sonra bir şey önündeki zeminde koşmaya başladı.

Bir akrep.

Boş midesi guruldadı.

Adamlardan biri ilk hücreyi açtı; karanlık, penceresiz, evindeki yatak odasındaki gömme dolaptan daha büyük olmayan ve ön tarafı kalın demir parmaklıklarla çevrili bir yerdi.

Şimdi susun! İyi bir ölüm, huzurlu bir ölüm dilerim.

"Lütfen beni oraya koymayın! Lütfen koymayın!" Kalbi küt küt atıyor, beyinde panik uğultuları yükseliyordu. Kapıyı arkasından kapatıp onu zifiri karanlıkta bıraktıklarında çığlık attığını duydu. "Hayır!"

Onu uyandıran, kadının ilk boğuk çığlığıydı. Hayatta kalmaya çalışan bir kadının vahşi çığlığıydı bu. Bir an sonra konuşmuştu, sesi yumuşak, genç, kadınsı, aksanı New Orleans'ı andırıyordu.

Adı Natalie Benoit'tı ve Zetaların dürüst polisler ve askerlerden sonra en nefret ettiği şeydi; bir gazeteciydi.

Zach kendini dik otururken buldu, duymak için zorlanıyordu Seslerini tanımadığı Zeta'lar -yeni gelenler- ona tecavüz etmekle ilgili şakalar yaparken, açıkça onu merhametlerine bırakmaktan zevk alıyorlardı, kahkahaları şehvetle renkleniyordu. Ağlamak ya da hayatı için yalvarmak yerine, durumdan kurtulmak için pazarlık yapmaya çalışmıştı. Ya çok cesurdu ya da söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamıştı. İspanyolca'yı ne kadar kötü konuştuğuna bakılırsa, ikincisi olduğuna bahse girmeye hazırdı.

Sonra piçlerden biri ona vurdu -sesine bakılırsa çok sertti- ve iki adam tartışmaya başladı.

"¡La putita me rompió la nariz!" Küçük fahişe burnumu kırdı!

Zach bunu dikkate değer bulmuştu. Aferin ona.

"¡Deja tu verga en los pantalones or te corto los cojones! El Jefe la quiere para si mismo-sin violación." Aletini pantolonunda bırak yoksa taşaklarını keserim! Şef onu kendisi için istiyor, dokunulmamış.

Sözler Zach'i tam göğsünden vurmuştu.

Eğer Cárdenas onu kişisel seks kölesi olarak istiyorsa, ölmüş sayılırdı.

Bir AK ateşi çatışmayı sona erdirdi.

Kim olduğunuzu ya da ne istediğinizi bilmiyorum ama gazetem beni canlı olarak geri almak için fidye ödeyecektir. Lütfen onları arayın! Mi periódico pagará dinero para mí-mucho dinero.

Onun saflığını duymak acı vericiydi. Belli ki, bildiği hayatın sona erdiğini henüz anlamamıştı. Ama adamlar onu dinlemeyi çoktan bırakmışlardı. Bunun yerine, Cárdenas'ın ne yapacağını umduklarını konuşuyorlardı. Her bir grafik ve acımasız tasvirde Zach'in boğazında safra yükseliyordu.

Cárdenas kadınları istismar etmekle ünlüydü. Zach, onun kadınları La Santa Muerte'ye -Narkotraficantes'in ürkütücü kült azizi, Kutsal Ölüm- kurban ettiğini duymuştu. Kartel savaşlarındaki başarısı için teşekkür etmenin bir yolu. Zach'in onu yakalamaya, terör saltanatını sona erdirmeye bu kadar yaklaşmış olduğunu düşünmek ...

Gisella şu anda o hücrede olmalıydı, Natalie değil, her kimse.

Lütfen beni oraya koymayın! Lütfen koymayın!

Onu buraya getirdikleri anda neredeyse histerik bir hale gelmişti, kapıyı kapatıp gittiklerinde attığı çığlık ilkel bir dehşetle doluydu. Ve bunun iyi bir nedeni vardı. Bu pis, karanlık yer muhtemelen en kötü kâbuslarının bile ötesindeydi.

Şimdi onunkinin yanındaki hücredeydi ve ondan kerpiç bir duvarla ayrılmıştı. Duyduğu sese bakılırsa aşırı nefes almak üzereydi, nefes alış verişisi sığ ve hızlıydı, her bir iniltiyle nefes verdi. Bir duanın sözcüklerini seçebildiğini düşündü.

Üzgünüm meleğim, Tanrı bu hafta izinli gibi görünüyor.

Sonra onun dua etmediğini fark etti. Bir tekerleme okuyordu.

"Pazara, pazara, satın almaya ... şişman bir domuz satın almaya." Sesi kararsızdı ve belli ki sorun yaşıyordu.

kelimeleri hatırlayarak. "Yine eve, yine eve. Tekrar eve dönmek istiyorum ... jiggety-jig."

Bunun tatlılığı Zach'i çok etkiledi. Başını eğdi, içinde bulunduğu durumun umutsuzluğu içini parçalıyordu.

İşini yapmış olsaydın burada olmayabilirdi.

Onun gibi adamların Cárdenas ve Zetas gibi piçlerin insanlara zarar vermesini engellemesi gerekiyordu. Ama Zach, Cárdenas'ı hapse atmak yerine, Cárdenas bu kıza ölümüne tecavüz edip işkence ederken en ön sırada oturacaktı.

Orospu çocuğu! Lanet olsun!

Zach, elleri ıslanana kadar kelepçelerden kurtulmaya çalıştığını fark etmedi, kırık kabarcıklardan gelen su yapışkan, sıcak kanla karışıyordu.

Kimi kandırıyorsun, dostum? Onu kurtaramazsın. Kendini bile kurtaramazsın.

Hayır, yapamazdı. Ama ona ulaşabilir, yalnız olmadığını bilmesini sağlayabilirdi.

Yutkundu, sonra olabildiğince derin bir nefes çekti, kaburgalarındaki acıdan irkildi. "Natalie? Beni duyabiliyor musun? Benim adım ... Zach."

BÖLÜM 3

Natalie bir an için sesi hayal ettiğini sandı.

Kendine hakim ol kızım. Topuklarının üzerine oturdu ve destek için kapının demir parmaklıklarını kavradı, vücudunun titremesine engel olamadı, bakışları yere sabitlendi, karanlığa rağmen sekiz bacaklıların hareketine dair herhangi bir işaret görmeye çalıştı. Bir arada tutun.

Sonra sesi tekrar duydu; derin ve sert bir erkek sesi, karanlığın içinden onunla konuşuyordu. "Natalie? Bu senin adın, değil mi?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi, bu korkunç yerde yalnız olmadığını fark etmenin şaşkınlığı içindeydi. "Kim ... kimsin sen?"

"Benim adım Zach. Yeni komşunuzum. Sizi korkuttuysam özür dilerim."

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Onlara söylerken kulak misafiri oldum."

Bir an için akrepleri unuttu. "Sen de Amerikalısın."

"Evet. Chicago'da doğdum. Sen Güney'densin. New Orleans mı?"

"Evet." Belki de bir aksanı vardı. "Neredeyiz?" "Hiçbir fikrim yok. Beni getirdiklerinde baygındım. içeri."

Sağ ayağının yanında bir şey hareket etti. Çığlık attı, ayağa kalktı, ayakkabısının altında bir şeyin çıtırdadığını hissetti. Derisi ürpererek onu kenara itti. "Kim bu korkunç adamlar?"

"Onlar Los Zetas için çalışan paralı askerler. Arturo Cesár Cárdenas için çalışıyorlar."

Natalie onları hiç duymamıştı. "Benden ne istiyor olabilirler ki?"

"Neden bana buraya nasıl geldiğini söylemiyorsun, biz de bunu anlamaya çalışalım."

Natalie de ona SPJ kongresinden ve silahlı adamların Juarez şehir merkezinde tur otobüsünü basarak Meksikalı gazetecileri ve Joaquin'i nasıl öldürdüklerinden bahsetti.

"İyi bir arkadaşı, her zaman bizleri, özellikle de kadınları gözetirdi. Ve tanıdığım en iyi foto muhabiriydi. Çekmeye devam etti. Onlar insanları öldürürken, o çekmeye devam etti." Ve ilk kez

Tüm bu kâbus başladığından beri Natalie kendini gözyaşlarıyla savaşıırken buldu, göğsünde çok tanıdık bir keder sızısı vardı. Neden değer verdiği insanlar hep ölüyordu? "I

onları durdurmaya çalıştım. Koridoru kapattım. Onlara defalarca Amerikalı olduğunu söyledim ama ..."

Oh, Joaquin!

"Özür dilerim, Natalie." Sesi gerçekten ciddiymiş gibi geliyordu. "Çoğu insanın yapabileceğinden fazlasını yaptın. Bu kadarını kendine borçlusun."

"Bunu söylemeniz çok nazik bir davranış ama bu onun öldüğü gerçeğini değiştirmez."

"Biliyorum."

Ve bir süre ikisi de konuşmadı.

"Yani bir makale için kartelleri araştırıyordunuz ve bu tura mı katıldınız?"

Gözyaşlarını elleriyle yanaklarından sildi. "Hayır, hayır. Sadece bir süreliğine ofisten uzaklaşmak istedim. Uyuşturucu kaçakçılığı ya da karteller hakkında hiç yazmadım."

"Hiç mi?" Sesi şaşırmış gibiydi.

"Asla." Bir şey yanağını gıdıkladı. Nefes nefese kaldı, Parmak uçlarıyla küçük bir örümcek olabilecek şeyi yüzüne vurarak fırçaladı. Parmaklıklara doğru büzüldü, Üzerine düşmek üzere olan başka bir şey olup olmadığını görmek için yukarı baktı ama çok karanlıktı.

"Peki ya büyük uyuşturucu baskınları? Colorado'daki ulusal orman arazisinde uyuşturucu yetiştiren karteller? Meksika siyaseti? Juárez ya da Chihuahua eyaleti ile ilgili bir şey?"

"Hayır. Hiç de değil. Daha çok yerel konuları ele alıyorum. Ayrılmadan önce, şerifin bazı cinsel taciz olaylarını nasıl ele aldığını araştırmaya başladım."

yerel bir yatılı okulda meydana gelen saldırılar. Bu Zetaların bunu zerre kadar önemseydiğini sanmıyorum."

"Hayır, bildiklerini sanmıyorum."

"Belki de Joaquin'i öldürmelerini engellemeye çalışarak dikkatlerini çekmişimdir."

"Belki." İkna olmuş gibi görünmüyordu.

"Neden buradasınız? Sen de mi gazetecisin?"

Sessizlik karanlığı doldurdu.

Sonunda cevap verdi. "Benim hakkımda ne kadar az şey bilersen o kadar iyi. Sadece kötü bir karar verdiğimi söyleyelim ve bu konuyu kapatalım."

Yani Zetas'la ters düşecek bir şey yapmıştı. Bu da muhtemelen bir suçlu olduğu, hatta belki de uyuşturucu ticaretine karıştığı anlamına geliyordu. "Bana tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Zetalar altı gündür beni sorguluyor. Eğer sana içimi döktüğümü düşünürlerse, seni de sorgulamaya başlarlar ve inan bana, bu ikimizin de görmek isteyeceği bir şey değil."

Ve Natalie anladı. Zach'e sadece soru sormuyorlardı. Ona işkence ediyorlardı. Sonra fark etti ki daha önce hissetmediği bir şey. Sözlerini yavaşça söylemesi, sesindeki gerginlik, sert tınısı... Acı çekiyordu. "Yaralanmışsın."

"Bunun için endişelenme."

"I . . . Özür dilerim. Keşke yardım edebilseydim."

"Yapamazsın." Sesinin tonu son derece kesindi.

Koluna bir şey değdi, nefesi kesildi ve sıçradı - ve bunun kendi saçından bir tutam olduğunu fark etti. Aman Tanrım, Benoit! "Sen . . . Altı gündür burada mısın? Buna nasıl dayanabildin bilmiyorum."

"Sakın bana konaklama yerlerini beğenmediğini söyleme." Kıkırdadı, sonra gülmek canını acıtmış gibi inledi. "Biliyorum beş yıldızlı değil ve oda servisi de pek arzulanan bir şey değil ama burası konfor konusunda eksiklerini akrepler konusunda fazlasıyla kapatıyor."

Natalie bunu komik bulmadı. "O şeylerden nefret ediyorum!"

"Evet, anladım. Nefes nefese kaldığınızı ve zıpladığınızı duyabiliyorum. Sanırım sen de karanlıktan korkuyorsun."

"Hayır. Ben . . . Klostrofobim var."

Ve sonra kafasına dank etti. Zach'in sesini duyduğundan beri panikle mücadele etmek zorunda kalmamıştı.

ZACH, kendisini klostrofobik hale getiren şeyin ne olduğunu anlatırken Natalie'nin sözlerine konsantre oldu; sesinin kadınsı tınısı onu uçurumun kenarından geri çağırıyor, uyanık tutuyor ve acısını görmezden gelmesine yardımcı oluyordu.

"Sonra döndü ve beni orada dururken gördü. O zavallı yaşlı adama enjekte ettiğini gördüğümü biliyordu. Kaçmaya çalıştım, ama o

çok hızlı hareket etti. Eliyle ağzımı kapattı ve beni arka merdivenlerden morga doğru sürükledi. Elimden geldiğince mücadele ettim ama o çok daha güçlüydü. Beni zorla bir morg dolabına soktu. Bana da yaşlı adama söylediğini duyduğum aynı şeyi söyledi: "İyi bir ölüm, huzurlu bir ölüm. Sonra da kapıyı kapattı."

Sözleri hafifçe titriyordu, bu da Katrina Kasırgası sırasında başına gelenleri yeniden yaşamamanın onun için ne kadar zor olduğunun bir kanıtıydı ve bunda şaşılacak bir şey yoktu.

"Morg dolapları hava geçirmez, değil mi?"

"Evet. Soğuktu, çok soğuktu. Kapıyı iterek açmaya çalıştım. . ama içeriden açılmıyor."

Bu mantıklıydı, çünkü cesetlerin dışarı çıkmak için nadiren acil bir nedeni olurdu.

"Kapıya vurdum ama bu sadece havayı daha hızlı tüketti. Personelin çoğu tahliye edilmişti, bu yüzden diğer tarafta duyacak kimse yoktu." Sesi tekrar titredi, Zach'in göğsünde bir şeyler kıpırdandı. "Uykuya dalmaya başladım. Boğulduğumu biliyordum. Gözlerim karardı. Sonra bir doktor başımda durdu ve ciğerlerime hava pompaladı. Aşağı indirmişlerdi.

kurbanlarından birinin cesedini ve sonunda beni buldu."

Görünüşe bakılırsa çok da erken değil.

"Stajyere ne oldu?" Piçin Tanrı'yı oynamaya karar vermesi, ölmek üzere olanları öldürmesi yeterince kötüydü. İnsanların son günlerini çalıyordu. Ama Natalie'ye yaptığı şey . . .

İyi bir ölüm olsun, huzurlu bir ölüm.

Bu ne biçim bir delilikti böyle? Orospu çocuğu bir sosyopattı ve Zach birilerinin onun kışına tekme basmış olmasını umuyordu. Natalie'nin Katrina'daki çileli hayatından kurtulup Zetaların eline düşmesi Zach'ın aklına bir anda acayip derecede adaletsizlik olarak geldi.

Tanrı'nın hastalıklı bir mizah anlayışı var, McBride. Bunu biliyorsun.

Kesinlikle öyle.

"Kendime geldiğimde onlara neler olduğunu anlattım. Onu tutukladılar. Gazete için yazdım ve duruşmasında tanıklık ettim. Jüri onu şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapse mahkum etti. Ama o zamandan beri klostrofobim var. I . . . Kendimi kapalı hissetmeye dayanamıyorum."

Zach bunun için onu suçlayamazdı. Kendisinin de çok iyi bildiği gibi, bazı deneyimler insanı ömür boyu izler. Ama o zaman öyleydi. Bu ise şimdi.

"Beni dinle Natalie, hem de çok iyi dinle. Örümcekler seni öldürmez. Bu akrepler seni öldürmez - onlar ölümcül türden değiller. Karanlık seni kesinlikle öldürmez ve sana nasıl hissettirirse hissettirsin, bu kapalı alan da seni öldürmez. Ama dışarıdaki o adamlardan hiçbiri senin canını almak için iki kere düşünmez."

Bir an için hiçbir şey söylemedi.

"Sana ne yapacaklar, Zach?"

Bu çok açık değil miydi? "Ölü bir adamla konuşuyorsun."

"Emin misin? Belki, eğer-"

"Eminim."

"Korkmuyor musun? . . korkmuyor musun?"

Kahretsin, evet, korkuyordu - kırılmaktan, başkalarının ölümüne neden olacak istihbaratı vermekten, ülkesine, DUSM arkadaşlarına, görevine ihanet etmekten. Ama bunu ona söyleyemezdi. "Ölmekten korkmuyorum."

"Sen benden daha cesursun." Durakladı. "Bana ne yapacaklarını düşünüyorsun?"

Ah, lanet olsun.

Bu soruya nasıl cevap vermesi gerekiyordu?

"Oraya gitmek istediğine emin misin?"

"Sonum diğer kızlar gibi olacak.

Juárez'den kayıp, değil mi?" Kelimeleri sakince söylemişti ama adam onun dehşete düştüğünü biliyordu. Hangi kadın korkmazdı ki?

Ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilmeyi diledi ama ona yalan söyleyemezdi. "Bu adamların sana dokunacaklarını sanmıyorum. Seni patronları Cárdenas için sakladıklarını söylediklerini duydum."

"Ama... neden beni istiyor?"

Zach bu soruya cevap verebilmeyi diliyordu. Cárdenas'ı yıllarca incelemişti, onu diğer tüm ABD ajanlarından daha iyi tanıyordu ve bu pişin

Amerikalı bir gazeteciyi kaçırmak için bir sebebi yoktu. Konu kadınlara gelince, Cárdenas tam bir yırtıcıydı.

"Genç kadınlardan hoşlandığını duydum. Fotoğrafın internette var mı?"

"Evet. Gazetenin web sitesinde ve ... ve sanırım SPJ konferansının ağ sayfasında da var. Sence beni bu şekilde mi öğrendi?"

"Bu mümkün." Cárdenas muhtemelen o otobüste hangi Meksikalı gazetecilerin olacağını görmek için paylaşım sitesine bakmış, Natalie'nin fotoğrafını görmüş ve onu almaya karar verdi. Bu da Natalie'nin son derece çekici olması gerektiği anlamına geliyordu. Yoksa Cárdenas zahmet etmezdi.

"Sence Cárdenas bana ne yapar?" Sesi çok savunmasız geliyordu.

Zach ona cevap vermekte zorlandı, söyleyeceklerinden duyduğu pişmanlık göğsünde bir düğüm oluşturdu. "Sanırım sana günler hatta haftalar boyunca defalarca tecavüz edecek ve sonra seni satacak . . . ya da öldürecek."

Bu bir kadına söylenebilecek en kötü şey McBride.

Düşündüğünden daha iyi karşıladı.

"Oh, Tanrım!" Kelimeler fısıltıyla söylenmişti, çaresizliğin özel bir ifadesiydi, onun duyması istenmemiştir. Tekrar konuştuğunda sesi titriyordu. "Annem bana hep bir gün gelip de bu kadar çok şey sorduğuma pişman olacağımı söylerdi. sorular."

Eğer histeri krizine girmiş olsaydı, bu onun için daha kolay katlanılabilir bir durum olabilirdi çünkü beklediği şey buydu. Ama kadının mizah çabası onu Cárdenas'a, Zetas'a ve en çok da çaresiz kaldığı için kendisine öfkeliyordu. onları durdur.

"Annen seninle çok gurur duyuyor olmalı."

Aklını kaçırarak kadar endişeli olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Annem ..." Natalie'nin sesi kesildi. Sonunda gözyaşları. Uzun süre dayanmıştı. "O ve babam öldüler. Nişanlımla birlikte beni hastaneye götürürken bir araba kazasında öldüler."

Zach'in ona ne söylediğini anlaması bir an aldı. Anne babası ve nişanlısı, onu almak için hastaneye giderken bir araba kazasında ölmüşlerdi. Aynı gün neredeyse öldürülüyordu.

Gözbağının ardında, gözlerini sıkıca kapattı, midesinin dibi düşüyordu, ona acıyordu bir an için kendi acısını bastırdı. Kaybetmişti. Lanet olası bir psikopat ve Katrina Kasırgası sayesinde her şeyi, hayatı hariç her şeyi kaybetmişti. Ve tüm bunlardan kurtulup buraya gelmişti.

"Çok üzgünüm Natalie." Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Karanlıkta onun ağladığını duyabiliyordu. "Bu konuyu biriyle konuşmayalı uzun zaman oldu."

"Bana güvenebileceğini hissetmene sevindim." Biliyordu ki Kişisel olarak onunla hiçbir ilgisi yoktu. Bugün yaşadığı gibi çetin sınavlar insanı özüne indirgemenin bir yolunu bulmuştu. Ve şimdi bildiklerini bildiğine göre, Natalie'nin saf titanyum olmalı.

Bu iş bitmeden önce o gücün her zerresine ihtiyacı olacaktı. Ona yardım etmek için başka bir şey yapamayan Zach, ona verebileceği tek tavsiyeyi verdi. "Zor olduğunu biliyorum ama şu anda olanlara odaklanmalısın. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yap. Beni duyuyor musun Natalie? Sadece hayatta kal."

NATALIE kollarını bacaklarına doladı ve çenesini dizlerine dayayarak boş, çalkantılı midesini sakinleştirmeye ve kendini toparlamaya çalıştı. Bunu kastetmemiştir. böyle dağılmak istemezdi. Özel acılarını bir yabancının kucağına bırakmak istememiştir. Ama bu şekilde kilit altında tutulmak ona her şeyi geri getirmiştir ve kendini zapt edemeden, kederi altı yıl önce olduğu kadar baskın bir şekilde ortaya dökülmüştü.

Oh, anne. Babacığım. Beau.

Gözyaşlarını sildi. Zach haklıydı. Şu anda olanlara odaklanması gerekiyordu, çünkü hayatı buna bağlıydı.

Sanırım size günler hatta haftalar boyunca defalarca tecavüz edecek ve sonra sizi satacak ya da öldürecek.

Daha bu sabah, bir gün önce Aklında sıcaktan ve günün programından biraz daha fazlası vardı.

Şimdi o dünya elinden alınmıştı. Yakında onun bedeni de çalınacaktı ve sonra da hayatı. Kimse ona ne olduğundan emin olabilecek miydi? Bir gün cesedini bir çukurda çıplak ve parçalanmış halde bulacaklar mıydı?

Yaşlı Hubbard Ana
dolaba gitti
Zavallı köpeğe bir kemik getirmek için

Natalie'nin midesi guruldadı, bu ses Zach'in duyup duymadığını merak etmesine neden olacak kadar yüksekti. "Bizi hiç besliyorlar mı?"

İlk başta cevap vermedi ve kadın onun uykuya dalmış olabileceğini düşündü. Sonunda cevap verdiğinde sesi daha zayıf, kelimeleri daha yavaş, sesi daha gergin çıkmıştı. "Çok fazla değil. İçecek fazla bir şey de bekleme."

"Ah." İçinden bir umutsuzluk dalgası daha geçti. Onu bastırmak için savaştı.

Zach sızlanmıyor ve şikayet etmiyordu. O da etmemeliydi.

"ZACH, UYAN! Sanırım geliyorlar!" Zach sarsılarak uyandı.

Erkek sesleri yaklaştı.

Dişlerini sıkarak, Natalie'nin korkusunun kendi rahatsızlığı ya da dehşetinden daha fazla farkında olarak kendini yukarı doğru sürükledi. Nefes almak için mücadele etti. "Sorun yok. Cárdenas henüz gelmedi.

Benim için geliyorlar, senin için değil."

"Bu iyi değil! Onları kızdıracak ne yapmış olursan ol, bu şekilde işkence görmeyi ya da zincirlenmeyi hak etmiyorsun. Zincirlisin, değil mi? Hareket ettiğinde şingirtılarını duyabiliyorum."

"Sanırım anladılar . . . senden daha büyük bir tehdit olduğumu vardır." Ve sonra aklına geldi. Muhtemelen onun bir tür suçlu olduğunu düşünüyordu. İçinde bulundukları durum ve ona ne kadar az şey anlattığı düşünülduğünde bu şaşırtıcı değildi.

O anda kapı ardına kadar açıldı ve gün ışığı gözbağının üzerinden akmaya başladı. Tanıdık sesler İspanyolca Natalie hakkında şakalaşıyordu.

"O güzel ve utangaç. Baksana. Ona dokunmaya çalışmamdan hoşlanmıyor."

Zach, Natalie'nin nefesini tuttuğunu, hücresinin kapısından uzaklaşırken ayakkabılarının yere sürtündüğünü duyduğunu düşündü.

Adamlar güldü.

"Umarım El Jefe onunla işi bittiğinde paylaşır. Oh, beni sertleştiriyor."

"Sence El Jefe sadece ağzını sikmemizi sorun eder mi?"

Öfke ve tiksinti Zach'in içini yakarak onu canlandırdı, kafasını temizliyordu. Natalie'nin söylediklerini anlamadığını umarak onlarla kendi dillerinde konuştu. "Cárdenas siklerinizi köpeklerine yedirecek, sizi aptal chingaderolar."

Bu onların dikkatini çekti.

Zach hücre kapısının kilidine bir anahtarın girdiğini duydu.

"Eh, cuñado, konuşmaya hazır mısın? Yoksa çığlık atarak ölmek mi istiyorsun?"

Bu sataşmayı duymazdan geldi. "Onu beslemeli ve temiz su vermelisin. Sence Jefe'n zayıf, yarı-açlıktan kemik torbası mı? Ve eğer bu akrepler onu sokar ve hasta ederse, El Jefe'nin o zaman size ne yapacağını merak ediyorum."

Alkol ve ekşi ter kokusu Zach'in burun deliklerine hücum ederken biri eğildi ve doğrudan yüzüne konuştu. "Dilini kesmeden önce kapa çeneni, seni kokuşmuş orospu çocuğu."

Kelepçeleri zincirden çözüldü, sonra her dirseğinde bir Zeta olmak üzere ayağa kaldırıldı. Tökezledi.

Onlarla dövüşecek gücü olmasını dileyerek körlemesine ilerledi. Buradaki ilk gününde denemişti ama dövüşmeye çalıştığı adamları görebilmek için kelepçeli ellerini vücudunun önüne yeterince hızlı getirememiş ve gözbağını çıkaramamıştı. İşte o zaman onu tekmelemişler ve kaburgalarını kırmışlardı.

Artık dik duracak gücü bile zor buluyordu.

"Zach!" Natalie'nin sesi onun sağından geldi. "Onu rahat bırak!"

Topuklarını sıktı, bir an daha ayakta kalabilmek için mücadele etti. "Beni dinle Natalie. Cárdenas'ın kafana girmesine izin verme. Onun sana yapabileceği hiçbir şey senin kim olduğunu değiştiremez. Bunu unutma!"

Sonra kabaca öne doğru itildi, acı yan tarafını yararak nefesini kesti. Güneş ışığı yüzüne vurdu, çıplak ayaklarının altındaki serin taş yerini keskin, sıcak çakıllara bıraktı. Vücudundaki her kas gerildi.

Ben bir Amerikalıyım, ülkemi koruyan güçlerde savaşıyorum.

Zihnini olacaklara hazırlamaya çalışarak davranış kurallarını okumaya başladı, ancak farklı bir düşünce yerini aldı. Çok önemli bir şey değildi -sadece bir isim- ama omurgasına yeniden çelik yerleştirmiş gibiydi.

Natalie.

NATALIE mısır tortillasını ısırdı ve çiğnedi. Kum da olabilirdi. Boğazındaki sert yumruyu zorlayarak yutkundu, sadece yemesi gerektiğini bildiği için yiyordu.

Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yap. Beni duyuyor musun, Natalie?

Sadece hayatta kal.

Tepesinde, mavi gökyüzünde siyah akbabalar uçuşuyor, hafif bir esinti tozu savuruyor, güneşin parlak diski batı ufkundaki bulut kümesine doğru ilerliyordu. Hayatının en kötü ikinci günü neredeyse bitmek üzereydi, onu daha da kötü bir günün takip edeceğinden emindi. Kendisi için kötü ama Zach için çok daha kötü.

Onu dışarı çıkardıklarında hücre kapısının önünde büyük bir tüfeği olan bir Zeta duruyordu, bu yüzden yüzünü görememişti. Gömleksiz ve yalınayaktı.

onun uzun boylu, zayıf bir vücuda sahip olduğunu bilecek kadar görmüştü.

ve bir atletinki gibi kaslı, bilekleri arkadan kelepçeli, elleri kan içindeydi.

Başka bir acı dolu
ağlama. Gözyaşlarına
karşı koydu.

Tanrı aşkına, ona ne yapıyorlardı? Sesi onu öldürüyorlarmış gibi geliyordu. Daha önce hiç böyle çığlıklar duymamıştı; insandan çok hayvana benziyordu, çığlıkla kükreme arası bir şeydi. Sesinin bu kadar sert olmasına şaşmamalıydı. Altı gün boyunca boğazı çığ kalmış olmalıydı.

Altı gün.

Tanrım, ona yardım et! Lütfen ona yardım et! Durdur onları!

Boğazı düğümlendi, bir ısırik daha aldı, çiğnedi, sonra Son kalan kolayı da içerken, bir kol mesafesinde duran ve yemek yerken onu koruyan iskelet dövme Zeta'yı görmezden geldi, yüzünde eğlence ve şehvet karışımı bir ifade vardı. Buradan bile kokusunu alabiliyordu Nefesindeki alkol ve yıkanmamış vücudunun pis kokusu.

Zach için gelmelerinden kısa bir süre sonra, genç bir Zeta hücresinin kapısını açmış ve onu iskelet dövme olanın bir tabak mısır ekmeği, olgunlaşmış bir muz ve bir cam şişe sıcak Coca-Cola ile beklediği sıcak güneş ışığına çıkarmıştı. Sonra genç olan elinde bir süpürgeyle küçük hapishanenin içinde kayboldu, görünüşe göre orayı akrep ve örümceklerden temizlemek için gönderilmişti. Neden birdenbire kulübeyi temizlemeye karar verdiklerini Natalie bilemiyordu ama artık ne örümcekler ne de akrepler umurundaydı.

Başka bir çılgılık.

Uzun ve uzun, göğsünü sızlatan yüksek, umutsuz bir sesle sona erdi.

"Bunu ona neden yapıyorsun?" Cevap yok. İspanyolca tekrar denedi. "¿Por qué le haces esto a él?"

"Se robó nuestra cocaína."

Zach, Zetas'tan kokain çalmış.

Oh, benim nazik İsa'm! Buna kötü bir karar mı dedi?

Yüzyılın ifadesi.

Yine de vahşice dövülmeyi ve bir hayvan gibi zincirlenmeyi hak etmiyordu. Kimse bu şekilde muamele görmeyi hak etmiyordu.

Başka bir çılgılık.

Onu koruyan Zeta bir adım daha yaklaştı. Saçlarını okşamak için uzandı. Kız onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

Güldü. "Güzel. Le vas a gustar al Jefe." Patron seni sevecek.

Natalie onu görmezden geldi.

Görünüşe göre onu anlamadığını düşünüyordu. sözlerini İngilizceye çevirdi ve bu kez tam olarak ne demek istediğini göstermek için pelvisini itti. "Senden çok hoşlanacak. Ve sonra . . . Él te sacrificará a Santa Muerte."

Kelimeler Natalie'nin anlayabileceği kadar İngilizceye yakındı.

Seni La Santa Muerte'ye kurban edecek. Aziz Ölümlü mü?

Natalie'nin tüyleri diken diken oldu. Bu Cárdenas'ın onu öldüreceğini söyleme şekli miydi? Başını kaldırıp gardiyanın garip iskeleti işaret ettiğini gördü.

Ön koluna dövme yaptırdı. Sonra açıklama gerektirmeyen bir hareketle parmağını boğazından geçirdi.

Eksik dişlerini göstererek gülümsedi. "La Santa Muerte."

Ve Natalie anladı. Kolundaki resim sadece bir dövme değildi. Bir tür ikonu, karanlık bir aziz, bir ölüm azizi gibi. Ve Cárdenas'ın onu kurban etmek istediğine inanıyordu.

Uzun, boğuk bir çığlık daha.

Natalie'nin elinde tuttuğu son tortilla parçası da tabağına düştü.

Adam kaçırma. İşkence. İskelet azizlere insan kurban etme. Gölgede yüz derece olabilirdi, ama Natalie buz gibi hissetti.

Kollarını kendine doladı, titriyordu, bakışları sırttan kurukafalı ürkütücü dövmeye kilitlenmişti. Sonra kilisenin kapısı patlayarak açıldı ve burnunu kırdığı Zeta aceleyle yanlarına geldi, iki gözü de morarmış, burnu şişmiş bir halde onu koruyan kişiye acil ses tonuyla bir şeyler bağırdı.

Natalie sarsılarak ayağa kalktı, tabağı ve boş kola şişesi yere düştü. Burnu kırık olan elini kaldırdı ve Natalie onun kendisine tekrar vuracağını sandı. Onun yerine parmakları kollarına saplandı ve onu kiliseye doğru sürükledi.

BÖLÜM 4

ZACH kelepçelerden sarkıyordu, başını bile kaldıramıyordu. Ağırlığını taşımaktan omuzları ağrıyor, kelepçeler kanlı bileklerini ısıırıyordu. Fakat Bunların hiçbirisi son elektroşoktan kalan acıyla kıyaslanamazdı. Kasları keskin spazmlarla kasılıyor, kalbi göğsünde düzensiz bir şekilde çarpıyor, vücudu titriyor, ağzı kendi kanının bakırımsı tadıyla doluyordu.

Acıya teslim olma. Ona göre ayarlayın.

Rahatlamak için kendini zorladı, nefes alışını yavaşlattı.

Soğuk su göğsüne sıçradı ve sarsılmasına neden oldu. Bunun onu canlandırmak için değil, derisini elektriğe karşı daha iletken hale getirmek için olduğunu biliyordu. Bir sonraki patlamayı bekledi.

ama onun yerine dudaklarında bir cam şişe hissetti. Bir el saçlarını kavrayarak başını geriye yatırdı ve yutkundı, ılık kola çiğ ve kavrulmuş boğazından aşağı süzüldü.

Elektrolitler. Kafein. Kalori.

Hepsi hayatta kalmasına yardım edecekti.

Sonra işkencecisi onunla her zamanki gibi İspanyolca konuştu. "Ölüyorsun, cuñado. Peki ne için? Artık yalnızsın, unutulmuşsun, sana havlayacak bir köpeğin bile yok. Bize kokainin kimde olduğunu ve onları nerede bulabileceğimizi söyle. O zaman işkencen sona erecek. Artık acı çekmeyeceksin, sadece uyuyacaksın."

Zach bir umutsuzluk dalgasıyla savaştı. "¡Vete a la verga!" Siktir git!

Piç kıkırdadı ama Zach onun gerçekten eğlenmediğini biliyordu. Onu konuşturmaya çalışmışlar ve başaramamışlardı. Cárdenas haberi aldığıında ödenecek bir bedel olacaktı.

Gıcırdayan menteşeler. Ayak sesleri.

Ve Zach onun orada olduğunu biliyordu. Onun varlığını hissedebiliyor, hızlı nefes alışını duyabiliyordu. Hatta kokusunu bile alabiliyordu,

Pislik dolu bir dünyada tatlı bir şey.

Natalie.

"Tráela aquí." Onu buraya getir.

Ne oluyor be?

Zach'in başı yukarı kalktı. Bir şekilde kendini ayağa kaldırdı, elleri destek için zincirlere kenetlenmişti, kalbi göğsünde sertçe çarpıyordu. Onu neden buraya getirmişlerdi? Ona ulaşmak için işkence mi edeceklerdi?

Cesedimi çiğnemen lazım.

"Zach?" Sesinde korku vardı ama aynı zamanda sempati ve endişe de vardı.

Başını salladı, ona sessiz kalmasını işaret ediyordu. ona daha önce söylediklerini hatırladı. Eğer ona ne olduğunu önemseydiğini, ona bir şey söylediğini düşünüyorlarsa...

Bir kol omzuna dolandı. "Sen cesur bir adamsın. Hiç kimse benim küçük iğneme karşı bu kadar uzun süre dayanamadı, bu yüzden sana daha iyi bir çıkış yolu önereceğim. Bize kokainin nerede olduğunu söyle, kızı alabilirsin. Bu zincirleri çıkaracağız, sana biraz yiyecek ve seni güçlendirmek için biraz kokain vereceğiz, tamam mı? Sonra aletin pes edene kadar onu sikebilirsin. Ve işin bittiğinde, kafana bir kurşun yersin. Hızlı, acısız ve mutlu ölürsün. Bunu yapmazsan öyle bir acı çekersin ki, bedeninden geriye kalanları bulanlar geceleri senin için ağlayarak uyuyamazlar."

Durum bu kadar ciddi olmasaydı Zach gülebilirdi. Onu acıyla yıldırmayı başaramamışlardı, şimdi de tecavüzle rüşvet vermeye çalışıyorlardı. Elbette sadece blöf yapıyorlardı. Jefe'nin ödülünü ona vermeye niyetleri yoktu. Ama onlarla birlikte oynarsa, zincirlerini çözmeleri için onları ikna edebilirse ...

Teklifi düşünüyormuş gibi yaptı. "¿Es bonita?" Güzel mi? Sert eller göz bağını kopardı.

"Mira sus tetas!" Sadece göğüslerine bak!

Işığa alışık olmadığından gözlerini kırptırdı, gözlerini kıstı ve durumu hızla değerlendirdi. Küçük bir odadaydı.

yarım düzine silahlı Zeta. İki küçük pencere ve sadece bir kapı vardı. Eski bir masanın etrafında tahta sandalyeler vardı. kirli bulaşıklar ve yarısı boş tekila şişeleriyle doluydu. Sağ tarafındaki duvara birkaç kalaşnikof yaslanmıştı.

Bunlardan biri için sol taşağını verirdin, değil mi dostum? Kesinlikle yapardı.

Önünde, tekerlekli bir arabanın üzerinde bir kamyon aküsü duruyordu, iki elektrik kablosu ayaklarının yanında yere düşmüştü. Gördüğü manzara onu ürpertti, korkuyla öfke birbirine karıştı.

Küçük iğne mi?

Arabanın yanında, iki Zeta çırpınan genç bir kadını aralarında tutarken, üçüncüsü bluzunun düğmelerini açıyordu, kendi kendine gülererek. Piçler. Duygularını gösterme riskini göze alamayacağını bildiğinden Natalie'nin bakışlarıyla karşılaştı.

Kalbi durmuş gibiydi. Zihni karardı. Ve bakakaldı.

Şimdiye kadar gördüğü en güzel gözlerle yalvarırcasına ona bakıyordu, irisleri su mavisinin alışılmadık bir tonuydu. Yüz hatları narindi, normalde kusursuz olan cildi koyu morluklar ve kir lekeleriyle gölgelenmişti. Koyu kahverengi saçları - neden onu sarışın olarak hayal etmişti ki?

-Omuzlarından aşağıya kalın bir yumak halinde sarkıyordu. En fazla 1.80 boyunda ya da 1.20'nin biraz üzerindeydi.

İçinde kabaran koruma dürtüsü onu şaşırttı ve zincirler ve acı ona neredede ve ne durumda olduğunu hatırlatana kadar ona doğru bir adım attı. Sonra bluzu yere düştü, ardından dantelli, beyaz sütyeni iki güzel, doğal göğsü ortaya çıkardı.

Alçak bir ısıklık. Bir inilti.

"¡Oye, mamacita, que buena estás!" Oh, bebeğim, iyisin!

Odadaki testosteron seviyesi yükselmişti ve Zach bir an için Zetaların Natalie'ye duydukları şehvetin Cárdenas'a duydukları korkunun önüne geçmesinden korktu.

Uzun bir yara izi olan kişi - Zach'in hayatını cehenneme çeviren elektrik uzmanı - ayağı kalkmak için yürüdü Natalie'nin arkasına geçti, sonra uzanıp onu kendine doğru çekti ve göğüslerini kavradı, hassas bedenini acımasızca avuçlamaktan zevk alan elleri.

"¡Chécalo, güey-las chichis perfectas!" Şuna bak, mükemmel memeler.

Zach dişlerinin gıcırdadığını hissetti, Natalie'nin yüzünde sadece duyguları görüyordu -korku, tiksinti, acı. Bakışları sanki paramparça olmuş dünyasını bir arada tutan tek şey göz temasıymış gibi onunkilere kilitlenmişti. Muhtemelen neler olduğunu ya da bunu ona neden yaptıklarını anlamıyordu. Onu rahatlatabilmeyi diledi.

Bunun yerine, her şeyi çok daha kötü hale getirmek üzereydi.

Güçlü kal, meleşim.

Natalie kendisine yapılanları engellemeye çalışarak Zach'in gözlerindeki cesarete sarıldı. Koyu renk kaşlarının altında derin bir şekilde yerleşmiş ve uzun kirpiklerle saçaklanmış gri gözleri vardı. Yanaklarındaki çukurlar yüksek elmacık kemiklerini vurguluyordu, kare çenesi ve güçlü çenesi bir haftadır uzamış koyu renkli kirli sakallarla kaplıydı. Ağzı geniş, dudakları alışılmadık derecede dolgundu. Onu desteklemek için olduğunu bildiğı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldılar.

Ama gülümsemesinin ardında acı çektiğini görebiliyordu.

Odadaki açık ara en uzun boylu ve fiziksel olarak en güçlü adam, kolları tavana zincirlenmiş, bilekleri kelepçeler yüzünden kan içinde ve ham halde duruyordu. Çıplak teni ıslaktı, göğsünde ve karnında kırmızı lekeler vardı. onu şok etmişlerdi. Sol tarafında koyu bir morluk ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı, yüzü acı ve yorgunluktan morarmış ve çizgiliydi, kısa, siyah saçları karmakarışık. Çıplak ayakları denge için birbirinden ayrılmıştı, altında bir su birikintisi vardı, elektrik kabloları tehlikeli bir şekilde yakındaydı.

Onu elleyen Zeta bir şeyler söyledi, elleri sertçe onu sıkıyor, yoğuruyor, meme uçlarını çimdikliyordu.

Sonra Zach cevap verdi. "Trato yok. Quítame las cadenas, y dame una hora para chingarla. Sonra kokaini nerede bulacağını söyle."

Natalie onun söylediklerinin sadece bir kısmını anlayabildi ama bu bile kanının beynine hücum etmesine yetti.

Onu becermem için bana bir saat ver. Sana kokaini nerede bulacağını söyleyeceğim.

Öyle demek istemedi. Ciddi olamazdı.

Sersemlemiş bir halde adamın gözlerinin içine baktı, rol yaptığına dair bir işaret arıyordu ama sadece şehvet görüyordu.

Göz temasını kesti, dudaklarını yaladı, bakışları kızın üzerinde gezindi, göğüslerine geldi, ağzı kaba bir sırtıtışla büküldü. "Me gustaría jugar con esas."

Göğüslerinden bahsediyordu.

Kalbi sert bir şekilde çarptı. "Ne diyorsun sen?" Ama Zach onu görmezden geldi. Bay Yaralı Surat'la tartışıyordu, onu ellemeyi bıraktı -Tanrı'ya şükür!- ve hızlı bir İspanyolca ile bağırmaya başladı. Zach sakın bir şekilde cevap verdi, zincirlerini biraz çekti ve eliyle Natalie'ye doğru bir hareket yaptı

Başını. Natalie bir iki cümleden fazlasını anlayamasa da, aralarındaki anlaşmazlığın şu konularda olduğunu biliyordu Zach'in çalınan kokainin yerini, onu zincirlerinden kurtarıp kıza sahip olmasına izin vermeden önce mi yoksa sonra mı söyleyeceği konusunda.

Sonra Bay Yaralı Yüz uzanıp Zach'i boğazından yakaladı, sesi soğuk ve ölümcül bir sessizliğe büründü, her kelimesi açıkça telaffuz etti. "¿Dónde está la cocaína?" Kokain nerede?

Oda sessizliğe gömüldü.

Zach güldü, gülmek canını acıtmış gibi yüzünü buruşturdu, sonra İspanyolca cevap verdi.

Bay Yaralı Yüz ona ters ters baktı ve bir şeyler bağırdı diğer Zetalar. Bluzunun ve sütyeninin aniden

çıkarıldı, ellerine tutuşturuldu. Giyinmek için adamlara sırtını döndü, sütyeninin kopasını ve düğmelerini iliklemeye çalışırken parmakları beceriksizce oynuyordu, öfkeli haykırışlar küçük odayı dolduruyordu.

Tekrar arkasını döndüğünde, Zach'in gözleri bir kez daha bağlanmıştı. Kafası karışmıştı, korkuyordu, cevaplar istiyordu. "Zach, ne _"

Yüzünü ona doğru çevirdi, siyah bir bandana gözlerini sıkıca bağlamıştı. "Git, Natalie! Git ve soru sorma!"

İskelet dövmeli Zeta kolundan tutup onu kapıya doğru çekti ama bu, Bay Yaralı Yüz'n elektrik kablolarını alıp Zach'in üzerine yürüdüğünü görmeden önce olmadı.

Kendi sesinin protesto için bağırdığını duydu. "Kesin şunu! Lütfen yapma-"

Sonra bir el kabaca ağzını kapattı ve kapıdan dışarı sürüklendi, Zach'in acı dolu çığlığı onu hücresine kadar takip etti.

* * *

NATALIE sol kelepçesinin eklemine harca bastırdı ve elinden geldiğince sert bir şekilde kazıdı. O kadar karanlıktı ki göremiyordu ama ilerleme kaydettiğini biliyordu, harç kum gibi ufalanıyor ve parmaklarının üzerine düşüyordu. zeminde. Harcı kazıyabilir ve mandalı tutan metal plakanın etrafındaki tuğlaları kaldırabilirse hücresinin kapısını açıp kaçabilirdi. En azından denemek zorundaydı.

Buradan ıkmanın bir yolunu bulamazsa, göğüslerinin üzerinde bir adamın pis ve iğrenç ellerinden çok daha kötüsüne katlanmak zorunda kalacaktı.

Kolları ağrıyana ve nefessiz kalana kadar ileri geri kazıdı, sonra birkaç dakika dinlendi ve başladı

Yine karanlıkta sürünen ya da sürünen her şeyden habersiz, bir yanı Zach'in sessiz iniltilerini dinliyordu - hâlâ hayatta olduğunun kanıtı. Onu yaklaşık yirmi dakika önce geri getirmişlerdi, iki Zeta baygın halde sürükleyerek Aralarında bir beden vardı ve ona seslenmesine rağmen cevap vermemişti.

Ya uyanmazsa?

Uyanacaktı. Uyanmak zorundaydı.

Gözleri bağlı ve tavandan zincirlenmiş, vücudu acı içinde kıvranan adamın görüntüsünü asla unutamayacaktı. içinden elektrik fıskırdı. Altı gün bir yana, bir saat boyunca buna nasıl dayandığını anlayamıyordu.

Hepsi aptal bir kokain için.

Adamın çektiği acı onunkini gölgede bırakıyordu. Yine de hayatında hiç bu kadar tecavüze uğramış hissetmemişti, adamın ellerinin göğüslerini avuçlayıp sıkmasının verdiği o mide bulandırıcı his midesini bulandırmıştı. Daha da kötüsü adamların yüzlerindeki ifadelerdi, hatta Zach'inkiler bile. Kendisini kirli, aşağılanmış, insandan daha az, oynanacak ve sonunda kırılacak cinsel bir oyuncak gibi hissettirmişlerdi. Banyo yapmayı ne kadar çok istiyordu!

En azından sana da işkence etmediler.

Onu kiliseye getirdiklerinde yapmayı planladıkları şeyin bu olduğunu düşünmüştü. Muhtemelen o odada tam olarak ne olduğunu asla bilemeyecekti - onu neden içeri aldıklarını, bluzunu ve sütyenini neden çıkardıklarını, Sr. Yaralı Yüz'ün onu neden elleyip Zach'e bir et parçası gibi gösterdiğini, Zach'in ona neden öyle baktığını ya da söylediği şeyleri neden söylediğini. Bir anlaşma yapmaya çalışıyorlardı - Zach'in çaldığı kokainle ilgili bilgi karşılığında onunla seks yapacaktı. Her ne kadar bir parçası Zach'in numara yaptığına inanıyor.

Kaçma umuduyla oynarken, kokain çaldığı gerçeği dışında onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etmişti.

Karanlıkta oturmuş, onun çığlıklarını duymamak için kendini zor tutarken, içinde bulunduğu durumun apaçık gerçekliğini fark etmişti netleşir.

Yaşamak istiyorsa, kaçmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Denemekle kesinlikle kaybedecek bir şeyi yoktu. Zetas'ın yapabileceği en kötü şey onu öldürmekti ama Cárdenas bunu zaten yapacaktı. Elindeki her şeyle onlarla savaşılabildi. En azından o zaman bir şansı olurdu.

İşte o zaman küçük hapisanelerinin evlerle aynı dökülen kerpiç tuğlalardan yapıldığını fark etmişti. Kelepçesinin kenarıyla kazıyarak test etmiş, harç kolayca toza dönüştüğünde kalbi yerinden fırlamıştı. Sonra en hızlı ve en emin çıkış yolunu bulmak için etrafına bakındı ve işe koyuldu.

Neden bunu daha önce düşünmemişti?

İlerleme kaydediyor olsa da yavaş ilerliyordu. Zach için tekrar gelirlerse, onu yakalarlarsa, işi bitmeden Cárdenas onun için gelirse ...

Oraya gitme, kızım. Endişelenmenin faydası olmaz.

Aklı sürekli Zach'e ve onu geride bırakmasının her ikisi için de ne anlama geleceğine gitti.

Onu yanında götüremezsin. Onu çıkaracak vaktin de olmayabilir.

Olmayabilir. Ama onu burada acı çekmesi ve ölmesi için bırakmak mı?

Onu tanımıyorsun. Ona güvenemezsiniz. O bir suçlu.

Evet, öyleydi. Ama ona sırtını dönebilir miydi? Onu teselli etmeye çalışmasından içinde iyilik olduğunu biliyordu. Ayrıca, hiç kimse onun gibi acı çekmeyi hak etmiyordu.

Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa yapmanı söyledi. O anlayacaktır.

Adam anlayabilirdi, ama kız bununla yaşayabilir miydi? Kendini mi? Yoksa hayatının geri kalanında o korkunç çılgınlıkları mı duyacaktı?

Kaçabilir ve yetkililere ondan bahsedebilirsin. Gelip onu kurtarabilirler.

Evet, eğer o zamana kadar çoktan ölmemiş olsaydı.

Şimdi endişelenme. Önce hücrenden çıkmalısın.

Eğer bunu atlatırsa, hayatını dolu dolu yaşayacaktı. Dansa gidecek, birileriyle çıkacak ve I-Takımı arkadaşlarıyla daha fazla zaman geçirecekti. Sanat dersleri alacak ve kayak yapmayı öğrenecekti. Tıpkı Tante Evangeline'in yaptığı gibi beignet yapmayı öğrenecekti.

Eğer bunu atlatabilirse.

Dinlenmek için tekrar durdu, omuzları ve boynu ağrıyordu, ince bir toz tabakası derisini, dişlerini ve boğazını kaplamıştı. "Zach? Beni duyabiliyor musun?"

Sessizlik.

Kazımaya geri döndü.

NATALIE bundan sonra TÜM ZAMAN DUYGUSUNU KAYBETTİ. Ona göre saat gece yarısını geçmiş olmalıydı. Yüksek sesli müzik, kadın ve erkek kahkahalarıyla birlikte avluya yayılıyordu. Zetalar kasabaya fahişe bulmaya gitmişlerdi - zavallı kadınlar!- ve bir parti veriyorlardı.

Şimdiye kadar küçük bir tuğlayı çıkarmayı başarmıştı ve kelepçelerinin çeliği sert bir şeye çarptığında bir diğerini çıkarmaya çok yaklaşmıştı. İlk başta bunun mandalın demiri olduğunu düşündü. Nabızı hızlanınca parmaklarını üzerinde gezdirdi.

kerpiçten farklı bir dokusu olduğunu ve çok daha sert olduğunu fark ettim.

Beton.

Midesi bulandı ve ağlamamak için kendini zor tutarak duvara yaslandı.

Hayır! Hayır! Lütfen hayır!

Her ne kadar inanmak istemese de bunun doğru olduğunu biliyordu. Kapıları monte ettiklerinde, orijinal harç çok zayıf olduğu için duvarı betonla güçlendirmişlerdi. Mandal, menteşeler, muhtemelen hepsi betonla güçlendirilmişti.

Sorun yok, kızım. Sorun yok. Bu sadece daha fazla tuğla çıkarman gerektiği anlamına geliyor.

Betonun etrafındaki tüm tuğlaları da sökmesi gerekecekti. Bu da çok daha uzun süreceği anlamına geliyordu - belki de sahip olduğundan daha uzun.

Umutsuzluk ve panikle savaşıarak öfkeyle kazımaya devam etti.

Sonra bir şeyin yakaladığını hissetti ve sol dirseği arkasındaki duvara çarparak geriye uçtu. Komik kemiğini ovma için sağ elini uzattığında sol bileğinin serbest olduğunu fark etti.

ZACH yüzünü toprağa gömmüş, susuzluktan ve kan kaybından zayıf düşmüştü, sırtındaki ağrı dayanılmazdı ve uydu telefonu bozuktur. Ama bunun bir önemi yoktu.

Aramayı tamamlamıştı.

Destek geliyordu -muhtemelen bir helikopter dolusu kızgın SEAL ve Army Night Stalkers.

Adamlar iyi olacaktı. O sağ çıkamayabilirdi ama elemanları kurtulacaktı.

Vadinin aşağısından üç M4 ve bir HK MP5'in ateş sesi geldi.

Canlarına okuyun çocuklar.

Kan kaybı onu umutsuzca susatırken, Zach başını kaldırdı, çantasının ulaşabileceği bir yerde olması için Tanrı'ya dua etti ve sonra gördü. Vücudu buz kesti.

Oh, Tanrım, hayır!

En az seksen düşman savaşçısı, karşısındaki dağın yamacından aşağı doğru yılan gibi kıvrılıp doğruca Vadisi'nde, hepsi silahlı. Ekibinin arkasından gelip adamları hazırlıksız yakalayacaklardı. Adamlar, kendilerinden sayıca üstün ve yüksek bir yere sahip olan düşman tarafından çapraz ateşe tutulacaklardı.

Destek geldiğinde, hepsi için çok geç olacaktı.

Olabildiğince çok Taliban savaşçısını cehenneme göndermeye kararlı bir şekilde tüfeğine uzandı ama ellerinin arkadan zincirlendiğini gördü. Hareket edemiyordu.

Sonra Brian'ın karısı Debbie, siyahlar giymiş, gözyaşları yüzünden akarken, kucağında bebeğiyle ona doğru yürüdü. "Sen ölmeliydin, kocam değil. Benim kocam değil!"

Aşağıdaki vadiden bir silah patlaması ve ölmekte olan adamların çığlıkları geldi.

"Zach? Beni duyabiliyor musun?"

Zach nefes nefese kaldı, gözlerini açtı ve hiçbir şey göremedi, ağzında kan ve dehşetin tadı vardı. Soğuk, kirli taş tenine bastırıyordu, sol tarafı ağrıyordu.

Meksika. Afganistan değil. Afganistan değil.

"Zach? Uyandın mı?" Natalie'ydi.

Kalkmaya çalışmakla uğraşmadı, bunu yapamayacağını biliyordu. Onu kırmak için her şeylerini ortaya koymuşlardı, Acıya tepki verme yetisini tamamen kaybedene kadar onu şok etti. Kalbinin nasıl dayandığından emin değildi. Ama bir sonraki gün doğumunun bu dünyadaki son günü olacağını biliyordu. Zetaların onunla işi bitmişti.

"Yarın seni ölene kadar kızartacağım, bütün gün ve bütün gece sürse bile," diye tıslamıştı işkencecisi onu odadan sürüklemeyi hemen önce.

Bütün gün ve bütün gece.

Kâbusundan arta kalan korku kurşun gibi midesine yerleşti.

"Zach, lütfen uyan!"

Yutkundu, boğazı kum gibi kurumuştı. "I . . . Uyandım."

"Oh, Tanrı'ya şükür! Seni düşünmüştüm. . ." Sözü bitiremedi.

düşündüm.

"Hayır . . . Ben ölmedim." Henüz değil.

Rahatlaması içten geliyordu ve bir parçası onun için endişelenecek kadar önemsedığı için duygulanmıştı, Özellikle de yaptıklarından sonra. Onun yapmadığını biliyordu.

o odada ne olduğunu anlaması gerekiyordu. Açıklaması gerekiyordu. Kendi taşaklarını yemekten daha fazla bir kadına tecavüz edemezdi. Ama bunu ona söyleyemeden tekrar sürüklenmeye başladı.

Kadının sesi onu geri getirdi. "Eğer bizi buradan çıkarırsam, Amerika'ya sağ salim dönmeme yardım edeceğine söz verir misin?"

"Ne?" Az önce ne demişti?

"Eğer ikimizi de buradan çıkarabilirsem, sağ salım eve dönmeme yardım edeceğine söz verir misin?"

O sırada bir kazıma sesi fark etti.

Gözlerini açtı. "Sence bir çıkış yolu var mı?" "Harç gerçekten kuru ve yumuşak. Kazıyordum.

ve sanırım yakında hücre kapımı açabileceğim. Kelepçelerim kırıldı ve kavisli kısım gerçekten çok iyi.

bu şeyleri kazıyıp çıkarmak için."

"Kelepçelerin mi kırıldı?" Zach'in zihni hızla çalışıyor, nabızı kulaklarında gök gürültüsü gibi atıyordu.

Kazıma sesi kesildi.

"Duvarı güçlendirdikleri yerde betona çarptım," diye cevap verdi nefes nefese, "ve sol taraftakini kırıp açtı."

"Natalie, sanırım kendine bir silah bulmuşsun."

BÖLÜM 5

"Bir adamı öldürmek kolay değildir, ama bunu yapmaya hazır olmalısınız." Zach serin tuğlalara yaslandı, tüm duyuları diğer taraftaki genç kadına odaklanmıştı.

duvara. İkisinin de hayatı artık tamamen ona bağlıydı.

Bütün gece ona koçluk yapmış, bu konuda onunla konuşmuş, zaten hırpalanmış olan sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "Buna bir kez başladın mı, bitirmek zorundasın. Eğer bitirmezsen, bu piçler seni parça parça edecekler. Yapar mısın

Anladın mı?"

"Evet."

Verdiği cevap onu rahatlatmadı. Nasıl anlayabilirdi ki?

Öldürmek acımasız bir işti. Bir adamın panik içindeki gözlerine bakmanın, nefesini koklamanın, yaşamak için umutsuzca mücadele ettiğini hissetmenin ve hayatına son vermenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Dövüşmek için eğitilmemişti. Öldürmek için eğitilmemişti.

Zach öyleydi. Zetalarla savaşmaya hazırlanan o olmalıydı, Natalie değil. Ama bu zincirler çıkana kadar işe yaramazdı.

Son tuğlayı da söküp hücrelerinden kaçtığında, onu da kaçırmayı için yeterli zaman olmadığını fark etmişlerdi. Bu yüzden ona hücrenin kapısının kurcalandığına dair herhangi bir işaretten kurtulmaya odaklanmasını söylemişti. Açık bir hücre kapısı ya da

Zetas'a haber vermek için yerinden edilmiş tuğlalar içeri adım attı. O tuğlaları yerlerine yerleştirmekle meşgulken, adam onu öldürmeyecek bir saldırı planı bulmaya çalışıyordu, sarsılmaz bir suçluluk duygusu onu kemiriyordu.

Masumları koruması gerekiyordu, tam tersi değil.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. "Düşündüğünden daha zor olacak. Olabildiğince çok acı vermeli ve olabildiğince hızlı bir şekilde olabildiğince çok hasar vermelisin. Gözlerine, taşaklarına saldır. Eğer tereddüt edersen, tüm gücünü ortaya koymazsan ..."

Natalie gibi bir kadın ne kadar güçlü olabilir ki? Zetalar gibi acımasız adamlara karşı nasıl dayanabilirdi? Zach orduda kış tekmeleyebilen kadınlarla, kaslı kadınlarla, dövüş sanatları ve nişancılık eğitimi almış kadınlarla tanışmıştı. Ama onlar bile Zetas kadar güçlü değildi. Özel Kuvvetler'de görev yapmak için gerekli. Natalie onların eğitimlerinden hiçbirine sahip değildi. Yumuşak, kıvrımlı ve kadınsıydı - paramiliter katilleri dövecek türden bir kadın değildi. İş savaşmaya geldiğinde, sahip olduğu tek şey zekâsı ve cesaretiydi.

Bu yüzden Zach bütün gece zihnini hazırlamaya çalışmış, on yılı aşkın savaş ve kolluk kuvvetleri deneyimini birkaç çalıntı saate sığdırmıştı.

Yeterli olacak mıydı? Olmak zorundaydı.

"Eğer beni bundan vazgeçirmeye çalışıyorsan, işe yaramayacak. Eğer bir şey yapmazsam, ikimiz de ölürüz." Sesinde kararlılık vardı ama aynı zamanda korku da vardı.

Korku iyi bir şeydi. Doğru miktarda, bir insanın kararlılığını güçlendirebilir, duyularını keskinleştirebilirdi. Ama çok fazla korku felç edebilir.

"Bunu yapabileceğini biliyorum Natalie." Onu cesaretlendirmek istiyordu, psikolojisini bozmak değil. "Arkadaşın Joaquin'i korumaya çalışman, Zeta'nın burnunu kırman, bunlar cesaret ister. Ben sadece seni yüzleşmek üzere olduğun şeye hazırlamaya çalışıyorum." "Anladığım kadarıyla daha önce adam öldürmüşsün?" Bir kenar vardı onun sesi.

Belli ki ona güvenmiyordu. Dün gecedен sonra onu suçlayamazdı.

Onun şüphelerini giderecek bir cevap aradı. Onun bir tür sosyopat olduğunu düşünmesini istemiyordu. "Evet, öldürdüm ama sadece başka seçeneğim olmadığında.

Başka bir insanın canını almak asla kolay değildir, ancak bazen gereklidir."

"Oh."

Ve bir süre ikisi de konuşmadı.

Sessizliği bozan o oldu. "Bana hâlâ söz vermedin."

Ne demek istediğini anlaması bir anını aldı, beyni açlık, yorgunluk ve acıdan bulanıklaşmıştı. "Eğer beni bu zincirlerden kurtarırsan, söz veriyorum seni sağ salim eve götürmek için elimden geleni yapacağım."

"Güzel, çünkü seni gerçekten burada bırakmak istemiyorum."

Geride kalmak istemediğinden emindi. Ama bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu biliyordu. Eğer o konuyu açmazsa, o açacaktı. "Dün gece ne oldu, ne kadarını anladın?"

Bir an için cevap vermedi. "Yeter. Çaldığın kokainin yeri karşılığında benden bir saat istedin."

Müthiş. Senin bir çeşit tecavüzcü ve uyuşturucu satıcısı olduğunu düşünüyor, McBride.

Eğer bu kadar ciddi olmasaydı, komik olabilirdi. Bir an için onu doğru yola getirmeyi düşündü ama bu sadece daha fazla soru sormasına neden olacaktı - cevaplayamayacağı sorular. Bu yüzden açıklamasını basit tuttu.

"Bana ulaşmak için seni kullandılar. Ben sadece zincirimi çözeceklerini umuyordum. Ben asla .. "dedi. Kadın yanıt vermeyince, söylemesi gerektiğini bildiği sözleri söyledi. "Özür dilerim Natalie. Sen benden korkman için bir sebep yok. Hiçbir kadını böyle incitmem. Beni tam olarak en iyisi."

Bu çok hafif bir ifade.

Ona gerçeği söylemek istiyordu, ama bu uğruna çalıştığı, acı çektiği her şey risk altındaydı.

"Özr n kabul edildi. Ama bir dahaki sefere böyle bir Şey yaptığında, önce beni uyarmanın bir yolunu bul. Bana bir ŐeymiŐim gibi aval aval bakılmasından hoŐlanmam."

Bu durumda hiç de yerinde olmayan azarlayıcı ses tonu onu sırttırdı. Ama kendisine ne zaman doğrudan bir emir verildiğini biliyordu. "Emredersiniz hanımefendi."

"Tamam o zaman. Şimdi lütfen planı bir kez daha gözden geçirir misiniz?"

"BİR ÇİFT ÇİZME. Duydunuz mu? Sadece bir tane. Bunu yapabilirsin Natalie." Zach'in sesi karanlığın içinden ona ulaŐıyor, kendine olan güveni paniğini uzak tutuyordu.

Küçük hapishanelerinin arka köşesinde duruyorlar, Hücresinin  aprazındaki Natalie nefes alış verişini yavaŐlatmak için mücadele etti, kalbi göğüs kemiğine çarpıyor, çakıl taŐları üzerinde yaklaşan botların  ıtırtısını bastırıyordu.

Bunu yapabilirsin. Bunu yapmak zorundasın. Eğer yapmazsan. . .

Sağ eli kelepçelerinin zincirini sıkıca kavradı, sol eli bir tuğlayı tutuyordu, avuç işleri terliyordu.

Planladıkları gibi, Zach inlemeye başladı, sesi Natalie'nin çıkarabileceği herhangi bir gürültüyü örtmek içindi. Bir anahtar

Kapının kilidini a ınca içeriye bir gün ışığı süzüldü ve ardından bir adamın karanlık Şekli belirdi. Gözleri Karanlığa göre ayarlanmıŐtı ve onu göremeyeceğini biliyordu. Ama o onu görebiliyordu.

Joaquin'i öldüren Zeta'ydı.

Bir Şey taşıyordu, onun için bir tabak yemek. Hücresine doğru ilerledi, Zach'e bağırdı. " C llate, cabr n!" Kapa  eneni, pislik!

Olabildiğince hızlı ve sessizce hareket ederek adamın arkasına geldi, kırık sol kelepçesini sanki bir silahmıŐ gibi kaldırdı

ve kafasına indirdi.

"İAy!" Kafatasını tutarken tabak yere çarptı.

"Tekrar, Natalie! Ona sert ve hızlı vur!"

Ama Natalie'nin Zach'in cesaretlendirmesine ihtiyacı yoktu.

O

Kelepçeleri tekrar tekrar salladı, Zeta'nın başına ve boynuna vurdu, onu yere serdi, dizlerinin üzerine çöktürdü.

Adam ona doğru uzandı ama adrenalinin etkisiyle kadın geriye doğru sıçradı, sonra tekrar savurdu ve adamı dört ayak üzerinde bıraktı.

Artık korkmuyordu bile, hareketleri bastırılmış öfkeyle besleniyordu. Joaquin'i ve zavallı Bay Marquez'i düşündü ve onları öldüren adamın karnına bir, iki, üç kez olabildiğince sert bir tekme attı, ta ki adam ortasını tutarak yerde yatana kadar. Sonra sol elinde tuttuğu tuğlayı kafatasının arkasına indirdi.

Zeta hareketsiz yatıyordu, bedeni hücresinin yarısına kadar uzanmıştı, kapı açıktı.

Onu öldürmüş müydü?

Teredditle öne doğru bir adım attı, adamın rol yapmasından korkuyordu.

"İşinin bittiğinden emin ol Natalie, yoksa tüm bunlar boşa gitmiş olacak!"

Zeta inledi ve bir kolunu halsizce başına doğru kaldırdı.

Bir adamı öldürmek kolay değildir.

Şimdi Zach'in ne demek istediğini anlıyordu.

Kilisenin içinden erkek sesleri geliyordu. "Oh, Tanrım!"

Tuğlayı kaldırdı ve

Yarı baygın Zeta yine tüm gücüyle kolundan omzuna kadar acı çekiyordu.

"Eğer yerdeyse, silahlarını ve anahtarlarını arayın."

Zach'in sesi o kadar sakindi ki, sanki ona patlak bir lastiğin nasıl değiştirileceğini anlatıyordu.

Natalie tuğlayı bıraktı, ölü Zeta'nın yanına diz çöktü ve titreyen elleriyle cesedi incelemeye başladı. Az önce öldürdüğü bir adamın cesedine dokunmak

iğrenç. "Cebinde bir silah ve bir bıçak var ama anahtarları bulamıyorum!"

"Nefes al, Natalie." Zach'in sesi tekrar etrafını sararak onu kendi korkusundan korudu. "Az önce olanları unut. Dışarıdaki erkek seslerini unut. Sadece nefes al."

Natalie gözlerini kapadı, sakinleştirici bir nefes aldı. Gözlerini açtığı anda anahtarların yere saçılmış üzümlerin arasında yattığını gördü. "Onları buldum!"

"Lanet olsun! Başardın, Natalie! Şimdi, çıkar beni buradan!"

Silahı pantolonunun arkasına soktu, bıçağı ve anahtarları aldı ve titreyen parmaklarıyla Zach'in hücresinin kapısını açacak anahtarı aradı. Üç anahtar diğerlerinden daha büyüktü ve anahtar deliğinin şekline uyabilecek gibi görünüyorlardı.

Aceleyle hücre kapısına gitti ve ilk anahtarı denedi. Anahtar deliğe girdi ama dönmedi. "Oh, hadi ama!"

Erkek sesleri omzunun üzerinden bakmasına neden oldu.

"Hâlâ içerideler." Zach'in sesi onu yatıştırdı, ancak şimdi onu görebiliyordu - duvara yaslanmış karanlık bir silüet. "Onları düşünme. Kilidi açmaya çalış."

Kalbi gümbürdeyerek ikinci anahtarı denedi. Anahtar deliğine kolayca girdi ve ...

Tıklayın.

Hücrenin kapısını açtı, menteşeleri gıcırdayınca irkildi, sonra aceleyle içeri girdi ve Zach'in önünde diz çökerek anahtarlıktaki küçük anahtarlara baktı. "Bunlardan biri kelepçelerini açacaktır..."

Bakışlarını kaldırıp ona baktı ve boğazında sert bir yumru hissetti.

Hırpalanmış ve morarmış bir halde, kolları arkada, kelepçeleri duvara vidalanmış kalın bir zincire kilitlenmiş, derisi kirle lekelenmiş ve yanık izleriyle kaplı bir şekilde oturuyordu. Bütün gece böyle mi oturmuştu? O yapamazdı

Ne kadar rahatsız olduğunu, ne kadar acı çektiğini hayal edin.

"Kelepçelerin anahtarı küçük ve çok basit olacak."

Ama Natalie anahtarlara bakmıyordu. Kalın kirli sakalları, çürükleri ve her yüz hatlarına kazınmış kir, acı ve yorgunluk izleriyle adamın yüzüne bakıyordu. İçgüdüleriyle hareket ederek adamın başının arkasına uzandı ve aşağılayıcı gözbağı ve düşmesine izin ver.

Gri gözler dikkatle onunkilere baktı ve kadın nefes almayı unuttu.

ZACH'in gözleri Natalie'nin gözlerinde sabitlendi ve zihni onu ilk gördüğü andaki gibi bomboş kaldı. Yüzü sadece birkaç santim uzağındaydı, hatırladığından daha da güzeldi, koyu renk kirpikleri uzun ve kalındı, göz bebekleri karanlık ve adrenalin yüzünden büyümüştü, yüzündeki morluklar onu kırılgan gösteriyordu. Ve bir anda, onu öpmek için delice bir istek duydu.

Aklını mı kaçırıyorsun, McBride?

"Hangi ... hangi anahtar?" Avucunun içindeki anahtarlara baktı.

"Ortadaki küçük olan."

Kadının bileklerine erişmesine izin vermek için döndü, anahtarın klik sesini hissetti, çeliğin ısırığı düştü, bilekleri nihayet serbest kaldı. Kollarını hareket ettirmeye çalıştı ama acıdan gözleri kamaştı.

Kendini durduramayarak bir inilti çıkardı ve öne doğru yığıldı, kolları çığlık atan omuzlarından cansız ve ağrılı bir şekilde sarkıyordu.

Onun ağırlığını yakaladı, başı omzuna düştü. "Çok üzgünüm. Sana yaptıkları şey korkunç."

"Evet. Berbattı." Kelimeleri mırıldanarak, acıyla savaşıyor ve kendini dik oturmaya zorlayarak söyledi. Sonra eklemlerindeki ve kaslarındaki sertliği gidermek için yavaşça omuzlarını yuvarladı ve dirseklerini büktü. "Şimdi intikam zamanı."

Kıçını kaldıramayan bir adam için büyük konuşma, McBride.

Avlunun karşısından iki Zeta'nın tartışma sesi geldi.

"Dün gece kaç adam gördün?"

"Altı, sanırım." Yarı açık kapıya doğru baktı. "Geliyorlar."

"Henüz değil. Fahişeleri kasabaya kimin götüreceği konusunda tartışıyorlar." Anahtarları aldı ve hâlâ sağ bileğini tutan kelepçenin kilidini açarak hem kelepçeyi hem de anahtarları yere bıraktı. "Tabancayı bana ver. Bıçak sende kalsın ve onu kullanmaktan çekinme."

"Tamam." Soğuk çeliği adamın sağ avucuna bastırdı.

Bir Norinco M-77B, Çin askeri tabancası. Juárez'e nasıl geldiğini ancak tahmin edebilirdi. Silahı ters çevirerek elindeki ağırlığını test etti. Sonra da şarjörü kontrol etti ve tamamen dolu olduğunu gördü-dokuz adet 9mm mermi. "Beni dinle Natalie. Şu andan itibaren, sana ne zaman ne yapmanı söylersem onu yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı.

İstediği yanıt buydu, bu yüzden tavrındaki bu ani değişiklik karşısında kadının yüzündeki şaşkınlığı fark etmedi bile.

"Güzel. Hadi gidelim buradan."

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Kendini desteklemek için sol elini duvara bastırarak dengesiz bir şekilde ayağa kalktı, kalbi bu çaba yüzünden çarpıyor, başı dönüyor, bacakları titriyordu. Bir an için yüzüstü düşeceğini sandı, sonra onun sol kolunun altına girdiğini, ince kolunun belini sardığını, yanında kaskatı kesildiğini hissetti. "Lanet olsun."

Erkek ol, McBride. Belki de seni Juárez'e geri götürmesini umuyorsundur.

"Hâlâ silahı doğrultabiliyorsun, değil mi?"

O kadar zayıf mı görünüyordu? "Tabii ki lanet silahı nişan alabilirim!"

Birlikte kapıdan sızan gün ışığına doğru yürüdüler, Zach Natalie'nin hücresinin önünde yerde hareketsiz yatan Zeta'ya baktı.

Bakışları onunkileri takip etti. "I . . . Daha önce hiç kimseyi öldürmedim."

Sanki bu konuda herhangi bir şüphe varmış gibi, meleğim. Zach dizlerinin bağı çözülmüş gibi görünmemeye çalışarak, ki aşağı yukarı öyleydi, baygın adamın yanına çöktü, nabzını yokladı ve bir tane buldu. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama hâlâ kimseyi öldürmedin."

"O ... yaşıyor mu?"

"Uzun sürmez." Silah sesini göze almak istemeyen Zach silahı pantolonunun içine soktu, Zeta'nın kafasını sol eliyle sağ kolunun arasına aldı ve hızlıca çevirerek adamın boynunu duyulabilir bir çatırtıyla kırdı. Cesedi aradı, bir cebinde bir avuç dolusu banknot ve adamın ayak bileğinde tatlı bir Ka-Bar teçhizatı buldu. Tabancayı bıçağı kendi bileğine sapladı, parayı cebine koydu, sonra yere saçılmış üzümleri topladı ve kiri görmezden gelerek ağzına attı.

Elektrolitler. Kalori.

Her ikisine de şiddetle ihtiyacı vardı.

Dengesiz bir şekilde tekrar ayağa kalktı, ancak Natalie'nin güzel yüzünde bir şok ifadesiyle onu izlediğini gördü. Hâlâ çiğneyerek açıkladı. "Onun gizlice yaklaşmasını istemedim. Arkamızda durun ya da diğerlerini uyarın, paraya ihtiyacımız olacak."

Ama o hiçbir şey söylemedi, hâlâ bakıyordu.

"Bu üzümlerle mi ilgili? Senin için biraz ayırmalıydım. Özür dilerim."

Sanki hasta olabileceğini düşünmüş gibi elini karnına bastırdı, sonra başını salladı. "Hayır, sorun değil."

"Arkamda kal ve ses çıkarma. Anlaşıldı mı?" "Evet."

Az önce tanık olduklarından dolayı hâlâ sarsılmış olan Natalie, Zach'i takip etti, küçük hapishanelerinin kapısını yavaşça aralayıp iki elinde tuttuğu tabancayla avluyu tararken geniş omuzları görüşünü engelledi. Yarı yarıya onun yere yığılmasını bekliyordu ama bir şekilde ayakta kalmayı başardı. Yürümeye devam

çıplak ayaklarıyla çömeldi ve ona da aynısını yapmasını işaret etti. Kadın onu, geldiği arabanın gölgesine kadar takip etti, sonra da aracın arkasından eski kilisenin yan tarafına geçti, içeriden erkek sesleri duyuluyordu. Adam onu çekti arkasına geçti, kendini duvara yasladı ve bekledi.

Ona bu kadar yakın dururken Natalie onun gerçekten ne kadar uzun ve güçlü olduğunu fark etti. Ayakları üzerinde zayıf ve dengesiz dursa bile tehlikeli görünüyordu. İki metrenin birkaç santim üzerindeydi.

hantal olmadan kaslıydı, geniş omuzları dar bir bele doğru sivriliyordu, yağsız kas kütleleri omurgasının oluşu. Ve tüm o kasların sadece gösteriş için olmadığını biliyordu.

Sırtının alt kısmında, omurgasından çok da uzak olmayan bir yerde, ancak bir kurşunla oluşabilecek bir yara izi vardı ve bu da şiddetin hayatında yeni bir şey olmadığını kanıtlıyordu. Tabancayı kavrayış biçimi, hareketleri, Zeta'nın boynunu gözünü kırpmadan kırış biçimi... Belli ki savaşmak için eğitilmişti. Öldürdüğünü bile itiraf etmişti.

Denver'da bir gece kulübünde oturuyor olsaydı, muhtemelen onu çok korkuturdu. Ama Meksika çölünde, onu bir adama teslim etmek isteyen adamlarla birlikte mahsur kalmıştı.

tecavüze uğrayıp öldürülebileceğini düşünse de, süvariye en yakın şey oydu. Belki bir tür yeraltı suçlusuydu ama şu anda onun tarafındaydı.

Ağır menteşeler gıcırdadı ve botlar çakıllara çarparak düşüncelerini durdurdu.

"¡Eh, Diego! ¿Qué demonios estás haciendo?" Ne halt ediyorsun sen? Askeri kıyafetler giymiş bir adam avluda ilerlemeye başladı, arkadaşının neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamaya çalıştığı belliydi.

Onun önünde, Zach sessizce bıçağını aldı. ayak bileğine bağlıydı, hâlâ ayaklarının üzerinde biraz sallanıyordu. Sonra tam boyuna yükseldi, kendini dengeledi ve bir hızla

Onu hayrete düşüren bir şekilde bıçağı fırlattı ve Zeta'yı kafatasının hemen altından vurdu, bıçak kabzasına kadar battı.

Adamın bacakları altında suya dönüştü ve cansız bir şekilde yere düştü.

Zach dört parmağını kaldırdı, ne demek istediği açıktı. Dört Zeta kaldı.

Ona olduğu yerde kalmasını işaret ederek aceleyle açık alana çıktı ve cesedi silahlarından arındırdı, Bıçak da dahil, onu da ölü adamın pantolonuna silerek temizledi ve kılıfına geri koydu. Kadının yanına ulaştığında elinde iki tabanca daha vardı; birini kadına uzattı, diğerini de pantolonunun kemerine soktu. Eğildi ve fısıldadı, "Bunlardan birini nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Elindeki silaha baktı. Tahmin ettiğinden daha ağırdı ve soğuktu. "Onu doğrult ve tetiği çek."

Yüzündeki ifadeden bundan daha fazlası olduğu anlaşılıyordu. "Bu emniyet. Bu konumda olduğu sürece silah ateş almaz. Tetiği çekmeden önce bu şekilde indir. Göğsüne nişan al."

"Arabayı düz kontak yapıp gidemez miyiz?"

Ama Zach çoktan harekete geçmiş, sessiz adımlarla yürüyordu.

Köşeyi dönüp kilisenin ön kapısına doğru. Yıpranmış ahşaptan kalın kalaslardan yapılmış, demir menteşeleri Dışa doğru açıldığından, diğer tarafta birinin durup durmadığını görmelerini sağlayacak pencereleri yoktu - bu yüzden onlara doğru dışa doğru sallanmaya başladığında onu şaşırttı.

Natalie kendini Zach'in arkasındaki duvara yaslanmış buldu, kapı açılırken ikisini de gizliyordu. Zach'in tabancasını kaldırdığını gördü, sonra da iki genç kadın -fahişe değil, fahişe- nefesinin altından küfrettiğini duydu.

Zetas dışarı çıktı. Zach ya da Natalie'yi görmediler ama cesedi gördüler.

Ve çığlık attılar.

BÖLÜM 6

BİR DAKİKA ÖNCE her şey kontrol altındaydı, bir dakika sonra ise her şey cehenneme dönmüştü. İki kadın -on sekiz yaşından büyük olmayan kızlar- Zach'in az önce öldürdüğü adama bakıyor, çığlıkları ve tutarsız gevezelikleri Zach'in Zetaların geri kalanını gafil avlama umudunu paramparça ediyordu. Kötü haber buydu.

İyi haber, kızların henüz onu ya da Natalie'yi görmemiş olmalarıydı.

"¡Está muerto! ¡Santa Madre de Dios, está muerto!" O öldü! Kutsal Meryem Ana, o öldü! Genç kadınlardan biri kapıya doğru döndü, belli ki yardım için koşmayı planlıyordu. Zach'i gördü ve dondu kaldı.

Zach sessizce ama kadınların onun ciddi olduğunu anlamalarını sağlayacak kadar tehditkâr konuştu. "Yaşamak istiyorsan, arkadaşınla birlikte arabaya bin ve yat." Eğer yaşamak istiyorsanız, arkadaşınızla birlikte arabaya binin ve uzanın.

Zaten çok şey görmüş olan kahverengi gözler iyice açıldı, Kız başka bir şey söylemeden arkadaşının elini tuttu ve onu çirkin kahverengi bir Nissan Tsuru olan arabaya doğru sürükledi.

arka kapıyı açtı, onu içeri itti ve

Arkasında, kilisenin içinden ağır ayak sesleri duyulurken iki başları gözden kayboldu - bir çift bot daha.

Zach omzunun üzerinden Natalie'ye fısıldadı. "Yere yat!" Natalie onun arkasına çömeldi.

"¡Putas estupidas! ¿Qué problemas les están causando ahora?" Aptal orospular! Şimdi ne sorun çıkarıyorsunuz?

Zach sesin Natalie'yi kaçırان Zeta'lardan birine ait olduğunu anladı. Piç herif açık kapıdan dışarı çıktı; yaşlı bir adamdı ve üzerinde La

Santa Muerte ön kolunun üzerindeydi ve Zach onu tek vuruşla yere serdi.

Natalie'den bir nefes. Fahişelerden boğuk çığlıklar. Erkeklerin bağırışları.

Ve sonra her şey sessizleşti.

Zetalar gafil avlandıklarını biliyorlardı ve yeniden toplanıyorlardı.

Zach kendini onların yerine koymaya çalıştı, durumu onların bakış açısından görmeye çalıştı. Saldırı altında olduklarını biliyorlardı ama kim tarafından yapıldığını bilmiyorlardı. Muhtemelen saldırganların rakip bir kartelin üyeleri olduğunu düşünecekler ve destek isteyeceklerdi. Sonra da

Sadece üçünün hayatta kaldığını fark ettiklerinde savunma pozisyonu alıp savaşın kendilerine gelmesini bekleyeceklerdi.

Zach onları hayal kırıklığına uğratmak istemezdi.

Adrenalinin onu dik tutacağını umarak Natalie'ye ayağı kalkmasını işaret etti, sonra onu arkasındaki açık kapıdan geçirdi, fuayeyi temizlemek ve gözlerinin loş iç mekâna alışmasına izin vermek için eşiğın hemen içinde durdu.

Her şeyi bir bakışta anladı.

Küçük bir misyon kilisesiydi, iç kısmı zeminden çatıya kadar yükselen şişman taş sütunlarla bölünmüştü. Solunda, bir

Yıkık dökük merdivenler çan kulesine doğru yükseliyordu.

Hemen ileride, sıraların olması gereken yerde bir düzine yapılmamış karyola, çıplak kadın posterleri

Çukurlu duvarlara yapıştırılmış pornografik pozlar, dergi ve kıyafetlerin bulunduğu derme çatma raflar, etrafta dikkatsizce duran silahlar.

Bir zamanlar mihrap olan yer şimdi haydut azizler Jesús Malverde ve La Santa Muerte'ye adanmış bir tapınaktı ve Cárdenas'ın portresi sanki İsa'nın ta kendisiymiş gibi duvarda asılıydı. Sağ tarafta, vaftiz köşesi bir hurda yığınının dönüştürülmüş gibi görünüyordu. Malverde/Muerte tapınağının solunda, kapısı yarı açık bir kutsal alan duruyordu.

Orası onların küçük işkence odasıydı. Ve orada saklanıyorlardı.

Belki de değildir.

Yakınlarda bir yerden, bir AK-47'nin sürgüsünü çalıştıran, yeni bir sürgü takan birinin sesini duydu.

dergiyi yerine yerleştirin.

Zach, Natalie'yi bir sütunun arkasına itti ve ilk yaylım ateşi patladığında vücuduyla onu korudu.

etraflarındaki taş.

Ra-ta-ta-ta-ta-tat!

Kurşunların isabet edişini izledi ve saldırganın yerini tespit etmeye çalıştı.

En az dört metre uzakta ve sağda.

Eğildi, fısıldadı. "Burada kal. Yerde kal." Natalie'ye

sırtını döndü, tek dizinin üzerine çöktü,

sağa doğru döndü ve sütunun etrafına baktı, bir AK namlusu ve bir adamın başının üst kısmını bir anlığına yakaladı bir karyolanın arkasından bakıyordu. Alçaktan nişan alarak ateş etti, 9 mm'lik mermilerin yatağı delip geçeceğini biliyordu.

Bam! Bam! Bam! Bam!

BDU'lu ve beyaz tişörtlü bir adam beceriksizce ayağa kalktı, silahını dengesizce Zach'e doğrulttu, kan gömleğinin önünden aşağı yayılıyordu. Sonra öne doğru eğildi ve silahı yanında, hareketsiz yattı.

Dördü gitti, ikisi kaldı.

Zach'in elleri o silahı almak için kaşınıyordu ama arka odadan ateş açılmasına maruz kalmadan onu almak için odayı geçemezdi ve Natalie'yi yalnız bırakmak istemiyordu ya da-

Kapı aralığının çerçevelediği zemine bir gölge düştü.

Kırık kaburgalarını unutan Zach'in yapacak zamanı yoktu. tepki vermekten başka bir şey yapamadı. Kendini sol tarafına attı, sütunun arkasından kayarak dışarı çıktı ve Kapı aralığında duran Zeta silahını Natalie'ye doğrulttu.

Bam!

Ama tetiği çeken Zach değildi.

Orospu ocuğu!

Hızlıca üç el ateş ederken kalbi göğüs kemiğine çarptı.

Bam! Bam! Bam! Bam!

Zeta kapıya doğru yığıldı, ateşli silah elinden kaydı ve cansız bir şekilde taş zemine düşerken takırdayarak yere düştü.

Yan tarafındaki acıyı görmezden gelen Zach, Tanrı'dan piçin ıskalamış olmasını umarak sütunun etrafında dört ayak üzerinde çabaladı,

Natalie'yi dizlerinin üzerine çökmüş, elinde tabancası, yüzünde şok olmuş bir ifadeyle ölü Zeta'ya bakarken buldu. Natalie'nin vurulmadığını, yaralanmadığını anlamak için Zach'in kalbinin üç kez sertçe çarpması gerekti. Kadından Zeta'ya baktı ve tekrar geri döndü.

Duyduğu onun atışıydı.

Ona baktı, biraz şaşkınlıktan öte. Bugün ikinci kez kışlarını kurtarmıştı. "Sanırım ben aşk."

"Sanırım hasta olacağım." Silahını bıraktı ve elini karnına bastırdı, yüzünde şok ve sıkıntı ifadesi vardı.

Ama bunun için zaman yoktu.

"Kusmayı sonraya sakla." Ayağa kalktı, kaburgalarındaki ağrı onu yakalayınca dişlerini sıktı. "Bu iş henüz bitmedi."

Ölü Zeta'nın silahını aldı - Glock 17 9mm - ve onu sessizce sütundan sütuna arka odaya doğru götürdü, eski kilise nefes alıp vermeleri dışında sessizdi. Sonra dışarıdan bir motor sesi geldi. Ama bu fahişelerin saklandığı araba değildi. Ses kilisenin arkasından geliyordu.

"Kahretsin!" Zach, gömülü bir güç rezervi ararken, bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde ön tarafa doğru koştu.

Kilisenin ön kapısına ulaştığında, hırpalanmış bir RAV4 avludan çıkıp otoyola girmiş ve çakıllar saçmaya başlamıştı.

Sürücüyü hedef alarak kalan iki mermisini de ateşledi, aracın camını kırdı ve sürücü kapısında bir delik açtı. Ama artık çok geçti. "Lanet olsun!"

SUV yoldan çıkarken lastikler gıcırdadı, sonra da güneye doğru hızla uzaklaştı.

Adrenalini tükenmiş, bacakları titreyen Zach'in tek yapabildiği içeri doğru yürümekti.

NATALIE kilisenin arka tarafındaki küçük, pis banyoda ellerini ve yüzünü yıkamayı bitirdi, temiz olma ihtiyacı bunaltıcıydı - eğer bir insan gerçekten temizlenebilirse musluktan akan suyla yıkanıyordu. Açılmamış bir diş fırçası bulmuş ve onu sahiplenmişti, dişlerini şişe suyu ve neredeyse kullanılmış bir tüpten Colgate ile fırçalıyordu, diş macununu Zetalarla paylaşma fikri iğrençti ama onu durduracak kadar iğrenç değildi.

Ellerini kağıt havluda kuruladı ve mabede geri döndüğünde Zach'i hala yağmalamakla meşgul buldu yer. "Ye."

Adamın kendisine attığı muzı yakaladı, ikincisini soymasını ve üç ısırıkta tüketmesini izledi. "Aç hissetmiyorum."

Tüm dünyada tek istediği buradan gitmekti. "Vücudunun yakıtı ihtiyacı var." Elindeki muz kabuğunu bir kenara fırlattı.

"Ye."

"Evet, efendim!" Kim olduğunu sanıyordu ki? Sahte bir selam verdi, sonra bir karyolaya oturdu ve kendini muzı soymaya zorladı, o sistematik bir şekilde ölü Zetaların eşyalarını karıştırıp ihtiyaç duyabileceklerini düşündüğü şeyleri ararken yavaşça yedi.

O artık karanlığın içindeki güven verici ses, en karanlık anılarını ve en derin korkularını paylaştığı, onu cesaretlendiren ve mücadele etmesine yardım eden adam değildi. Artık onun için bir yabancıydı.

Emir yağdıran, ustalıkla ve etkili bir şekilde öldüren ama onu korumak için öldüren.

Önünde yeşil bir marihuana yaprağı olan siyah bir tişörtü kaldırdı, sonra başının üzerinden geçirdi, göğüs kafesindeki koyu morlukların üzerinden aşağı çekerken nefesi dişlerinin arasından tıslıyordu. Çok küçüktü, kumaş göğsündeki ve karnındaki kasları sıkıca geriyordu, kolları omuzlarında yükseliyordu ama umurunda değil gibiydi. Aramasına geri döndü, bir iş adamı gibi hareket ediyordu.

İhtiyaç duyabileceklerini düşündüğü her şeyi karyolalardan birinin üzerine yığarak odanın içinde dolaştı.

Arabanın anahtarları. Tortillalar. Mermi kutuları. Çoraplar. Pesolar. Patates cipsi. Koli bandı. Büyük silahlar. Küçük silahlar. Çakı. İlk yardım çantası. Şeker çubukları. Güneş gözlüğü.

"Şey, lanetleneneğim." Siyah deri bir cüzdanı havaya kaldırdı. "Cüzdanım. Para gitmiş ama ehliyetim ve kredi kartım hâlâ burada."

Onu kot pantolonunun arka cebine soktu ve yürümeye devam etti. Az önce dört adam öldürmüş olması onu rahatsız etmiyor gibiydi. Neden etsin ki? O adamlar onu dövmüş, işkence etmiş, aç bırakmışlardı ve ellerine fırsat geçse ikisini de öldürebilirlerdi.

Natalie de Zetalar için zerre kadar üzölmüyordu. Ama bu, burada kanla çevrili bir yerde oturabileceğı anlamına gelmiyordu.

ve çığlık atarak kaçmak istemezsiniz.

Zach pek fark etmemiş gibiydi. Cesetten cesede geçerek paralarını ve silahlarını almıştı. Bay Yaralı Yüz'ün, yani Zeta'nın, Zach'i öldürdüğünü öğrendiğinde çok sinirlendiğini biliyordu.

Ona işkence eden ve taciz eden kişi kaçmıştı. Zach ona hiçbir şey söylememişti ama çenesi

Son cesedi kontrol ettiğinde kaskatı kesilmişti ve onun küfrettiğini duymuştu.

Paraya gelince, çoğunu cebine atmış ve geri kalanını da korkmuş fahişelere vermişti. Bu jest Natalie'ye dokunmuştu- ta ki kızlara dışarı çıkmalarını söyleyene kadar.

arabaya binip yürüyerek geldikleri kasabaya geri döndüler.

"Burası yüz on derece olmalı. Kızaracaklar!"

Onun bakışlarını karşıladı, gözlerinde en ufak bir sempati yoktu. "Ya biz yürürüz ya da onlar yürür. Hangisini tercih edersin?"

Bu işleri basitleştirdi.

Kendini biraz suçlu hissedenden Natalie, iki kıza birer şişe su verdikten sonra onların aceleyle aşağıya inmelerini izlemişti. Yüksek topuklularla otoyol. O da gitmek istemişti ama tam o sırada Zach kiliseye geri dönmüş ve her yeri arıyordu. Onu takip etmişti. "Buradan çıkmamız gerekmiyor mu?"

Cevap verirken sesi soğuktu. "Eğer şimdi gidersek, orada olabilecek her şeye hazırlıklı mısın? Zetalar bizi yakalarsa ya da bir helikopterle gelirlerse Savaşmaya hazır mısın? Araba bozulursa ve çölü yürüyerek geçmemiz gerekirse, bunun üstesinden gelmeye hazır mısın? Sana bir söz verdim ve bunu tutmaya çalışıyorum."

Onun ne yaptığını bildiğini ama kendisinin bilmediğini fark edince, daha önceki adrenalinin etkisiyle yolundan çekildi.

onu uyuşmuş hissettirerek, ne olduğunu aklından çıkmıyordu. Kilisenin kapısında aniden beliren bir adam. Tabancasının namlusu ona doğrultulmuştu. Tetiği çektiğinde vücudu sarsılmıştı.

Sonra Zach yanındaydı. "İşte." Nefesi kesildi, sıçradı.

Elinde bir şişe su vardı. "Şimdi de benden mi korkuyorsun?"

"Hayır." Kapağı açtı ve onun bakışlarına karşılık veremeyerek içti. Ondan korkmuyordu, tam olarak. ona güvenmek zorunda. "Sadece... Dünden önce hiç kimsenin vurulup öldürüldüğünü görmemiştim, ama şimdi ..."

Bir adamı bayıltana kadar dövmüş, diğerini de vurmuştu.

"Üzerinde durma." Zach döndü ve boş bir askeri spor çantasını alıp yanındaki karyolanın üzerine bıraktı. "Ayağa kalk. Toparlan ve buradan defolup gidelim."

Natalie, bir kenara ayırdığı her şeyi birkaç spor çantasına koymasına yardım ettikten sonra onu kilisenin kapısından dışarı kadar takip etti.

kapıya baktı, kuruyan kan havuzlarında vızıldayan cesetleri ve sinekleri görmezden geldi ve bunun yerine parlak mavi gökyüzüne baktı.

"Sen sür." Zach ona anahtarları fırlattı, sonra arka kapıyı açtı ve spor çantalarını arka koltuğa itti, büyük bir silah ve birkaç yedek şarjör çıkardı. "Ben ön koltukta oturacağım."

Natalie bir zamanlar içinde tutsak olduğu arabaya tırmandı, motoru çalıştırdı ve klimayı çalıştırdı. O

Zach'in yanına tırmanmasını bekledi, sonra gaza bastı, bir Hayalet kasabanın ve onun yıkık duvarları arasında yatan cehennemin dikiz aynasında kayboluşunu izlerken boğazında bir yumru oluştu.

Eve gidiyordu.

JOAQUIN birasından başını kaldıramıyor, arkadaşlarının yüzünde göreceğini bildiği acıma duygusuna dayanamıyordu. "Onu hayal kırıklığına uğrattım. Natalie hayatımı kurtardı ve ben onu yüzüstü bıraktım. Şu anda her ne yaşıyorsa benim suçum. Tanrım!"

Bir içki içti, boğazına takılmış gibi görünen taşla birlikte birayı yuttu, bir bardak dolusu bira, onu otobüsten sürükledikleri sırada kendisine haykıran sesini unutturacak kadar güçlü değildi - ya da onu olabilecekleri düşünmekten alıkoyacak kadar şimdi ona oluyor.

Dört saattir evdeydi. O ve diğer Amerikalı gazeteciler - Meksikalı muhabirlerin hepsi öldürülmüştü- eskort eşliğinde ABD konsolosluğuna götürülmüş, burada Meksikalı ve Amerikalı gazeteciler tarafından sorgulanmışlardı. ABD yetkilileri, birkaç helikoptere bindirilip sınırı geçerek El Paso'ya uçurulmadan önce. Bu

Sabah, Teksas'tan eve dönüş uçağını yakalamıştı, yanındaki boş koltuk sürekli, dayanılmaz bir şekilde Yanında olması gereken arkadaşı.

Havaalanı bir tımarhane gibiydi, gazeteciler ve TV kameraları onu bekliyordu. Ancak Joaquin hayatında ilk kez kendini medyadan uzak durmaya çalışırken bulmuştu, duyguları yabancılarla paylaşamayacak kadar yıpranmıştı. Yine de oradaki her gazeteci onunla röportaj yapmak ve fotoğrafını çekmek istemişti çünkü meslektaşı otobüsten indirilen tek Amerikalıydı. Yorum yapmayı reddettiğinde, ayrıntıları kendi gazetesi için sakladığını düşünmüşlerdi. Ama söyleyeceği her şey, Joaquin'in El Paso'dan gazeteye e-posta ile gönderdiği katliam fotoğraflarıyla birlikte, baş editör Tom tarafından kaleme alınan bir makalede, bugünkü gazetede yayınlanmıştı bile. Sadece Bu konuda konuşabileceği kişiler abuelita ve onun kardeşleri ve şu anda etrafında oturan insanlar.

Geçmişteki ve şimdiki I-Team çalışanlarından buraya gelmelerini istememişti. Aslında bir yanı onları görmekten korkuyordu,

Onlara ne olduğunu anlatmak zorunda kalacağını ve gözlerinde daha önce gördüğü küçümsemenin aynısını göreceğini bilerek

Kendisini sorgulayan federal ajanların gözlerine baktı; bu bakış ona, biraz daha erkek olsaydı Natalie'nin şimdi eve dönmüş olacağını söylüyordu.

Ama onlar da Natalie'yi seviyordu. Onlarla yüzleşmeyi onlara borçluydu.

I-Takımındaki diğer tek kişi ve Joaquin'in en iyi arkadaşlarından biri olan Matt Harker, Colorado'da en sevdikleri mikro bira olan Yeti Imperial Stout'tan bir kasa taşıyarak ilk gelen kişi oldu.

Eski bir dost ve eski bir I-Team muhabiri olan Kara McMillan, kolları yiyeceklerle dolu, üç çocuğuyla birlikte gelmişti.

öğretmen kocası Reece Sheridan ile yüzme dersleri alıyordu. Bir başka eski I-Team muhabiri olan Tessa Darcangelo ve eski bir FBI özel ajanı ve polis yardımcısı olan kocası Julian da onu takip etmişti. Sonra Kara ve Tessa

Joaquin'in küçük mutfağında öğle yemeği hazırlarken Julian bir bira alıp arka güvertede Matt'le ona katıldı.

I-Team'in ceza adaleti muhabiri Sophie Alton-Hunter ve SWAT keskin nişancısı olan kocası Marc Hunter, meşrubat ve kağıt tabak getirmişler ve zili sadece birkaç dakika çalmışlardı.

Eğlence yazarı Holly Bradshaw ve gazetenin çevre muhabiri Kat James'in önünde, kocası Gabe Rossiter ve bebekleri Alissa ile birlikte gelmişti. Tom en son gelmişti ve gün ortasında haber odasından neredeyse hiç çıkmadığı için gelişi sürpriz olmuştu.

Joaquin ancak herkes taco ve salata ile karnını doyurduktan sonra onlara tüm hikâyeyi anlatacak iradeyi bulabildi.

Natalie'yi en iyi tanıyan Sophie ve Kat şimdi gözyaşları içindeydi, erkekler ise sessizdi. Ve Joaquin hâlâ bakışlarını birasından ayıramıyordu.

"Bu senin hatan değil Joaquin." Kara sessizliği bozdu. "O konuya hiç girme."

"Beni korumaya çalışmasına engel olsaydım, dikkatlerini çekmeyebilirdi. Yanından geçip gidebilirlerdi."

"Ve seni kafandan vurdu." Matt'in sesinden alaycılık damlıyordu. "Evet, bu her şeyi daha iyi yapardı."

"Kara haklı, Joaquin." Tessa onun elini tuttu. "Elinizden gelen her şeyi yaptığınızı biliyoruz."

"Evet." Joaquin acı bir kahkaha attı. "Ben lanet olası bir kahramanım."

Tessa daha yakına eğildi. "Suçlanması gereken tek kişi onu kaçıran katil piçler."

"Sen söyledin, Tess." Sophie gözlerini bir mendille sildi.

"Bütün o zavallı insanları öldürdüklerine hâlâ inanamıyorum. soğukkanlılıkla."

Joaquin arkadaşlarının güven verici sözlerini duymazdan geldi ve başını kaldırıp odada en çok saygı duyduğu üç adamın bakışlarıyla karşılaşmak için kendini zorladı. Onlara ne kadar acınası görünüyor olmalıydı. "Onu senden alabilirler miydi, Darcangelo? Ya da senden, Hunter? Peki ya sen?"

Rossiter? Eğer Natalie ile o otobüste olsaydın-"

"Kes şunu Joaquin." Julian arkada duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Senden birkaç numara daha biliyor olabilirim ama bu yenilmez olduğum anlamına gelmez. Birçok kez kıcıma tekmeyi yedim."

Gabe uzandı ve Kat'in alçakgönüllülük adına üzerine örttüğü battaniyeyi düzeltti.

Bebeğim. "Onlarla biraz daha mücadele etseydin, muhtemelen diğerlerini vurdukları gibi seni de vururlardı. Sonra da Natalie'yi alırlardı."

Başlar sallandı.

"Korkak olduğunu düşünseydim, bunu yüzüne karşı söylerdim." Marc'ın bakışları Joaquin'in bakışlarını delip geçti.

mutfak masası. "Ama bir tür silah olmadan yapabileceğin başka bir şey yoktu."

Kat bebeğinden başını kaldırdı, gözyaşları hâlâ yanaklarındaydı. "Natalie için üzülmede haklısın. Hepimiz üzülüyoruz. Ama eve gelen kişi olduğun için kendini suçlu hissetmeyi bırakmalısın. Bu senin hatan değil Joaquin."

Joaquin içindeki kargaşayla savaşıyor gözlerini sıkıca kapattı. Bu kadar çaresiz, bu kadar öfkeli ve değer verdiği biri için bu kadar korkmuş hissetmekten nefret ediyordu.

Sonra Tom konuştu. "Dışişleri Bakanlığı'ndaki yetkililerle görüştüm. Ellerinden geleni yaptıklarını söylediler. Meksikalı yetkililerin onu bulmasına yardım edin."

Darcangelo homurdandı. "Evet, işi halletmek için Dışişleri Bakanlığı diplomatlarına güvenin. Oradaki eski bağlantılarımdan bazılarıyla temasa geçtim. Eğer söyledikleri doğruysa ve otobüse yapılan saldırıdan Los Zetas sorumluysa, Dışişleri Bakanlığı onun için hiçbir şey yapamaz. Zetalar gazetecilerden nefret ediyor -gördüğün gibi Joaquin- ve en az federaller kadar -belki de daha fazla- ateş güçleri var."

Ve Joaquin beklenmedik bir umut ışığı hissetti. Darcangelo Meksika'da FBI için çalışmıştı ve ülke ve onun yeraltı dünyası. Büyük adamla tanıştı

bakışlar. "Oraya gidip onu bulmalarına yardım etme şansınız var mı?"

Tessa ona ters ters baktı. "Arkadaşımı ve kocamı kaybetmek istemiyorum, çok teşekkür ederim. Julian Meksika'ya gitmiyor."

"Gidemem, en azından şimdi olmaz." Darcangelo karısının elini sıktı. "Tessa'yı yalnız bırakmayacağım."

Joaquin unutmuştu. Tessa üç aylık hamileydi ve sorunları vardı. "Hayır, tabii ki hayır."

"Sence onu neden aldılar? Ona ne yapacaklar?" Holly, Joaquin'in sormadığı soruyu sordu sormaya cesaret edemedi.

Julian tereddüt eder gibiydi. "Natalie Zetaların ilgisini çeken iki şeyi temsil ediyor. O bir muhabir ve genç ve güzel bir kadın. Bunu söylemek midemi bulandırıyor ama Meksika AFI'sı -yani onların FBI'ı- yakında bir ipucu bulamazsa

Onu bir daha görememe ihtimalimiz çok yüksek."

Joaquin'in midesindeki bira aside dönüştü.

BÖLÜM 7

Arabanın kliması iyi çalışmıyordu ama benzin tüketiyordu, bu yüzden Zach klimayı kapatmıştı. Şimdi açık pencereler kavurucu öğle sıcağından kurtulmanın tek yoluydu. Sanki bir yüksek fırının içinden geçiyor gibiydi.

Yine de yüzde seksen nemde dışarıda olmaktan iyidir.

Natalie bu konuda kendisine inandığından pek emin değildi.

Ama New Orleans'ta bir yaz geçirmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ensesinden ve göğüslerinin arasından ter damlıyor, bu rahatsızlık onu huysuzlaştırıyordu. Belki de bu uykusuzluktan kaynaklanıyordu. Ya da korku.

Dışarıda bir yerlerde katiller onları arıyordu.

Kırmızı zemin üzerine büyük beyaz harflerle yazılmış "ALTO" kelimesinin bulunduğu bir dur levhasına yanaştı. güneşten ağarmış. Durdu, iki tarafa da baktı, sonra tekrar gaza bastı, görünürde başka bir araba yoktu.

Onun yanında Zach, mermileri teker teker şarjöre dolduruyor, parmakları açıkça görülebilen bir hızla hareket ediyordu.

Şakaklarında boncuk boncuk terler birikirken, tecrübeyle konuşuyordu. AK-47 olduğunu söylediği bir silah bacaklarının arasında duruyordu, kabzası yere bakıyordu. Onu izlerken, daha önce de böyle bir durumda kaldığını, boğazına kadar belaya battığını ve savaşımaya hazır olduğunu anladı. Kalın kirli sakalı, kirli, yırtık kot pantolonu, dar marihuana tişörtü ve sertleşmiş fiziğiyle, kesinlikle hayatını silahlı ve tehlikeli yaşayan bir adama benziyordu.

Yine de ne kadar tehlikeli olursa olsun, onun için endişelenmeden edemiyordu. Kendisi ne kadar yorgun olursa olsun, onun da o kadar yorgun olması gerektiğini biliyordu, acı çekmesi bir yana, yüzündeki gerginlik çizgileri ve gözlerinin altındaki koyu halkalar gözleri çıplak gün ışığında daha da belirginleşiyordu. Yarı

yariya

Araba hareket etmeye başladığı anda uykuya dalacaktı ama gözlerini bir kez bile kapatmamıştı. Tetikteydi, vücudu gerginlik yayıyor, zihni keskin. Yine de, ne kadar güçlü ya da sert olursa olsun hiçbir erkek sonsuza kadar dayanamazdı.

"Sürücü eğitimi öğretmeniniz gurur duyardı. Göz alabildiğine başka bir araba yok ama yine de tamamen duruyorsun." Bakışları aynalı güneş gözlüklerinin üstünden onunkilerle buluştu, gri gözlerindeki mizah parıltısı nabzının atmasına neden oldu.

Oh, hayır, kızım! Ondan etkilenmiyorsun.

"Bana insanların dikkatini çekmememi söylemiştin."

Onu nasıl çekici bulabilirdi ki? O bir dolandırıcıydı, bir suçluydu, kokain çalan, insanları vuran ve örümcek istilasına uğramış bir hücrenin zeminindeki kirli üzümleri yiyen bir adamdı, Beau gibi bir centilmen değil. Aynı zamanda uzun boylu, güçlü, cesur ve içinde hâlâ Zetas'tan kaçmasına yardım edecek kadar iyilik kalmış olması da önemli değildi.

"O otoyolun arkasındaydı. Polislerin dikkatini çekmeni istemedim çünkü bazıları Zetalar için çalışıyor." Etrafına bakındı. "Ama bulacağından şüpheliyim.

bu yaşlı saguaroların arkasında gizlenen polisler var." Ve bir anda kendini aptal gibi hissetti.

Yanakları yanıyordu. "Özür dilerim. Düşünemedim. Alışkın değilim. Sanırım yorgunum ve sağlıklı düşünemiyorum. Ben elimden geleni yapıyorum."

"En iyimiz iyi değilse ne olur biliyor musun? yeterli mi?" Bakışları tekrar onunkilerle buluştu, her türlü mizah belirtisi kaybolmuştu. "Ölürüz."

Korku onu adama ters ters bakmaya itti. "Bunu biliyorum!"

Hayatları için kaçtıklarını unutmamıştı ama bunu tam olarak böyle de düşünmemişti, adamın keskin sözleri midesini düğümledi.

"Bunu seni korkutmak için söylemiyorum Natalie. Hayatta kalmak istiyorsak ikimiz de elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

Eğer hayatta kalacaklarsa?

Natalie bunun belirsizliğinden hoşlanmamıştı. "Gerçekten peşimizden helikopterle geleceklerini mi düşünüyorsun?"

"Cárdenas tam bir narsist. Ondan kaçtık, beş adamını öldürdük, silah, mühimmat ve bir araba çaldık. Egosu buna dayanamayacak. Evet, peşimizden bir helikopterle gelecek. Kara birlikleri gönderecek.

Kendisi için çalışan polisleri ve federalleri uyaracak.

Tarafından

otoyoldan ayrılırsak, kendimize biraz zaman kazanmış oluruz. Ama adamları dışarıda Natalie ve bizi arıyorlar."

Gaza bastı ve ibreyi yetmiş geçecek şekilde itti.

Pencerenin dışında, sıkıcı, kavruk tepeler sıkıcılıktan yükseliyordu,

Göz alabildiğine uzanan kurak düzlükler, uzun kaktüsler ve çalılıklar, sıcaktan parıldayan kahverengi bir manzarayı süslüyordu. Arada sırada yolun karşısına fırlayan tavşanlar dışında, Natalie

hiçbir yaşam belirtisi görmemişti. Büyük bir şehrin dış mahallelerinde olmaları kesinlikle mümkün görünmüyordu ama Zach

Chihuahua'nın çok uzakta olmadığını ve oraya güvenli bir şekilde ulaşmanın tek yolunun arka yollardan gitmek olduğunu ısrarla söyledi.

Mexico 45'te iyi zaman geçiriyorlardı.

Zetaların cep telefonlarından birini çıkardı ve Carlos adında birini aradı, İspanyolcası ona anlamsız geliyordu-

Yeni evler, köprüler ve keçi boynuzları hakkında bir şeyler.

Daha sonra ona söylediği tek şey, bu yoldan çıkmaları gerektiği idi.

ve bu arabayı terk etmesini söyledi. Sonra telefonun SIM kartını çıkardı, telefonu camdan dışarı fırlattı ve ona bir sonraki çıkıştan gitmesini söyledi.

Ancak daha sonra, telefon görüşmesinin onu güvenli bir şekilde eve götürmekten çok çalınan kokainle ilgili olabileceğini fark etti.

Ona bir ya da iki kez kokain hakkında soru sormak üzereydi ama bundan vazgeçti. Onu burada, yol kenarında terk etmesini göze alamazdı.

çölün ortasında. Manzara en az Zetalar kadar

ölümcüldü. Ve hiçbir şeyle daha güçlü

onu terk etmemesi için söz verdi, onun iyi niyetine ihtiyacı vardı. Hiçbir şey söylemeyecekti.
Henüz değil.

"BU İŞE YARAMIYOR!"

Zach başını kaldırdı ve Natalie'nin bir mesquite dalının üzerine eğilmiş, arabanın sol lastik izlerini silmeye çalıştığı yere baktı, saçları arkadan bağlıydı, ısrarla taktığı AK çirkin bir çanta gibi omzunda taşıyordu. "Biraz daha kas yap."

"Senin için kolay. . . söylemesi."

Bu zor bir işti ve iki X kromozomuna sahip olmanın bunu daha da zorlaştırdığını düşünüyordu. Yine de bunların hiçbiri onun için kolay olmamıştı.

Sen de ona çok yüklendin McBride.

Evet, öyleydi.

Zincire vurulduğunda ve onun yardımına ihtiyaç duyduğunda yeterince iyi iş çıkarmıştı ama son birkaç saattir tek yaptığı emir vermektir. Ama o bir SEAL değildi. O bir

ABD şerif yardımcısı da değildi. Ve kesinlikle bir düşman savaşçısı ya da kaçak değildi. O masumdu.

Sivil, payına düşenden daha fazla trajedi yaşamış, bir katliama tanıklık etmiş, genç bir kadın

Kaçırılmış ve saldırıya uğramış, öldürmeye zorlanmış. Kadın Saygıyı hak ediyordu ve eğer başarabilirse biraz insani nezaketi de.

Yine de ilk önceliği onu güvenli bir şekilde eve götürmektir. Bu da şu anda kaçma ve kurtulma olan hedeflere odaklanmak anlamına geliyordu.

Tsuru'yu arroyoya sürmek çok zor oldu.

Zach güvende olmak için Natalie'nin arabadan inmesini sağlamıştı,

Birkaç saniyeliğine o lanet şeyi yuvarlayacağını ya da kumlu, kuru dibe saplanacağını düşünmüştü. Ama araç şimdi beton bir köprü'nün altına gizlenmişti, oradan geçebilecek ya da tepesinden uçabilecek herkesten saklanmıştı.

Lastik izleri silindiğinde, orada olduklarını anlamak için işaret kesme konusunda uzman olmak gerekirdi.

Ya da teori buydu, her neyse.

Yavaşça geriye doğru yürüdü, dalı sallayarak Kumlu toprakta ilerlerken, zemin daha yumuşak ve daha az dengeli hale geldikçe dik banktan aşağı düşmemeye dikkat etti. Natalie'yi adımlarına dikkat etmesi konusunda uyarmak üzereydi ki onun soluğunu duydu. Natalie'nin kendisine doğru yuvarlandığını görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı.

Uzandı ve kızın düşüşünü durdurdu. "İyi misin?"

Başını sallayarak doğruldu. "Biraz başım dönüyor ama iyiyim."

Kadının yüzüne bir kez baktı ve bunun doğru olmadığını anladı.

Kızarmıştı ama terlemiyordu. "Susuz kalmışsın."

Şaşkın görünüyordu. "Susamadım." İyi değil.

Afganistan'da sağlık görevlileri hayatlarını kurtarmak için boşuna çabalarken sıcaktan ölen adamlar görmüştü. Baş dönmesi ve susuzluğun iyi işaretler olmadığını biliyordu.

"Hadi seni gölgeye götürelim." Onu ayağa kaldırdı, Bir kolunu beline doladı ve onu arabaya götürüp yolcu koltuğuna oturttuk AK'yi ondan aldı. O da tüfeği arabaya dayadı, sonra arka koltuğa uzanıp bir şişe su aldı, kapağını söktü ve ellerine bastırdı. Yanında toz elektrolit olmaması çok kötüydü. "İç. Birkaç yudum, sonra düzenli yudumlar."

Kız içerken, adam avucunu kızın alnına dokundurdu ve teninin ne nemli ne de ıslak olduğunu hissederek rahatlardı. ateş gibi sıcaktı. Kesinlikle susuz kalmıştı ve ama sıcak çarpması geçirmede. Henüz değil.

Onu çok zorladın, seni aptal pislik.

Ona doğru baktı. "Geçmiş hayatında sağlık görevlisi falan mıydın?"

"Hayır." İlk yardım çantasını bulmak için arka koltuktaki ıvır zıvırı karıştırdı, sonra da pamuklu bir bez çıkardı. "Ama ilk yardım hakkında birkaç şey biliyorum."

"Bu sizin iş kolunuzdaki biri için iyi bir beceri."

"Bu konuda haklısın." Onun hangi iş kolunda olduğunu düşündüğünü duymayı çok isterdi ama şimdi sırası değildi. "Konuşmayı bırak ve içmeye devam et."

Yine emir veriyorsun.

Bir şişe daha su aldı ve kadının yanında diz çöktü, ardından el bezini iyice ıslatacak kadar su döktü ve kadının üzerine bastırıldı

alnını ve yanaklarını ısıısını düşürmeyi umuyordu. İç çekti ve gözleri kapandı. "Oh, bu iyi hissettiriyor." Karnından kasıklarına doğru bir sıcaklık şimşeği çaktı.

Zihni onun tepkisinin cinsel olmadığını, baştan çıkarıcı bir niyet taşımadığını biliyordu ama görünüşe göre bedeni bilmiyordu. Başının belada olduğunu bilerek elini geri çekti. Ama sonra kadın

Başını çevirip boğazının yan tarafını gösterdi ve adam dayanamadı.

Soğuk bezi o hassas bölgeye bastırıldı, yumuşak teninde tüylerinin diken diken oluşunu izledi. Tekrar iç çekti, bu tatlı ses adamın ateşinin yükselmesine neden oldu. Elinin çenesinin altından geçmesine izin vermek için yavaşça başını geriye yatırdı, sonra yüzünü ona doğru çevirdi, gözleri hâlâ kapalı, ağzı gevşemişti.

Kadın gözlerini açtığı anda, adamın dudakları neredeyse onunkine dokunarak. Ve tek bir yavaş kalp atışı boyunca öylece kaldı, konuşamadı, ağzı onunkine o kadar yakındı ki neredeyse onun tadını alabiliyordu, bakışları onunkine sabitlenmişti.

Bu da ne? ?

Geriye doğru sarsıldı, ıslak bezi kadının kucağına bıraktı, beyni kelime arıyordu. "I . . . Sen . . . Muhtemelen bunu kendin halledebilirsin."

Başını kaldırıp ona baktı. "Teşekkür ederim. Bana yardım ettiğin için."

"İzlerimizi saklamak için geri dönmem gerekiyor." Ayağa kalktı ve uzaklaştı, ani geri çekilişi köprünün hayat veren gölgesinde yaptıkları çamur yuvalarından birkaç kırlangıcı ürküttü. "İçmeye devam et."

Kızgın güneş ışığına doğru yürüdü.
Mesquite dalı ve şimdi setten aşağı düşmesiyle bozulan toprağı da içeren izleri öfkeyle ovuşturdu.

Onun nesi vardı?

O Zeta piçi onu çok fazla şok etmiş olmalıydı çünkü az önce olanları ancak kızarmış beyin hücreleri açıklayabilirdi. Korumakla yükümlü olduğu bir kadını neredeyse öpüyordu - hem de ilk yardım yaparken.

Bu tür ağızdan ağıza konuşmalar kurallara aykırı ve bunu biliyorsun.

Tamam, teknik olarak onu korumakla görevlendirilmemişti, bu da kuralların teknik olarak geçerli olmadığı anlamına geliyordu. Aslında kızın onunla birlikte olması tamamen tesadüftü ve bu davayla hiçbir ilgisi yoktu. Ama kafası karışmamıştı.

İşteyken kadınlarla. Onlara karşı hisler geliştirmede ve kesinlikle onlarla fiziksel ilişkiye girmede. Bu şerif hizmet politikası değildi; bu onun kendi kişisel politika. Ve kendi kurallarını asla çiğnemezdi.

Belki de bu sadece durumdan kaynaklanıyordu - ikisi böyle bir araya gelmiş, hayatta kalmak için birlikte çalışmak zorunda kalmış, hayatta kalma durumunun tehlikelerini paylaşmış, onun yaralı, onun savunmasız olması. Savaşta geçirdiği yıllardan, ölümle yaşam arasındaki o çizgide yürümenin iki insanı nasıl birbirine bağlayabileceğini biliyordu. Muhtemelen adrenaline biraz feromon karışmıştı. Açıklaması yeterince basitti.

Ve kaç tane SEAL takım arkadaşını öpmeye çalıştın?

Bu aptalca soruyu duymazdan gelerek geri çekildi, bakışları setin üzerinde gezinerek gözden kaçırmış olabileceği herhangi bir işaret aradı -ayakkabı izi, devrilmiş bir kaya, bariz izler bıraktı. Tatmin olmuş bir şekilde köprünün altından geriye doğru yürüdü, ilerlerken ayak izlerini sildi ve bir iş yaptığından emin olarak

Natalie'ye karşı olan uygunsuz dürtülerini törpüledi.

Arabaya vardığında kadın mışıl mışıl uyuyordu, kirpikleri yanaklarına düşmüştü, dudakları gevşemişti, ince parmaklarının arasında boş bir su şişesi duruyordu. Göğsünün içinde bir sıcaklık hissi yayıldı.

McBride, başın büyük belada.

Sessizce sürücü koltuğuna kaydı, alnına dokundu ve daha serin olduğunu görünce rahatladı. Sonra tüfeğini yanına yerleştirdi, boş şişeyi ondan aldı ve kendini durdurmak için çaresiz, onun uyumasını izledi.

Evet, peşimizden bir helikopterle gelecek.

Adamları peşimizde. Bir helikopterle peşimizden gelecekler. Evet, peşimizden gelecekler.

Helikopterde.

Bir helikopter.

Natalie bir adrenalin sarsıntısıyla sarsılarak uyandı, ancak rüya görmediğini fark etti. Tepesinde bir yerden helikopterin derin vızıltısı geliyordu. Ve gittikçe yaklaşıyordu.

"Sakin ol, Natalie." Zach sürücü koltuğunda onun yanına oturdu. "Burada olduğumuzu bilmiyorlar. Sadece bir şey için geliyorlar.

daha yakından bakın."

Kalbi güm güm atarak dik oturdu. "Zetalar olduğunu nereden biliyorsun?"

"Zaten daha yüksek bir irtifadan bir kez geçtiler. Bu köprüye daha yakından bakmak için geri dönmek isteyecek başka birini hayal edemiyorum. Hareket zamanı. Haydi."

Uyku yüzünden zihni bulanıklaşan Natalie onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikre sahip değildi. "Nereye gidiyoruz?"

"İnmeleri ihtimaline karşı arabadan inip pozisyon alıyoruz." Elinde AK-47, dışarı çıktı, sonra arka koltuktan bir çanta dolusu teçhizat aldı.

Onu takip etti, setin köprünün alt tarafıyla birleştiği yere kadar tırmandı, çömeldi

Yanıındaydı ve spor çantasını açıp silahları teker teker çıkarmasını izliyordu. Her birini kontrol ederken hızlı hızlı konuşuyor, boğuk sesi neredeyse bir iş tonuna bürünüyordu.

"Eğer karaya çıkarlarsa, onlarla çatışmaktan başka seçeneğimiz kalmayacak. Ben köprünün o tarafında olacağım, karaya çıktıklarında onları indirmeye çalışacağım." Sağını işaret etti. "Senin görevin burada kalmak ve birilerinin ateşimden kaçıp o tarafa dolanmaya çalışması ihtimaline karşı gözünü diğer taraftan ayırmamak. Amaç basit-öldürmek için ateş edin. Yedi kişi kadar olabilirler, yani sayıca azız. Ama taktiksel olarak avantaj."

Bununla ne demek istediğini soracak zaman yoktu.

Ona bir AK-47 ve bir tabanca uzattı. "AK tam otomatik. Sadece tetiğe basılı tut ve ileri geri püskürt. Tabancayı nasıl kullanacağını hatırlıyor musun?"

Natalie elindeki ağır silahlara baktı, içini bir gerçekdışılık duygusu kapladı. Bu hiç olacak mıydı Bitti mi? "Evet, ama ben ..."

Helikopter şimdi üzerlerine doğru geliyor gibiydi.

Zach bir parmağını çenesinin altına sıkıştırdı ve bakışlarını kendi bakışlarıyla buluşturdu. "Bunu kendi başına sen getirmedi Natalie, ama artık bu işin içindesin. Tekrar eve dönmek istiyorsan güçlü durman gerekecek. Anladın mı?"

Gözlerinde sitem yoktu, sadece endişe vardı, kara kaşları çatıktı, sesi o hücreye kapatıldığı zamanki kadar güven vericiydi.

Derin bir nefes aldı, korkusunu bir kenara itmeye çalıştı.

"Git.

Ben iyi olacağım."

Ama gitmedi. Onun yerine başını eğdi ve onu öptü.

Sadece bir dudak sürtüşmesiydi ve sadece bir saniye sürdü. Ama o kısacık saniye için dünya yok oldu.

Helikopter yoktu. Zetalar yoktu. Orada

Sadece Zach ve dudaklarının onunkilere değmesinin şokunu yaşıyordu. Ve sonra

bitmişti. Natalie hayretler içinde, başı öne eğik, elinde spor çantasıyla aceleyle uzaklaşan adamın ardından bakakaldı.

Seni öptü, kızım.

Yani daha önce hayal etmemişti. Serinlemesine yardım ederken, gözlerini açtığında onu üzerine eğilmiş, dudakları onunkilere çok yakın ve ... bulmuştu.

Ama şimdi helikopter tepelerindeydi ve başka hiçbir şey düşünecek zamanları yoktu. Sağında, Zach pozisyonunu aldı, yüzüstü yatıyordu, başı setin tepesine doğru dönüktü, bacakları genişçe açılmıştı, ayak parmakları toprağa gömülmüştü.

AK-47'sinde bir şey ayarladı, yanında başka bir tüfek vardı, yedek şarjörler kotunun arkasına sıkıştırılmıştı.

Saniyeler geçip gitti.

Helikopterin pervanesinin metalik vızıltısı. Kendi kalp atışlarının gümbürtüsü.

Elindeki silahın soğuk ağırlığı.

Sonra helikopter gökyüzüne doğru havalandı, rotorlarının derin nabızı uzaklarda kayboldu.

BÖLÜM 8

Carlos nihayet vardığında güneş batıyor, batı ufku sarının soluk bir tonuna dönüşüyordu. Kaldırımlar amansız bir güneş gününün sıcaklığını yayıyordu. Uzakta bir çakal sürüsü uluyor ve havlıyordu.

Zach son birkaç saati öpüşmek gibi tehlikeli derecede aptalca bir şey yapmadan atlatmayı başarmıştı. Yine Natalie. Gerçi bu kolay olmamıştı. Onu hâlâ dudaklarında hissedebiliyordu, aralarında oluşan ham akım daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Vücudu bu sorunun tek çaresinin bir öpücük daha olduğunu düşünüyor gibiydi ama o daha iyisini biliyordu. En başta ona hiç dokunmamalıydı.

Bu cinsel çekim, McBride.

Ve onu taşaklarından yakaladı.

Zihnini boşalttı, şu ana odaklandı ve Carlos'un beyaz bir VW Jetta Europa'dan inip kendisine doğru yürümesini izledi.

"Ona güveniyor musun?" Natalie'nin ses tonundan Zach'e güvenmediği anlaşılıyordu.

Akıllı kadın.

"Carlos bana kazık atmayacağını iyi bilir." Zach'in kot pantolonunun arkasına sıkıştırdığı iki tabanca onun Carlos'un bu gerçeği unutmaması ihtimaline karşı sigorta.

Zach birkaç yıl önce Carlos birkaç uyuşturucu kaçakçısıyla başını derde soktuğunda çocuğun hayatını kurtarmıştı. O zamandan beri Carlos narkotik ticaretini bırakmış ve şimdi birkaç pirzola dükkânı işletiyordu. Zaman zaman Zach'in sokaklardaki gözü kulağı olarak da görev yapıyordu ki bu gerçeği sadece Zach biliyordu.

Zach'in onu son gördüğünde boynuna taktığı altın zincirlerden birkaç tane daha takmış olan Carlos bir süre durdu.

Bir metre kadar ötede, bakışları Zach'ten Natalie'ye kayıyordu. "¿Quién es la mamacita? ¿Está a la venta, también?" Bebek kim? O da satılık mı?

Bu bir şakaydı ama komik bir şaka değildi.

Anladığı açıkça belli olan Natalie yanlara doğru hareket ederek

Zach'in arkasında durdu, bir mal gibi tartışılmasından duyduğu endişeli tepki neredeyse şiddetli bir korumaya yol açtı

Zach'in içindeki tepki. Sesi bir uyarı tonuna büründü.

"Dikkatli ol Carlos. Ella está conmigo." Kendine dikkat et, Carlos. O benimle birlikte.

Carlos daha dik durdu, bakışları tekrar Zach'e kaydı, gözlerinde bir parça korku vardı. Her şeyi berbat etmişti ve bunu biliyordu. "Tam da istediğim gibi. Las placas son legales. El tanque de gasolina está lleno. Silahları bırak." Tam olarak istediğin şey bu. Plakalar yasal. Benzin deposu dolu. Bana silahları göster.

Carlos arabanın anahtarlarını yem gibi tutarken bakışları yeniden Natalie'ye kaydı.

Zach silah dolu spor çantasını Carlos'un ayaklarının dibine bıraktı, biliyordu ki eğer herhangi bir şey o piçin gözlerini silahlar olabilir. "Hay seis pistolas y cuatro cuernos de chivo, además de municiones." Altı tabanca ve dört keçi boynuzu, ayrıca cephanesi var.

Carlos diz çöktü, çantayı açtı, sonra bir AK çıkardı, hayranlıkla baktı ve Noel sabahındaki bir çocuk gibi gülümsedi.

Altın dişler ışıktan geriye kalanları yakalıyordu. "Me encantan estos pequeños cuernos de chivo." Bu küçük keçi boynuzlarına bayılıyorum.

"Keçi boynuzu" bir saldırı tüfeği için garip bir isimdi, ama şarjörün kavisli şekli göz önüne alındığında, Zach anladım. Meksika argosu renkli değilse hiçbir şeydi.

"¿Quieres decirme qué está pasando?" Bana söylemek ister misin?

Neler oluyor?

"Hayır." Zach siyah Chevy Silverado'ya baktı.

Carlos'u kasabaya geri götürmek için uzakta rölantide

bekliyordu. "Es tu hermano?" Bu senin kardeşin mi?

"Evet." Carlos başını salladı, spor çantasının kayışını omzuyla yakaladı ve ayağa kalkmaya başladı. "Puedes confiar en él." Ona güvenebilirsiniz.

"No lo hago." İstemiyorum. Zach ayağıyla spor çantasını yere bastırdı, neredeyse Carlos'u çekip çıkaracaktı dengeyi sağlamak. "Las llaves. Anahtarlar. Anahtarları ona ver. Natalie, anahtarları al ve motoru çalıştır."

Natalie onun arkasından çıktı ve arabaya doğru koşarken bakışları onu takip eden Carlos'tan anahtarları aldı.

Zach sesini alçalttı ve İspanyolca'ya geri döndü. "Gözlerinin onda kalmasını istiyorsan gözlerini ondan çek, amigo."

Arabanın motoru bir kükremeye çalıştı.

Zach ayağını çantadan kaldırdı. "Muchísimas gracias."

Carlos ayağa kalktı, yüzünde bir sırıtiş vardı. "Te debo una." Sana çok şey borçluyum.

Zach, o ve Natalie gittikten sonra Carlos ve kardeşinin Tsuru'yu parçalara ayıracaklarını, kurtarabildikleri her şeyi toplayıp iyi bir kârla satacaklarını biliyordu. Eğer Zetalar yarın geri gelirlerse, bulacakları tek şey boş, tanınmaz bir kabuk olacaktı.

"Gracias." Zach diğer spor çantasını omuzladı. "Hay te wacho." Sonra görüşürüz.

Carlos silah çantasını kaldırdı, döndü ve omzunun üzerinden veda ederek kardeşinin kamyonuna doğru koşmaya başladı. "Sale y vale."

Zach yolcu tarafındaki kapıyı açtı, eşyalarını ve arabaya tırmandı. "Arabayı geri çevirin ve şehre doğru gidin."

Dediğini yaptı, Carlos ve kardeşi yanından geçerken ona bakmak için eğildiler. "Bu yasa dışıydı. Suçlu olduğun neredeyse kesin olan bir adama silah verdiniz. Onları kendisine karşı kullanmayacağını nereden biliyorsun?"

Zach'in bunun için enerjisi yoktu. "Bu araba için silahları takas ettim çünkü onunla dolaşmak Sonunda ikimiz de öldürüldük. Zetalara neden Zeta dendiğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Tüm araçlarının plakaları Z harfiyle başlıyor." Bunu anlaması için bir an verdi. "Evet, plakalardan kurtulabilirdik ama çalıntı plakalarla ya da hiç plaka olmadan dolaşmak, ABD'de olduğu gibi Meksika'da da sizi kenara çektirir. Yöntemlerimden hoşlanmayabilirsiniz ama artık vurulmadan otoyolda gidebiliriz. Başka sorunuz var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Güzel. Sür."

"45 ve Carretera Federal 10 kavşağına geldiğimizde, çıkışa girin ve batıya dönün - solda."

"Ama bu bizi Juárez'den uzaklaştıracak."

"Juárez'e gitmiyoruz. Nuevos Casas Grandes'e gidiyoruz."

"Neden Juárez'e gitmiyoruz?"

"Soru sormayı hiç bırakmayacak mısın? Oraya gitmiyoruz çünkü fotoğrafınız tüm haberlere çıkacak. Çünkü Zetalar şehrin çoğunu kontrol ediyor. Ve Çünkü Cárdenas oraya gitmemizi bekliyor. Sormak istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Bir sonraki Pemex'te durabilir miyiz? Bayanlar tuvaletini kullanmam gerek."

"Oh, Tanrı aşkına!"

ZACH spor çantasını bıraktı, otel süitlerinin kapısını açtı ve bir tabanca çıkararak Natalie'ye işaret etti kalmak için. Zetaların onları böyle lüks bir yerde aramayacağını söylemişti ama belli ki işini şansa bırakmıyordu. Adam içeride kayboldu ve kadın onun silahı hazır bir şekilde odalar arasında hızla ilerlediğini gördü. Bir ya da iki dakika sonra ona seslendi. "Sorun yok."

Kapıyı arkasından kapattı, kilitledi ve kapı muhafazasını yerine yerleştirdi. Sonra birkaç adım yürüyerek

koltuğa uzandı ve düşünemeyecek kadar yorgun bir halde içine gömüldü.

Zach silahı kot pantolonunun içine soktu ve ona doğru yürüdü. "Hey, yan odada üzerinde adın yazan bir duş var; sıcak su, sabun, havlu."

Bir duş.

Bütün gün duş almak için can atmamış mıydı?

Natalie ayağa kalkmak için kendini zorladı, temiz olmanın cazibesi onu ele geçiren yorgunluk ve uyuşukluğu kırmaya ancak yetti. Son on iki saat boyunca tek yaptığı koşmak olmuştu. Şimdi zar zor hareket edebiliyordu.

Banyoya girdi, ışığı yaktı, sonra kapıyı arkasından kilitledi ve kirli giysilerini fayans zemine bırakarak soyunmaya başladı. Onları bir daha asla giymek istemiyordu; ama elbette başka seçeneği yoktu.

Sonra duşa doğru döndü ve aynada kendini görünce kısa bir süre durdu.

Kendini zar zor tanıyordu. Saçları karmakarışık, yüzü kir içindeydi. Kafa derisinde silahın kabzasıyla vurulduğu yerde yumuşak bir kaz yumurtası göze çarpıyordu. Sol yanağında büyük, koyu bir morluk vardı ve göğüslerinde de Bay Yaralı Yüz'ün sert ellerini hatırlatan daha hafif morluklar vardı. Ama en çok gözlerini fark etti - bir yabancıнын gözleriydi bunlar. Koyu halkalarla gölgelenmiş bu gözler ona bakıyordu, kendi gözleri tarafından panik ve diğerlerinin ölüm çılgınlıkları.

Kendini tahtadan yapılmış gibi hissederek yansımasından uzaklaştı ve duşu açtı, ardından spreyin altına girerek iki günün terini, kirini ve korkusunu akıtmasına izin verdi.

Saçlarını üç kez şampuanladı, saç kremiyle masaj yaptı, ardından vücudunu bir

Cildi pembeleşene kadar sabunlu bezle yıkadı. Tekrar temiz olmak istiyordu, tekrar temiz hissetmeye ihtiyacı vardı. Sonra saçlarını ve vücudunu duruladı, köpüklerin giderden aşağı süzülüşünü izledi.

Bitti artık. Yaşıyorum. Eve gidiyorum.

Bu düşünce boğazına bir yumru oturttu ama hemen ardından bir başkası geldi. O kadar çok insan eve gitmiyordu ki.

Joaquin.

Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. O otobüste kaç kişi ölmüştü? Bir düzine mi? On beş mi? Hepsi gazeteciydi, hepsi dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istedikleri için oradaydı. Acımadan öldürülmüşlerdi. Vuruldu.

Çıglıklar. Uçan camlar. Kan.

Üzgünüm, Bayan Benoit.

Banyo eriyip gitmiş gibiydi ve o yine otobüsteydi. Zach'in kapıyı çaldığını duymadı, adını söylediğini duymadı, suyu kapatana, etrafına bir havlu sarana ve onu kaldırına kadar orada olduğunu bilmiyordu. onun kollarına.

Kendi yorgunluğunu ve kaburgalarındaki keskin ağrıyı görmezden gelen Zach, Natalie'yi yatağa doğru taşıdı, vücudu titriyordu, kalbi göğsünde hissedebileceği kadar sert atıyordu. Oturdu, ona sarıldı, ıslak saçlarını okşadı, Tanrı'dan ona nasıl yardım edebileceğini bilmeyi diledi. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyemezdi, çünkü değildi. Arkadaşı ölmüştü, diğer pek çok kişiyle birlikte. Hâlâ tehlikedeydi ve bir ömür boyu kâbus görmesine yetecek kadar kötü anısı vardı.

"Üzgünüm, Natalie."

Bütün akşam onun gözlerindeki o perili bakışı görmüştü. er ya da geç kırılacağını biliyordu. Bu, bazen gerçek savaşın ilk deneyiminden dönen genç SEAL'ların gözlerinde gördüğü aynı perili bakıştı.

Denizci arkadaşlarına nasıl yardım edeceğini bilirdi. Sırtlarını sıvazlar ve onlara ne kadar iyi bir iş çıkardıklarını söyler, onları denizcilerin kardeşliğine davet ederdi. savaşmanın ve öldürmenin ne demek olduğunu anladı. Çoğu bunu çabuk atlattı. Ama bu yaşam tarzını seçmişlerdi. Her ne için olursa olsun

Vatanseverlik, maceraya susamışlık, aile geleneği gibi nedenlerle savaşın çirkinliğiyle yüzleşmeyi seçmişlerdi.

Natalie bunların hiçbirini seçmemişti.

Lanet olsun sana, Cárdenas!

Çıplak vücudu sadece banyo havlusuyla örtülüydü, adama doğru sokulmuştu, yumrukları kirli adamın etrafında sıkılmıştı.

Gencea tişörtü, yüzü göğsüne gömülü, vücudu hıçkırıklarla boğuşuyordu. Şampuan ve temiz kadın teninin yumuşak kokuları hem tahrik edici hem de rahatlatıcı bir şekilde kafasını doldurdu,

Ona hayatın neredeyse unuttuğu bir parçasını hatırlatıyordu. Ve ona sarıldığında, onun için bir şey yapmaktan acizken, yıllardır bir kadınla bu kadar yakın olmadığını fark etti.

Yavaşça gözyaşları azaldı ve nerede olduğunu fark eder gibi oldu. Adamın kucağından yatağa doğru kaydı, havluyu etrafına sıkıca çekti. "I . . . Özür dilerim."

Ona bir mendil uzattı. "Özür dilemen için bir neden yok."

Burnunu çekti, gözlerini sildi. "Böyle dağılmakla hata ettim."

"Hayır." Islak saçlarından bir tutamı yanağından uzaklaştırdı. "Değildi. Bugün senin yaptığını yapabilecek çok fazla kadın yok Natalie. Louisiana'dan gelen küçük tatlı bir manolyaya göre oldukça güçlüsün."

Onun bakışlarıyla karşılaştı, gözlerinde şüphe dolu bir ifade vardı. "Bunu kastetmiyorsun. I-"

"Evet, biliyorum." Öyle dedi.

Onun elini tuttu. "Beni o yerden uzaklaştırdığın için teşekkür ederim."

"Sen de bunda oldukça büyük bir rol oynadın."

Parmaklarını onunkilere doladı, eli onunkine kıyasla çok küçüktü, teni yumuşacıktı.

Dikkatli ol, McBride. İnce buzda yürüyorsun.

Oh, öyle miydi.

Sonra dudakları titrek bir gülümsemeyle kıvrıldı, yanaklarında gamzeler belirdi, kırılganlığı bir şeylerin bükülmesine neden oldu

göğsünün derinliklerinde. "Sanırım senin yanında bir hücreye kapatılmam benim için bir şanstı."

Onun elini sıktı. "Bu ikimiz için de şans oldu."

Ve bir an için ikisi de bir şey söylemedi.

Önce göz temasını kesti, elini geri çekti ve aniden kendini açıkta hissetmiş gibi kollarını kendine sardı. "I . . . Sanırım giyinmeli ve

Konsolosluk, SPJ, gazete. Güvende olduğumu bilmek isteyeceklerdir."

"Hayır. Henüz değil. Başına gelenlerin rastgele olduğunu düşünmüyorum ve Cárdenas'ın neden seni istedik, dikkat çekmemeliyiz."

Kafası karışmış görünüyordu.

"Neden-"

Birden kendini bitkin hissederek, daha fazla soruya cevap vererek zaman kaybetmek istemediğinden sözünü kesti.

"Eve sağ salim dönmek mi istiyorsun? Sana ne diyorsam onu yap. Burada neyle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Sanki adam ona bağırmış gibi geri çekildi.

Ayağa kalktı, hava almaya ihtiyacı vardı. "Bunu sabah konuşabiliriz. Ben lobideki dükkânlara inip birkaç kıyafet ve kişisel malzeme alacağım. Kaç beden giyiyorsun? giymek?"

"Altı." Ayağa kalktı, yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"Beni burada bırakmayacaksın."

Bunu bir ifade olarak dile getirdi ama o bunun bir soru olduğunu biliyordu.

Onun bakışlarını karşıladı, tuttu. "Sana bir söz verdim Natalie ve bu sözü tutacağım."

Odadan çıktı, kapının arkasından kilitlendiğinden emin olduktan sonra lobiye indi ve şifreli devlet kredi kartını kullanarak otelin bankasından beş bin dolar çekti. Marshal Service'in dışında kimse kartı kullandığını tespit edebilecek ve Marshal Service bile bu zamana kadar para çekildiğini göremeyecekti. yarın. Ama o zamana kadar o ve Natalie çoktan gitmiş olacaklardı.

Kırık kaburgaları için ibuprofen, diş fırçası ve diş macunu gibi temel malzemeleri aldı, sonra da kendisi için kıyafet seçti. Ama herhalde o sırada fark etmişti. Sıra Natalie için kıyafet seçmeye geldiğinde, balayı çiftleri için tasarlanmış gibi görünen ipeksi beyaz bir gecelik de dahil olmak üzere, Natalie'nin üzerinde güzel durabileceğini düşündüğü her şeyi alırken buldu kendini. Ona aklını kaçırdığını söyleyen sesi duymazdan geldi ve bunun onu güzel kıyafetler içinde görme arzusuyla hiçbir ilgisi olmadığını kendisini ikna etti. Yaşadığı onca şeyden sonra, sadece eve götürebileceği yeni şeyler olmasını istiyordu.

Meksika'da geçirdiği harika zamanın hatırası olarak mı? Harika fikir, McBride.

Kredi kartıyla ödeme yaptı, sonra üç çanta taşıdı. Asansöre ve odalarına kadar alışverişle doluydu. Orada Natalie'yi mışıl mışıl uyurken buldu. Sadece havlusu vardı. Sanki adam gider gitmez yatağa yığılmış ve uykuya dalmış gibi görünüyordu. Yapamadı Onu suçla.

Çantaları yere bıraktı, kapıyı kilitledi ve sürgüledi. Sonra güçlükle ayakta durarak yatak başının yanındaki duvara bir kalaşnikof dayadı, Glock'u komodinin üzerine koydu ve kadının yanındaki yatağa uzandı.

NATALIE rüyasız bir uykudan birinin duş alma sesiyle uyandı. Gözlerini açtı ve bir an için Bir an nerede olduğunu anlayamadı. Avcı yeşili spor çantasını ve içindeki silahları görünce her şeyi hatırladı.

Birden dik oturdu, ancak giydiğini fark etti. Havludan başka bir şey yoktu. Yastığının yanındaki girintiden Zach'in bütün gece yanında uyuduğu anlaşılıyordu. Yanında uyumuştı ve görünüşe göre ona dokunmamıştı.

Hâlâ uykulu bir halde, kıyafetlerini nerede bıraktığını merak ederek ayağa kalktı. Sonra bir yığın kadın kıyafetini gördü.

köşedeki sandalyeye oturdu ve Zach'in onlara birkaç şey almak için lobiye ineceğini söylediğini hatırladı. Birkaç şey mi?

Küçük bir gardırop duruyordu, etiketleri hâlâ üzerindeydi - külotlar, gökkuşağı renklerinde etekler, bluzlar, tişörtler, bir çift keten pantolon ve beyaz ipek bir gecelik. Uzandı, farklı kumaşlara dokundu, onun için bu kadar çok şey almış olmasına şaşırdı. Fiyatlara bakmadan bile, bunların ona birkaç yüz ABD dolarına mal olmuş olması gerektiğini biliyordu. Bu, tek bir gün için ihtiyaç duyacağından çok daha fazla giysiydi.

. . .sınıra kadar sürmesi gerekirdi.

Tabii sınıra gitmeyi planlamıyorsa.

Kalbi sert bir şekilde çarptı. O tarafa baktı banyo kapısını kapattı ve bir an için bu şansı gazeteyi arayıp onlara söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü ya da belki aşağıya koşup bir taksiyle ABD konsolosluğuna gidebilirdi. Nuevos Casas Grandes'in bir konsolosluğu var mıydı ki? Hiçbir fikri yoktu.

Olsa bile, oraya çıplak gidemezsin, değil mi kızım?

Hayır, yapamazdı.

Bir çift dantelli beyaz külot ve turkuaz mavisi kat kat pamuklu bir etek giydi, sonra giysi yığınının içinde bir sütyen aradı, ancak bir tane almadığını fark etti. En azından bir sütyen bulana kadar sütyensiz kalmaya mahkûmdu.

Eskisini yıkadıktan sonra başına beyaz bir atlet geçirdi, ardından yeni aldığı hijyen malzemelerini karıştırarak bir saç fırçası buldu ve saçlarını taramaya başladı.

Kendini toparladığında kaçmamaya karar vermişti. Meksika'da kime güveneceğini bilmiyordu. Ama gazetedeki arkadaşlarına güvenebileceğini biliyordu. Onları arayabilir, nerede olduğunu söyleyebilir ve onun için Dışişleri Bakanlığı ile iletişime geçebilirler. onu Zetalar'a ele verme riskini göze alarak. Aceleyle yatağın etrafından dolaşıp telefona gitti, ahizeyi kaldırdı ve 0'ı tuşladı.

Operatör, İspanyolcasını hatırlamaya çalışıyordu.

"Natalie, yapma!"

Banyoya doğru döndüğünde Zach'in banyo kapısında durduğunu gördü, üzerinde havludan başka bir şey yoktu, saçları ıslak ve dağınıktı, göğsünün derisinde su boncukları vardı ve

karnından aşağı süzülüyordu. Odayı üç uzun adımda geçti, ahizeyi aldı ve kapattı. Eğildi, yüzü onunkinden birkaç santim ötedeydi. "Telefon görüşmesi yok demiştim. henüz."

Ama bu tanıdığı yüz değildi.

Kalın kirli sakal, kir ve pislik gitmişti. Koyu halkalar da gitmişti. Cildi bronzlaşmış ve pürüzsüzleşmişti, yanaklarındaki çukurlar daha derin, dudakları bir şekilde daha dolgun görünüyordu. Ve kendini onun nasıl Onu öpmüş ve nasıl bir his olduğunu görmek için uzanıp başparmağını alt dudağında gezdirmek için beklenmedik bir dürtüyle savaşıyordu.

Sonra o dudaklar sert bir çizgiyle birbirine yapıştı.

Geri çekildi ve gri gözleri çelik gibi sert bir şekilde ona baktı. "Az önce ne halt ettiğini bana anlatmak ister misin?"

BÖLÜM 9

ZACH o lanet telefonu duvardan söküp atması gerektiğini biliyordu. "Onlara adınızı ya da yerinizi söylediniz mi?"

"Ne?"

Bir adım daha yaklaştı. "Operatöre kim olduğunuzu söylediniz mi?" Kadın başını salladı. "Hayır, tabii ki söylemedim. I . . . İyi olduğumu bildirmek için gazeteyi aramaya çalışıyordum."

O zaman Zach onun sütyen giymediğini fark etti. Atletinin yumuşak kumaşı göğüslerine yapışmıştı, kıvrımlarını vurguluyor, meme uçlarının koyu halkaları ince beyaz pamuğun arasından görünüyordu.

Ağzı sulandı, kasıklarına kan hücum etti.

Bakışlarını tekrar kızın yüzüne çevirdi ama artık çok geçti. Çoktan kendini utandırmanın eşiğine gelmişti, kalçalarına bağladığı havlu giderek büyüyen ereksiyonunu gizlemeye yetmiyordu. Sessizce aletine küfrederek ona sırtını döndü, masaya doğru yürüdü, bir çift boxer külot aldı ve havlusunun altından geçirdi.

"Sana henüz kimseyi arama demiştim." Telefona uzandı gri Dockers pantolonunu giydi ve yarı sertleşmiş penisini içine soktu. "Aramaya başlamadan önce ne söyleyebileceğin ve kimi arayabileceğin konusunda anlaşmamız gerekiyor."

Onunla yüzleşmek için döndü, ona kendi gibi davranmaya kararlıydı.

başka bir durumda başka bir kadın olurdu. Ama o iri su gözlere bir kez baktığında, boku yediğini anladı.

Aralarında her ne varsa, odanın öbür ucundan bile hissedebiliyordu.

Senin derdin ne be? Gisella'ya bu şekilde tepki vermemiştin.

Yine de Gisella yarı porno yıldızı, yarı dikenli teldi. Natalie yüzde yüz kadındı.

Odaklanmak için kendini zorladı. "Dinle Natalie, o otobüsten rastgele alınmadın. Cárdenas seni Bir sebepten dolayı. Şimdi intikam istiyor. Muhtemelen seni bulmak için Juárez'in altını üstüne getiriyordur. Dışişleri Bakanlığı'nı ya da konsolosluğu ararsan, telefon dinlemeleri, köstebekler, kirli ajanlar, aklına ne gelirse, bu haberin Cárdenas'a ulaşma ihtimali var. İkimizin de hayatı tehlikeyken bu riski göze alamam."

"Yani benim için bile güvenli olmadığını düşünüyorsun. arkadaşlar? Sizi temin ederim ki hiçbirinin Cárdenas'la bir bağı yok." Zarif kaşlarının kavis ve sesinin soğuk tonu ona saçmaladığını düşündüğünü söylüyordu.

"Gazeteyi ararsanız, bir makale yazmak isteyeceklerdir."

"Onlara gizli tutmalarını söylersem hiçbir şey yazmazlar." Sonra gözleri kısıldı. "Bunun gerçekte ne hakkında olduğunu düşündüğümü biliyor musun?"

"Anlat." Bu iyi olmalı.

"ABD'li yetkililere ya da medyaya yaklaşmak istemiyorsunuz çünkü tutuklanmaktan korkuyorsunuz." Yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı ama bunun altında biraz da korku yatıyordu. "Ya da belki de beni eve götürmeye hiç niyetin yoktur."

Son söylediğinin kafasına dank etmesi biraz zaman aldı. Anladığında da kahkahalarla mı güleceğini yoksa çılgına mı döneceğini bilemedi.

"Dün gece seni burada terk edeceğimden korktun ve şimdi de seni kaçırdığımı falan mı düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi ama çenesi bir çentik yükseldi.

"Lütfen söyle bana, eğer seni eve götürmeyi planlamıyorsam, seninle ne yapmayı planlıyorum?" Yavaş adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattı, sonra çenesini parmağıyla başparmağı arasına aldı ve bakışlarının üzerinde gezinmesine izin verdi. "Belki seni satıp tatlı vücudundan ve güzel yüzünden kâr elde etmek istiyorum. Ya da belki sadece açgözlüyüm ve seni kendime saklamayı planlıyorum."

Kendine dikkat et McBride. Cehennemi yaşadı.

Onu bıraktı, geri adım attı, öfkesini kontrol altına almak için savaşıarak arkasını döndü. "Seni kaçırdığım izlenimine ne zaman kapıldın? Seni susuzluktan kurtardığım zaman mı? Seni dışarı taşıdığımda mı?

Küvet mi? Yoksa dün gece senin yanında uyuduğumda yarı çıplaktın ve ben sana dokunmadım mı?"

"Tek bildiğim bu gece sağ salim evde olabileceğim." Sesinde sanki gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi hafif bir titreme vardı. "Ama oraya gitmeme yardım edebilecek insanları aramama izin vermiyorsun. Sonra uyandığımda bir sürü güzel kıyafetle karşılaşıyorum - sınıra ulaşmam için gereken birkaç saat içinde giyebileceğimden çok daha fazlasını. Bana öyle geliyor ki beni burada tutmayı planlıyorsun."

Böyle söylediğinde, şüphelendiği için onu suçlayamazdı. Aklından ne geçiyordu ki? O

bir çift bot, BDU, ağır çoraplar, birkaç tişört gibi pratik giysiler alması gerekiyordu. Güzel etekler ve ipek gecelikler Zetalar'dan kaçmasına yardımcı olmayacaktı.

Alışverişi sikinin yapmasına izin verirken olacağı buydu. Onun gözlerindeki şüpheyi gördü ve bir kez daha ona kendisiyle ilgili gerçeği söyleyebilmeyi diledi ama sınırı güvenli bir şekilde geçene kadar bu bir seçenek değildi - hem onun hem de kendisinin iyiliği için. Hayır, ona ne olduğunu söyleyemezdi.

Ama belki . . .

Belki de ona ne olmadığını söyleyebilirdi.

"Kıyafetleri aldım çünkü yaşadıklarının bir kısmını telafi etmeye çalışıyordum ve onların içinde güzel görüneceğini düşündüm." Ve şimdi bunun bedelini ödüyordu, değil mi? Gerçekten de güzel görünüyordu. Bir dahaki sefere bir otel odasında çıplak bir kadınla baş başa kaldığında, ona yaşlı kadın kıyafetleri alacaktı - beli lastikli polyester pantolonlar ve üzerinde büyük çiçekler olan uzun kollu gömlekler.

"Gerisine gelince, açıklamak isterdim ama yapamam. Ama sana şunu söyleyebilirim ki ben senin düşündüğün gibi biri değilim."

Midesi guruladı.

"Bunu kahvaltıda konuşabilir miyiz?"

NATALIE kahvesinden bir yudum aldı ve porselen bardağının üstünden Zach'i inceledi. Çoğu zaman biriyle röportaj yaptığında, o kişinin kendisine doğruyu söyleyip söylemediğini iyi hissedirdi. Ancak bugün sezgileri tatile çıkmış gibi görünüyordu.

Belki de bu sefer riskler çok yüksekti. Belki de kendi duygularına çok kapılmıştı ve duruma net bir şekilde odaklanamayacak kadar yakındı. Ya da belki Zach'i okumak çoğu insanı okumaktan daha zordu.

Keşke bir gömlek giyseydi!

Bir erkeğin bu kadar tehlikeli olması doğru değildi. aynı zamanda seksi. Böbreküstü bezi ve yumurtalıkları şimdi bağırma yarışına girmişlerdi, birincisi ısrar ediyordu hızlıca kaçması gerekiyordu, ikincisi ise adamın onu tekrar öpmesini diliyordu.

İşte bu yüzden beyninizle düşünmeniz gerekiyor.

Fincanını yere bıraktı. "Nasıl vuruldun? Yara izini gördüm."

"Bir adam elindeki AK-47'yi sırtıma doğrulttu ve ateş etti."

O

mücverin son lokmasını ağzına attı ve çiğnedi.

Tamam, o zaman buna cevap vermeyecekti.

"Soyadın ne?"

Çatalını ve peçetesini bıraktı. "Smith. Hayır, Jones. Hayır, bekle. Black. Bunu daha çok sevdim. Zach Black. Kafiye."

Buna da cevap vermeyecekti.

"Eğer kokaini çalmadıysan, Zach Black, neden bunu bana hemen söylemedin? Suçlu değilsen neden bir tür suçlu olduğuna inanmama izin verdin?"

"Her zaman yaptığın gibi bir sürü soru sormaya başlamandan korkuyordum ve ikimizin de ilgilenmesi gereken daha önemli şeyler vardı." Tabağını temizledi, kahvesine uzandı, sonra eğildi

Sandalyesine geri yaslandı, uzun bacakları önünde uzanıyordu, pantolonu fermuarının arkasında kaybolan koyu renk saçlarını ortaya çıkaracak kadar kalçalarına iniyordu.

"Ayrıca, 'Lütfen beni Zetas'la bırak' diyecek değilsin ya. "

Bir yudum aldı.

"Eğer çalmadıysanız, Zetalar neden uyuşturucuyu çaldığınızı düşündü?"

Sanki cevap verip vermemeye karar veriyormuş gibi bunu düşünüyor gibiydi. "Sevkiyatı çaldığına inandığım kişi Bana ilaç verdi, sonra beni onlara teslim etti ve çaldığımı söyleyerek beni yaptıklarının günah keçisi yaptı."

Bir kadın mı? "Sana ilaç mı verdi?"

Başını salladı. "Beni aradı, Juárez'de bir barda onunla buluşmamı istedi ve bildiğim sonraki şey, otelde misafir olduğumdu.

Zeta."

Otel Zeta mı?

Daha çok dünyadaki cehennem gibi.

Natalie onun yaşadıklarından sonra esaretini nasıl hafife alabildiğini anlayamıyordu. "Sana ne yapacakları umurunda değil miydi?"

"Sanırım paraya daha çok önem veriyordu." Bir yudum daha aldı.

"Bu korkunç bir şey."

Göğüs kafesindeki koyu mor çürükten, göğsündeki ve karnındaki soluk pembe elektrik yanıklarına kadar vücudunda ne kadar acı çektiğinin kanıtı hala görülebiliyordu.

Gazlı bezle sarılmış, kabarmış bilekleri. Eğer yaptığı şey Söylenen doğrudu, bu kişi işkence göreceğini ve öldürüleceğini bile bile onu Zetas'a teslim etmişti.

Bir kadın nasıl bu kadar kalpsiz olabilir?

Natalie'nin ağzından çıkan bir sonraki soru, sormak üzere olduğu soru değildi. "O senin sevgilin miydi?"

Ne kadar kaba! Bu seni ilgilendirmez!

Zach hemen cevap vermedi, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şimdi, bunu bana neden soruyorsunuz Bayan Benoit?"

"Sebebi yok." Yüzünün kızardığını hissetti. "Sadece merak ettim."

"Ah, anlıyorum." Kahve fincanını tepsinin üzerine bıraktı. Yüzündeki eğlenen ifade, onun içini gördüğünü söylüyordu. "Hayır, o benim sevgilim değildi - ama bu onun çabasızlığından kaynaklanmıyordu."

Yani Zach önüne gelen her kadınla yatmadı. Bunu duymak güzeldi. "Evli misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Natalie kendini durduramıyor gibiydi. "Boşandınız mı?" "Hayır!"

"Eşcinsel mi?"

Adam tek bir yumuşak hareketle onunla yüz yüze geldi, o kadar yakındı ki kadın adamın grisinde altın rengi benekler görebiliyordu.

irisleri, teninin baharatlı ve temiz kokusu ciğerlerini dolduruyordu. "Oh, meleğim, sanırım bunun cevabını biliyorsun, ama eğer kanıtı ihtiyacım var . . ."

İri bir el saçlarının arasından kayarak kafatasının arkasını kavradı ve yüzünü yukarı doğru eğdi. Nabız düşerken, kendini gözlerinin içine bakarak, bunu gerçekten yapıp yapmayacağını, onu gerçekten öpüp öpmeyeceğini merak ediyordu.

Ve sonra onu öptü.

Yavaşça.

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, sadece bir dokunuşun fısıltısı bile kadının içini ürpertti ve nefesinin kesilmesine neden oldu.

Sonra diğer kolunu ona doladı ve onu çıplak göğsüne doğru çekti, vücudunun sert hissi onu güçsüzleştirdi. Ama yine de onu tam olarak öpmedi, ağzıyla alay etti, dudaklarını ısırды, dudakları karıncalanana ve ağrıyana ve titreyene kadar diliyle ana hatlarını çizdi.

Bunu yapmasına izin vermemeliydi. Zach tehlikeli bir adamdı, bir katil. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu, soyadını bile. Elindeki tek şey onun bir suçlu olmadığına dair verdiği sözdü. Ama bir erkek ona

dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bir erkeğin
ona dokunmasını istemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu
ki.

Kollarını adamın boynuna doladı, daha fazlası için çaresizce ona doğru eğildi.

İnledi ve saçlarındaki eli yumruk oldu. Ve bir kalp atışında öpüşme değişti, dudakları onunkilere sert ve sıcak bir şekilde bastırdı, dili derinlere daldı.

Oh, yıldızlarım!

İçindeki sıcaklık karnının derinliklerine doğru yayıldı. Bir iniltiyle onu öptü, dilini kendi diliyle karşıladı, onun erkek kokusunu içine çekti, iç organları eli yavaşça omurgasından aşağı inerken sıvı hale geliyordu.

Ve sonra bitti.

Geri çekildi, bakışları onunkilerle buluştu, kaşları çatıldı. En az onun kadar zor nefes alıyordu, dudakları ıslak, gözleri karanlıktı. "Ben Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

O üzgün.

Natalie vücudunun titremesini durdurmaya çalıştı, nefesini tutmaya çalıştı, az önce söylediği şeyi nasıl kastetmiş olabileceğini anlamaya çabaladı. Bunu başlatan o olmuştu. "Yani ... sen beni gerçekten öpmek istemedin mi?"

O buna inanmadı.

"Ah, kahretsin." Ayağa kalktı, birkaç adım geri gitti ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Tabii ki yaptım. Sen güzel bir kadınsın Natalie, ama bunun ne yeri ne de zamanı. Dikkatimin dağılmasını göze alamam."

"Oh." Natalie kollarını kendi etrafında sararak iltifat girişimine rağmen reddedildi, vücudu hâlâ uğulduyordu.

Tekrar sandalyeye oturdu ve öne doğru eğildi. "İşin özü şu. Bana güvenmen gerekiyor. Birbirimize güvenebilmeliyiz. Eğer eve sağ salim dönmek istiyorsak, bir takım olarak çalışmalıyız.

Dün. Sana söylediklerimi yapacağını bilmem ve senin iyiliğin için hareket ettiğime inanman gerekiyor. Her şeyi açıklamak için zamanım olmayabilir ama çok önemli değilse sana bir şey yapmanı söylemeyeceğim."

"Arkadaşlarımı aramamam neden bu kadar önemli? Onlara hayatım pahasına güveniyorum."

"Hâlâ Chihuahua eyaletinin derinliklerindeyiz. Zetaları o kapıdan içeri sokmak için tek bir telefon dinlemesi, ele geçirilmiş bir e-posta, iletişim zincirindeki zayıf bir halka yeter." İşaret etti, sözleri kızın kanını ısıtıyordu.

"Arkadaşlarının ve ailenin birkaç gün daha senin için endişelenmesi, iyi olduğunu duyup eve dönerken öldürülmenden daha iyidir."

Hâlâ bu kadar savunmasız olduklarını ya da Zeta'ların bu kadar bağlantılı olduğunu fark etmemişti. "Bizi tekrar eve götürmek için planınız nedir?"

"Konsolosluğa gidemeyiz. Eminim ki Onlar dışarıda. Muhtemelen içeri girmeye çalışırken pusuya düşürülür ve vurulurduk. Aynı şey polis karakolları için de geçerli. Biz sadece

Adamları muhtemelen giriş limanlarına kadar olan otoyolları da izliyordur. Trafik durma noktasına gelir.

Orada durmak, bir araca yaklaşmayı ve bir saldırı gerçekleştirmeyi çok kolaylaştırıyor. Bu yüzden Cárdenas'ın bizden yapmamızı beklediği son şeyi yapacağız."

"Neymiş o?"

"Kuzeybatıya, Altar adında küçük bir kasabaya gideceğiz. Orada erzak satın alacağız ve sonra sınırı yürüyerek gizlice geçeceğiz. O zamana kadar Cárdenas'ın neler olduğuna dair en ufak bir fikri varsa, çoktan Denver'a dönmüş olursunuz."

ARTURO özel şapelinde diz çökmüş, aldığı haberle kan beynine sıçramıştı. "Kaçtılar da ne demek?"

Kız kardeşinin en küçük oğlu koridorda diz çökmüş, bakışları şapelin mermer zeminine odaklanmış, kolu bir kurşunun isabet ettiği yerden sargılanmıştı. "Bağışlayın beni Jefe, ama tüm istediklerinizi ve daha fazlasını yaptık ama onları bulamıyoruz. Onlar iki duman gibi yok oldu."

Ellerini dindarca kavuşturan Arturo, José-Luis'in korkusunu görmesini istemeyerek dua eder gibi başını eğdi. Arturo César Cárdenas hiçbir şeyden korkmazdı. Başkalarını korkutan kendisiydi. Ona iyi hizmet edenleri ödüllendirirdi. Onu hayal kırıklığına uğratanları, ona ihanet edenleri öldürdü; kanlarını, acılarını, hayatlarını, her şeye hükmeden tek azize adak olarak sundu.

hepsi-La Huesuda, Kemikli Kadın, büyükannesi ona öyle derdi. Ona Santa Muerte derdi.

Kutsal Ölüm.

Başını kaldırdı, sunağın üzerinde duran oyma kadın resmine baktı, yaktığı mum ayaklarının dibinde titriyordu. Onu fildişinden oydurmuş ve altınla taçlandırmıştı, beyaz kukuletası ve cübbesi bir rahibin cübbesinden alınan kumaştan yapılmıştı. Bir iskelet elinde oyulmuş bir insan kafatası, diğerinde ise insan canı toplamak için kullanılan bir tırpan tutuyordu. Ve onun koruyucusuydu.

Şimdi onu koruyacaktı.

Kalp atışları yavaşladı, korku yerini öfkeye bıraktı. "İki kişi beş adamımı öldürüyor, arabalarımızdan biriyle kaçıyor, seni, öz yeğenimi vuruyor ve sen onları bulamıyor musun? Bence denemiyor olmalısın. O bir hırsız ve yalancıdan başka bir şey değil ve o da sadece bir kadın, sadece bir fahişe."

Aklına Natalie Benoit'nın bir görüntüsü geldi. Genç. Güzeldi. Tuhaf mavi gözleri hayat doluydu. O da Haftalardır ona sahip olmak için sabırsızlanıyordu. Bir kadın kırılana kadar ona hükmetmekten daha çok zevk aldığı bir şey yoktu, ta ki kendi acısı artık onun için önemli olmayana kadar.

onu memnun edebilirdi. Kadınlarından bazıları onun uğruna Ölüm'ün ellerine gönüllü olarak yürümüşü. Diğerleri ise ruhları bedenlerini terk ettiği ana kadar onunla savaşmış, genç yüzlerindeki korku son nefeslerinde huzura dönüşmüştü. O anda, onun için her zamankinden daha güzeldiler.

Natalie Benoit mükemmel bir kurban olabilirdi. Ama şimdi kokain sevkiyatını çalan bu chingadero

onu da çalmıştı. Ve adamları onları geri getirmeyi başaramamıştı.

Kendisi için iyi bir örnek oluşturmak isteyerek istavroz çıkardı.

José-Luis, yeğeni olan çirkin, yaralı pi. Sonra Yavaşça ayağa kalktı. "Sevkiyatı çalan bu adam -Kıramadığın adam. Kızı kendine aldı. Muhtemelen kızı bir otelde tutuyordur ve şu anda bile benim olanı beceriyordur. Polis memurlarımızı kızın fotoğrafının olduğu otellere gönderin. Gerekirse Chihuahua eyaletindeki her kasabadaki her oteli kontrol edin, ama onları bulun. Sonra da onları bana getirin."

"Sı, Jefe." José-Luis ayağa kalkmaya başladı.

Arturo onu yaralı kolundan yakaladı ve sıktı, Yeğenin acı dolu nefesini duymazdan gelerek. "Bana bir kurban kaybettirdiniz. La Santa Muerte zerine yemin ederim ki onu bulamazsanız, bunu kanla ödeyeceksiniz. Anladın mı?"

"Sı! Sı, Jefe."

BÖLÜM 10

NATALIE bir duş daha alıp bacaklarını tıraş ederken öpücüğü düşündü. Cildine losyon sürerken de bunu düşündü. Saçlarını kuruturken de bunu düşündü. Saçlarını kuruturken hâlâ bunu düşünüyordu.

giyinmeye başladı.

Dudaklarının alaycı fırçası onunkilerin üzerinde. Sahiplenici Yumruğunu saçlarında sıkma şekli. Vücudunun onunkine karşı verdiği çelik gibi sert his.

Arzu patlamasını hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bunun nasıl bir şey olduğunu, nabzının hızla attığını neredeyse unutmuştu, karnındaki çarpıntı, dokunmak ve dokunulmak için duyduğu acil ihtiyaç. O birkaç saniye içinde kendini o zamandan beri hiç olmadığı kadar canlı hissetmişti.

Beau ölmeden önce.

Suçluluk duygusu, kalın ve yağlı bir şekilde midesinin çukuruna yayıldı ve onu soğukta bıraktı. Ne düşünüyordu acaba? Az önce Zach'i Beau ile mi kıyaslamıştı?

Hayır, elbette yapmamıştı. Karşılaştırma yapamazdı. Zach bir yabancıydı, çok az süredir tanıdığı bir adamdı. Kırk sekiz saat, ona soyadını söyleyecek kadar bile güvenmeyen bir adam.

Beau sevdiği adamdı. Onun ilk randevusu, ilk gerçek öpücüğü, ilk ve tek sevgilisiydi. Onun için o kadar anlamlıydı ki, onunla evlenmeyi mutlulukla kabul etmiş ve nişan yüzüğünü gururla parmağına takmıştı. Onunla neredeyse beş yıl geçirmiş, birlikte geçirdikleri hayatın bu kadar kısa sürede sona ereceğini asla hayal etmemişti. Nasıl karşılaştırabilirdi ki Hiç tanımadığı bir adamın aptalca bir öpücüğünün ona hissettirdiklerini?

Ama öpücük aptalca değildi. Öyleydi. tutkulu ve ateşli ve ... gerçek. Sadece bir anı değil. Bu vardı

İçinde bir şeyleri canlandırmış, kanının yeniden akmasını sağlamış, içindeki uyuşukluğa nüfuz etmişti. Ona hissettirmişti.

Ve o birkaç saniye için tekrar kendisi olmuştu.

Bir kadın buna bağımlı olabilir.

Ne düşünüyordu ki? Gerçekten Zach'in onu tekrar öpeceğini mi umuyordu?

Biraz keyifsizdi. Hepsi bu. Korkunç bir badireyi yeni atlatmıştı ve Zach'e borçlu olduğu minnettarlığı arzuyla karıştırıyordu. Adamın günah kadar yakışıklı olması da yardımcı olmuyordu. Ama ne kadar yakışıklı ya da cesur olursa olsun onunla gerçekten ilgilenmiyordu. Beau'yu hâlâ severken nasıl olabilirdi ki?

Beau öleli altı yıl oldu, kızım. Altı yıl yeterince uzun değil mi?

Soruyu ya da kendi düşüncelerinin yönünü kabul etmeyi reddederek külotunu çekiştirdi, atletini başından geçirdi ve eteğin içine adım atarak atletini elastik bel bandının içine soktu. Sonra, kendi yansımasına bakamayacak kadar öfkeli bir halde banyonun kapısını açtı.

Zach'i yatağın kenarında oturmuş AK-47'lerden birini temizlerken ve televizyonda haber bülteni izlerken buldu. En azından artık bir tişört giyiyordu.

"Şuna bir bakın." Başını televizyona doğru salladı, elleri meşguldü.

Ekranda genç ve güzel bir kadın, Natalie'nin anlamakta zorlandığı hızlı bir İspanyolca ile konuşuyordu. Ama Altta boydan boya İngilizce altyazılar vardı, beyaz harfler midesini düğümleyen haberleri heceliyordu.

İki Amerikalı çift dün gece Caddedeki otel odalarında saldırıya uğradı. Dün gece Juarez'de görgü tanıkları Los Zetas karteli üyelerini suçladı.

"Anladığından emin misin?"

Natalie başını salladı. "Evet."

Zach oturdu ve bakışlarını ona dikti, gözlerinde uyarıcı bir ifade vardı. "Hata yapmak yok."

Konuşmayı duyabilmesi için hoparlör düğmesine bastı, ardından hem heyecanlı hem de gergin hissederek editörünün masasına giden direkt hattı çevirdi. Zach'in Ona iş arkadaşları ve patronu hakkında sorular sordu, her biri hakkında sorular sordu. Kat'in Navajo olduğunu duyduğunda, onunla özellikle ilgilenmiş görünüyordu.

Natalie için bir senaryo yazmıştı,

Eğer bu kuraldan saparsa görüşmeyi sonlandıracağı konusunda onu uyarmış. Sonra da onu toplanana kadar bekletmiş ve

Gitmeye hazırdı, böylece telefonu kapattığı anda otelden ayrılacaklardı.

Sonunda zamanı gelmişti.

Telefon bir, iki, üç kez çaldı. "Tom Trent."

Natalie'nin boğazı Tom'un huysuz sesi karşısında düğümlendi ve konuşabilmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Merhaba Tom. Benim. Lütfen adımla söyleme."

Bir duraklama oldu ve arka planda bazı sesler duyuldu. "Dinliyorum."

Adamın dinlemekten fazlasını yaptığını biliyordu. Önemli bir telefon geldiğinde hepsinin yaptığı gibi o da aramayı kaydediyordu. "Söylediğim hiçbir şey, aradığım gerçeği bile, gazeteye ya da internete giremez."

"Anlaşıldı. Sizin için de uygunsa, sizi hoparlöre almak istiyorum."

Natalie başıyla onaylayan Zach'e baktı. "Sorun değil. Devam et."

Arka plandan nefes sesleri geliyordu ve Natalie Tom'un I-Team'in geri kalanını hemen ofisine çağırdığını biliyordu. Hepsi oradaydı, masasının etrafında duruyorlardı - Joaquin hariç herkes. Ve yine boğazı düğümlendi.

Notlarına baktı ve gözyaşlarını tutabilmek için mücadele etti. "Bu tatil kötü bir başlangıç yaptı. Bazı insanlarla tanıştım."

sevmiyordum. Sonra işler tersine döndü. Başka bir turistle tanıştım ve birlikte seyahat ediyoruz. Kalabalıktan kaçınmaya çalışıyoruz.

çünkü rahatsız edilmek istemiyoruz."

"Birini arayabilir miyiz? Herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyiz?"

Bir yanı "Evet!" diye bağırmak ve Tom'a Dışişleri Bakanlığı'nı, Beyaz Saray'ı, CIA'i ve Deniz Kuvvetleri'ni araması için yalvarmak istiyordu. Ama Zach telefonun hemen yanında oturuyordu.

Kokaini onun çalmadığına hâlâ ikna olmamış olsa da, onu korumak için hayatını riske atmaya hazır olduğunu kanıtlamıştı. Ayrıca, Meksika'yı ondan çok daha iyi tanıdığı da aşikârdı. Bu durumda ona güvenmekten başka çaresi yoktu.

"Hayır, teşekkürler." Bu sözleri söylemek acı veriyordu.

"Seyahat programında sırada ne var?" Tom oyuna devam ediyordu. "Emin değiliz." Tek umduğu, söyleyeceği şeyin Bir sonraki mesaj birilerine mantıklı gelebilirdi, çünkü ona hiç mantıklı gelmiyordu. "Kat'e bir mesajım var."

"O burada. Devam edin."

Natalie, Zach'in yazdığı notları okumaya başladı, her heceyi telaffuz etmeye dikkat ediyordu. "A-zeh-ha- geyah. Bi-tsan-dehn. Wol-la-chee. Ah-jad. A-woh. Be-la-sana. Dah-nes-tsa."

Kat'in ne dediğini anladığını umarak devam etti, çünkü Kat kesinlikle anlamamıştı. Kelimeler Navajo dilinde olmalı. Yoksa Zach neden mesajın Kat'e gitmesini istesin ki? Ama Natalie Zach'e Navajo dilini nereden öğrendiğini sorduğunda, Zach ona Navajo dilini hiç konuşmadığını söylemişti.

Mesajı okumayı bitirdi, sonra Kat'in nasıl yanıt vereceğini merak ederek bekledi. Ama sadece sessizlik vardı. "Tekrar söyleyeyim mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Tom. "Sanırım bulduk." Zach aramayı bitirmesi için ona işaret etti.

Ama telefonu kapatmak istemedi. Tom'un sesini duymak, Arkadaşlarının orada olduğunu bilmek bir can simidi gibiydi. Evle bir bağlantı.

Sonra Tom konuştu. "Gitmeden önce, merhaba demek isteyen biri var."

Natalie kaşlarını çatan Zach'e baktı ve yeni saatinin yüzüne dokunarak fısıldadı: "Sadece gerçekten hızlı olursa."

"Bu gerçekten sen misin,
Chula?" Joaquin!

Natalie'nin kafasından kan fışkırdı, oda dönüyor gibiydi. Kendini dizlerinin üzerinde buldu. Ama nasıl? "Düşündüm ki

...
Öldüğünü sanmıştım!" Zach
başını sallayarak ayağa
kalktı.

Joaquin'in sesi güçlü çıktı. "Sayende hâlâ buradayım."
Zach kulağına fısıldadı, "Gitme zamanı."

"Güle güle! Hepinizi çok özledim-"

Ama Zach telefonu çoktan kapatmıştı.

"Bana söylediğin tüm o saçmalıkları açıklayacak mısın?
Telefonda ne dedin? Belli ki bir çeşit kod." "Navajo şifreli
konuşması." Zach şehrin gün ortası trafiğinden ayrıldı.
arkasına geçti ve otelden güvenli bir şekilde uzaklaştığı için
mutlu bir şekilde kuzeye giden Carretera Federal 10'a saptı.
"Bazı arkadaşlarla ezberlemiştik, birbirimize mesaj
gönderirdik."

O ve takım arkadaşları, SEAL'lerin ilk günlerinde, düşman
hatlarının gerisinde işe yarayabileceğini düşünerek bir
şifreli konuşma sözlüğü üzerinde çalışmış ve
ezberlemişlerdi.
Çoğunlukla bunu diğer SEAL'leri kızdırmak ve insanlara şaka
yapmak için kullanıyorlardı.

"Sence Kat bunu çözebilecek mi?"

"Eğer yaparsa, tam olarak nereye gittiğimizi bilecek. Eğer
bilmiyorsa, seni yine de eve götüreceğim." Ama bu kez
Zach'in kendi soruları vardı. "Yani . . . "Chula," ha? Bana
öyle geliyor ki Joaquin ikinizin bir çiftten daha fazlası
olduğunuzu düşünüyor.
arkadaşlar."

Belki Natalie de aynı şekilde hissediyordu. Joaquin'in sesini duyduğunda yüzünde beliren ifade ezici bir rahatlama ve mutluluk.

Kıskandın mı, McBride?

Hayır, tabii ki kıskanmıyordu. Natalie ile bu fotoğrafçının birbirlerine karşı bir şeyler hissetmeleri neden umurunda olsun ki? Aferin onlara.

Natalie başını salladı. "Bu sadece Joaquin. Haber odasındaki tüm kadınlara 'chula' diyor. Anlamının 'güzel kadın' olduğunu söylüyor. "

Ve Zach'in bir yanı rahatlamış hissetti. "Bir kadına 'bebeğim' demenin Meksika İspanyolcasındaki karşılığı, 'Hey, bebeğim' gibi. Ama senin için sorun değilse..."

"Bunun için cinsel taciz davası açmayacağım ya da sütyenimi yakmayacağım."

"Sütyen" kelimesini duyunca Zach'in bakışları refleks olarak sütyensiz göğüslerinin inanılmaz görüntüsü. Onu otoyola kadar sürükledi.

Tanrım, McBride! Birini duşta dövmeliydin.

Üniversiteye ilk geldiği ve etrafını aynı derecede azgın on sekiz yaşındaki kadınlarla çevrili bulduğu günden beri hiç bu kadar azgın olmamıştı.

Bu senin hatan, seni koca aptal. Bir kibrit yakarsan, yanarsın. Keşke çeneni kapalı tutsaydın.

Evet, ama yapmamıştı, değil mi?

Ona çok kişisel sorular soruyordu, Kendisinin ondan hoşlandığı kadar onun da kendisinden hoşlandığını gayet iyi bildiği halde, sadece gazetecilik merakının onu yönlendirdiğini iddia ediyordu.

Yani gidip bunu kanıtlamak zorundaydın, değil mi? Şimdi ne olacak?

Şimdi aklını işine ve ellerini de

-Ve kadının ağzını kapattı. Kadının hayatı onun soğukkanlılığını korumasına bağlıydı. Ayrıca kadın biraz savunmasızdı. Ona karşı hissettiği cazibe ne olursa olsun, kesinlikle onun hayatını kurtarma eyleminde olduğu gerçeğiyle renklendirilmişti ve

Yalnızdı ve tamamen ona bağımlıydı. Bundan faydalanırsa bir yılanın kışından daha alçak olurdu.

Göz ucuyla baktığında onu gülümserken buldu, AK kucağında yerinde durmuyordu.

"Hayatta olduğu için çok mutluyum." Gülümsemesi yavaşça soldu. "Onu vurduklarından emindim ama sanırım başka birini öldürdüler. Bu konuda mutlu olmak yanlış geliyor."

"Dünya çılgın bir yer, Natalie." Uzanıp onun elini tuttu ve sıktı. "Bazen mutluluğu bulduğunuz yerde kabul etmeniz gerekir. Arkadaşın, kısmen onu kurtarmak için yaptıkların sayesinde hayatta ve bu iyi bir şey."

İri ve güzel gözleriyle ona baktı, ince parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Teşekkür ederim anlayış."

Ve bir süre sessizlik içinde yol aldılar.

"Otel odalarında saldırıya uğrayan o çiftler - Zetalar ikimizi arıyorlardı, değil mi?"

"Evet."

Polisler olaylara "soygun" demişti ama Zach daha iyi biliyordu.

"Kimse yaralandı mı?" Sesinde bir endişe vardı, sanki son birkaç saattir bunu merak ediyormuş ama sormaya korkuyormuş gibiydi.

"Onları biraz hırpalamışlar ama kimseyi öldürmemişler."

Ona kadınlardan birinin tecavüze uğradığını söylemedi.

Muhtemelen bunun yükünü kendi ince omuzlarına alacaktı.

Neden birdenbire onu gerçeklerden koruyorsun McBride?

Duygusallaştığında onunla uğraşmak istemediğine dair aklından bir bahane uydurmaya başladı ama sonra vazgeçti. Gerçek şu ki, ona ihtiyacı olmayan bilgilerle yük olmak istemiyordu. Zaten yeterince travma geçirmişti.

"Oh, bunun için şükürler olsun! Zetalar onları bizimle karıştırdığı için acı çeken birini düşünmekten nefret ediyorum." O rahatlamış gibiydi.

"Neden bir erkek arkadaşın yok?" Bu soru başka bir adamın ağzından çıkmış olmalıydı, çünkü Zach ona aşk hayatı hakkında bir şey sormayı planlamamıştı.

Sesi yapay bir sakinlik tonuna büründü. "Erkek arkadaşım olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ondan hiç bahsetmedin." Zach'e mantıklı gelmişti.

"Durumunuz göz önüne alındığında, eğer özel bir adam olsaydı hayatınız olsaydı, muhtemelen gazetedeki patronunuz yerine onu aramaya çalışırdınız."

"Nedenini biliyorsun." Ellerine baktı. "Nişanlımı kaybettim ve-"

"Bu altı yıl önceydi, Natalie. Altı yıl."

Hayatını bir ceset için özlem duyarak geçirmesi erkek ırkı için ne büyük bir kayıp olurdu. Yine de bir sevgiliyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiç aşık olmamıştı, en azından ciddi anlamda.

"Sanırım doğru adamla tanışmadım." Sonra soruyu tersine çevirdi, yüzü dikkatle oluşturulmuş bir maske gibiydi. "Neden hayatında kimse yok?"

Bu cevaplama kolay bir soruydu. "Gördüğünüz gibi, hayatım bir erkeğin bir kadınla paylaştığı türden bir varoluş değil. kadın."

"Belki de bu konuda bir şeyler yapmalısın, mesela sahtekarlığı bırakmalısın."

Kıkırdadı ama cevabı diline ulaşamadan öldü.

Tekrar dikiz aynasına baktığında, saldırı tüfekleriyle dolu bir askeri cip daha yavaş giden bir pikabı geçti ve hızla yol alarak onların şeridine girdi.

Plakasındaki ilk harf büyük, siyah bir Z idi. Adrenalin onu delip geçti. "Yere yat!"

Natalie omzunun üzerinden bakmak için döndü. "Ne-"

"İn aşağı dedim, lanet olsun!" Zach, arkalarındaki adamların araçta bir kadın olduğunu görmemiş olmalarını umarak başını eğmeye zorladı. AK'yi kucağına çekti ve bir eliyle sürgüyü çalıştırdı. "Peşimizde bir cip dolusu Zeta var."

Sakin ol, McBride. Tavşan olma. Arkanda olmaları, arkanda olduklarını bildikleri anlamına gelmez.

Hız yapmadığından emin olmak için hız göstergesine baktı, sonra da cip tam arkalarındayken rahatça sürmek için elinden geleni yaptı. "Glock'a uzan. Yerde, ayaklarının yanında. Sıkı tutun. Ateş etmeye başlarsa-"

Cip, motorundan çıkan bir gürültüyle sola kırdı ve egzoz dumanıyla onları geçerek otoyolda ilerlemeye başladı.

Zach uzun, yavaş bir nefes verdi, adrenalin azalıyordu. "Artık oturabilirsin."

Natalie yavaşça doğruldu, elinde Glock'uyla geniş gözlerle gösterge panelinin üzerinden baktı. "Gitmişler mi?"

"Evet."

"Oh, Tanrıya şükür!"

Zach onun rahatlama duygusunu paylaşmıyordu. Zetalar Mexico 10'un Carret ile kesiştiği ve Janos'u Juárez'e bağladığı Janos'taki kavşağa doğru yöneldi. Juárez'den batıya yönelen herkes bu kavşağı geçmek zorundaydı, tıpkı Mexico 10'dan kuzeye yönelen sürücüler gibi.

10. Chihuahua eyaletinden Sonora'ya giden trafiği taramak için mükemmel bir yerdi.

Zach Natalie'yi oraya götürüyordu ve şimdi Zetalar onlardan önce kavşağa varacaklardı.

ZACH uyuyan yolcusuna baktı ve bir şey hissetti Göğsünü çekiştirdi. Uzun saçları yanağına dökülmüş, dudakları hafifçe aralanmış, derin ve düzgün nefes alıyordu. Yanağındaki morluk, geçirdiği cehennemin tek göstergesiydi.

Bu ve kucağında duran Glock.

Onu etkileyen şey neydi? Elbette, güzeldi. Tamam, güzeldi. Ama pek çok güzel kadınla tanışmıştı ve hiçbirisi Natalie gibi içine girmemişti. Belki de onun bir parçası olan cesaret ve kırılganlığın birleşimi idi. Ya da belki sadece içinde bulundukları durumdu. Bilmiyordu işte.

Ve şimdi bunu anlamaya çalışmanın zamanı değil.

Ayrıca, bunun bir önemi yoktu. Onun işi onu eve götürmektir.

güvenli bir şekilde. Sonra o kendi hayatına geri dönecek, o da görevine devam edecekti. Birbirlerini bir daha görmeyeceklerdi.

Dikiz aynasına baktı, sonra tekrar Natalie'ye baktı.

Uyanık kalması her ikisi için de daha iyi olacaktı. Eğer şimdi arkalarından Zeta'larla dolu başka bir cip gelirse, onu uyandırıp yönünü bulmasını beklerken çok değerli saniyelerini kaybedecekti.

Bir an için onu uyandırmayı düşündü. Ama bunu yapmaya cesaret edemedi. Yüzündeki huzurlu ifade ona uykuda unutkanlığı bulduğunu söylüyordu ve yapmak isteyeceği en son şey onu bundan mahrum etmektir, hele de çirkin gerçekler otoyolun hemen yukarısında dururken.

Bırak uyusun, McBride.

Bir elini direksiyondan çekti, ön panelde bıraktığı plastik ibuprofen şişesini açtı ve birkaç hap attı, sonra da şişelenmiş suyla yıkadı. Sonra bakışlarını tekrar olması gereken yere, yola çevirdi.

Altar'a vardıklarında neredeyse gece yarısı olmuştu.

Sokaklar hâlâ kalabalıktı, ancak birkaç sokak satıcısı dışında mağazaların çoğu kapalıydı.

Yolculukları için ihtiyaç duyacakları her şeyi almaları imkânsızdı. Gece kalmaktan başka çareleri yoktu.

Zach, Zetas'ın Janos, Agua Prieta ve Nogales'in dışında kurduğu barikatlardan kaçınmak için otoyoldan ayrılmak zorunda kalmıştı. Ama ehliyetinde tek bir Z bile görmemişti. Nogales'in dış mahallelerini geçtiklerinden beri. Zetalar buradaydı, tamam. Tüm kartellerin Altar'da bir varlığı vardı.

Ama Altar, Sinaloa Karteli'nin elindeydi.

Zetalar saklanıyorlardı.

Natalie onun yanında, şişelenmiş su, konserve yiyecek ve üzerinde Amerikan bayrakları olan güneş şapkaları satan bir satıcıya hayranlıkla bakıyordu. "Kuraklık mı geliyor? Kovboy şapkalı adamın az önce kaç galon su sattığına baksana. satın aldım."

"Başını aşağıda tut, Natalie. Biri seni tanıyabilir."

Adamın dediğini yaptı, siyah saçları bir perde gibi aşağıya düşerek yüzünü gizledi. "Özür dilerim. Sanırım doğam gereği meraklıyım."

Gerçekten mi? Fark etmemiştim.

"Bu gece sınıra doğru yola çıkacak olan insanlara su satıyor."

"Bu gece mi?"

"Çölde hava sıcaklığı yüz on beş dereceye kadar çıkıyor. Gündüz seyahat etmek insanı sadece insan tacirleri tarafından görülme riskiyle değil, aynı zamanda sıcak çarpması ya da susuzluktan ölme riskiyle de karşı karşıya bırakır. Eğer yolu bilen iyi bir çakala ödeyecek paranız varsa, hava serinken seyahat edebilir ve günün sıcağında dinlenebilirsiniz."

Düşünceliymiş gibi başını salladı, sonra yavaşça dönüp adama baktı, yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"Yapacağımız şey bu mu, gece vakti çölde yürümek mi?"

Yani bu fikir hoşuna gitmemişti. Onu suçladığını söyleyemezdi.

"Planımız bu." Bir dur işaretine yanaştı, sonra sola döndü. "Merak etmeyin. Bu gece ayrılmıyoruz. Bu gece gitmiyoruz. erzak almak. Şimdiki hedefimiz, güvenli bir otelde oda tutmak, yarın erzak satın almak ve sonra da Kasaba."

"Sanırım sen de bir 'çakal' bulmak için alışverişe çıkacaksın." Bu kelimeyi belirgin ve anlaşılabilir bir küçümsemeyle söylemişti.

"Gerek yok meğim." Ona baktı ve gülümsedi. "Senin zaten bir rehberin var."

Başını arkaya yatırdı ve en iyi çakal ulumasını çıkardı. Kıkırdayarak tekrar yere baktı, kızın yüzündeki ifadeyi görünce kahkahası aniden sona erdi.

Belli ki hiç eğlenmemişti.

BÖLÜM 11

NATALIE bunu yaptığına İNANAMIYORDU, kalbi çoktan çarpmaya başlamıştı. Kıvrandı ve kendini küçültmeye çalıştı, vücudu cenin pozisyonunda büküldü ve silahlarını taşıyan askeri spor çantasının içine tıklandı. Sonra saçları fermuara takıldı. "Ah!"

"Özür dilerim." Zach'in parmakları ipleri çözdü, sonra çantanın köşesini sağ omzuna doğru çekerek yüzü hariç her yerini kalın bir kanvasla kapladı.

"Söz vermiştin. Sadece birkaç dakika."

"Seni buradan olabildiğince çabuk çıkaracağım." Zach uzandı, yanağını kavradı, yüz hatları görünmüyordu, başı karanlığa karşı bir gölgeydi. "Üzgünüm Natalie, ama tek yol bu. Hazır mısın?"

Onu dışarı çıkarması için bağlamak istedi ama o zaman onu otel odasına nasıl sokacaktı? Zetalar Amerikalı çiftleri arıyordu. Eğer biri onu görürse, eğer herkes onu tanıdı . . .

Derin bir nefes aldı, kendini çelikleştirdi. Bunu yapabilirsin. "Evet."

Sonra bagajı kapattı.

Karanlık. Sıcak. Spor çantası bir tabuttan daha sıkı.

Nabızı hızlandı, panik kapladı içini.

Kendine gel! İki gün önce, katillerin elinde bir bagajda saatler geçirdin. Burada dışarıda olduğundan daha güvendesin.

Sürücü kapısının kapandığını, motorun çalıştığını duydu ve sakin bir nefes aldı. Sadece birkaç blok ötedeydi.

Zach'in yoldan çıkıp otele gittiği kasabanın kenarına. Herkesin onun yalnız olduğunu görebileceği ön girişe doğru gidecekti. İçeri girecek, nakit ödeyecekti,

Sadece İspanyolca konuşup, arabayı odalarının kapısına kadar götürüp onu gizlice içeri sokuyorlar.

Kimse onun orada olduğunu bilmeyecekti. Eğer Zetalar Amerikalı bir erkek ve kadın aramak için geldiklerinde, resepsiyon onlara hiç olmadığını söyleyecektir.

Araba yavaşlayıp trafik ışıklarında dururken gözlerini kapattı, nefes alış verişini yavaş ve sabit tuttu.

Sadece iki blok kaldı.

Saniyeler geçtikçe spor çantasının içindeki sıcaklık bunaltıcı bir hal alıyor, vücudu kasılıyor, teni terden kayganlaşıyordu.

Araba tekrar hareket etmeye başladı, sonra yavaşladı ve sola döndü.

Bir blok.

Karanlık o kadar yavaş bir şekilde üzerine çökmüştü ki ilk başta fark etmemişti.

Güzel bir ölüm olsun, huzurlu bir ölüm.

Yutkundu, ağzı kurudu, o nefret dolu kelimeler zihninde istenmeyen bir şekilde dolaştı. Onları bir kenara itmeye çalıştı, o günün dehşeti tarafından rehin alınmak istemiyordu.

Araba yuvarlanarak durdu.

Kendi nabzının hızının üstünde, kapının açıldığını duydu. Zach içeri girip bir oda tutarken artık yalnız olacaktı.

Bunu yapabilirsin. Bunu yapabilirsin.

Kısa bir sonsuzluktan sonra, sürücü tarafındaki kapı tekrar açıldı ve motor çalıştı. Birkaç dakika sonra arabanın yavaşladığını, döndüğünü ve yuvarlanarak durduğunu hissetti.

Fazla uzun sürmez. Fazla değil.

Kapı açılıp kapandı ve sonra . . . Hiçbir şey olmadı.

Ne yapıyordu? Nereye gitmişti? Bir şey mi olmuştu?

Dinlemek için gerindi ama hiçbir şey duyamadı. Saniyeler dakikalara, dakikalar da saatlere dönüştü, ta ki Natalie'nin duyabildiği tek ses kendi kalbinin gümbürtüsüydü.

Bir şeyler ters gidiyor. Bir şeyler ters gidiyor.

Sığ nefesler alıyor, adrenalin kalbinin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Ya ona bir şey olsaydı? Kimse onun nerede olduğunu bilemezdi. Burada sıkışıp kalacaktı, tıpkı o morg soğutucusunda sıkışıp kalmıştı.

Oh, nerede o?

Şimdiye kadar evinde olmalıydı, her yıl yüzlerce insanın öldüğü çölü geçip kendi ülkesine gizlice girmeye çalışmamalıydı. Neden buna razı olmuştu? Neden soyadını söylemeyen, suçlu olmadığına ısrar eden ama kaçakçılık yollarını ona rehberlik edecek kadar iyi bilen bir adam tarafından bu bagaja kilitlenmesine izin vermiş miydi? Uyuşturucu kaçakçılarından, uyuşturucu alıp satan ve çalan, silah taşıyan, silahları arabalarla takas eden ve gözlerini kırpmadan insanları öldüren adamlardan başka kim kaçakçılık yollarını biliyordu?

Hıçkırıklarını bastırdı.

Jack Sprat hiç yağ yiyemezdi.

Ayak sesleri. Kilitte bir anahtar. Serin gece havası etrafına yayılıyor.

ZACH bagajı açar açmaz başının belada olduğunu anladı. Nefes nefese kalmıştı, gözleri kocaman açılmıştı. Bagajda bir şey arar gibi eğildi, etraflarının pencerelerle, sokaklarla, caddelerle çevrili olduğunun farkındaydı. herhangi biri pusuya yatmış, izliyor olabilirdi. Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Neredeyse bitti. Sessiz olun. Kıpırdama. Fermuarı çekmeliyim."

Fermuarı kızın paniklemiş yüzüne doğru dikkatlice itti, sonra içinde kızın bulunduğu spor çantasını kaldırıp bir patates çuvalı gibi sol omzuna attı, kızın ağırlığı kaburgalarında bir acıya neden oldu. Rahat davranmaya çalışarak, uzun ama telaşsız adımlarla odalarının kilitli olmayan kapısına doğru yürüdü. Kapıyı açtı, içeri girdi ve kilitledi.

Arkasından, titreyen insan yükünü yavaşça yatağa indirmek için acele etti, orada kıpırdandı ve sızlandı.

Fermuara uzandı, çekiştirdi. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Ön taraftaki sokakta polisler vardı. Önce buranın güvenli olduğundan emin olmak istedim-"

Spor çantasından Natalie'nin solgun yüzü çıktı. "Çıkarın beni!"

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum.

Kıpırdamadan dur-" Ama kıpırdamadı. Kıpırdadı ve büküldü,

Omuzlarını silkerek çantadan çıktı, sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine döndü ve Zach birkaç güçlü çekişle çantayı altından çekerken yolun geri kalanını sürünerek çıktı. Döndü ve yatağa oturdu, yüzü ona dönüktü, nefes nefese ve titriyordu, gözleri çılgına dönmüştü, eteği yukarı doğru itilmişti

Kalçalarının etrafında, saçları koyu, karışık bir yeleydi. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve sol kolunda muhtemelen fermuardan kaynaklanan kızgın kırmızı bir çizik vardı.

Yanına oturdu ve onu kollarının arasına aldı. "Sakin ol, Natalie.

Şşşt. Her şey bitti."

Bir an için onun kendisini tutmasına izin verdi, vücudu titriyordu.

Sonra omurgası kaskatı kesildi ve ondan uzaklaştı, yataktan kayarak eteğini düzeltti. "Hayır. Hayır, daha bitmedi. Ben eve dönene kadar da bitmeyecek."

Bu konuda haklıydı.

Ama neden yanlış bir şey yaptığı hissine kapılmıştı? "Seni orada bu kadar uzun süre bırakmazdım ama sokakta üç polis arabası park halindeydi, seni içeri almadan önce etrafın temiz olduğundan emin olmalıydım."

Bakışları sanki söylediklerinin tek kelimesini bile duymamış gibi adamın üzerinde gezinirken, bir eli dalgınca kolundaki çizdiği ovuyordu. "Eğer bir uyuşturucu hırsızı ya da kaçakçısı değilsen, kaçakçılık yollarını nasıl bu kadar iyi biliyorsun?

çölde rehbersiz dolaşmak?"

Yani, iş oraya gelmişti, değil mi? Neden ona güvenemiyordu?

Sana güvenir miydim, McBride?

Tabii ki hayır.

"Birazdan konuşuruz." Döndü ve kapıya doğru yürüdü.
"Gözden uzak dur ve sessiz ol. Eşyalarımızın geri kalanını arabadan çıkarmam gerekiyor."

Kız banyoya girene kadar bekledi, sonra boş spor çantasını aldı ve araca doğru yürüdü. Gözetlendiğine dair herhangi bir işaret var mı diye etrafı taradıktan sonra bagajı açtı ve silahlarla cephaneyi hızla çantaya doldurdu. Sonra eşyalarının geri kalanını alıp silahlarla birlikte odasına taşıdı ve kapıyı arkasından kilitledi.

Bu sefer ona ne söyleyecekti ki -küçük yaşlı kadınların çölü geçmesine yardım ederek Kartal İzci rütbesini kazandığını mı?

Lanet olsun!

Banyo kapısında yeniden belirdi. "Soruma cevap verecek misin?"

"Konuşacağımızı söyledim." Bir Glock'u kot pantolonunun arkasına soktu, sonra çantalardan birinde ilk yardım çantasını aradı. "Ama önce şu sıyrığın icabına bakacağız. Çöldeyken enfeksiyon kapmasını istemiyorum."

"BUNU GERİ OYNATIN ve arka planı güçlendirin. Dinleyin."

Joaquin, Julian ve Marc'ın Natalie'nin telefon görüşmesinin kaydını incelemek için süslü polis ekipmanlarını kullanmalarını ve arka planda bir adamın sesini yakalamalarını izledi. Julian kaydın dijital versiyonunu geriye doğru kaydırdı, sonra tekrar oynat tuşuna bastı.

"Gitmeden önce, merhaba demek isteyen biri var." O Tom'du.

Natalie'den hafif bir tereddüt. Julian ve Marc işaret etmeseydi Joaquin bunu fark etmeyecekti.

Bu yüzden onlar polis, sen de fotoğrafçısın, amigo.

Ve sonra bir erkek sesi fısıldadı. "Sadece gerçekten hızlı olursa."

"Bu gerçekten sen misin, Chula?" Joaquin kendi sesindeki duyguyu duydu, onun sesini duyduğunda hissettiği rahatlama o kadar baskındı ki konuşmayı neredeyse imkânsız bulmuştu.

Sonra Natalie'nin sesi geldi, şaşkınlığı ve rahatlaması en az onunki kadar güçlüydü. "Ben Öldüğünü sanmıştım!"

"Senin sayende hâlâ buradayım."

Ve sonra zayıf bir fısıltı. "Gitme zamanı." "Güle güle! I-"

Sonra hat kesildi.

Julian iki kez tekrar oynattı, bilgisayarı ayarlayarak fısıltıyla söylenen sözcükleri daha da netleştirdi. "Aksan Amerikalı aksanı. Tahminimce onun hemen yanında duruyor."

Marc başını salladı. "Her kimse, kararları o veriyor. Bundan kesinlikle eminim."

Joaquin bundan hoşlanmadı. "Kız onun esiri mi?"

Julian sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çattı. "Her şey mümkün, ama o gizli mesajın bir tür fidye talebi olduğu ortaya çıkmadıkça, sanmıyorum. Ona 'başka bir turist' dedi.

ve birlikte seyahat ettiklerini söyledi, bu da bize aynı tarafta olduklarını söylemenin bir yolu olabilir. Ve onu tehdit etmiyor. Telefonun hoparlöre geçmesine izin veriyor.

Tom sizi görüşmeye dahil etmeye çalıştığında, bu adamın yanıtı 'Sadece gerçekten hızlı olursa' oluyor. Bana anlayışlı davranıyor, ona uyum sağlamaya çalışıyor gibi geliyor."

"Ben de öyle düşünüyorum." Marc kahvesinden bir yudum aldı. "Bu adam bir şekilde onun kaçmasına yardım etti. ve şimdi kaçıyorlar. Sizce o bir ajan mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Anahtar o mesajın içinde." Julian dik oturdu, bilgisayarda birkaç tuşa bastı ve bir CD çıkardı.

"Hayatta olduğunu bilelim diye aradı. O mesajı iletebilmesi için aramasına izin verdi."

Joaquin anlamadı. "Neden bizi arasınlar ki? Eğer kaçtıysa, neden ABD konsolosluğunu ya da Dışişleri

Departmanı ya da polis? Neden bu ezikle takılıyor?"

Marc onun bakışlarına karşılık verdi. "Bu ezik onun hayatını kurtarmış olabilir." "Göze batmamaları için pek çok sebep var.

yetkililerle iletişime geçmekten daha iyidir." Julian bilgisayarı kapattı. "Karteller Meksika'da kolluk kuvvetlerine ve hükümetin her kademesine sızmış durumda ve güvenmek zor-"

Kapı açıldı ve Kat göründü, uzun siyah saçları Başının arkasında bir düğümle bağlı, yüzünde heyecanlı bir ifade, elinde bir defter ve kalem. "Bu Navajo kod konuşması."

"Şifreyi çözdün mü?" Marc ona bir sandalye çekti.

Kat başını sallayarak kapıyı arkasından kapattı. "Sadece Kısmen. Bundan daha karmaşık. Şifreli konuşma sözlüğü kullandım ama yine de bir anlam ifade etmiyor."

Julian masanın üzerinde bir yer açtı. "Elindekileri göster bize."

Oturdu ve notlarına baktı. "İşte ilk bölüm: 'Karınca bacağı dişi elma koçundan kaçış. "

Joaquin başını salladı. "Bu da ne demek şimdi?" "Şey, 'kaçış' yeterince açık, ama geri kalanı ..."

Julian omuz silkti. "Şifreli konuşmada kelimelerin gerçek anlamlarının ötesinde bir önemi var mı?"

"Evet, ama bu da hiç mantıklı gelmedi." Kat'in sesinde özür dileyen bir ton vardı, sanki onları hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu, güzel yüzü stres ve yorgunlukla kaplanmıştı.

Saat neredeyse sabahın biriydi ve evde bir bebeği vardı. Joaquin uzandı ve elini sıktı. "Hey, sorun yok."

Bir an için kimse konuşmadı.

Sonra Julian bir defter ve kalem aldı. "Bize ver Elinizdeki her şeyi. Her kelimenin üzerinden geçelim, olası her anlama bakalım."

Bir saat geçmesine rağmen hiçbir ilerleme kaydedememişlerdi, mesaj Kat'in ilk okuduğu andaki kadar anlaşılmazdı

garip kelimeler listesi.

"Belki de bu geceyi bitirmeliyiz." Julian arkasına yaslandı, gözlerini ovuşturuyordu. "Sizi bilmem ama benim zihnim daha da keskinleşmiyor."

"Bunu duydum," diye mırıldandı Marc. Sonra kaşlarını çattı. "Ya bunlar sadece kelime değilse. Ya başka sözcükleri heceleyen harfleri temsil eden sözcüklerin ve kelimelerin bir karışımıysa?"

Kat'ın kafası karışmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, 'Escape from' mantıklı. Sonra anlamsızlaşıyor. Ya diğer sözcükler kelimeleri heceliyorsa?"

"Ama hangi harfleri kullanacağımızı nasıl bileceğiz?"

Marc yeni bir kâğıda döndü. "Bunu çözebilmemizi istediler, bu yüzden basitleştirelim ve başlamak için her kelimenin ilk harfini kullanalım."

"Yani bu 'A-l-t-a-r'dan Kaçış'. " Kat kaşlarını çattı. "Bir kilisede mi?"

Ve sonra Joaquin anladı.

Başını kaldırdı ve Julian'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Hayır, kilisenin içindeki gibi bir sunak değil. Sunak."

Julian'ın gözlerinde anlayışın doğduğunu gördü. "İşte bu kadar." Marc başını salladı. "All-tar mı? 'All-tar' nedir?"

Joaquin cevapladı. "Sınırdan çok uzak olmayan bir kasaba, uyuşturucu kaçakçıları ve ABD'ye yasadışı yollardan geçmeye çalışan diğer kişiler için bir atlama noktası."

"Aferin Joaquin." Julian bir kaşını kaldırdı ve etkilenmiş gibi Marc'a baktı. "Vay canına, Hunter. Bu hafta maaş çekini hak edebilirsin."

"Siktir git, Dickangelo."

"Öyle bir şey olmayacak Hunter. Üzgünüm."

Joaquin birbirlerine gerçekten kızgın olmadıklarını biliyordu. Tüm hakaretlerine rağmen, kardeş kadar yakındılar.

Sağında Kat hararetle çalışıyor, bir şeyler karalıyordu. Sonra başını kaldırıp gözlerini kocaman açtı.

"Sanırım buldum." Julian'ın kafası döndü.

"Duyalım bakalım."

"Altar'dan kaçış. Sonra 'sızmak', 'gölge' ve 'kurt' kelimeleri. Sonra 'Tohono.' " Odanın içinde etrafına

bakındı.

Yüzündeki ifade Joaquin'e bu sözlerin onun için bir anlam ifade ettiğini söylüyordu.

Julian'ın yüzü bir fırtına bulutu gibi karardı. Ayağa kalktı. "Orospu çocuğu!"

Joaquin Marc'a baktı. Marc Joaquin'e baktı. İkisi de Julian ve Kat'e baktı.

"Peki ikinizden biri bizi bilgilendirmek ister mi, yoksa burada özel bir an mı yaşıyorsunuz?" Marc açıkça sinirlenmiş ve en az Joaquin kadar karanlıkta kalarak sordu.

"Altar'dan kaç. Gölge Kurt'a sızın. Tohono." Kat mesajı bir araya getirdi, yüzünde endişe vardı. "Sanırım bu, Altar'dan Tohono O'Odham topraklarına çölden sınır geçişi yapmaya çalışacakları anlamına geliyor."

"Toe-ho-no oh-damn . . . ne?" Marc bunun kendisine bir anlam ifade edip etmediğini anlamak istercesine Joaquin'e baktı.

Ama Joaquin, Natalie'nin yüksek sıcakta acımasız çölü geçmeye çalıştığını düşündükçe dehşete kapılıyordu. Bir şey söylemek için yaz. Her yıl orada insanlar açlık, susuzluk, sıcak çarpması ve kartel şiddetinden dolayı hayatını kaybediyordu. Joaquin'in SPJ konferansında öğrendiği gibi, sınır boyunca uzanan Sonoran Çölü kartellerin, çakalların ve kaçakların cirit attığı bir yerdi.

Marc'ın sorusuna cevap veren Kat oldu. "Tohono O'Odham - toprakları Meksika'ya kadar uzanan bir Kızılderili ulusu. Gölge Kurtlar olarak bilinen bir sınır koruma birimleri var, Kızılderili federal ajanlar, Meksika'daki en iyi iz sürücüler. dünya."

"Yani onu çölün karşısına mı getiriyor?" Marc'ın sesinde şimdi bir gerginlik vardı.

"Tabii önce onu öldürtmezse." Joaquin boğazında yükselen safrayı yuttu, öfkesi midesindeki asit gibiydi.

Marc Julian'a baktı. "Bunu bize sadece 'Merhaba' demek için söylemediler. Harika vakit geçiriyoruz. Oraya vardığımızda seni ararız' demek için söylemediler. Bize bunu onlarla buluşalım, onları çölden çıkaralım, destek olalım, onlara hoş geldin diyelim diye söylediler. vagon."

"Anlaştık." Julian önce Joaquin'in sonra da Marc'ın bakışlarıyla karşılaştı ve uzun, yavaş bir nefes verdi. "Ben gidemem. Tessa'nın bana ihtiyacı var. Eğer bu bebeği kaybederse ..." Bakışlarını yere indirdi. "Altı ay önce bir tane kaybettik. Bu onu parçaladı. Onu terk etmeyeceğim."

Şaşkın bir sessizlik.

"Özür dilerim." Marc ayağa kalktı, bir elini Julian'ın omzuna koydu. "Bilmiyordum."

Joaquin altı ay öncesini düşündü ve Tessa'nın birkaç haftadır ortalıkta görünmediğini fark etti. O sırada bunu hiç düşünmemişti. "Lo siento. Çok üzgünüm."

"Bu ikiniz için de çok zor olmalı." Kat'in eli, bir kadının başka bir kadının kaybına duyduğu empatiyle karnının alt kısmına uzandı.

"Hamile olduğunu henüz kimseye söylememiştik. Düşük yaptığını kimsenin bilmesini istemiyordu. Düşündü ki Kimse bilmese bununla daha iyi başa çıkabilirdi."

Daha fazla sessizlik.

"Ben giderim." Kat ayağa kalktı. "Sells'te kardeşi Gölge Kurt olan bir arkadaşım var."

"Gitmek zorunda değilsin Kat." Marc sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Evde sana ihtiyacı olan bir kız bebeğin var. Eğer bu Gölge Kurtlarla bağlantı kurmama yardım edersen, aşağı inip-"

"Bensiz gitmiyorsun." Joaquin ayağa kalktı, konuştuğunun farkına varmadan kelimeleri ağzından kaçırdı.

Marc ve Julian sanki onu ölçüp biçiyormuş gibi ona baktılar. Sonra Marc başını salladı. "Elbette, Joaquin. Sen de gelebilirsin."

Ve Joaquin kendini birinin küçük kardeşi gibi hissediyordu. Marc onun peşine takılmasına izin veriyordu ama ondan hiçbir şey beklemiyordu.

Neden yapsın ki? Yoluna çıkmaktan başka ne yapabilirsin ki?

Kat eşyalarını topladı. "Sabah ilk iş arkadaşımı arayacağım."

Julian sırtını duvara yasladı, kollarını göğsünde kavuşturdu, kaşları çatılmıştı, belli ki bir şeyler anlamaya çalışıyordu bir şey çıktı. "Bir adam aniden ortaya çıkıyor, Natalie ile bağlantı kuruyor, hatta kartel haydutlarından kaçmasına yardım ediyor. Navajo şifreli konuşmasını biliyor, Meksika'yı tanıyor, onu çölden geçirebileceğine inanıyor." Sonra Julian başını kaldırıp Marc'a baktı. "Kim bu adam?"

BÖLÜM 12

"Eğer çığlık atmaya başlasaydın, polisler duyardı. Araştırmaya gelirlerdi. Bu bir kalabalığı çekerdi ve hayatlarımız şu anda berbat olurdu."

Zach ilk yardım çantasını açarken Natalie yanaklarına ateş basarak onu izledi.

kendini kaybetmişti. Onu spor çantasından çıkarma sürecindeydi, ama vahşi, korkmuş, çılgın bir parçası onu ele geçirmişti ve buna dayanamamıştı.

bir saniye daha.

"Ama çığlık atmadım." En azından kendisi için bu kadarını söyleyebilirdi.

Ona ışığın en iyi olduğu küçük masaya gelmesini işaret etti. "Biliyorum yapmadın ve yapamayacağını da biliyorum. kolay oldu. Ama sen de çok uzak değildin. Birkaç dakika daha ve ..."

Omuz silktili, söylenmemiş sözleri havada asılı kaldı.

"İster inanın ister inanmayın, ilk başta iyiydim." Biraz hissetti

Kendini savunmak için garip bir ihtiyaç. "Sonra çok uzun süre yoktun. Bir şey mi oldu diye merak etmeye başladım. tutuklanmış ya da yaralanmış olsaydın ya da beni unutmuş olsaydın

."

"Seni unuttum mu?" Çenesini yakaladı, onu göz teması kurmaya zorladı, bakışları öfkeyle parladı, sonra yavaşça nazikçe. "Bu asla olmaz. Asla." Natalie onu incittiğini hissetti.

Onu serbest bıraktı, sonra antiseptik bir çubuğu yırtarak açtı, havada ispirto kokusu dolaşıyordu. "Bana hâlâ güvenmiyorsun."

"Sana güvenmek istiyorum, ama ..." Bunu yapmanın bir anlamı yoktu.

düşüncelerini ondan saklıyordu. "Uyuşturucu işine bulaştığınızı gösteren çok sayıda kanıt var,

Zach Black. Zetas'la olan çatışmanız. Sorulara cevap vermeyi reddetmen. Silah ve bıçak kullanma beceriniz. Havadan binlerce dolar para çekme yeteneğiniz. I bir suçluya silah verişini izledim. Şimdi de beni bir insan kaçakçısı gibi çölden geçirebileceğini söylüyorsun. Bana nasıl endişelendiğim konusunda yanıldığımı söyle. bu parçalar birbirine uyuyor."

Kadın adamın yüzüne baktı ama adam hiçbir şey belli etmedi. Elini uzattı. "O kolu bana ver."

"Sadece bir çizik." Yine de adamın dediğini yaptı.

"Deri kırılmış. Çölde bir enfeksiyon olabilir ölümcül." Parmakları nazikti, farkındalık kadının kolunda geziniyordu.

Kesin şunu! Onu bu şekilde düşünmemelisin.

Hayır, yapmamalıydı. Ama elinden bir şey gelmiyordu.

"Benimle güvende olduğunu bilmek yeterli değil mi? seni incitecek bir şey yapmayacağını mı söylüyorsun?" Elindeki alkollü çubukla kolundaki çizici sildi.

Acıdan nefesi kesildi. "İnsanlar çölde ölüyor, Zach. Sınırdan gizlice geçmek için hayatlarımızı riske attığımıza inanmaktan kendimi alamıyorum, tek yol bu olduğu için değil, yetkililerden kaçmak istediğin için. En son dünyada yapmak istediğim tek şey senin için sorun yaratmak. Bir uyuşturucu satıcısı, silah tüccarı ya da bir tür kartel paralı askeri olsan bile, seni ele vermeyi kendime yedirebileceğimi sanmıyorum. Ama sırf hapse girmekten korktuğun için dışarıda ölmek istemiyorum."

Uyuşturucu satıcısı mı? Silah tüccarı? Kartel paralı askeri mi?

Zach başını kaldırdığında Natalie'nin gözlerinde yalvaran bir bakışla onu izlediğini gördü ve bir yanı durumun saçmalığına gülmek istedi.

Kanıtların üstünlüğü. Buna ne dersin, McBride?

Şimdi her şeyi ondan saklamanın stratejik bir hata olduğunu görüyordu. Onun kendisine güvenmesini nasıl bekleyebilirdi ki?

Noktalar birleştirildiğinde, bu kadar kötü bir tablo ortaya çıktı.

Onu mu? O zeki bir kadındı, araştırmacı bir muhabirdi. Elbette bu şekilde bir araya getirebilirdi. Zach bu koşullar altında biriyle tanışmış olsaydı, muhtemelen o da benzer bir sonuca varırdı.

Yeni bir stratejinin zamanı gelmişti. Ona korkularının bir kısmını hafifletecek kadar gerçeği söyleyecekti ama görevini ya da hayatını tehlikeye atacak kadarını değil.

Lanet olası bir kanıt üstünlüğü!

Kahretsin.

"Irak ve Afganistan'da görev yaptım." Gerçeğin tamamı değildi ama gerçektir ve Zach'in ona söylemesi gerekenden daha fazlasıydı.

Kadının zihnindeki küçük çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordu. "Yani sen bir gazisin."

"Evet."

"Hala aktif görevde misin yoksa yedeklerde misin?"

Onu bir suçlu olarak düşünmekten, bir tür gizli askeri ajan olup olmadığını merak etmeye ne kadar çabuk geçtiğini görünce neredeyse gülümseyecekti. İşte tam da bu yüzden ona daha önce söylememiştir. Kız çok zekiydi.

Bir dahaki sefere bir hatun hayatınızı kurtardığında, muhabir olmadığınızdan emin olun.

"İkisi de değil. Altı yıl önce onurlu bir şekilde terhis edildim."

Bakalım bundan ne çıkaracaksın, meleğim.

Çubuğu çöpe attı ve kadının kendisini incelediğinin farkında olarak antibiyotik merheme uzandı.

"Silah kullanmayı ve bu şekilde savaşmayı orada öğrendiniz."

"Nasıl yapılacağını öğrendim ve bol bol pratik yaptım." Çizik üzerine merhem sürdü, sonra tüpün kapağını yerine taktı ve büyük bir yapışkan bandaj aldı.

"Böyle mi vuruldun?" Sesi kaybolmuştu ama hâlâ onu sınıyor, hâlâ yokluyor, hâlâ çekecek gevşek ipler arıyordu.

"Evet." Bandajın üzerindeki kâğıt şeritleri soydu ve sıyrığının üzerine bastırdı. "Nuristan'daki Hindukuş dağlarında Taliban savaşçıları tarafından pusuya düşürüldük.

Afganistan'da. Sırtıma bir kurşun yedim." "Korkunç bir şey olmalı." Elini elinin üzerinde ovuşturdu. gözleri endişeyle doldu. "Özür dilerim. Hayal bile edemiyorum-"

"Sempati aramıyorum." Tekrar yaşamak istemediği anılar sesini amaçladığından daha soğuk hale getirdi, ölen arkadaşlarının çığlıkları zihninde yankılandı. Buruşturdu sargı bezini avucunun içine alıp çöpe attı ve ilk yardım çantasını kapattı. "Neden bir rehber ihtiyacımız olmadığını anlamanız için söyledim."

Kaşları hassas bir şekilde çatıldı. "Coğrafya uzmanı olmadığımı biliyorum ama hatırladığım kadarıyla Irak ve Afganistan biraz doğuda kalıyor, geçmeyi düşündüğümüz çöl ise daha kuzeyde."

Neden aksanıyla söylediği her lanet şeyi, ukalalık yaparken bile çekici göstermek zorundaydı?

Sadede gelmenin zamanı gelmişti.

Onun gözlerinin içine baktı. "Vahşi doğada nasıl hayatta kalınacağını biliyorum Natalie. Seni çölden sağ salım geçirebilirim. Seni Cárdenas ve adamlarından koruyabilirim. Ama seni güvensizliğinin, inatçılığının ya da merakının sonuçlarından koruyamam. Eğer pervasızca, umutsuzca ya da aptalca bir şey yaparsan, bunun bedelini ikimiz de öderiz."

Kadın itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama adam bir parmağını dudaklarına bastırdı.

"Beni dinle. Benim hakkımda bilemeyeceğin şeyler var, senin iyiliğin için sana söyleyemeyeceğim şeyler var. Ama seni sağ salim eve götürmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdim ve yapacağım. Lütfen bu kadar çok soru sormayı bırakın ve bana güvenin."

Anladığını umarak onun bakışlarını tuttu.

Sanki sözlerine karşı onu ölçüyormuş gibi onu inceledi. "Tamam, Zach Black, sana güveneceğim. Sana sormayı bırakacağım.

ya da en azından deneyeceğim."

Bu son söz karşısında sırtıtmaktan kendini alamadı.

"Teşekkür ederim."

Yüzünü karartan sıkıntılı bir ifadeyle yere baktı. "Savaşta gördüğün onca şeyden sonra, böyle korktuğuma göre gerçekten pısırik olduğumu düşünüyor olmalısın."

Uzandı ve bir parmak eklemine yanağının kıvrımında gezdirdi. "Savaşta gördüklerimden sonra Natalie, seni anlıyorum." O

onun bilebileceğinden çok daha fazlasını anlamıştı. "Sen pısırik değilsin. Sebepsiz yere klostrofobisi olan insanlar var. Yaşadığın onca şeyden sonra ..."

Onun bakışlarıyla tekrar buluştu. "Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma, Zach.

Orada, çölde ölmek istemiyorum."

Onu kollarının arasına aldı ve kısmen onu rahatlatmak için, kısmen de kendine engel olamadığı için ona sarıldı. "Eğer sen ölürsen meleşim, ben çoktan ölmüşüm demektir."

NATALIE banyo kapısını arkasından kapattı, sonra dönüp aynada kendi bakışlarıyla buluştu ve uzun, yavaş bir rahatlama nefesi verdi.

Zach'in ona söyledikleri doğrudu. Bunu onun gözlerinde görmüştü.

Eski bir askerdi, kötü bir şekilde yaralanmış bir savaş gazisiydi.

savaşta yaralanmış ve sonra onurlu bir şekilde terhis edilmiş. Şimdi bir şekilde uyuşturucu kaçakçılığına bulaşmış olsa bile Bir zamanlar ülkesine hizmet etmiş ve neredeyse hayatını kaybediyordu. Bu onu şimdiki zamanda yaptığı yanlışlardan arındırmıyordu ama neden onun için hayatını tehlikeye atmaya istekli olduğunu ve neden sözünü tutacağına güvенеbileceğini anlamasına yardımcı oluyordu.

Derinlerde bir yerde, güçlü bir görev duygusu vardı.

Ama onu şu anda yaşadığı hayata getiren neydi? Bir adam nasıl olur da ülkesine hizmet etmekten Kanunlar mı? Ve tam olarak ne yapıyordu? Onun insan kaçakçılığına katıldığını düşünemiyordu. İnsanları çalan, satın alan ve satan adamların insan hayatına saygıları yoktu. Fakat

uyuşturucu, silah . . . Her ikisine de bulaştığını hayal edebiliyordu. Yoksa başka biri için kiralık katil olarak mı çalışıyordu?

Ona soru sormayı bırakmayı kabul etmiş olabilirdi ama bu, soruların aklına gelmesini engelleyemezdi.

Tuvalet malzemelerini tezgâha bıraktı, adamın kendisi için aldığı beyaz ipek geceliği kapının arkasındaki kancaya astı, sonra soyundu ve duşa girdi, Cildindeki teri durulamak istiyordu.

Artık her şey anlamlıydı. Zach'in süper fit fiziği. Onun ilk yardım bilgisi. Silah kullanma becerisi. Strateji yeteneği ve Zetalar'dan bir adım önde olması. Onun Ona emir verir gibi havlama eğilimi. İşkenceye direnme konusundaki direnci. Kesin, temiz ve tereddüt etmeden öldürme yeteneği.

Evet, öldürdüm, ama sadece başka seçeneğim olmadığında. Başka birinin hayatını almak asla kolay değildir, ama bazen Gerekli.

şimdi onun ne demek istediğini anlıyordu.

Adamın anlattıklarının kendisini daha güvende hissettirdiğini inkâr ederse yalan söylemiş olur. Çölde kısa bir yürüyüşle

ABD, Irak ölllerinde ve Afganistan dağlarında savaşmış bir adam için kesinlikle ocuk oyuncağıydı. Muhtemelen açık havada hayatta kalma eğitimi almıştır. Hangi malzemeleri getireceğini biliyordu. Nasıl yapılacağını bilirdi.

Kaybolmasınlar diye GPS ile yönlerini bulabilirlerdi. Ve eğer ıssız bir yerde silahlı kaçakçılarla karşılaşırlarsa, onlarla nasıl başa çıkacaklarını da bilirdi.

Cildini durulamayı bitirdi, sonra dışarı çıktı ve kabarık beyaz bir havluyla kurulandı, bakışları yansımına sabitlendi. Yanağındaki ve şakağındaki morluklar şimdi donuk bir mor renge bürünmüştü. Parmaklarını üzerlerinde gezdirdi; bu, ölüme ne kadar yaklaştığının bir kanıtıydı. Eğer Zach olmasaydı ...

Onun için zaten çok şey yapmıştı. Birden fazla kez kendini onunla tehlike arasına koymuş, hatta onu kendi bedeniyle korumuştu.

Eğer sen ölürsen meleşim, ben zaten ölmüşüm demektir.

Bu sözleri onu rahatlatmak için söylemişti ama şimdi farklı bir şekilde çarpıyor, içinde huzursuz bir şeyler uyandırıyor. Havluyu göğsüne bastırdı, göğüs kemiğinin arkasında soğuk bir korku birikiyordu.

Tanrım, bunu istemiyordu. Hayır, bunu istemedi.

Ailesini çoktan kaybetmişti, Beau'yu çoktan kaybetmişti. Onlar da ona yardım etmeye çalışıyordu. Başka kimsenin ölmesini istemiyordu.

Hayır, böyle bir şey olmaz. Böyle bir şey olamaz. Bunun olmasına izin vermezdi. Zach'in ona yapmasını söylediği şeyi yapacaktı. Kendi ağırlığını taşıyacaktı. Onları yavaşlatmamak için elinden geleni yapacaktı. Ve şikayet etmeyecekti. Ona pısırik olduğunu düşünmediğini söylemişti ve o da onu haklı çıkarmak için elinden geleni yapacaktı.

Başaracaklardı. İkisi de başaracaktı.

Kararlılığından teselli bulmaya çalışarak havluyu en yakındaki havlu askısının üzerine örttü, ardından ipek geceliğe uzandı, başının üzerinden geçirirken kumaş teninde serinledi. Sonra dişlerini fırçalamaya koyuldu. Ancak ağzını çalkalamayı bitirdiğinde yansımasını tekrar gördü.

Oh, yıldızlarım!

Gecelik onu düşün gecesindeki bir gelin gibi güzel gösteriyordu. Ama bu, bir kadının bir erkeğin yanında, onunla seks yapmayı çok istemediği sürece giyeceği türden bir gecelik değildi. Beyaz ipek göğüslerine, karnına, kalçalarına yapışmış, neredeyse hiçbir şey bırakmamıştı. Hayal gücü. Göğüslerinin kabarıklığı sadece dantelle kaplıydı, meme uçları parıldayan kumaşın üzerinde koyu renkti, kasık kıllarının ince şeridi bir gölgeydi.

Zach bunu onu içinde görmeyi umarak mı almıştı?

Bu düşünce onu öfkeliendirmek yerine nefesini kesmiş, karnına heyecan dolu bir ürperti göndermişti. Kadın kendisini onun içinde görmesine izin vermek isterken buldu, nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu, bunun nereye varacağını görmek istiyordu

Onları. O kadar yoğun bir adamdı ki. Onu öpmek onu derinden sarsmıştı. Onunla sevişmek

Bunu gerçekten istiyor muydu? Üç gündür tanıdığı bir adamla, sırları olan bir adamla, suçlu olabilecek bir adamla yatmayı gerçekten istiyor muydu? Gerçekten de Zach ile seks?

Yapsa çok mu yanlış olurdu?

Altı uzun yıl boyunca Beau için yas tutmuş, onu özlemiş, anısına tutunmuş, onu hastaneden arayıp gelip kendisini almasını istediği için kendinden nefret etmişti. O telefon görüşmesi hayatına mal olmuştu. Onun için ağlamıştı. İçinde hiçbir şey kalmamıştı, onu kaybetmenin acısı onu uyuşturana, kendisinin de öldüğünü düşünmeye başlayana kadar.

Ama Zach'in öpücüğü onu hayata döndürmüştü. İçinde bir şeyleri uyandırmış, yıllardır hissetmediği şeyleri hissetmesini sağlamıştı. Onu istemekten başka bir şey yapamıyordu.

Tekrar yaşamasına izin vermesi çok mu yanlış olurdu?

Bu soru vicdanını sızlatıyordu ama bedeni çok farklı bir tepki vermişti. Zach ile seks yapma fikri bile onu tahrik ediyordu, kalçalarının arasındaki ıslaklık duşuyla hiçbir ilgisi yoktu. Onu istemeden edemiyordu. Ayrıca, Zetalar'dan uzaklaşırsa hayatını dolu dolu yaşayacağına dair kendine söz vermemiş miydi?

Evet, vardı.

Sen kime dönüştün Natalie?

Cevap veremeden kendi bakışlarıyla karşılaştı. Dışarıdan bakıldığında farklı görünmüyordu. Ama bir şey içinde bir şeyler değişmişti. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca, kesinlikle bir şeyler değişmişti.

Bakışları geceliğe kaydı.

Hayır, tabii ki bunu giyemezdi. Giyemezdi. Bu doğru olmazdı.

Ama o da çıkaracak gibi görünmüyordu.

ZACH az önce yazdığı malzeme listesini OKUDU ve hiçbir şey unutmadığından emin olmak için kontrol etti.

El GPS'i. Piller. GPS bozulduğunda kullanmak için pusula. Kol saati. Gece görüş gözlüğü. Kızılötesi dürbün.

AK için gece dürbünü. Glock'lar için bir kutu 115 grain +P ceketli oyuk uçlu mermi. AK'ler için fişekler. Çift omuz kılıfı. El feneri. İki sırt çantası. Sağlam patika ayakkabıları, atletik çoraplar, BDU pantolonlar ve her ikisi için de ceketler. Kalın deri eldivenler. Bandanalar. Ağır bir yün battaniye. Koli bandı. Güneş kremi. Dudak kremi. Şapkalar. İp.

Toz elektrolitler. Kabarcıklar için moleskin. Antihistaminik.

Böcek kovucu. Yılan ısırtığı kiti. Kodein-kafein tabletleri.

Sert şeker. Bulabilirse MRE'ler. Bulamazsa konserve ve konserve açacağı. El mendilleri. Ve sekiz galon su -gece yolculuk ederlerse üç ya da dört gün yetecek kadar.

İş aramak için sınırı yasadışı yollardan geçmeyi planlayan yoksul ailelerden

Zengin uyuşturucu baronları, Altar'da listedeki hemen hemen her şey vardı. Dikkat çekmemek için Zach nakit ödeme yapıyor, güneş gözlüğü takıyor ve sadece İspanyolca konuşuyordu. Altar'daki esnaf uzun zaman önce soru sormamayı öğrenmişti ve Zach'in tanınması için neredeyse hiç şans yoktu. Hâlâ hayatta olan ve onun neye benzediğini bilen tek bir Zeta vardı.

Ama Natalie farklı bir konuydu. Fotoğrafları gazetelerde ve haberlerde çıkmıştı. Ne kadar çarpıcı olsa da hemen tanınırdı. Onunla ne yapacaktı?

Ayağa kalktı, gerindi, kaburgalarındaki ağrı onu kısa sürede durdurdu. Yatağa baktı, vücudu umutsuzca uykuya ihtiyaç duyuyordu. Hâlâ savaş modundaydı, yorgunluk onu adrenalinle mesafe. Ama Zetalar tarafından kaçırıldığından beri sadece bir gece tam uyku çekebilmişti. Sonunda onu yakalayacak.

Sandalyelerden birini kapıya doğru sürükledi, kapı kolunun altına sıkıştırdı -her ihtimale karşı fazladan bir engel- ve

silahları kontrol etmeye başlamıştı ki banyonun kapısı açıldı ve Natalie dışarı çıktı. Başını kaldırıp baktı ve ağzı kurudu.

Yüce İsa!

Onu giyiyordu. Geceliği giyiyordu.

Hayatında gördüğü en güzel şey değilse ne olaydı; bakire, son derece kadınsı ve baştan çıkarıcıydı. Kumaş bir fısıltı gibi teninin üzerinde kayıyor gibiydi, bütün gün atletinin altından onunla alay eden göğüsleri şimdi onlara dokunması, öpmesi, emmesi için ona meydan okuyordu. kadifemsi uçları. Ve kalçalarının birleştiği yerdeki o koyu şerit

...

Üçgen değil, şerit. Ağda yapıyor.

Pürüzsüz, çıplak dudakların düşüncesi ciğerlerindeki nefesi kesti, kasıklarına sıcaklık hücum etti, siki zaten yarı sertti ve gittikçe sertleşiyordu, kotu rahatsız edici derecede dardı.

Sen tam bir aptalsın, McBride! O şeyi neden aldın? Son zamanlarda yeterince işkence görmedin mi?

Ama bu tamamen farklı bir işkenceydi, dayanılmaz olduğu kadar tatlıydı da ve onu kırması çok daha muhtemeldi.

Testosteron sisinin içinden, kadının onu izlediğini fark etti.

"Teşekkür ederim." Yanakları pembenin nefis bir tonuyla parlıyordu. "Bu çok güzel."

Ona elbisenin sadece kendisi giydiği için güzel olduğunu söylemek istedi, ama kendini çok kaptırmıştı kendi kışını tekmelemek isteyen parçasından kendini koruyordu. "Onu aldığımda yarı uykuluydum. Sanırım ellerindeki tek şey buydu."

"Ah." Yanakları kıpkırmızı oldu ve ondan uzaklaştı, elleri aniden örtüleri çekmek ve yastıkları dolgunlaştırmakla meşguldü.

Kalçalarının ve tatlı kışının ipekle kaplanmış görüntüsü Beynine kısa devre yaptırdı, bu yüzden fark etmesi biraz zaman aldı.

onu incittiğini düşündü. Bir kadınla gerçek anlamda vakit geçirmeyeli yıllar olmuştu. Açıkçası, unutmuştu Kadınlarla başa çıkma konusunda öğrendiği her şey -ki muhtemelen ilk etapta çok fazla değildi.

Orospu çocuğu!

Cinsel açıdan hüsrana uğramış, kendine kızgın bir halde, yapmakta olduğu şeye geri döndü. Ama planlarda bir değişiklik olmuştu.

Glock'u komodinin üzerine koymak yerine, silah ve cephaneyle dolu spor çantasıyla birlikte masaya taşıdı. Sandalyelerden birini masanın altındaki köşeye çekti. ve sandalyenin yanındaki duvara bir AK dayadı. Kendi kendine bu pozisyonun pencereden dışarı bakmasını ve otoparkı gözetlemesini sağlayacağını söyledi. Ama gerçek şu ki, bu onu Natalie'nin yanında yatmaktan alıkoyacaktı.

Dün gece halletmiştin ve üzerinde sadece havlu vardı.

Evet, ama dün gece yarı ölüydü. Bu gece, yarı sertti.

Yüzünü ona döndü ve onu yorganın altında sürünürken buldu. Glock'lardan birini aldı ve komodinin yanında. "İlk sorun belirtisinde banyoya koş ve küvete uzan. Bunu da yanına al. Anladın mı?"

"Evet." Yüzü ifadesiz, başını kaldırıp ona baktı, sonra sandalyeye göz gezdirdi. "Orada mı uyuyorsun? Pek rahat görünmüyor."

"Park yerine göz kulak olmak istiyorum."

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup zarif bir kaş kaldırdı.

"Sen uyurken mi?"

"Ben kestireceğim." Gömleğini çıkarıp masanın üzerine fırlattı, sonra ışığı kapattı, dışarıdan gelen neon beyaz perdelerin arasından kırmızı kırmızı titreşiyordu. "Biraz dinlen."

Gidip sandalyeye oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ayaklarını masanın üzerine atarak geceyi geçirmek üzere yerleşti. Başının üstünde klima tıkırdıyordu.

Uzun ve lanet bir gece olacaktı.

BÖLÜM 13

Acıya karşı dişlerini sıkkan Zach, M4'ünü değiştirdi. Tam otomatik moda geçti ve ateş etti, yamaca püskürttü, elemanlarına ulaşmadan önce olabildiğince çok sayıda lanet Taliban'ı öldürmeye çalıştı. Adamların sesini duyacağını umuyordu.

ve M4'ünün kanyonda yankılanan AK ateşi üzerindeki keskin imbiğini fark etti. Umarım dönüparkalarından gelen avcıları görürlerdi. Eğer görmezlerse . . .

Rat-ta-ta-ta-ta-tat! Rat-ta-ta-ta-ta-tat! Rat-ta-ta-ta-ta-tat!

Ter gözlerini yakarken şarjörünü boşalttı, geri tepme sırtındaki acıyı çok daha dayanılmaz hale getirdi. Ama ekibinin hayatta kalması ona bağılyken acı umurunda bile değildi. Karşı yamaçta, Taliban savaşçıları ateş altında olduklarını anladıkça cesetler yere düşüyor, yaralılar feryat ediyor, diğierleri siper almaya çalışıyordu. Biri akılsızca daireler çizerek yürüyordu, Sanki kolunun geri kalanını arıyormuş gibi kolunun kütüğünü tutuyordu.

Zach'in daha fazla cephaneye ihtiyacı vardı ama yedek cephanesi bir metre ötedeki çantasındaydı. Kendini santim santim yerde sürükledi, sırtındaki acı içini parçalıyordu. Kanlı parmaklarıyla uzandı, dolu bir şarjör ve bir avuç dolusu striptizci şarjörü kaptı, sonra şarjörü yerine taktı ve silahı kaldırdı. Ama o sırada Taliban savaşçılarının çoğı çoktan tepenin yamacından aşağıya doğru gözden kaybolmuştu. Tekrar ateş açtı, Kolunu vurduğı adam da dahil olmak üzere bir avuç kaçağı indirdi.

Sonra vadinin aşağısından gelen sesi duydu; tepeden aşağı inmeyi başaran Taliban'ın -kendisine ulaşamayanların- ateş etmeye başlamasıyla metalik AK-47 ateşinin çılgınlığını. Altında, üç M4'ün ve Jimmy'nin HK MP5'inin sabit ateşini duyabiliyordu.

Ve sonra . . .

Bir el yapımı patlayıcı patlaması
ve bir ılık. Brian mı?

Siktir! Siktir, hayır!

Elemanı, ekibi, arkadaşları, hepsi ölüyordu.

Zach uçurumun kenarına doğru sürünerek ilerlemeye
alıştı ama çok fazla kan kaybetmişti, siyah noktalar vardı.
gözlerinin önünde yüzüyordu. Bir Blackhawk sesi duymayı
umarak gökyüzüne baktı. "Haydi, lanet olsun!"

Başka bir ılık.

Bir kadının tiz dehşet ılığı. Natalie mi?

Buraya nasıl gelmişti? Tanrım, olamaz!

Toprağı tırmaladı, kendini ileri çekmeye çalıştı, ona
ulaşmaya çalıştı, onu çağırdı, AK ateşi sesini bastırdı, artık
sadece bir M4 ateş ediyordu.

"Zach, uyan!"

Zach irkilerek doğruldu, dehşetten boğuluyordu, gözlerini
atığında Natalie'nin yanında diz çökmüş olduğunu gördü.
Hâlâ kâbusun içinde kaybolmuş bir halde ona uzandı,
parmakları gür saçlarının arasından kayarak yüzünde ve
boynundan omuzlarına doğru ilerledi ve yara izi aradı.

Ellerinden birini yakaladı ve tuttu. "Sorun yok. Sadece bir
rüyaydı."

Sadece bir rüya.

Ayağa kalktı, onu iterek geçti, kalbi küt küt atıyor, ciğerleri
nefes almak için acıyordu. Ama gidecek hiçbir yer yoktu.
Küçük odayı geçti, döndü, yatağın diğer tarafına yürüdü,
sonra tekrar masaya döndü. Masaya kapalı bir yumrukla
vurdu, Natalie'nin sıçramasına neden oldu, boğuk bir çığlık
yükseldi

boğazından gevşedi. Döndü, tekrar yatağın diğer tarafına
geçti ve adrenalini nihayet bitmiş bir halde yatağın köşesine
oturdu, sırtı ona dönüktü, odada kendi hızlı nefes alış verişi
ve klimanın tıkırtısından başka ses yoktu. Kapadı

Gözlerini kapattı, nefes alışını yavaşlatmaya çalıştı, içi parçalanmıştı, midesi çalkalanıyordu, ağzında ölümün tadı tazeydi.

O kadar gerçekçi gelmişti ki, o kadar gerçekti ki. Her zaman öyleydi.

Sen tam bir pislisin, McBride.

Onu arkasında hissetti, elinin ensesine dayandığını, serin parmaklarının saçlarını okşadığını hissetti.

yatıştırıcı vuruşlar. Bir yanı ondan uzak durması için bağırarak istiyordu. Onun merhametini istemiyordu. Onun merhametine ihtiyacı yoktu.

Oh, ama yaptı. Tanrım, evet, yaptı.

Onun dokunuşu bir yaşam çizgisiydi, sahip olduğu tek şey. Karanlıkta bir ışık, onu uçurumdan geri çağırdı. Kadın uzaklaşmaya başladı ama adam gitmesine izin vermedi.

Eliyle onun elini yakaladı ve yatağın köşesinden çekerek önünde durmasını sağladı. Neye ihtiyacı vardı? Kahretsin, o bile bilmiyordu.

Kendini boş, kırılmış ve yenilmiş hissediyordu.

Kollarını ona doladı, bırakmayı reddederek başını göğsüne yasladı.

Tek kelime etmeden onu kucakladı, çocuğunu teselli eden bir anne gibi göğsüne bastırdı, parmakları saçlarında kıvrıldı, kalp atışları kulağında sabit kaldı.

Ve ona sarıldı.

Natalie, Zach'in içindeki gerilimi hissetti ve onun için ne yapacağını bilmeyi diledi. Onun haykırışını duymuş ve yataktan kalkıp küvete doğru giderken saldırıya uğramadıklarını, onun

uykuda ve bir kâbusun içindeydi. Ter içindeydi.

Yüzü acı çeken bir maskeye dönüşmüştü, kırmızı neonlar yüz hatlarına kan gibi yayılıyordu. Daha önce hiçbir insan yüzünde böyle bir ıstırap görmemişti.

Kâbusun onu derinden sarstığı açıktı. Ve onu çok iyi tanımasa da, başkalarından nadiren yardım istediğini ya da teselli kabul ettiğini şüphesiz biliyordu. Kendini savunmasız bırakacak türden bir adam değildi.

Ama artık savunmasızdı.

Yanağını onun başının tepesine bastırdı ve ona elinden gelen teselliği sundu. Ve bir süre bu şekilde kaldılar.

Sonra bir şeyler değişmeye başladı. Zach'in nefes alış verışı derinleşti, başı dudaklarına değecek kadar yukarı kalktı.

tenine dokundu. Yavaşça yüzünü çevirdi, büyük bir eli kadının omurgasında gezinirken önce onu öptü Göğüs kemiği, sonra sol göğsünün şişliği, beklenmedik temas onu ürpertti.

Ondaki değişim karşısında kafası karışan kadın hiçbir şey söylemedi. Ama ellerinin kendi fikirleri vardı. Onu hissetmeye aç bir şekilde saçlarının arasından geçip ensesine doğru ilerlediler.

Sonra çıplak omuzlarına, sert kaslar avuçlarının altında kayıyor, teni yumuşacık.

Adam geri çekildi ve kadın bir an için her şeyin bittiğini sandı.

Dudağını ısırdı, rahatlama ve hayal kırıklığı arasında gidip geldi.

Sonra adamın parmak uçlarının kollarında gezindiğini, dokunuşunun teninde tümsekler oluşturduğunu hissetti. Ancak başparmakları geceliğin ince askılarını yakaladığında ne yapmak istediğini anladı. Gerildi, beklenti içindeki gerginlik nefes almasını zorlaştırıyordu.

Acı verici bir yavaşlıkla askıları omuzlarından geçirip kollarından aşağı indirdi ve onu beline kadar çıplak bıraktı. Aşağı baktığında adamın bakışlarının göğüslerine sabitlenmiş olduğunu gördü, yüzünde gergin bir ifade vardı. Adamın bakışlarının sıcaklığı altında göğüs uçlarının gerildiğini hissetti ve gördü, nefesin uzun, yavaş bir nefesle ciğerlerinden çıktığını duydu. Sonra adam iki eliyle yukarı uzandı ve onu kavradı.

Hiçbir uyarı olmadan zihni Zeta cehennemine geri döndü, kaba eller onu sıkıyor ve çimdikliyordu. Gözlerini kapadı, istenmeyen anıyı uzaklaştırmaya çalıştı, Bu anın çalınmasını istemiyordu. Bu Zach'ti, Zetalar değil ve ona zarar vermiyordu. Hem de hiç.

Başparmaklarının uçlarıyla meme uçlarının üzerinde daireler çizdi, hassas uçlarını okşadı ve karnına zevk kıvılcımları gönderdi. Kız onun dokunuşuna doğru eğildi, parmakları tekrar saçlarına kaydı, başını öne doğru itti, göğüsleri onun ağzını arzuluyordu. Adam inledi, onu daha sıkı tuttu, her bir meme ucuna diliyle bir fiske vurdu, sonra birini sıcak, kaygan ağzına çekti ve emdi.

"Oh!" Nefes nefese kaldı, başı geriye düştü, lezzetli his iç kaslarını sıktı, içindeki sıcaklık bala dönüştü.

Açgözlülükle bir göğsünden diğerine gidip geliyor, dudaklarıyla meme uçlarını çekiştiriyor, diliyle tadına bakıyor, dişlerinin keskin kenarlarıyla alay ediyor, elleriyle onu kavırıyor, ağzı için tutuyordu.

Göğüsleri her zaman bu kadar hassas mıydı? Hatırlayamıyordu. Tek bildiği, adamın her dokunuşunu, her çekişini, dilinin her fiskesini ta göbeğine kadar hissettiği idi. Duygularla sıırıslıklam olmuş bir halde parmaklarını adamın omuzlarına gömdü, nefesi sert ve hızlı geliyordu, ona duyduğu ihtiyaç içinde çiğ bir sızıya dönüşmüştü.

İstemek ve istenmek, kadın olmak, hayatta olmak böyle bir şeydi.

Kendini neredeyse coşkulu hissederek geceliğinin yere düşmesine izin verdi, adamın kucağına tırmandı ve bacaklarını onun etrafına doladı. Sonra yüzünü ellerinin arasına aldı, ağzını kendi ağzına doğru çekti ve onu öptü.

Bir inilti. Yumruğu saçlarında. Dili derinlere doğru ilerliyor.

Başını geriye itti ve onu nefessiz bırakan bir yoğunlukla öpücüğün kontrolünü ele geçirdi, ağzını yağmaladı, dudaklarını ısırıp ve emdi, onu kendisine ezdi.

Oh, evet!

Ve sonra kız onun altındaydı.

Zach kuralları çiğniyordu ama umurunda bile değildi, sabırsız elleri omuzlarını, göğsünü, karnını keşfederken tenine ateş saçıyordu. Kan kulaklarında uğuldarken, onun ağzının tadına baktı, başını kucakladı

Serbest eli bir koluyla meme uçlarının b         kadifesinin üzerinden, karnının ipeksi teninden a      , onu çılgına   viren koyu renk buklelerden oluşan o k       iniş şeridine doğru kayıyordu. Hiç vakit kaybetmeden, kadının saçlarının arasından

Kesilmiş bukleler onu kavradı, labialarının gerçekten a  dalı olduğunu ve ıslak olduğunu keşfettiğinde aleti neredeyse kot pantolonunu parçalıyordu. Baktı, vulvasının erotik görüntüsünü i  ine çekti ve neredeyse   ıldıracaktı.

Cennetteki kutsal Tanrı.

Kızın uyarılmasının misk kokusu onu tahrik ederken, o yumuşak, çıplak dudakları ayırdı, klitorisinin şişmiş tomurcuğuna birkaç alaycı vuruş yaptı, sonra yavaşça önce bir, sonra iki parmağını kaygan sıcaklığına soktu.

Adını mırıldandı, keskin k       tırnakları adamın omuzlarına battı, kalçaları ona daha iyi erişim sağlamak için ayrıldı.

Bir ritim buldu, başparmağı klitorisinin üzerinde daireler çizerken, parmakları onu derinlemesine okşadı. Diliyle b         bir meme ucunu yokladı, dudaklarıyla çekiştirdi. "Bu iyi hissettiriyor mu mele  im?"

Uzun, nefessiz bir inilti.

Tanrım, çok duyarlıydı. Onun i  ine girmeyi ne kadar çok istese de, onu izlemeye doyamıyordu. dokunuşunun ona ne yaptığını izledi. Bir meme ucunu emdi ve vajinasının kasıldığını hissetti, boğazını öptü ve göğsünde tüylerin diken diken olduğunu gördü, parmaklarını daha derine soktu ve karnının sarsılmasını izledi. Ve onun kokusu .

. .

Tanrım!

Çok yakındı, çok yakındı. Gözleri kapalıydı, ba  ı ileri geri sallanıyordu, koyu renk saçları yastığının üzerinde kalın yumaklar halinde uzanıyordu. Nefesi kesik kesik geliyordu, her nefes verişinde düzensiz bir inilti, seksin acısı ve coşkusu içinde kaybolmuş bir kadının sesi. Tırnakları daha derine battı, tüm

vücudu gerildi, i   kasları daha da sıkılaştı.

Sonra nefesi kesildi ve boşaldı, mutluluk yüzünden okunuyordu, sırtı kamburla  mı  tı, vajinası sıkıca kasılmıştı.

parmakları. Ağzıyla onun çığlığını yakaladı, onunla birlikte orgazmı yaşıadı ve orgazm bitene kadar ritmini sabit tuttu. İçindeki titreme azaldı. Ve sonra kendini daha fazla tutamadı.

Kot pantolonunun fermuarını açmak için aşığı uzandı ama kadının elleri çoktan oradaydı, sabırsızca fermuarını ekiştiriyordu. Aletini serbest bıraktı, kendini onun yarığına doğru yönlendirdi. Sonra tek ve yavaş bir hamleyle iine kaydı, kadının iniltisi onunkine karıştı.

Sıkı. Sıcak. Kaygan.

Kendini çok iyi hissediyordu.

Bir an için kendini onun içinde tuttu, onun kendisini hissetmeye alışmasına izin verdi. Sonra bakışları onunkilerle kilitlendi ve hareket etmeye başladı, kendini tekrar tekrar iine itti, sıcak, kaygan sürtünme onu zaten kırılma noktasına doğru sürüklüyordu. Rahatlamak için kendini zorladı, pozisyonunu değiştirdi, böylece onun üzerinde yükseliyordu, horozu her derin itme ile klitorisinin üzerinde sürtünüyordu.

Kızın tepkisi anlık oldu. Gözleri kocaman açıldı ve onun altında kavis çizdi. "Ooh! Ben asla ... Ben hiç . . . Yine mi?"

Ve feromon sisinin içinden, kadının daha önce hiç arka arkaya iki kez boşalmadığını fark etti. "Alabildiğin kadar, melek."

Ve bunda ciddiymi. Boşuna SEAL olmamıştı. Zor durumlarda vücudunu kontrol etmeyi öğrenmişti, böylece onu bir silah olarak kullanabilecekti. Şimdi de onu Natalie'yi memnun etmek için.

Kadının verdiği tepkinin rehberliğinde aıyı keskinleştirdi, daha hızlı, daha sert soktu, kendi doruk noktasını uzak tutmak için savaştı. Sonra kendini bir kolunun üzerinde destekledi ve Boşta kalan eliyle de o son derece hassas meme uçlarıyla oynadı.

İnledi, her nefes verişi bir inilti, tırnakları sanki onu daha derine çekmek istercesine kalçalarına pençe gibi saplanıyordu. İkinci bir orgazmın etkisiyle başı geriye gitti.

Vücudu onun altında titriyor, onun etrafında kenetleniyordu.

Şimdi yanıyordu, Natalie için yanıyordu. Kalçaları bir piston gibi Natalie'nin içine giriyordu. Kaygan vajinası onu bir yumruk gibi kavriyordu. Onu istiyordu, ona ihtiyacı vardı. Ağız tenindeydi. Onunla buluşmak için kalçaları yükseliyordu. "Sen çok çok güzel!"

Kontrolünün son zerresiyle, tüm vücudu protesto çığlıkları atarak ondan çekildi. Islak siki, spazmlar halinde patlamadan önce sadece bir saniyeliğine onun üzerinde durdu,

Karnına beyaz kurdeleler halinde dölleri fışkırıyor, hayal kırıklığına uğramış bir doruk noktası içinden geçiyordu.

Yanında prezervatif bulundurmazsan böyle olur McBride.

Bu düşünceyle birlikte, terli ve bitkin bir halde onun üzerine çöktü.

NATALIE, Zach'in göbeğindeki meniye sıcak, ıslak bir bezle silmesini, dudaklarının temiz, ıslak teninde küçük öpücükler bırakmasını izledi. Parmaklarının Zach'in saçlarında ve kirli sakallı çenesinde gezinmesine izin verdi, giderek artan suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışarak, bu duyguya tutunmak için çaresizce çırpındı - harika seksin durgun ertesi ışıltısı.

Ama suçluluk duygusu oradaydı, içini kemiriyor, gitmeyi reddediyordu.

Zach'le seks yaptığı için kendini kötü hissetmiyordu. Ve bundan zevk aldığı için kesinlikle suçlu hissetmiyordu. Ve o vardı

her inanılmaz dakikasından keyif aldım.

Ama fark ettiği ve içini kemirmeye başlayan şey, Zach'le seviştikleri süre boyunca bir kez bile Beau'yu düşünmemiş olmasıydı.

ZACH NATALIE'ye sarıldı, onun uykusunu izledi, kendi göz kapakları ağırlaşmıştı, göğsünde sıcak bir duygu düğümü vardı. Biliyordu ki kendi kışını tekmelemeliydi, ama yapmayacaktı. Kendi kurallarını çiğnemişti ve bu umurunda bile değildi. Bu gece yaptıklarını geri almanın bir yolu yoktu ve alabilse bile geri almayacaktı.

Onun önünde yıkılmış, içindeki zayıflığın ortaya çıkmasına izin vermişti. Ama kadın ona sırtını dönmemişti. Onu yargılamamıştı. Bunun yerine onu kabul etmiş, teselli etmiş, kendini ona vermişti.

Natalie gibi bir kadını hiç tanımamıştı.

Ama onu incitmek istemiyordu. Onun anlayabilmesi için dürüst olmak zorundaydı. Sadece seks yapmış olmaları bir gelecekleri olduğu anlamına gelmiyordu. Hayatının bir erkeğin bir kadınla paylaşacağı türden bir hayat olmadığını söylerken şaka yapmıyordu. Nadiren evde olurdu. Zamanının çoğunu görevde geçiriyordu. Ve çok dikkatli olmazsa, kendini bir ceset torbasının içinde bulurdu. Hiçbir kadına bunu yaşatmak istemiyordu.

Ama bu sadece tehlikeli ve zorlu bir iş değildi.

Kendisiydi.

Donanmadan terhis edildikten sonra dokuz ay boyunca günlük sivil hayata geri dönmeye çalışmıştı ama işe yaramamıştı. Kabusları o kadar artmıştı ki Sonunda uyumaktan korkacak kadar kötüleşti. Kendini bayıltmak, şeytanlarını viskiyle boğmak umuduyla içmeye başlamıştı. Ama bu işe yaramamıştı. Kazançlı bir işe gelince, düzgün bir iş bulmak şöyle dursun, bulamamıştı bile. Bir adam savaşta çarpışmaktan bütün gün lanet olası bir masada oturmaya nasıl geçebilirdi ki?

Çok geçmeden ABD Polis Teşkilatı için bir işe alım ilanı görmüştü. Ve bunun

Cevap savaşa geri dönmektir. Kabul etmek gerekir ki, Marshal Service'in verdiği savaş, donanmadayken verdiği savaştan çok farklıydı. Ama temel prensip aynıydı.

-Kötü adamları bul ve onlarla ilgilen. Zach bu görevi benimsemiş ve asla arkasına bakmamıştı.

Ama işin özü, artık sivil bir hayatı nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Banliyöde bir evi, karısı, iki çocuğu olan bir aile babası asla olamazdı. köpek. Nasıl devam edeceğini bilmesinin tek yolu savaşmaya devam etmektir.

Natalie, berbat durumda ya da ateş hattında olmayan bir adamla dolu ve mutlu bir hayatı hak ediyordu ve o da bunu görmeyi amaçlıyordu. bir şansı vardı. Kanının son damlasına mal olsa bile onu sağ salim evine götürecekti. Ama sonra kendi yollarına gideceklerdi. Bu onun için gerçekten berbattı, Çünkü eğer ona kendisini hissettiren bir kadınla tanıştıysa...

Hayır, oraya gitmesine izin veremezdi.

Glock'un komodinin üzerinde olduğundan emin olmak için bir göz attı, sonra gözlerini kapadı, ona daha sıkı sarıldı ve uykunun onu almasına izin verdi. Bu sefer rüya görmedi.

BÖLÜM 14

NATALIE bir erkeğin kucağında uyanmanın verdiği basit zevki bir daha asla hafife almayacaktı. Vücudu süzülürken gözlerini açtığında başını Zach'in göğsünde, bacakları birbirine dolanmış, güçlü kollarından biri koruyucu bir şekilde ona sarılmış halde buldu. Adam hâlâ uyuyordu, derin ve düzgün nefes alıyordu. Gözlerini kapadı ve uyuklamaya başladı,

Onun yanında ten tene yatma hissinin tadını çıkarıyor, düşünmesine izin vermiyordu.

Kadın tekrar uyandığında, adam hala uyuyordu, bir kolu diğeri başının üzerine gerilmişti. Her nasılsa ikisi de çarşafı tekmeleyip atmışlardı.

dizlerine dolanmış, ikisini de açıkta bırakmıştı. Dün gece sevişmiş olmalarına rağmen, onun bu tarafını bir an bile görememişti. Ama şimdi perdelerin arasından süzülen gün ışığında tek yapabildiği bakmaktı.

Oh ... yıldızlarım!

Adamın iyi donanımlı olduğunu söylemek hafif kalırdı. Yumuşak ama küçük olmayan penisi sağ uyluğunun üst kısmında uzanıyordu, penis başı ona doğru bakıyordu, shaftın derisinin hemen altında damarlar görünüyordu. Koyu renk kılların arasında kök salmıştı, testisleri uyluklarına doğru gevşemişti, sol

Biri sağdan daha aşağıda. Onun görüntüsünü ilkel, erotik ve güzel buluyordu.

Bakışlarının yukarıya, adamın karın kaslarına ve yukarıya doğru hareket etmesine izin verdi.

iyi tanımlanmış göğüs kasları ve koyu, düz meme uçlarıyla göğsüne.

Onu uyandırmak istemese de dokunmaktan kendini alamadı, parmakları göğsündeki koyu renkli buklelerin arasında gezinirken düşünceleri dün geceye döndü.

Onunla seks yapmaktan pişmanlık duymuyordu. Bir erkeğin dokunuşu olmadan o kadar uzun zaman

geçirmişti ki. Ve Zach'in dokunuşu sihirliydi, ona bir parçasını geri veriyordu.

Kayıp. Evet, Beau ile seks harikaydı. Ama Zach'le seks de harikaydı ve çok yoğundu.

Tıpkı adam gibi.

Dün geceyle ilgili her şey mükemmeldi. Sanki hayatı buna bağılmış gibi onu öpmesi. Onunla zaman geçirmesi, acele etmemesi. Kendini tutarak onu ikinci şaşırtıcı doruğa ulaştırması. Boşalırken onun bakışlarını karşılama şekli. Gözlerinde yalvaran bir bakış, yüzünde acıya benzer bir ifade, vücudundaki her kas geriliyor.

Çok güzelsin!

Kadın doğum kontrolünü tamamen unutmuş olsa da, adam unutmamıştı. Tam zamanında çekilmiş, kendi zevkinin bir kısmını onun için feda etmişti. Karanlık tarafta yaşayan bir adamdan böyle bir düşünceli davranış beklemezdi.

Yaşadığı hayatın izleri hâlâ vücudundaydı -çürükler, sıyrıklar, solmuş yanık izleri. İşkence görmüş çığlıklarının sesi zihninde yankılanıyordu ve kendini bir şekilde bu acıyı silmeyi, ona zevk vermeyi isterken buldu.

Parmaklarını onun üzerinde gezdirdi, göbeğinden kasıklarına kadar uzanan karşı konulmaz bir kıl çizgisini takip etti. Sonra, onu eline aldı ve yumuşak uzunluğunu okşamaya başladı, elini nazikçe tabana doğru hareket ettirdi, sonra tekrar ucuna geri döndü.

Uykusunda inledi, penisi dolmaya başladığında kalçaları oynadı, elinde kalınlaştı ve sertleşti. Şimdi onu daha sert okşuyordu, onu hissetmekten heyecan duyuyordu, ucunda küçük bir nem damlası vardı. Sonra adamın nefesi kesildi, karın kasları sarsıldı ve kadın başını kaldırıp adamın kendisine baktığını gördü, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Yakışıklı yüzü, gri gözleri uyarılmışlıktan dumanlıydı.

"Tanrım!" Aşağı uzandı, elini onun elinin üzerine kapatıp ona rehberlik ediyor, baskıyı artırıyor, kalçaları sallanıyor, böylece yumruğunun içine yumuşak bir şekilde itiliyordu.

Adamın göğsünü öptü, dilini sıkı, yassı bir meme ucunda gezdirdi, sonra kalbi hızla çarparak onu ısırdı. Bu doğru hissettirdi

ona zevk veriyordu. Çektiği onca acıdan sonra . . .

Kalçaları çılgınca sallanana, parmakları saçlarında kenetlenene, vücudu gerginleşene, kasları gerilene kadar ritmi hızlandı. Kadın baskıyı hafifçe artırdı ve adamın sertleştiğini hissetti. Sonra eğildi ve titredi, derin bir inilti Avucuna boşalırken boğazından koptu.

Bu sefer sıcak bezi almaya giden o oldu, yatağa geri tırmanırken bakışları onu takip etti ve Onu dikkatlice silerek temizledi, bezin sürtünmesi ve ısısı karnındaki kasların sarsılmasına neden oldu. Sonra kadın Ona doğru sokuldu, kolu ona dolandı ve onu yakınında tuttu.

Boğazının derinliklerinden memnun bir ses çıkardı, parmak uçları sırtının derisinde tembel çizgiler çiziyordu. "Bu bir erkeği uyandırmak için harika bir yol, meleğim. Siz Cajun kızlarının iyi küçük Katolikler olduğunuzu sanırdım."

Güldü, sonra ona en masum gülümsemesini verdi. "Evet, öyleyiz. Ama unutuyorsunuz, biz Fransızız."

"Ah. Bu durumda ..." Dilinin ucunu ısırды, sonra tekrar ağzına götürdü, yavaşça onu sırt üstü yatırdı, yüzünde bir sırıtış, gözlerinde yaramazlık dolu, daha önce hiç görmediği bir şakacılık vardı.

Karnında sert bir çarpıntı hissetti, onun ne yapmak istediğini bildiğinden oldukça emindi.

Onun üzerine yuvarlandı, sonra yavaşça vücudundan aşağı kaydı. "Tatmak istiyorum-"

Güm güm güm!

Biri kapıya vurdu.

Bir anda Zach elinde silahıyla yataktan fırladı. Fısıltıyla ona doğru tısladı. "Banyoya git!"

Thumpthumpthump!

Kalbi küt küt atan Natalie yataktan fırladı, banyoya koştu ve küvete girerek duş perdesini yerine çekti, birden kendini çok çıplak hissetti. O Zeta piçleriyle tekrar uğraşmak zorunda kalırsa, bunu kıyafetleri üzerindeyken yapmayı tercih ederdi.

Thumpthumpthump!

"¡Servicio de mucama!" Bir kadın sesi. Hizmetçi mi?

"Por favor no me molestes. Temizlik servisine ihtiyacım yok. Quiero dormir tranquilo."

Natalie bunun çoğunu anlamıştı. Zach sadece kadından kendisini rahatsız etmemesini istemiş ve huzur içinde uyumak istediğini söylemişti. Geri kalanını anlamamıştı.

"Sí, señor. Gracias."

"Dışarı çıkabilirsin. Sadece hizmetçi."

Natalie rahat bir nefes aldı ve duştan çıktı. Ama bu kesinti dün gecedan beri onları çevreleyen kırılğan balonu parçalamıştı. Gerçeklik araya girmişti.

Zach saate baktı, şakacılığı gitmişti. "Şimdiden öğlen mi oldu? Kahretsin."

"Uyumaya ihtiyacın vardı." Natalie yatağa oturdu ve çarşafı üzerine örttü.

"Önümüzde büyük bir gün var." Banyoya doğru yürüdü, bir elinde küçük bir tabanca, diğerinde AK-47, açıkça yine askeri moddaydı. "Hızlı bir duş alacağım, Bize biraz kahvaltı getir, sonra da konuşmamız gerek. Eğer biri kapıyı çalarsa, doğruca banyoya gel. Hiçbir şekilde karşılık vermeyin."

Şaşkınlıkla izledi. "Silahlarınızla birlikte duş mu alacaksınız?"

"Aslında onları duşa götürmeyeceğim. Sadece yakınımnda olmalarını istiyorum." Sonra döndü, yüzünde bir sırıtış vardı, şakacılığın bir kısmı geri döndü. "Biliyor musun, benimle takılacaksan doğru terminolojiyi öğrenmen gerek."

AK-47'yi havaya kaldırdı, kolundaki kaslar ağırlığa karşı gerilmişti. "Bu bir saldırı tüfeği."

Sonra tabancayı havaya kaldırdı. "Bu yarı otomatik bir tabanca."

Sonra kalçasını hafifçe itti ve penisine baktı. "Bu benim silahım. Senin de keşfettiğin gibi, pompalı tüfek gibi pompalı ama mermi atmıyor."

Sonra kapıyı arkasından kapattı ve Natalie'yi yastığına kıkırdamaya bıraktı.

ZACH sabunu cildinde gezdirerek köpürttü, vücudu hâlâ o beklenmedik orgazmın etkisindeydi. Üç gün önce hayatının en büyük acısını çektiğini ve ölmek üzere olduğunu düşünmek garipti. Bugün ise cennette uyanmıştı.

Rüyasında Natalie'yle seviştiğini, aletinin onun içine gömüldüğünü görüyordu. O kadar gerçek hissetmişti ki. Hissettiklerinin gerçek olduğunu anlamak için gözlerini açtığında kalbi neredeyse duracaktı, Natalie'nin elinin sikinin üzerinde olduğunu görmek onu şok ederek uyandırmıştı. Onun bu kadar cesur bir şey yapacağını tahmin edemezdi ama o sürprizlerle doluydu.

Fransızca, ha?

Fransa'da kıyı iznindeyken diliyle ne yapmayı öğrendiğini ona gösterme fırsatı bulamamış olması çok kötüydü.

Şu anda düşünmen gereken şey bu değil, dostum.

Hayır, değildi. Onlara kahvaltı hazırlaması ve sonra da erzak almak için alışverişe çıkması gerekiyordu. Natalie'yi otelde yalnız bırakmak ya da onu saatlerce bagaja kilitlemek. Her iki seçenek de hoşuna gitmiyordu, bu yüzden başka bir seçenek bulması gerekiyordu.

Ayrıca seks yapmış olmalarının bir ilişki yaşadıkları anlamına gelmediğini açıklamanın bir yolunu bulması gerekiyordu. O

Bunu doğru yapmak, onu incitmeden söylemenin bir yolunu bulmak istiyordu. Hiç şüphesiz o şimdiye kadar tanıştığı en muhteşem kadındı; zeki, güçlü, tatlı, seksi.

Saçlarını yıkarken ve durulanırken bu sorunu düşündü, ne söyleyeceğini, nasıl

söyleyecekti. Ve suyu kapattığında, daha önce hiç olmadığı bir şekilde yüzüne çarptı ve bu hiç hoşuna gitmedi.

En fazla dört gün içinde Natalie onun hayatından çıkmış olacaktı.

ZACH üçüncü kahvaltı burritosunu bitirdi ve bir muz yemeye başladı. "Arka koltukları açık bırakırsam bagaj karanlık olmaz ve dışarıyı görebilirsin. Malzemeleri arka koltuğa yığacağım, böylece kalabalık olacak. Ve sıcak olacak. Arabada camlar kapalı olacak. Sence bununla başa çıkabilir misin?"

"Bu odada yalnız kalmaktan iyidir." Dudaklarını kâğıt peçeteyle sildi, henüz ilk kahvaltı burritosunu bitirmemişti. "Kendimi kolay hedef gibi hissederdim."

"Ben bunu sormadım." Öne doğru eğildi, bakışları onunkilere kilitlendi. "Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Başka tarafa baktı, dudağını dişledi, açıkça düşünüyordu ve açıkça endişeliydi. Sonra başını salladı. "Evet, yapabilirim. Zaman zaman beni kontrol edebilir misin?"

"Elimden geldiğince sık yapacağım, ancak yine de pek çok şey satın almam ve kasada sırada beklemem gerekiyor. Bunun ne kadar süreceği konusunda hiçbir kontrolüm yok."

"Anlıyorum."

"Konuşmamız gereken başka bir şey var." Zach Muz kabuğunu çöpe attı, kelimelerini doğru sıraya dizmek için bir an bekledi. Uzandı, parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Dün gece inanılmazdı. Planlamamıştık ama oldu işte. Pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum ve umarım sen de duymazsın."

Başka tarafa baktı, yüzünün üzerinden hızla bir gölge geçti. Sonra berrak mavi gözleriyle onun bakışlarını karşıladı.

"Pişman değilim. Mükemmeldi."

Mükemmel.

Kesinlikle öyleydi.

Belki de bu yüzden bir sonraki söyleyeceği şey gelmedi. kolayca. "Amerika'ya döndüğümüzde, sen ve ben

ayrı yollardan. Bu işler böyledir. Benim hayatım, bir erkeğin bir kadınla paylaşacağı türden bir hayat değil. Seni yanlış yönlendirmek ve incitmek istemem, bu yüzden-"

"Sakin ol. Sadece seksti." Natalie ayağa kalktı, ona sırtını döndü ve elindeki kâğıt tabağı ve dürüm paketini çöpe taşıdı. "Senin gibi yaşayan bir adamla ciddi bir ilişkim olamaz."

"Doğru." Zach'in demek istediği tam olarak buydu. Güzel. Anlamıştı.

Peki neden birden kendini bok gibi hissetti?

Akşam yemeğinden sonra ALTAR'dan ayrıldılar ve Zach, Natalie'ye Glock için bazı temel ateşli silah eğitimleri verdikten sonra

ve AK. Saçları son bir duştan sonra hâlâ nemliydi, yolcu koltuğunda oturuyordu, kahverengi kamuflaj kıyafetleri, bronz bir

Tişört ve kahverengi kamuflaj ceket. Kucağında tam dolu bir yarı otomatik Glock 17, kalçasına yaslanmış bir AK-47 oturuyor, bakışları her plakaya yönelmiş bir şekilde Zach arabayı kuzeye, El Sasabe dediği yere doğru bozuk toprak yolda sürerken Z'den korkuyordu.

"Nefes almayı unutma." Tam bir asker görünümündeydi, o da kamuflaj kıyafetleri giymişti, gözleri yeni güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti, iki yarı otomatik silahı ceketinin altında bir omuz kılıfında saklıydı. "Dediğimi yaparsan Bu."

Derin bir nefes aldı, midesinde kelebekler uçuşuyordu.

Önümüzdeki dört günü bu yerde yürüyerek geçireceklerini düşünmek yeterince kötüydü.

misafirperver olmayan bir manzara. Ama Zetaların bu yolda olduğunu ve onları aradığını bilmek işleri daha da kötüleştiriyordu.

Zach, Altar'ın büyük marketi Pesquiera Hermanos'un dışında birkaç federalin bu konu hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuştu. Gringo turist rolünü oynamış ve onlarla bu konuda sohbet etmişti. Ona Zetalar'ın Altar'a ABD giriş limanına giden her yolda barikatlar

Tijuana'dan Loreda'ya kadar silah zoruyla arabaları arıyorlardı. Buna El Sasabe de dahildi. Kimse Zetas'ın bunu neden yaptığını bilmiyordu ama sokaktaki söylentilere göre bir kokain sevkiyatı çalınmıştı ve Cárdenas ve bunu onlara ödetmek.

İyi haber, Zetalar'ın Natalie'yle nerede olduklarını bilmemeleriydi. Zach'in onlardan kaçmak için yaptığı plan işe yaramıştı -şimdilik.

Araba engebeli toprak yolda sekerek ilerliyor, tümsekler dişlerinin takırdamasına neden oluyordu. "Toplam ne kadar yürüyeceğiz?"

"Yaklaşık kırk mil olacağını tahmin ediyorum."

"O kadar da kötü değil." Birkaç 10K yarışında koşmuştu. Bu altı mil demekti.

Gözlerini güneş gözlüklerinin arkasına gizleyerek ona baktı. "Sen öyle diyorsan."

Yolun bozuk durumuna rağmen trafik yoğunlu ve toz bulutları kaldırarak görmeyi zorlaştırıyordu. "Çok fazla kamyonet ve kamyon var. Sanki iş çıkışı saati gibi."

"Çoğunlukla uyuşturucu kaçakçıları. Bazı insan kaçakçıları. Gün batımından önce El Sasabe'ye ulaşmaya çalışıyorlar. bu gece."

Etrafının onlarla çevrili olması Natalie'nin sinirlerini bozuyordu. "Umarım bir gün bana bunu nasıl bildiğini söylersin."

Hiçbir şey söylemedi.

Planı, El Sasabe'nin eteklerinde otoyoldan ayrılıp arabanın onları götürebileceği kadar uzağa gitmekti. Kasabanın etrafında dokunaçlar gibi yayılan ve çöl boyunca sınıra doğru uzanan toprak yollar. Araba bozulduğunda -ki Zach bunun çok geçmeden olacağına dair onu temin etmişti- arka koltukta duran devasa sırt çantalarını takıp yaya olarak yola koyulacaklardı.

Çantasının kayışlarını ayarlamak ve ağırlığı dengelemek için sonsuza kadar uğraşmış gibi görünüyordu. "Bana sonra teşekkür edeceksin," diye söz vermişti.

Onun çantası yaklaşık otuz kilo ağırlığındaydı, onunki ise bunun en az iki katı.

Bir de silahlar vardı.

Kadın hem AK-47'yi hem de Glock'u iki yedek şarjör ve ekstra mühimmatla birlikte taşıırken, adam omuz kılıflarında iki yarı otomatik silahın yanı sıra iki AK, ekstra şarjörler ve mühimmatlarının çoğunu taşıyordu.

Önlerindeki minibüsün fren lambaları yandı. Trafik yavaşlıyordu.

ZACH bundan hoşlanmadı.

Eğer bu yavaşlama Zetas'ın kurduğu barikattan kaynaklanıyorsa, o zaman piçler konumlarını iyi seçmişlerdi. Bir Humvee'yi yutacak kadar büyük bir çukur, hemen ileride yola dik olarak uzanıyordu ve araçların yoldan çıkıp etrafından dolaşarak barikattan kaçmasını imkânsız hale getiriyordu.

Seçenekler aradı.

Barikatı aşmak için savaşmayı denemek istemiyordu çünkü orada kaç Zeta olduğunu ya da ne tür silahları olduğunu bilmiyordu. Natalie'nin hayatına son vermek için tek bir kurşun yeterdi. Hayır, Zach bunu riske atmazdı.

Altar'a dönüp Zetalar gidene kadar saklanabilirlerdi. Ama Zetaların gideceğinin garantisi yoktu.

-Ya da otellere baskın yapmayacaklarını. Ayrıca, o ve Natalie ne kadar uzun süre kayıp olurlarsa, Meksika'daki diğer Amerikalılar için risk o kadar artacaktı.

Tek seçenek yol boyunca geri dönmek ve bir kros yapmak ve gerekirse yürüyerek kuzeye gitmek için iyi bir yer.

Önlerindeki minibüs durdu.

"Belki de sadece bir kazadır." Hope, Natalie'nin sesindeki korkuyu gizlemeyi başaramadı.

"Bundan şüpheliyim." Başını camdan dışarı eğdi ve minibüsün etrafında karşıdan gelen trafik olup olmadığına baktı. "Bu partiden ayrılma vakti geldi."

Tam U dönüşü yapıp geldikleri yoldan geri dönecekti ki üç siyah minibüs gözüne ilişti güney şeridinde kuzeye doğru savruluyordu. Minibüsler hızla yanından geçerken frene bastı ve el bombası fırlatıcısı olan ve plakasında Z harfi bulunmayan bir adamı bir anlığına görebildi.

Barikat kan gölüne dönmek üzereydi. "Yere yatın!"

Karşıdan gelen araçları tekrar kontrol etti, ardından hızlı ve kirli bir U dönüşü yaptı, tam o sırada arkalarından kalaşnikof sesleri patladı. "Dayanın!"

Ve sonra BAM! Bir el bombası patladı.

Arkalarındaki toz bulutunun arabanın markasını ve plakasını gizleyeceğini bilerek gaza bastı. Zaten kimse onlara dikkat etmiyordu. Araba çukurların, çakıl taşlarının ve kayaların üzerinden sekerek

Zach, çatışmayla aralarına bir mil mesafe koymaya çalışırken alt takımında bir şey yoktu. Sonra aradığı şeyi gördü.

-Otoyoldan çıkıp kuzeye, çöle doğru giden lastik izleri.

Tekrar frene bastı, sonra direksiyonu kırdı ve yoldan çıktı, araba gevşek çakıllarda savruldu. Yanında, Natalie hâlâ eğilmiş durumdaydı. "Sorun yok. Artık oturabilirsin."

Ayağa kalktı, mavi gözlerini kocaman açarak etrafına bakındı. "Az önce ne oldu?"

"Sanırım Sinaloa'lılar trafiği engelledikleri için Zetas'a kızdılar ve barikatı yıkmaya karar verdiler zorla." Arabayı durdurdu, tozun yatışmasını bekledi ve sonra işaret etti. "Bak."

Uzakta, havaya siyah dumanlar yükseliyor, otomatik silahların sesi havai fişek gibi duyuluyordu. Ancak bu mesafede bile serseri kurşunlar tehlikeliydi.

Natalie'nin elini tuttu ve onu rahatlatmak umuduyla sıktı. "Hazır mısın? Bu yolculuk biraz sert geçecek."

Başını salladı, gözlerindeki korku yerini kararlılığa bıraktı. Arabayı ileri itti ve yola koyuldular.

BÖLÜM 15

NATALIE bir minibüsün yanmış kalıntılarına bakarken yavaşça yanından geçtiler. Yanından geçtikleri ilk terk edilmiş araç değildi ama savaş bölgesinden gelmiş gibi görünen ilk araçtı. "Ne olmuş bunlara?"

"Görünüşe göre ateş altında kalmışlar ve yakıt deposu patlamış."

"Uyuşturucu kaçakçıları arasında bir kavga mı?"
Kapılardaki düzinelerce kurşun deliğini fark etti, tüyleri diken diken oldu.

"Olabilir. Ya da bajadores de olabilirdi."

Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştı. "Bajadores?"

"Sınırın her iki tarafında saklanan hırsızlar ve Yoldan geçen herkesten uyuşturucu, para ve hatta bazen insan yükü çalıyorlar."

"Harika. Demek çöl korsanları için de endişelenmemiz gerekiyor." Etraflarına baktı, pusu kurmak için fırsatlarla dolu bir manzara gördü.

"Onlar için endişelenmeme izin veriyorsun. Sen kendin için endişelen." "Kendim için endişeleniyorum."

"Demek istediğim bu değil." Adam kıkırdadı, sesi sıcak ve erkeksi, yakışıklı yüzündeki gülümseme kadının nabzını hızlandırdı.

Kes şunu, sen!

Bu adama kendini bu kadar kaptırmaktan vazgeçmesi gerekiyordu. Şu anda onunla birlikte olabilirdi ama aslında onun hayatının bir parçası değildi. Kendisi de bir erkeğin bir kadınla paylaşacağı türden bir hayatı olmadığını söylemişti. Onun gibi uçlarda yaşayan bir adamla kesinlikle birlikte olmak istemiyordu. O ve Zach çok farklı yönlerde gidiyorlardı. Tanışmaları bir kazadan başka bir şey değildi - çok şanslı bir kaza.

Natalie bunu biliyordu ama yine de ...

Amerika'ya döndüğümüzde, sen ve ben yollarımızı ayıracağız.

Onun sözleri moralini alt üst etmişti. Umursamıyormuş gibi davranarak duygularını örtbas etmeye çalışmıştı. Ama nasıl Zach ile birlikte yaşadıkları şey, onu bu kadar derinden etkilemişken, sıradan bir seksten ibaret olabilir miydi?

Belki de bunu olduğundan daha fazla büyütüyorsunuz.

Belki de bir erkeğin dokunuşuna o kadar aç kalmıştı ki, iyi bir seksten başka bir şey olmayan bu şeye aşırı tepki veriyordu. Nereden bilebilirdi ki? Daha önce hiç sıradan seks yapmamıştı. Beau'dan başka kimseyle birlikte olmamıştı. O çizgiyi geçmeden önce birbirlerine derinden aşık ve bağlıydılar.

Ve sonra suçluluk duygusunun ağırlığıyla morali daha da bozuldu. Bir kez olsun Beau'yu düşünmeden nasıl seks yapabilmıştı?

Bunu daha fazla düşünmek istemiyordu, ne burada ne de şimdi.

Zach'in bakışlarıyla karşılaştı, karmakarışık duyguları sözlerinin niyet ettiğinden daha keskin olmasına neden oldu. "Ben senin ne Yani."

Susuz kaldığında, başı döndüğünde, kafası karıştığında hemen ona söylemesi gerekiyordu. Ayakları ağrıdığında, bu bir su toplamasının başlangıcından başka bir şey olmasa bile ona söylemesi gerekiyordu. Baş ağrıdığında ya da devam edemeyecek kadar bitkin hissettiğinde bile ona söylemesi gerekiyordu.

"Sizi yavaşlatan her şey burada ölümcül olabilir," diye açıklamıştı.

Şu anda çok iyi zaman geçirdiklerinden değil.

Neredeyse bir saattir bu toprak izleri takip ediyorlardı. Yoldan ayrılmalarının üzerinden yirmi dakika geçmeden sol ön lastikleri patlamış, üç inç uzunluğundaki dikenler tarafından parçalanmıştı.

Zach hemen değiştirdi. On dakika sonra sağ arka lastik patlamıştı. Şimdi iki lastik, bir donut ve bir jantla topallayarak yollarına devam ediyorlardı.

Ama Natalie geride bıraktıkları her kilometre için minnettardı. Arazi hiç de hayal ettiği gibi değildi. Zeta yerleşkesini çevreleyen çöl gibi düz olacağını düşünmüştü. Düz arazide kırk mil boyunca kaktüslerin arasında parmak uçlarında ilerlemek o kadar da büyük bir mesele gibi görünmemişti.

Ama buradaki manzara hiç de düz değildi. Baktığı her yerde dik tepeler, kayalık sırtlar, derin çukurlar ve kumlu çukurlar vardı ve bunların hepsi saguaro ve diğer garip çöl bitkileriyle kaplıydı, çoğu karanlık bir Dr. Seuss fantezisinden fırlamış gibi görünüyordu.

Zach'in kırk mil yol almanın neden dört gün süreceğine inandığını anlıyordu.

"Kahretsin." Zach dikiz aynasına baktı.

Natalie'nin nabızı hızlandı. Arkalarından motor sesleri geliyordu.

"Bizi takip ettiklerini sanmıyorum, yoksa onları daha önce fark ettim. Her kimlerse, onlarla karşılaşmak istemeyiz."

Raylardan ayrıldı, arabayı kumlu bir setten aşağıya, mesquite ağaçlarının arasına doğru sürdü ve motoru durdurdu. Bir süre beklediler, motorların gürültüsü yaklaşıyordu. Sonra üç hırpalanmış kamyonetten oluşan bir konvoy toz bulutu içinde gürleyerek yanlarından geçti.

Araba sınırın birkaç kilometre güneyinde durdu.

"Yani buradan yürüyeceğiz." Natalie bu ihtimal karşısında pek heyecanlı görünmüyordu.

"Hayır." Zach emniyet kemerini çözdü. "Eşyalarımızı alacağız, yakınlarda bir savunma pozisyonu alacağız, yatacağız ve karanlığı bekleyeceğiz. Sonra yürürüz."

"Neden burada beklemiyorsun?"

"Göreceksin." Zach çantasının içine girdi, sonra da Natalie'ninkiyle. "Kalça bandının doğru yerde durduğundan emin olun. Omuzlarınızdaki yükün bir kısmını alacaktır. Bu nasıl bir his?"

Küçük ellerini kalın deri eldivenlerin içine sokarak ona baktı, saçları güneş ışığıyla kumrala dönmüştü. "Bence bu iyi."

Ona bir göz attı. Şimdiye kadar kamuflaj içinde gördüğü en seksi şeydi. Bundan kesinlikle emindi.

Aklını çukurdan çıkar, dostum.

"Bu hidrasyon çantanızın tüpü. İhtiyacınız olduğunda ulaşabilmeniz için tam buraya tutturun. Bize sadece geceyi geçirmemize yetecek kadar su verdim, bu yüzden ihtiyacınız olduğunda için ama aşırıya kaçmayın. Sürekli yudumlayın, uzun uzun yudumlamayın."

"Anladım."

AK'ye kolayca erişilebildiğinden emin olmak için bir kez daha kontrol etti, kızılötesi dürbününü aldı, sonra çevreye bir göz atarak arazinin yapısını anladı. Orada, kuzeybatıya doğru çeyrek mil ötede. O kayalık tepeye yerleşip aşağıda kaçakçıları izleyecek ve güneşin batmasını bekleyeceklerdi. "Gidelim ve bastığın yere dikkat et."

Zach bırakın bir kadını, bir siville bile ilk kez böyle bir şey yapıyordu. Biliyordu ki eğer

Normal hızında hareket ederse onu yoracak ve toz içinde bırakacaktı. Onun idare edebileceği bir tempo tutturmaya çalıştı ve kızın bu tempoya kolayca uyduğunu görmekten memnun oldu.

Ancak tepeye ulaşmak, doğrudan tepeye doğru yürümek kadar basit bir mesele değildi. Saguaro ve dikenli okotilloların yoğun ağaçları, kayalar ve gizli sularla birleşerek işleri zorlaştırıyor, onları yılan gibi kıvrılmaya zorluyor.

"Ocotillos'a dikkat edin." Yeterince yüksek sesle konuşarak

Natalie'nin onu duyabilmesi için eldivenli eliyle bir dalı tutarak parlak yeşil yaprakların arasına gizlenmiş dikenleri gösterdi ve bakışlarını diğer insanlardan herhangi bir iz olup olmadığına dair çevrelerini taramak için kaydırdı. "Dikenler hem giysileri hem de deriyi parçalayabilir."

Tekrar ilerlediler, yaklaştıklarında bir çöl kuyruksallayanı ot yığınının arasından fırladı ve yaratık bir anda gözden kayboldu.

"Gece vardiyası başlamak üzere."

"Gece vardiyası mı?"

Soracağını biliyordu. "Gece faunası. Gündüzleri kertenkeleleri, pronghornları, geyikleri, yırtıcı kuşları, tavşanları ve belki bir cirit sürüsünü görürsünüz. Ve sonra alacakaranlıkta avcılar ortaya çıkar-tarantulalar, akrepler, çingiraklı yılanlar, çakallar, baykuşlar, vaşaklar, pumalar."

"Sanırım gündüz vardiyasını daha çok seviyorum."

Kıkırdamadan edemedi. "Sadece oturmadan önce bak ve yürüdüğün yere dikkat et. İyi olacaksın."

Tepeye vardıklarında, güneş tepeyi aydınlatıyordu. Ufukta turuncu bir disk, üzerindeki bulutlar yanık pembe. Oturmaları için güvenli bir yer buldu, boş su şişeleri, ton balığı kutuları ve diğer çöpler buranın daha önce kullanıldığının kanıtıydı. Çantasını bıraktı ve Natalie'nin çantasını çıkarmasına yardım etmek için döndü, ancak onu gün batımını izlerken buldu, yüzünde bir gülümseme, yanaklarında o tatlı gamzeler geri döndü.

"Bu çok güzel." Yüzü efordan kızarmış, güneşin son ışıkları onu altın rengine bürümüştü.

Göğsünde bir sızı hissetti. "Evet. Çok güzel."

En fazla dört gün, McBride. Sonra da gider.

İçindeki kasvet duygusunu bir kenara itti. Böyle olması gerekiyordu. Bu sabah onu inciteceğinden çok endişelenmişti ama aralarındaki şeyin geçici bir şey olduğunu o da en az kendisi kadar iyi anlıyordu.

Sakin ol. Sadece seksti.

Onun bu şekilde ifade etmesine şaşırdığını itiraf etmek zorundaydı. Onun hiç "sadece seks" yapmadığına dair soğukkanlılıkla bahse girmişti. Zach yapmıştı. "Sadece seks" yapmak

Bir yabancıyla yan yana koşuyordunuz. Kibarca selamlaştınız, terlediniz, hızınızı ayarlamaya çalıştınız, böylece koşuyu biraz onurlu bir şekilde bitirebildiniz, sonra veda ettiniz, eve gittiniz ve duş aldınız. Ne vardı Dün gece Natalie ile arasında olanlar "sadece seks" gibi hissettirmedi.

Belki de beyni kızarmıştı. Ya da belki de karanlıkta tek başına zincirlenmiş olarak geçirdiği o uzun saatler ona hayatının ne kadar boş olduğunu göstermişti. O değil şimdi değiştirebilirdi. Ama eğer bir kadın olsaydı

-

Göz ucuyla uzakta bir hareket gördü. "Yere yatın!"

Kızılötesi dürbünden baktı, cihaz çölün derinleşen gölgeleri arasında net bir görüş sağlıyordu. Ve orada, sadece yirmi dakika önce bulundukları yerde, tam olarak göreceğini düşündüğü şeyi gördü - silahlarını çekmiş terk edilmiş araçlarına yaklaşan bajadores.

Natalie'ye dürbünü uzatarak bakmasını işaret etti. Natalie adamın dediğini yaptı, küçük nefesi adamın görmesini istediği şeyi gördüğünün kanıtıydı. AK-47'yi yeni gece dürbünüyle birlikte hazırladı, her ihtimale karşı bajadores onları takip etmeye çalıştı. "Bu yüzden arabanın yanında kalmadık."

NATALIE, bir çingiraklı yılanı ya da dişleri olan başka bir şeye basmamak için ZACH'e ayak uydurmak ve onun bastığı yere basmak için elinden geleni yaparak onu takip etti. Ona güveniyordu-

ve taktığı gece görüş gözlükleriyle karanlıkta güvenli bir yol bulmaya çalışıyordu. Başındaki başlık ve gözlerindeki gözlüklerle Terminatör'ün devam filmindeki bir karaktere benziyordu ama bu konuda şaka yapacak havada değildi.

Bajadores onları takip etmeye çalışmamıştı -Tanrı'ya şükürler olsun ki!- ama Natalie o korkunç adamların arabaya yaklaşıp çalmaya ve öldürmeye hazır olmalarını izlerken hissettiği gerginlikten kurtulamıyordu. Eğer o ve Zach arabada kalsalardı

.. önerdi.

Ürperdi.

Zach adamlar gözden kaybolana kadar tüfeğinin dürbününden izledi, parmağı tetiğe yakındı. Eğer herhangi bir endişe hissetmişse bile bunu belli etmemişti. İkisini de güvende tutmak için gerekli olduğunu düşünseydi, o beş adamın her birini vurup öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu.

Karanlık hemen ardından gelmişti. En çok Natalie'nin şimdiye kadar tecrübe ettiği tam ve mutlak karanlık; yollarını aydınlatacak ya da konumlarını başkalarına belli edecek hiçbir el feneri ya da kafa lambası yoktu. Ve her ne kadar gözleri İnsan gözleri bunun için yaratılmamıştı. Bildiği çöl yok olmuş, yerini uğursuz gölgeler ve garip seslerle dolu bir dünyaya bırakmıştı.

Saguarolar etraflarında duruyordu, karanlığa karşı gri gölgeler, garip bir şekilde insan gibi görünüyordlardı, kollarını teslimiyetle kaldırmış donup kalmış insanlar gibi. Uzakta yükselen tepeler, yıldızların aydınlattığı gökyüzüne karşı simsiyahtı. Okotillolar karanlık bir denizaltı âleminde siyah mercanlar gibi yüzüyordu. Ve etraflarından gece yaratıklarının sesleri geliyordu.

Natalie'nin şimdiye kadar duyduğu en garip senfoniydi - cırcır böcekleri cıvıldıyor, çakallar yuh alıyor ve miyavlıyor, sayısız kurbağa geçiriyor, vıraklıyor ve eşlerini cezbetmek için aşk şarkıları söylüyordu. Gece vardiyasındaki diğer yaratıklara gelince, Natalie hiçbir şey görmemeyi ve duymamayı umuyordu.

"Adımına dikkat et." Zach döndü ve eldivenli elini ona uzatarak dik bir vadinin kenarından aşağı inmesine yardım etti. "Burası kayalık olur. Ayağın takılmasın."

Yine de ayağı takıldı ama adam onu yakaladı, güçlü kollarıyla onu sabitledi.

"Nasılsın?"

Sudan bir yudum aldı, adamın eklediği elektrolit tozu suya iğrenç bir sahte limonata tadı veriyordu. "İyi. Birazcık soğutulmuş."

Sıcaklık hızla düşmüştü.

"Bununla mücadele etmenin en iyi yolu hareket etmeye devam etmektir."

Bir saat boyunca Zach ona rehberlik ederek, kabaca

kuzeybatıya doğru ilerlediler. O başlamıştı

Sırt çantasının ağırlığını sadece omuzlarında değil, kalçalarında da hissediyordu. Kırk mil, bin mil gibi gelmeye başlamıştı. Ama şikâyet edecek değildi. Yapacaktı. Eğer eve sağ salım dönmek için gereken buysa, kırık camların üzerinde yalınayak bin mil yürümeye razıyım.

Sonra Zach onun elini tuttu, onu çevirdi ve işaret etti. "İşte orada."

Natalie, Zach'in sağ taraflarında işaret ettiği yere baktı ama hiçbir şey göremedi.

Gözlükleri kafasından çıkardı ve ona uzattı. Kadın gözlükleri gözlerine tuttu ve dünya yeniden belirdi, Çöl garip bir yeşil renge bürünmüştü. Ve uzakta onun görmesini istediği şeyi gördü: ABD-Meksika sınırı. Göğüs kemiğinin arkasında bir duygu kabarması hissetti.

Home.

"Tanrıya şükür!"

Arazi boyunca paralel olarak uzanan iki çit, yaklaşık yirmi metrelik bir boşlukla birbirinden ayrılıyordu. İlki çelik H-kirişlerden yapılmıştı ve yüksekliği yaklaşık dört fitten başının çok üstüne kadar değişiyordu. İkincisi daha kısaydı ve çelik direkler ve kablolardan yapılmıştı. Aralarında kimsenin olmadığı bir alan vardı. bitki yaşamından yoksundu. Bir yola benziyordu.

"Sınırı geçtikten sonra güvendeyiz, değil mi?" O Etraflarını taradı, görebildikleri karşısında hayrete düştü; büyük, tüylü bir tarantula yerde sürünerek diğer yöne doğru ilerliyordu. "Oh, iğrenç!"

"Akrep mi?"

"Kıllı, iğrenç bir tarantula." "Evet, bu gece çok kalabalıklar."

Gözlükleri çıkardı, dünya tekrar karardı, gözleri sadece Zach'in yüz hatlarını seçebiliyordu. "Kaç tane gördün?"

"Muhtemelen altı ya da yedi."

Cildi ürperdi. Gözlükleri ona geri uzattı. "Sanırım karanlıkta kalmam en iyisi."

Kıkırdadı ve gözlüklerini başlığına geri taktı. "Evet, onu görüyorum. İri bir şey. Tekrar güvende olmaya gelince, siz çölden çıkıp sınır devriye ajanlarının eline geçene kadar güvende olmayacağız. Sekizi unut-bacaklı yaratıklar. Burada tehlikeli olan iki ayak üzerinde yürüyenlerdir. Bizi ana Sasabe kaçakçılık rotalarının batısına yönlendirmeye çalıştım, böylece kartel trafiğinin çoğunu kaçıracamız, ancak hata yapmayın - sınırın her iki tarafında da pek çok tehlike var."

Aklında bu sözlerle Zach'i takip etti, karanlık onu sıkıştırıyordu.

On beş dakika sonra ilk çite ulaştılar.

Zach sorunsuzca tırmandı, sonra ona döndü, bakışları arkasındaki manzarayı tarıyordu. "Çantayı bana ver."

Natalie kalça bandını çözdü, omuz kayışından kurtuldu ve ona uzattı. Adam kemeri kumlu zemine bıraktı ve Natalie'ye uzanarak ona yardım etti.

Elleri kızın belinde oyalandı. "İşte burası. Burası ABD sınırı. Artık Amerika'ya döndün meleğim."

Ve Natalie'nin bir parçası ağlamak istedi.

"Gerçek bir prensese yakışır bir İlk Komünnyona sahip olacaksın, değil mi?" Arturo torununa bir iyi geceler öpücüğünü verdi, onun tatlı gülümsemesi en azından bir an için sinirlerini yatıştırdı. Yatağının başucundaki lambayı kapattı. "Meleklerle birlikte uyu, Isabella."

"İyi geceler, büyükbaba."

Çocuğu kızının bakımına bıraktı, sonra evin diğer kanadına, kimsenin, karısının bile onu rahatsız etmeye cesaret edemeyeceğı özel çalışma odasına yürüdü. Kendine bir shot tekila doldurdu. Midesi ağrıyacaktı ama buna ihtiyacı vardı.

Onu geri fırlattı, karnındaki keskin acıyla yüzünü buruşturdu ve bir tane daha doldurdu.

Bugünkü haberler iyi değildi. José-Luis'in adamları ABD Konsolosluğu'nu izlemek üzere yola çıktıklarında Natalie Benoit'in içinde olduğunu düşündükleri bir arabaya ateş açmışlar, ancak daha sonra bir ABD yetkilisinin karısını yaraladıklarını öğrenmişlerdi. Daha sonra Altar'da kurdukları barikatın o keçi sikiciler tarafından saldırıya uğramasıyla birkaç adamı ölmüştü.

Sinaloa piçleri.

Arturo'nun vurulan Amerikalı kadın ya da Altar'da kaybettiği adamlar umurunda bile değildi. Kokain sevkiyatı bile umurunda değildi. Şu anda tek umursadığı o orospu muhabiri yakalamak ve onu öldürmek.

Eğer başarısız olursa . . . Eğer hayatta kalırsa . . .

Yoktan bir imparatorluk kurmamıştı ki şimdi onu kaybetsin. La Santa Muerte buna izin vermezdi. Öte yandan, Kemikli Leydi beslenmeyeli uzun zaman olmuştu. Natalie'ye söz vermişti ama hem kendisi hem de Leydi reddedilmişti.

Belki de sorun buydu ya da sorunun bir parçası. Kötü şeyler üçlü olarak gerçekleşir. Bunu herkes bilirdi. Ama şimdi sayı dolmuştu. Sürtük ve Arturo'nun parasını çalan gringo kokain ortadan kaybolmuştu. Sonra, adamları bir ABD diplomatının karısını vurdu. Ve sonra Altar'da saldırıya uğradılar.

Üç parça kötü şans.

Gelgit kanla tersine çevrilebilir mi?

Cebinden cep telefonunu çıkardı ve aradı José-Luis. Yeğeni onu fena halde hayal kırıklığına uğratmıştı, bu yüzden belki de Arturo'nun döktüğü kan onun kanı olmalıydı. Ama La Santa Muerte onun çirkin, yaralı yüzüyle hiçbir şey yapmak istemezdi. Tadı daha tatlı olan kanı tercih ederdi.

José-Luis üçüncü çalıştan sonra cevap verdi.

Konuşmaya başladı ama Arturo sözünü kesti. "O kaltak Gisella'yı bulmanı istiyorum. Kokainimizi çalan Amerikalı hakkında bildiği her şeyi öğrenmek istiyorum. Belki de onun hakkında bize daha önce anlattığından daha fazlasını biliyordur. Belki bizi tekrar ona götürebilir."

BÖLÜM 16

Hızlı hareket eden bulut kümelerinin arkasından görünen yarım ay, en azından biraz ışık sağlıyordu ama rüzgar hızlanmıştı, bu da muson yağmurunun yaklaşmakta olduğunu bir işaretiydi.

Sağanak yağmura yakalanmak Zach'in bu gece yapılacaklar listesinde üst sıralarda değildi. Bu sadece onları hipotermi riskine sokmakla kalmaz, aynı zamanda yürümeyi de daha tehlikeli hale getirirdi

ve herkesin takip edebileceği bir iz bırakır.

Natalie'nin nasıl dayandığını ölçmek için arkasına baktı. Kahretsin, çok güçlüydü. Bir kez bile şikâyet etmemişti, yine de bunun onun için zor olduğunu biliyordu.

fiziksel ve zihinsel olarak. Savaş tarzı uykusuzluk, zorunlu bir gece yürüyüşü, her zaman var olan şiddet tehdidi - daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Ama yine de, o da bilmiyordu.

Geçmişte bu gibi durumlarda kaldığında, aynı şeyleri yaşamış başka erkeklerle birlikte olmuştu.

eğitim almıştı. Onlar onun arkasını kolladı, o da onların. Ya da denedi.

Bu onların neden öldüğünü ve senin neden ölmediğini açıklamıyor, değil mi McBride?

Bu düşünceyi bir kenara itti ve dikkatini dağıtmasına izin vermedi.

Natalie'nin askeri ya da kolluk kuvvetleri eğitimi yoktu. SEAL ekibinin ve diğer DUSM'lerin hiç olmadığı bir şekilde ona bağımlıydı. Son birkaç gündür olduğu kadar başka bir insanın hayatından hiç bu kadar sorumlu hissetmemişti ve bu onu çok korkutuyordu.

Kendini onun nefes alışını, botlarının kuma basışını dinlerken buldu.

Dinlenmesi, bir şeyler yemesi ya da daha fazla içmesi gerekiyordu. Ama şu ana kadar çok iyiydi.

Neredeyse beş saattir yürüyorlardı ve Baboquivari Zirvesi'nin güneyindeki dağ eteklerine doğru ilerledikçe arazi daha da dikleşiyordu. Şafakla birlikte, Baboquivari Zirvesi'nin çıkıntı yapan kayalık zirvesini görebileceklerdi. Dev bir diş gibi gökyüzüne doğru. Onu sağlarında tutacaklardı, çapraz olarak ilerleyeceklerdi-

"Ooh!" Bir acı nefesi.

Zach döndüğünde Natalie'nin kolunu tuttuğunu ve ceketinin yakasına bir ocotillo dalı takıldığını gördü.

"Kıpırdama."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ayaklarıma dikkat ediyordum. Görmedim."

Dalı aldı ve dikenleri yüzünden uzak tutmaya dikkat ederek çekti. Ama boynunun sağ tarafında derin ve kötü bir çizik vardı. "Biraz ara verelim, ben de şuna bir bakayım."

Onu yakındaki kayalıklara çekti, o fark edemedi botuyla bir akrebi uçurdu, sonra sırt çantasını çıkarıp onunkini çıkarmasına yardım etti. Sonra çantasını açtı, ilk yardım çantasını ve birkaç enerji barını çıkardı. "Ye. Ayakların nasıl?"

Çubuklardan birini aldı ve ambalajını yırtarak açtı. "Soldakinin topuğunda biraz yara var."

"Şuna da bir bakalım." Ay ışığının yeterli olacağını düşünerek gece görüş gözlüklerini ve eldivenlerini çıkarıp çantanın üzerine, içine bir şey kaçma ihtimali olmayan bir yere koydu, sonra ilk yardım çantasını açıp bir Betadine çubuğu çıkardı. "Başını sola doğru eğ. Mükemmel. Bu oldukça derin, bu yüzden antiseptik acıtacak."

Nefes nefese kaldı, gözlerini sıkıca kapattı, enerji çubuğu dudaklarının hemen yakınında durdu.

Hızlıca çalışarak üzerine antibiyotik merhem sürdü ve ardından çizdiği yapışkan bir bandajla kapattı. "Tamam, şimdi de ayak."

"Evet, anne." Ona alaycı bir bakış attıktan sonra sol botunun bağını çözmek için uzandı.

Ondan önce davrandı. Botunu ve çorabını çıkardı ve kucağına koydu. Sonra ilk yardım çantasından bir ben mendili aldı. "Sen ve annen yakın mıydınız?"

Neyin var senin McBride? Şimdi de meraklı sorular soruyorsun.

Natalie başını salladı. "Ben tek çocuktum, yani evet, onunla yakındık. Ben de babama yakındım. Onlar dünyadaki en iyi ebeveynlerdi."

"Şu anda seni görebilselerdi inanılmaz gurur duyarlardı - bu işi halletme şeklin, kendin için yaptıkların."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle olduğunu biliyorum."

"Onları özlüyorum. Hayatımın her günü onları özlüyorum." Sesi hüzün doluydu.

Bir parça ben mendili aldı, yapışkan şeridi yırttı ve koruyucu fanilayı, su toplamaya başladığını hissettiği topuğunun etrafına sardı. "Özür dilerim. Yapmamalıydım-"

Ona baktı ve bir elini koluna koydu. "Hayır, yapma. Ben-" Bir eliyle ağzını kapattı ve dinledi. Erkek sesleri.

ZACH'in ona ne yapması gerektiğini söylemesine gerek kalmadan Natalie çorabını çekti, ayağını botunun içine soktu ve bağcıklarını bağlamaya başladı. İşini bitirdiğinde Zach çantasını hazırlamıştı. Omuz askılarını taktı ve kalça kemerini bağladım.

Fısıldayarak yamacı işaret etti. "Git! Olabildiğince hızlı."

Peşlerinde kötü adamlar varsa ne kadar hızlı olabilirse o kadar hızlıydı.

Adrenalinin verdiği güçle, kalçalarındaki yanmayı ve ciğerlerindeki ağrıyı görmezden gelerek, kayalara, dallara ve yılanlara dikkat ederek hızlı adımlarla yamaca saldırdı. İşte bu yüzden birkaç metre ötede kıvrılmış bir çingiraklı yılan gördü.

onun önünde.

Dondu kaldı.

"Bu taraftan." Güçlü eller çantasının arkasını kavradı ve tam da o çingirak sesi başladığında onu sağa doğru salladı.

Ayakları onu taşıyabildiği kadar hızlı hareket ederek, Zach'in onu yönlendirdiği yönde ilerlemeye devam etti. Zach onu durdurduğunda, yollarının üzerindeki mesquite ağaçlarını nasıl aşacağını düşünüyordu.

"Aşağı."

Çantasından tüfeği kaptığı gibi mesquite'in altına süründü, nefesi zor geliyordu. Zach gözlüklerini kaldırdı, sonra kalaşnikofunu kaldırdı, aşağıdaki vadiye nişan aldı, parmağıyla silahı tam otomatik moda geçirdi. O da aynısını yaptı, tıpkı Altar'daki otelde ona gösterdiği gibi. Tüfeğin gece dürbününden çöl yine yeşil renkte parlıyordu.

Yaklaşık otuz metre ötedeki çingiraklı yılan sessizliğe gömülmüştü. Ya da belki kalbi duyamayacağı kadar yüksek sesle atıyordu.

Sonra güneyde onları gördü; garip çuvallar taşıyan yaklaşık on beş adamdan oluşan bir sıra. Adamların öne doğru eğilerek yürümelerine bakılırsa, çantalar son derece ağırdı.

Zach dudaklarını kızın kulağına bastırdı. "Uyuşturucu kaçakçıları." Üçünün elinde AK-47'ye benzeyen silahlar vardı. Yavaş hareket ediyorlardı, tepeyi taradılar, silahlarını kaldırdılar. Onunla Zach'in konuştuklarını duymuş olmalılar. aceleyle yokuş yukarı kaçışları sırasında.

"Ateş etmeyin. Kimıldama." Zach'in sesi ancak fısıltı halindeydi. Aşağıdaki adamların hiçbirisi gece görüş gözlüğü takmıyordu, bu da Natalie'ye biraz umut verdi. Biri tısladı İspanyolca bir şeyler söyledi. O da tıslayarak karşılık verdi. Kelimeleri çıkaramasa da ona tartışıyorlarmış gibi geldi.

Yavaşça, çok yavaşça geçip gittiler, Natalie uzakta gözden kaybolana kadar gece dürbününden onları izledi.

Tuttuğu nefesi bıraktı ve yanağını tüfeğin soğuk çeliğine yasladı, kalbi hâlâ hızlı atıyordu, vücudu titremeye başlamıştı.

"Sen hiç şüphesiz tanıdığım en muhteşem kadınsın."

Damarlarındaki adrenalin hâlâ sıcaktı, başını çevirdiğinde Zach'in onu izlediğini gördü, dişleri karanlıkta bembeyazdı. ona gülümsedi. Hiç düşünmeden tüfeği bıraktı, avuçlarını adamın yüzünün iki yanına yerleştirdi ve onu öptü.

Boğazında küçük bir inilti duydu, öpücüğe doğru eğildi, dili onunkiyile yarı yolda buluştu, elleri önce kendi sırt çantasını, sonra da onunkini çıkardı. Sonra kollarını ona doladı,

Onu kendine doğru çekti, öpüşme şimdi dudakların, dişlerin ve dillerin acımasız bir çarpışmasıydı.

Aşağı uzandı, pantolonunun üst düğmesini açtı, elini tişörtünün altına kaydırды, fermuarını açıp ereksiyonunu serbest bırakmadan önce kaslarının çıkıntılarını hissetti. Adamın eli fermuarıyla boğuşurken, külotunun içine kayarken ve onu okşarken, onu eline aldı, uzunluğunu çalıştırdı.

Sonra bir anda ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, Zach Pantolonunu öyle bir güçle indirdi ki onu geriye doğru sürükledi. Dizini bacaklarının arasına soktu, uyluklarını olabildiğince ayırdı ve sonra sertçe içine itti.

Tekrar tekrar kendini onun içine soktu, onu gerdi, doldurdu, kaygan sürtünme onun derinliklerinde bir ateşi tutuşturdu

Karnı. Sırtını kamburlaştırdı, adamın itiğleri o kadar sertti ki onu sarstı, testisleri ona çarptı. Sonra etrafına uzandı, parmakları uyluklarının arasına girdi, klitorisini buldu, içini ve dışını okşadı.

Çok iyi hissettirdi, çok iyi. İtişten sonra itiş . . . Daha derine, daha sert . . . Zach! Onu deliyor, içine giriyor. Oh, Zach!

Ona ihtiyacı vardı, onun için acı çekiyordu. Eldivenli parmakları kumu kazıyordu. İçindeki sıcaklık gergin, parıldayan bir düğüme dönüşüp patlarken, parmaklarını kuma gömdü, tutundu.

Dudağını ısırdı, zevk içinde alev alev yanarken, bir his fırtınası, Zach'in derin itişleri alevler kendi kendine sönene kadar doruk noktasını uzattı, vücudu gece rüzgarında yüzen küllerden başka bir şey değildi.

Sonra onun bir nefes çektiğini duydu, dışarı çıktığını hissetti, çıplak poposuna boşalırken parmakları kalçalarına saplandı, ejakülat sıcak, ıslak fışkırmalarla ona çarptı, çıplak kalçaları ona bastırdı. Sonra bir an için onun üzerine yığıldı, zor nefes alıyordu, omzuna öpücükler kondurdu, eli kumda onunkinin yanında duruyordu.

"Sen en muhteşem kadınsın. Kimıldama." İri bir el sırtının alt kısmındaki deriyi daireler çizerek ovdu, diğeri ise çantasını karıştırıyordu. Sonra Adam onu temizlerken arkasındaki deriye soğuk ve ıslak bir şey dokundu. "Çıplak kıçının çok güzel görüldüğünü söylesem Ay ışığında fantastik, bunu bana karşı kullanır mısın?"

* * *

ZACH NATALIE'nin ayağa kalkmasına yardım etti ve onu kucaklama dürtüsüyle savaştı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Kalça kemerini bağladı. "Tanrı aşkına, o kadar da kırılğan değilim."

"Hadi gidelim. Yapacak işlerimiz var." Gece görüş gözlüklerini taktı, sonra onu yamaçtan aşağı indirdi, Pişmanlık, orgazm sonrası coşkusunun bir kısmını alıp götürüyordu.

Onunla seks yaptığı için pişman değildi. Hangi kırmızı kanlı, heteroseksüel erkek pişman olur ki? Doğru, gecenin bir yarısı çölün ortasında sevişmek

bir savaş bölgesi olması taktiksel bir deha ürünü değildi. Aslında bu düpedüz sorumsuzluktu. Yine de bundan pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu. Ama olayı ele alış biçimi için üzgündü.

şefkati hak ediyor, McBride. Onu ellerinin ve dizlerinin üzerine ittin ve becerdin.

Dürüst olmak gerekirse, o başlatmıştı ve o gelmişti. Bundan zevk almamış gibi değildi. Ama adam ona çok sert davranmıştı. Yaşadığı onca şeyden sonra . . .

Daha güvenli olana kadar, daha fazla zamanınız olana kadar bekleseydiniz ...

Sells'e vardıklarında bunu telafi edecekti. Bu arada, onu nereye koyduğunu bulacaktı.

Aldığı lanet olası prezervatiflerden birini kolayca alabileceği bir yerde tuttuğundan emin olmak istiyordu. Aralarındaki kimya yanıcı gibiydi. Eğer dikkatli olmazsa, kontrolünü kaybedecek ve onun içine boşalacaktı ve bunu ona yapmak istemiyordu.

Gerçekten iyi olduğundan emin olmak için arkasına baktı, sonra

Zihnini kumdaki ayak izlerine odakladı, yanlarından geçen uyuşturucu kaçakçılarının izini sürmek istediği için değil, onlardan kaçınmak istediği için. Onların az ilerideki çekirdeğin ötesinde kayboluşlarını izlemişti. Eğer o ve Natalie

Batıya doğru ilerlerlerse onlardan kaçabilir ve yine de rotalarında kalabilirlerdi. Kaçakçılar onları açıkça duymuştu ve bölgede başka birinin daha olduğunu biliyorlardı. Hazır ve bekliyor olacaktı.

Araziye yaklaştıklarında çömeldi, bakışları kalın mesquite ağaçlarının arasında herhangi bir hareket belirtisi arıyordu. Hiçbir şey yoktu. "Bu taraftan."

Batıya doğru, ılgın ve okotilloların arasında kaybolana kadar ilerlediler ve sonra yollarına devam ettiler. küçük bir cirit sürüsünü ziyafet çektikleri dikenli armut tarlasından kovarak tekrar dikkatlice kuzeye doğru ilerledi.

"Bak!" Yüzünde bir gülümsemeyle işaret etti. "Yaban domuzları!" "Jilet gibi keskin dişleri var, o yüzden bir tanesine sarılmaya çalışmayın."

Zach bakışlarını kumda tutarak Jason Chiago'nun işaret kesme becerisine sahip olmayı diledi. Ama Jason bu iş için doğmuştu. Çölü Zach'in daha önce hiç görmediği kadar iyi okuyabiliyordu. Zach, Marshal Service'teki ilk yılında onunla birkaç hafta eğitim görmüştü. Çok şey öğrenmişti ama en az yetenekli Gölge Kurt'la bile boy ölçüşecek kadar değil.

Dinlenmek ve yakıt ikmali yapmak için saat 03.00'te durdular, Zach onu MRE'lerin zevkleriyle tanıştırdı.

"Bu fudge brownie mi?" Elindeki yiyeceğe baktı. "Tadı daha çok-"

"Çikolata aromalı karton mu? Hepsini ye. İhtiyacın var."

"Emredersiniz, efendim!" Ona sahte bir selam verdi, ancak itaatkâr bir şekilde bir ısırık daha aldı ve hidrasyon çantasından bir yudumla yıkadı.

Hâlâ tek bir şikâyet kelimesi bile etmemişti ama Zach onun yüzündeki yorgunluğu görebiliyordu. "Şafaktan sonra da devam etmeyi planlamıştım. Buna hazır mısınız?"

Tekrar başını salladı.

Ama iki saat sonra artık dayanamayacağı anlaşılmıştı. Ayakta duracak hali kalmamıştı, güzel yüzünün her özelliğine kazınmış sefalet ve yorgunlukla onun peşinden tökezledi.

"Kamp yapacak bir yer bulacağız ve gece için duracağız."

"Tamam." Oturmaya başladı.

Omuz kemerini tuttu ve onu tekrar ayağa kaldırdı.

"Burada olmaz meleşim. Korunaklı bir yer bulmalıyız. Benimle kal, tamam mı?"

"Tamam."

Otuz dakika sonra ikisinin sığabileceği genişlikte bir kaya çıkıntısı bulmuştu. Bir tarafı bir dereyle korunuyor, diğer tarafı ise kalın bir kayalıkla gizleniyordu. mesquite standı. Hepsinden iyisi, yükselen güneşten uzakta batıya bakıyordu.

Natalie'nin çantasını aldı ve onu yakındaki bir kayanın üzerine oturttuk bir tane daha sözde brownie yemesini emretti. O emin yaptı

çıkıntının altındaki alanın örümcek ve yılanlardan arındırılmış olduğunu kontrol ettikten sonra getirdiği yün battaniyeyi serdi. Çantasından iki ibuprofen alıp ona götürdü. "Bunları al, sonra da kalan suyunu iç."

Hapların ne olduğunu bile sormadı ama hidrasyon çantasından birkaç yudum alarak yuttu.

"Yatma vakti geldi."

"Tanrı'ya şükür." Ayağa kalktı, onun elini tuttu ve kendisini yaptığı küçük kampa götürmesine izin verdi, hareketleri tahta gibiydi. Durdu ve yukarı doğru baktı, uykulu bir sesle konuştu. "Bu kadar çok yıldız olduğunu hiç bilmiyordum."

Adam battaniyenin üzerine oturdu. Kadın onun yanına oturdu, başı göğsüne yaslandı. Ve adam onun çoktan uyuyor.

Kendi kendine kıkırdayarak onu battaniyeye yatırdı, Ceketini çıkardı ve gece soğğundan korunmak için üzerine örttü. Sonra AK'yi aldı ve arkasına yaslandı Gözetlemek için kayaya yaslanmıştı, bakışları tekrar tekrar kızın yüzüne dönüyordu.

NATALIE, poposuna bir şey saplandığında uykuya dalmıştı. Gözlerini açtığında kendini kalın bir yün battaniyenin üzerinde yüzüstü yatarken buldu, güneş çoktan doğmuştu. Ve bir an için dürtüldüğünü hayal ettiğini düşündü.

Sonra yine oldu, acı verici, keskin bir bıçak darbesi.

Yuvarlandı, yanında duran büyük ve siyah bir şey gördü ve çığlık attı.

Bu her neyse -büyük, çirkin bir kuş- çığlık atarak kanatlarını çırttı ve ondan uzaklaştı. Sonra kanatlarını açtı ve birkaç sıçrayışla gökyüzüne yükseldi.

Kalbi küt küt atarken, büyük siyah kanatlarını çırparak uçup gitmesini izledi.

Sonra sol tarafında boğulma sesine benzer bir ses duydu. Zach orada durmuş, alt dudağını ısıırıyordu. gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Hiç komik değil!" Doğrulup oturdu, kendini biraz asık suratlı hissediyordu. "Neydi o? Ve ne yapmaya çalışıyordu?"

"O bir hindi akbabasıydı." Gülmeyi bırakmıştı ama yüzünde geniş bir sırıtış vardı. "Sanırım kahvaltı için çok taze bir et bulduğunu düşündü."

Natalie artık sıcaktan bunalmış bir halde ceketini çıkardı. "Ödümü kopardı."

"Onu ölümüne korkuttun. Çatalını güzel, sulu bir bifteğe sapladığında böğürüp tabağından atladığında ne hissedeceğini bir düşün." Tekrar gülmeye başladı.

"Ya benim ...'mdan bir parça koparmış olsaydı? ? Neredeydin?"

"Şurada işiyordum." Çantasının yanına çömeldi, dezenfektanlı el mendillerini çıkardı ve ellerini sildi.

"Uyumaya devam et, Küçük Bayan Huysuz. Söz veriyorum, kötü kuşların kıcını yemesine izin vermeyeceğim.

Bir parça istedikleri için onları suçlayamam. Oldukça lezzetli."

Onun şakacı sözleri dün gece çalılıklarda yaptığı çılgın seksin anılarını canlandırdı, kötü ruh halini kırdı ve onu gülümsetiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Hayvan seksi gibiydi - ilkel, sert, kontrolden çıkmış ve gerçek bir tehlike barındırıyordu. Daha önce Beau'yla bu pozisyonda seks yapmış olmasına rağmen, hiç orgazm olamamıştı. Ama Zach'le çok kolay, çok doğal, çok-

Hayır. Onları karşılaştırma. Onları kıyaslayamazsın. Beau senin nişanlındı, evleneceğin adamdı. Zach sadece

. . .

Neydi o?

Menfaatleri olan koruyucusu mu? Geçici sevgilisi mi? Bir çöl kaçamağı mı?

Bunu düşünemeyecek kadar yorgun ve kendi tuvalet molasına şiddetle ihtiyacı olduğu için battaniyenin üzerinde süründü, sonra başını taş çıkıntıya çarpmamaya dikkat ederek ayağa kalktı. Vücudundaki her kas çığlık attı. "Ooh . . . Tanrım."

"Ağrın var mı?"

Ne kadar onursuz olduğunu umursamayacak kadar acı içinde inledi.

"Sana biraz kahvaltı verelim, sonra da biraz daha ibuprofen. Ve sonra gerçekten uyumaya ihtiyacın var."

"Saat kaç?"

"Yaklaşık yedi buçuk. İki saatten biraz fazla bir süredir uyuyorsun."

Ölü gibi hissetmesine
şaşmamalı. Ve sonra ona çarptı.
Hiç uyumamıştı.

BÖLÜM 17

Bunaltıcı öğle sıcağında uyanan Zach gözlerini açtığı anda, yüzünün yaklaşık bir adım ötesinde sınav çekiyormuş gibi görünen küçük mavi ve ten rengi bir kertenkele gördü. Yukarı aşağı hareket etti, sonra dondu ve açıkça bölgesel bir gösteriyle ona baktı. Birkaç kez daha pompaladı, sonra yine dondu. "Evet, sen kötüsün."

Zach saati ve sıcaklığı öğrenmek için yeni saatine baktı - 1320 saat ve 114 derece. Kertenkeleyi korkutarak ayağa kalktı. Sonra Natalie'yi uyuması için bırakarak tüfeğini ve dürbününü aldı ve yakınlarda herhangi bir insan izi aramak için çevreyi kolaçan etti. Baboquivari Zirvesi kuzeydoğuda yükseliyor, kurak araziye hükmediyordu. Böcekler, kertenkeleler, kuşlar ve uzaklardaki birkaç pronghorn dışında, bu sıcakta hiçbir şey hareket etmiyordu. Herkes gün batımına kadar sıkışmış.

Küçük gölge sığınaklarına döndüğünde saçları nemlenmiş, tişörtü terden lekelenmişti. Arabayı tüfeğini indirdi, bir avuç kuruyemişi mideye indirdi ve ardından hidrasyon çantasından uzun bir içkiyle onları yıkadı.

Yanında Natalie uyuyordu, yüzü ona dönüktü, yanakları sıcaktan kızarmış, saç telleri nemli tenine yapışmıştı. Ona bakmaya doyabileceğini hiç sanmıyordu. Kremsi, neredeyse yarı saydam teni. Kalın, koyu kirpikleri. O zarif, kara kaşları. Onun tatlı

küçük burun. O yüksek, narin elmacık kemikleri. Gülümsediğinde ortaya çıkan gamzeleri. Yumuşak, dolgun dudakları.

Onu uyurken izlerken, bir kadının yüzünün bir zamanlar binlerce gemiyi denize indirmiş ve bir savaş başlatmış olduğuna inanmak zor değildi.

En fazla üç gün, McBride. Tüm alacağın bu.

Henüz limon aromalı elektrolit tozu olan suero ile karıştırmadığı bir galon suya uzandı. Sonra çantasını karıştırıp bandanaları aradı, birini ıslattı, gömleğini çıkardı ve serin, ıslak bezi göğsüne, boğazına ve yüzüne sildikten sonra vücut ısınıı düşürmeye yardımcı olması için boynuna gevşekçe bağladı.

İkinci bandanayı ıslattı, sonra Natalie'nin yanaklarına, boğazına ve alına bastırarak saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti.

Uykusunda kıpırdandı, bir şeyler mırıldandı. Onun adı gibi geliyordu, sonra gözleri açıldı. Hâlâ yarı uykulu bir halde ona baktı. "Çok sıcak."

"Evet, öyle. İçmelisin."

"Bu elektrolit şeylerinden çok sıkıldım." Yüz ifadesi sevimli bir dudak büküşe dönüştü. "Annemin eskiden yaptığı gibi bir bardak hakiki Güney tatlı çayı için neler vermezdim - siyah pecoe, gerçek şeker, buz, limon yok."

"Bakalım seni serinletmek için ne yapabilirim." Bandana üzerine biraz daha su döktü, sonra hafifçe sıkarak suyun kızın köprücük kemikleri arasındaki çukura damlamasına izin verdi. Damlaları yakaladı ve boğazına yaydı, sonra eğildi ve esinti eksikliğini telafi etmek için cildine üfledi.

"Mmm." Başını çevirdi, ona ilk erişimini verdi. Önce boğazının bir tarafına, sonra diğer tarafına. "Bu iyi hissettiriyor."

Tıpkı köprünün altında olduğu gibi, onun cevabı da onu tahrik ediyordu. Ancak şimdi, cinsel bir ilişkinin sınırlarını çoktan aşmış olduğundan, artık kendini inkâr etme ihtiyacı hissetmiyordu.

Aşağı uzandı, tişörtünü yakaladı ve başından çekmeye başladı.

Onun elini tuttu. "Ama ter içindeyim."

"Ben de öyle."

Gömleğini çıkardı ve onu gördüğünde göğsünde artık tanıdık olan o kasılmayı hissetti. Meme uçları sıcaktan dolayı pürüzsüz ve dolgundu, ama adam onu gördüğünde teninde oluşan kızarıklık

ona bakmasının sıcaklıkla hiçbir ilgisi yoktu. Zeta piçinin kızın göğüslerinde bıraktığı çürükler ona daha önce de böyle bir şey yaptığını hatırlatsa da, kasıklarına kan hücum etti. şefkatini göstermeye yemin etti.

Artık tamamen uyanıktı, bir eli adamın göğsüne dayanmış, diğer kolu başının üzerine uzanmış, bakışları adamın her hareketini takip ediyordu.

Bandanayı bir kez daha ıslattı, sonra sıkarak çıkardı ve göbeğinden göğüs kemiğine kadar bir damlacık izi bıraktı. Damlacıkları karnının, göğüs kafesinin ve göğüslerinin üzerine yaydı. Sonra, daha önce yaptığı gibi, tenine üfledi.

Kamburlaştı, hızlı bir nefes aldı, meme uçları Gözlerinin önünde buruşup geriliyor, teninde tüyler diken diken oluyordu.

Onunla bu şekilde birlikte olmak büyük bir lüks gibi geliyordu - yıllar süren çirkinlikten sonra birkaç mükemmel saat. Zach acele etmeyi reddederek bunun tadını çıkardı. Hiçbir hedefi, hiçbir planı, hiçbir şeyi yoktu. şu anda Natalie'ye zevk vermenin ötesinde bir şey yapmak istiyordu.

Onun iç çekişlerinin rehberliğinde, göbeğinin üzerinde tembel bir iz bırakarak öptü ve göbeğinin tadına bakmak için durdu. Göğüslerinin çakıllı uçlarını ısırdı, sonra satenimsi alt kısımlarını öptü. Öptü boğazının hassas derisini, kapalı göz kapaklarını yaladı, Diliyle kulak memesini okşadı, bir yandan da parmak uçlarıyla gıdıklanan kaburgalarını tırmıkladı. Ve sonra kendine engel olamadı. Ağzını meme uçlarına indirdi ve emdi.

Parmaklarını adamın saçlarının derinliklerine kaydırды, vücudu onun altında gerildi ve değişti, iç çekişleri artık inliyordu.

"Tanrım, çok güzelsin." Şiirsel değildi ve içinde hissettiklerini ifade etmiyordu ama sahip olduğu tek şey buydu.

Bir elini BDU'nun kemerinin altına soktu, başparmağıyla düğmeyi açtı ve yolunu buldu külotunun içinde. Pürüzsüz dış dudaklarını okşamak ve narin iç dudaklarını çekiştirmek için zaman ayırdı. Sonra kendi

ıslaklığını toplayarak klitorisini okşadı, şişmeye başladığını hissetti. Bu kadar büyük bir şeyin

Küçük kız bu kadar hassas olabilirdi. Bir fiske ve kalçaları sarsıldı. Bir tane daha ve inledi.

Gerginleşene ve kızın nefes alış veriş kesilene kadar küçük çıkıntıya ilgi gösterdi. Sonra önce birini, sonra iki parmağını kadının içine soktu, kadının sıcak ve ıslak hissi adamın içinde bir ihtiyaç şimşeği çakmasına neden oldu. Ama bu onun içindi, kendisi için değil.

Her vuruşta klitorisini yakalamaya özen göstererek onu derinden okşadı, içindeki gerilim doruğa ulaşp kırılırken yüzündeki coşkuyu izledi. Ritmi sürdürdü, vajinası parmaklarının etrafında sıkı spazmlarla kasılıyor, tırnakları keskin bir şekilde önkolunun derisine batıyordu. Sonra yavaşça kavrayışı gevşedi, içindeki titreme yumuşak bir nabız atışına dönüştü, parmakları orgazmının balı.

Parmaklarını geri çekti ve alt dudağında gezdirdi, Bir sonraki öpücüğünde onun tadına bakmayı planlıyordu. Ama kız onun elini tuttu, parmaklarını ağzına çekti ve emdi, dili parmakların üzerinde öyle bir dönüyordu ki, adamın siki anında sertleşti.

Vay anasını.

Tamam, bunu beklemiyordu ama lanet olsun ki çok seksi değildi.

Onun üzerine eğildi, dudaklarından alabildiği tadı aldı, diliyle ağzının içine daldı, her şey bitmeden onu ağzıyla alacağına dair kendi kendine yemin etti ve o gitmişti.

Bir süre -ne kadar sürdüğünü hakkında hiçbir fikri yoktu- öpüştüler.

Sonra yavaşça, sinsice ayağa kalktı, bir elini adamın göğsünün ortasına koydu ve onu sırt üstü yatırdı. Kadın üzerine binerek onu tekrar şaşırttı. Yarı asker, yarı nemf, nasıl bir görüntüydü öyle. Uzun saçları karışık bir şekilde omuzlarına dökülmüştü, esmer meme uçları Teni terden kayganlaşmış, fermuarı açık BDU'larının kamuflajı kadınlığıyla çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu.

"Bu kaslara bayılıyorum." Ellerini adamın oblik kasları boyunca kaydırarak karnının sarsılmasını sağladı. "Sen çok güzel bir adamsın, Zach Black."

Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememiştir.

Eğildi ve dilini adamın bel kemerinin hemen üstündeki oblik kaslarında gezdirene kadar dudaklarını, boğazını, göğüs kaslarını öperek vücudunda gezdirmeye başladı. Tek kelime etmeden adamın fermuarını açtı ve ereksiyonunu serbest bırakmak için boxer külotunun içine girdi ve sikinin başını öptü.

Zach'in tüm vücudu sarsıldı.

Başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde bir belirsizlik vardı. "Muhtemelen bu konuda pek iyi değilim ama seni tatmak istiyorum."

Ereksiyonunun kadının ağzında olması fikri beynini kısa devre yaptırdı.

"Tamam," dedi aptalca.

Tamam mı? Lanet olsun, McBride, seni aptal!

İyiden de öteydi.

Islak bir rüyaya sarılmış bir fantezinin gerçeğe dönüşmesiydi.

Onu yaladı, sonra ağzına aldı, elleri ve dudakları birlikte çalışarak bir ritim oluşturdu.

Dil, ağrıyan, şişmiş başın etrafında dönüyor, onu tam da en hassas olduğu yerden yakalıyordu.

Bu işte iyi değil mi? Bu fikre nereden kapılmıştı?

"Oh, meleğim. Tanrım, evet!" Tutarsız bir şeyler mırıldandı, saçlarını yakaladı ve bir kenara bıraktı, böylece izleyebiliyordu, onu yiyip bitirişinin görüntüsü neredeyse onu uçuruma sürüklüyordu.

Kalçalarını sabit tutmak için mücadele etti, ama kadın Neye ihtiyacı olduğunu anladı, daha hızlı gitti, vücudu titreyene, kasıkları zonklayana, ağrı neredeyse dayanılmaz olana kadar baskıyı artırdı. Sonra taşakları gerildi ve ...

Natalie'nin başını kaldırdı, orgazm bir şimşek gibi çaktı, Natalie onu yumruğuyla bitirirken içinden sıcak bir ejakulat fışkırdı ve göbeğindeki havuzlara iniyor.

Ve bir an için hareket edemedi, vücudu havada asılı kaldı. Sonra onun yanına sokulduğunu, parmaklarının hızla soğuyan meni üzerinde desenler çizdiğini hissetti. Gözlerini açtı ve onun kendini eğlendirmesini izledi. Sonra da Uzandı, bileğini yakaladı ve onun yaptığını taklit ederek parmaklarını ağzına götürdü, kendi tadına baktı. Bir an düşündü, sonra onun bakışlarıyla karşılaştı. "Tadın daha güzel."

Bundan sonra her biri bir MRE yedi, birbirlerini elle tatsız sözde yiyecek lokmalarıyla beslediler. Sonra Natalie hâlâ üstsüz olarak onun yanına kıvrıldı ve tekrar uykuya daldılar. Ama öğleden sonra hava o kadar sıcaktı ki Zach onu bandana ile kaç kez ıslatırsa ıslatsın uyuyamıyordu.

"Belki de yeniden yürümeye başlamalıyız." Başını adamın uzattığı bacağının üzerine koydu, büyük ellerinden biri çıplak karnına yayıldı, ona bu şekilde fiziksel olarak yakın olmanın rahat samimiyeti onu yıllardır bilmediği bir tür memnuniyetle doldurdu.

Zach başını salladı ve elindeki bir galon suyu gösterdi. "Bugün yarım galon su içtik. Bu sıcakta yürüyor olsaydık, bundan çok daha fazlasını tüketmiş olurduk. Gün batımına kadar beklemeliyiz."

Hissettiklerinin bir kısmı yüzüne yansımış olmalıydı çünkü bir sonraki anda adam onu cesaretlendirmeye çalıştı.

Onun saçlarını okşadı. "Zor olduğunu biliyorum. Sadece dinlen."

Bakışlarını manzaranın üzerinde gezdirdi. Etraflarında kuru tepeler ve dağlar vardı, içlerinden biri diğerlerinden çok daha yüksekti. Ancak, boş su testileri, yiyecek kapları ve diğer çöplerin ötesinde, insan yerleşimine dair hiçbir iz yoktu. Çit yoktu. Bina yoktu. Bir müştemilat bile yoktu. Durgun, ıssız ve boş görünüyordu. Ama yine de

Hiç de boş değildi. Vahşi yaşamla doluydu, insanlardan bahsetmiyorum bile. Ve güneş battığında, hepsi saklandıkları yerden çıkacaklardı.

Dün gece uyuşturucu kaçakçıları ile yakın temas Güneşin yakıcı ışığında çok uzakta görünüyordu. Ama gerçektir ve Zach olmasaydı ölümcül olabilirdi. Korkması gerektiğini düşünse de -burada iki ya da üç gece daha geçireceklerdi- korkmuyordu. O gerçek adını bilmeyebilirdi ve başının ne tür bir belada olduğunu da bilmeyebilirdi ama onu korumak için elinden gelen her şeyi yapacağından zerre kadar şüphesi yoktu. Sadece çok fazla yük olmayacağını umuyordu. "Tam olarak neredeyiz? Teksas'ta mı? Arizona'da mı? Sahra'da mı?"

"Arizona." Eliyle işaret etti. "Şu dağı görüyor musun? Bu Baboquivari Zirvesi. Tohono O'Odham halkı için kutsaldır. Şu anda Arizona'nın güneydoğu köşesindeyiz. Tohono O'Odham rezervasyonu."

Ve tıklandı.

Ayağa kalktı, onunla yüzleştirdi. "Kat'e söylediğin buydu, değil mi?"

Gizli mesajın, tüm o saçmalıklar. Burası hakkındaydı."

Başını salladı, dudakları orantısız bir sırıtışla kıvrıldı. "Aşağı yukarı. Ona Altar'dan ayrılacağımızı ve sınırı geçip Tohono O'Odham topraklarına gideceğimizi söyledim. Ayrıca, Tohono O'Odham topraklarına girmeden önce rezervasyonun uyuşturucu kartelleri."

"Bu ne olabilir?" "Gölge Kurtlar."

Tekrar yola koyulduklarında NATALIE kendini yorgun ama iyi dinlenmiş hissediyordu, güneş pembe ve beyaz renklerden oluşan kalın bir yığının arkasında batıyordu. turuncu bulutlar ve çakal sesleri. O gibi dün gece yaptığı gibi, Zach'in peşinden gitti ve

adım attı ve incinmemek için elinden geleni yaptı, ancak düşünceleri hala daha önce yaptıkları konuşmadaydı.

Kat mesajı anlamış mıydı? Ve eğer anladiysa, bu Gölge Kurtlar onu bulmaya mı çalışıyordu?

İlk başta, bu kâbusun yakında sona ereceğini ve tekrar evde olacağını düşünmek onu rahatlatmıştı. Ve sonra . . .

Sonra Zach neredeyse ölümüne neden olan hayatına geri dönecekti. Gazeteye geri dönecek ve Onunla tanışmadan önce bildiği varoluş. Ve her şey yoluna girecekti.

Ama hiçbir şey yolunda gitmeyecekti. Zach tehlikede olacaktı, sadece Zetalar'dan değil, muhtemelen kolluk kuvvetlerinden de. Ve o ...

Onu özleyecekti.

Altı uzun yıldan sonra nihayet yeniden hissetmeye başlamıştı ve bunun nedeni de oydu. Sadece durum değildi. O'ydu. Zach'ti. Bunu anlamıyordu, açıklayamıyordu ama doğruydı. Onun hayatından çıkıp gitmesi fikri kalbinin dibe vurmasına neden oldu. Daha önceki haline geri dönemezdi - bu çölden daha karanlık, daha boş ve içi daha kavruk.

Bu sana bağlı, değil mi kızım?

Öyle olduğunu varsayıyordu. Yeniden yaşamak için kendine bir söz vermişti ve hayatında kim olursa olsun bu sözü tutması gerekiyordu.

Peki Zach'e ne olacak?

İkisi de sınırı yasadışı yollardan geçen diğerleri gibi işleme tabi tutulacak mıydı? Gözaltına alınacaklar, parmak izleri alınacak, sorgulanacaklar mıydı? Kimlikleri olmadan kim olduklarını nasıl kanıtlayacaklardı?

Kesin olan bir şey vardı: Parmak izleri alınırsa ve Zach'in sabıka kaydı varsa, tutuklanacaktı. Bunun olmasını istemiyordu.

"Bu Gölge Kurtlar bizi bulduklarında bize ne yapacaklar?"

Önünde Zach aniden durdu. Bir an için, soru sorduğu için ona kızdığı için durduğunu düşündü. Sonra çömeldi ve elinde tabancayla ona da aynısını yapmasını işaret etti. O da yaptı, nabızı hızlandı. İşte o anda fark etti - tarif edilemeyecek kadar kötü bir koku.

Zach sağ taraflarında duran bir mesquite ağacına doğru bakıyor gibiydi. Bakışları onunkileri takip etti ve gece görüş gözlüğü olmamasına rağmen, yere serpilmiş insan bedenlerinin şekillerini seçebildi. "Hepsi ölmüş."

Natalie ayağa kalkmış, eliyle ağzını kapatmış, gördüğü manzara, koku ve şok karşısında midesi bulanıyordu.

Sonra Zach onun yanındaydı. "Nefes al! Sakın hastalanayım deme. Susuz kalacaksın."

Onun eldivenli elini tuttu ve onu kendine doğru çekti. Korkunç koku dağılana kadar arkasından baktı. Sonra ona döndü ve kollarını ona dolayarak başını çenesinin altına sıkıştırdı. "Özür dilerim. Onları görmeden önce kokusunu aldım. Mesquite tarafından gizlenmişlerdi."

"Onlara ne oldu?"

"Bilmiyorum. Söyleyemem." Ona daha sıkı sarıldı. "Her ne olduysa, senin başına gelmeyecek."

JOAQUIN bu lanet toplantının bitmesini isteyerek kahvesini yudumladı. Saat çoktan on olmuştu ve dışarısı cehennemden daha sıcaktı. Eğer Natalie dışarıda bir yerdeyse. . .

"Yani bizim topraklarımıza geçtiklerini mi düşünüyorsunuz?" Gölge Kurtlar'ın komutanı Ned Zepeda masanın karşısından, kucağında bebeğiyle Gabe'in yanında oturan Marc ve Kat'e baktı.

Kat, bir Navajo olarak yardım edebileceğinden emin bir şekilde gelmek için ısrar etmişti. Gabe Kat'in onsuz gitmesine izin vermemiş, Marc da Kat'in arkadaşlığını memnuniyetle karşılamıştı. Ekstrem bir dağcı ve kayakçı olmanın yanı sıra bir sağlık görevlisi ve eski bir park

Korucu, sadece açık hava konusunda deneyimli değil, aynı zamanda iyi silah kullanan ve ilk yardım konusunda becerikli biriydi.

Ve Kat'in hayatını kurtarmak için sol bacağını feda ettiği için taş gibi taşakları vardı. Onu izleyen hiç kimse protez taktığından şüphelenmezdi.

"Evet, efendim, biliyoruz." Kat, Komutan Zepeda'ya deşifre edilmiş şifreli konuşma mesajının bir kopyasını uzattı. "Onu bulmamıza yardım edebileceğinizi umuyorduk."

Zepeda kaşlarını çatarak onu inceledi. Yüzü güneşten yıpranmış, yanaklarına derin çizgiler kazınmıştı ve Joaquin keşke kameramı içeri getirseydim diye düşündü. Ama burada olmalarının nedeni bu değildi.

"Rossiter da ben de eğitimli kolluk kuvvetleriyiz, yani kendi başımızın çaresine bakabiliriz." Marc başını sallayarak Joaquin'i işaret etti. "Ramirez bir foto muhabiri. O da bayanla birlikteydi.

Benoit'a götürüldüğünde. Birlikte gitmek istiyoruz ya da bugün bir kurtarma çalışması yapamıyorsanız, bir araç kiralamak ya da ödünç almak ve arazinize gitmek için izin istiyoruz kendimiz."

Zepeda hâlâ transkripte bakarken koridora doğru bağırdı. "Eh, Chiago, buraya gel. Bunu yapmak isteyeceksin. Bunu gör."

Başka bir memur -uzun boylu bir silahşor- odaya girdi. Boyu 1.80'in üzerindeydi ve otuzlu yaşlarında görünüyordu. Yeşil askeri üniforma giymiş, belinde tabanca kılıfı, aksiyondan nasibini almış kara gözleriyle onlara bakıyordu. Koyu renk saçları kısa kesilmişti, sert bakışları odadaki herkesi ölçüp biçiyormuş gibi üzerinde geziniyor, sonra Kat ve Alissa'ya bakınca yumuşuyordu. "Evet, Şef?"

Komutan Zepeda, Kat ve Marc'ın az önce kendisine anlattığı hikâyeyi tekrarladıktan sonra elindeki tutanağı Chiago'ya uzattı. "Bu konuda bir fikrin var mı?"

Chiago kaşlarını çatı, mektubu okudu ve sonra onlara baktı. "Sizi dışarı çıkaracağım. Birlikte bir ekip kurarız. Büyük bir rezervasyon ama onu bulabilecek miyiz göreceğiz. Ama

bana söyleyin

Arka planda fısıldadığını duyduğunuz adam hakkında tekrar konuşmak istiyorum. O kaydın bir dosyasını yanınızda getirdiniz mi?"

BÖLÜM 18

İlk iri yağmur damlası yanağına çarptığında NATALIE hâlâ rüya görüyordu. O yağmur damlasını bir diğeri izledi ve alnına bir öpücük kondurdu.

Zach parmak eklemlerini onun yanağında gezdirdi. "Uyan, meleğim.

Buradan çıkmamız gerekiyor, hem de hemen."

Gözlerini açtı ve ayağa kaldırıldığını hissetti. Gözlerini kırıştırdı, etrafına bakındı, hâlâ sersem ve kafası karışık. "Yağmur mu yağıyor?"

Gök gürültüsü tepemizde patladı.

"Muson yağmuru başladı. Eğer kışımızı kaldırmazsak sele yakalanacağız. Çantanı al ve bu ölüm tuzağını terk edelim."

Ve sonra hatırladı.

Bu sabah erkenden kuru bir su birikintisinin dibine sığınmışlardı. Onu buranın tehlikeli olduğu konusunda uyarmıştı çünkü

Muson mevsiminin ortasındaydılar ve çoğu zaman kuru olan bataklıklar azgın nehirlerle dönüştüğünde her yıl insanlar ölüyordu. Ama o kadar yorgundu ki, bir ayağını diğerinin önüne zar zor atabiliyordu, bu yüzden adam razı oldu.

Çantasını aldı, koşum takımına tırmanmış olabilecek herhangi bir şeyi çıkarmak için salladı, sonra ağrıyan omuzlarına kaydırıldı. Bunca yolu çamurlu bir çukurda ölmek için gelmemişti. "Hadi gidelim."

Zach sırttı, sakallı yüzü bir anda sertten yakışıklıya dönüştü. "Evet, hanımefendi."

Daha önce geldikleri yere vardıklarında su birikintisine indiklerinde şiddetli bir yağmur yağıyordu, ince çöl çamuru Natalie'nin ayaklarının altında tereyağına dönüşüyordu. Zach su birikintisinden çıktı, Natalie de onu takip etmeye çalıştı ama kıyı çok kaygan ve çok dik.

Bir şimşek çakması. Gök gürültüsü.

Tekrar denedi, bir tutam otu yakaladı ve Botlarının parmak uçlarıyla sertçe kazıyordu ama hem kendi vücut ağırlığını hem de sırt çantasının ağırlığını kaldıracak kadar güçlü değildi. Zorlukla nefes alırken geriye doğru kaydığını hissetti. Altında, su çoktan ayak bileği derinliğindeydi- ve yükseliyor.

Daha önce korkmamıştı ama şimdi korkuyordu.

"Bunu yapamam!" Başını kaldırdığında yağmur damlalarının gözlerini kör ettiğini gördü.

Zach ona bir şeyler bağıyordu ama gök gürültüsü, su ve rüzgâr sesinden duyamıyordu.

Tekrar denedi ve tekrar kaydı, dizlerine kadar gelen su onu dengesini bozmakla tehdit ederek sertçe çekiyordu.

Oh, hadi ama! Lanet çölde boğulamazsın, kızım!

Sonra yüzüne bir şey çarptı.

Bir ip.

Ucuna bir halka bağlanmıştı.

Ne yapacağını bilmek için Zach'in ne dediğini duymasına gerek yoktu. Başının üzerinden ve kollarının altından geçirdi ve akıntı ayaklarını emerken sıkıca tutundu.

Ve Zach onu yavaşça çamurlu setin tepesine kadar sürükledi, tepeden tırnağa çamur içindeydi ve zor nefes alıyordu.

Sonra adam onun yanındaydı. "İyi misin?"

Başını salladı, hâlâ nefes almaya çalışıyordu, az kalsın başına geleceklerin şokunu atlatmaya çalışıyordu.

"Boğulabilirdim."

"Bu çok yakındı." Onu ayağa kaldırdı, ipi başının üzerinden kaldırdı, sonra eldivenli parmağını çenesinin altına soktu ve onu öptü. Yağmur yüzüne dökülüyor, kirli sakalına takılıyordu. "Hadi bu fırtınadan kurtulalım."

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Az önce durduğu yer şimdi derin, çalkantılı bir akıntıydı.

Fırtına neredeyse bir saat sürdü ve manzarayı değiştirdi. Alçak bölgeler artık çamurlu bataklıklara dönüşmüştü. Bataklıklar dolup taşıyor ve geçit vermiyordu. Ve her yerde ince çöl alüvyonu kaygan ve amurluydu. Bu onları oldukça yavaşlatıyor ve herhangi bir aptalın takip edebileceği ayak izleri bırakıyordu. Ama aynı zamanda Natalie için yolculuğu daha da zorlaştırıyor, her adımda ayakları kayıyordu.

Zach hızını yavaşlattı, karanlık ökene kadar dinlenebilecekleri kuru bir yer bulmaya çalışıyordu. ıslaktan kaçmaya çalışan yılanlar ya da örümcekler tarafından işgal edilmişti. Tam ona bu koşullarda bir örümceğin yanına oturmanın neden sorun olmayacağını açıklayacaktı ki, tepenin biraz ilerisinde sağlarında bir granit çıkıntısı gördü. Kaygan yamaçtan yukarı çıkmasına yardım etti, sonra da çıkıntının kuzey tarafındaki derin bir oyuğa sığınmış olan vaşağı uzaklaştırdı. Bulundukları alandan daha büyüktü.

İlk gün kamp kurdukları bu yer onları rüzgârdan ve yağmurdan koruyacak ve gece ökene kadar dinlenebilecekleri güvenli bir yer sağlayacaktı.

Natalie'nin elini tutup içeri girmesine yardım etti, kendi çantasını bırakıp Natalie'ninkini aldı. "Ceketini ıkar. Bu sırlıklam."

Ceketini de çıkardı ve yün battaniyeyi kaptı. Onu yumuşak, kuru kumda yanına çekti ve yünün vücut ısılarını tutacağını ve kurumalarına yardımcı olacağını umarak battaniyeyi ikisinin de etrafına sardı.

Gece burada ıslanmak onları hipotermi riskiyle karşı karşıya bırakabilirdi. Ve soğukta yürümek gibisi yoktu,

ıslak BDU'lar insanın iç bacaklarını yıpratır. Bu konuda bir tez yazabilirdi.

Petrol jölesi. Bir şey unutacağını biliyordun. Kahretsin, McBride!

Yağmur onu kaplayan çamurun çoğunu temizlemişti, kirpikleri ıslanmış, saçları yanaklarına yapışmış, yüzünde damlacıklar oluşmuştu. Ona doğru sokuldu, titriyordu.

"Bunun işe yaraması için ten tene olmamız gerekmiyor mu?"

"Benimle soyunmak istediğini mi söylüyorsun meleğim?"

Gıcırdayan dişlerinin arasından gülümsedi, yanaklarında iki küçük gamze belirdi. "Kastettiğim bu değildi."

"Hayır mı? Çok kötü." Onu kendine doğru daha sıkı çekti, kollarını ona doladı ve fazlalığını paylaşmak için elinden geleni yaptı
vücut ısısı.

Bir süre orada oturdular, yağmurun yağışını, suyun akışını izlediler.

Küçük barınaklarının kenarından yarı saydam bir perde gibi dökülüyor ve onları dış dünyadan kısmen gizliyordu.

Yavaş yavaş titremesi azaldı ve adamın içine doğru gevşemeye başladı.

"Büyüyünce ne olmak istiyordun?" Soru
birdenbire ortaya çıktı.

"Damperli kamyon kullanmak istiyordum. Sonra itfaiyeci olmak istedim. Sonra astronot olmak istedim. Sonra bir futbol yıldızı olmak istedim. Sonra üniversiteye gittim ve yapmak istediğim şey hakkında ipucu verdi." Aşağı baktı ve onun gülümsediğini gördü. "Peki ya sen? Gazeteci olmak isteyerek mi büyüdün?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben veteriner olmak ve atlarla ilgilenmek istiyordum."

"Gerçekten mi?" Nedense bu onu şaşırtmıştı. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Matematik. Hiç iyi değilimdir. Üniversite cebirini zar zor bitirdim. İngilizce'de çok daha iyiydim, bu yüzden gazetecilik okuyordum. Gerçekten sevdiğimi keşfettim. Beau bana her zaman ..." Sözleri sessizliğe gömüldü.

"Hey, sorun değil. Onun hakkında benimle konuşabilirsin."
Zach ölü bir adamı kıskanacak kadar güvensiz değildi.
Ayrıca Natalie üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

En fazla iki gün, McBride.

Aşağı baktı, yüzünde acı tatlı bir gülümseme gördü.
"Bana her zaman gazeteciliğin kaderim olduğunu söyledin
çünkü ben hep sorular sorardım."

Bu Natalie'nin sesine benziyordu. "Onunla üniversitede mi
tanıştın?"

Başını iki yana salladı. "Onunla liseden mezun olduğum
gece tanıştım. Garden District'teydim ve Louis S. McGehee
Lisesi'ne gittim - özel bir kız okuluydu
-Chalmette'de bir devlet okulu olan St. Bernard Lisesi'nde
futbol yıldızıydı." Memleketinden bahsederken aksanı daha
da güçleniyordu. Zach bunu neredeyse karşı konulmaz
buluyordu. "Kutlama yapmak için birkaç arkadaşımın dışarı
çıktık - birbiriyle uyumlu pembe elbiseler giyiyorduk ve
bileklerimizde korsajlar vardı - ve onun yanındaki bir adam
bana sataşmaya ve korsajımın yapraklarını koparmaya
başladı. Beau onu durdurup özür diledi."

"Bir erkeğin erkek arkadaşlarına karşı çıkması büyük
cesaret ister." Özellikle de konu onların nasıl
kadınları tedavi etti. "İyi bir adama benziyor."

"Öyleydi." Gülümsedi, hüzünlü bir gülümseme. "Yaklaşık
bir hafta sonra Tulane'deki White Stripes konserinde ona
rastladım. O sordu
beni dışarı çıkardı. Üniversitede geçirdiğim üç yıl boyunca
çıktık-"

"Üç yıl mı?" Zach'in beş yılını almıştı.

"Ortaokulda bir sınıf atlardım ve ileri düzey krediler
sayesinde üniversiteden erken mezun oldum." Bunu
kibirden eser kalmadan söyledi. "Fırtınanın olduğu yıl yirmi
bir yaşına girdim."

Onun zeki olduğunu bilmiyor muydu? "Böldüğüm için özür
dilerim." "Üniversite boyunca çıktık, ailemin korkusuna
rağmen

Sadece paralarının peşindeydi. Bizim durumumuz iyiydi ama
onun ailesi iyi değildi. Aksanını beğenmediler.
kültürsüz görünüyorlardı. Ama sonunda ikna oldular. Onların

saygısını kazanmak için çok çalıştı ve sanırım onlar da

gerçek bir adamdı. Futbol bursunu reddetti ve üniversiteye kadar çalıştı. Daha yeni hukuk fakültesine kabul edildiğinde . . .

"Birlikte yaşayamazdık çünkü bu ailemi korkuturdu ama birlikte çok zaman geçirdik.

Yirmi birinci yaş günümde bana evlenme teklif etti.

Commander's Palace'da şampanya içti. Spor ceketinin cebinde bir yüzük vardı. Çok şaşırmıştım ve

Yüzük çok güzeldi. Tek karat pırlantalı beyaz altın.

Tanıştığımız geceden beri para biriktirdiğini söyledi.

Teklifini kabul ettim ve ... İki aydan kısa bir süre içinde o da ailem de gitti."

Kadının kederinin derinliği karşısında Zach'in göğsünde bir şeyler burkuldu. "Çok üzgünüm."

"Başta birbirlerinden hoşlanmadılar ama birlikte öldüler çünkü hepsi beni seviyordu."

"Sakın kendini suçlamaya kalkma Natalie. Bu senin hatan değildi."

Ama onu duymuyor gibiydi.

"Tanıdığım Chalmette artık yok. St. Bernard Lisesi gitti."

Sesi titriyordu ve adam onun yakınlarda olduğunu biliyordu.

Gözyaşları. "Beni morgda bulmamalarını dilediğim o kadar çok zaman oldu ki. Artık korkmuyordum. Bayılmıştım. Ölmek çok kolay olurdu. O zaman Beau, annem ve babam hala burada olurlardı."

Zach'in bir yanı ona böyle düşünmemesini söylemek istiyordu ama bu duyguyu çok iyi anlıyordu. Geride kalan kişi olmak berbat bir şeydi.

Devam etti. "Bazen onun sesini unuttuğumdan korkuyorum. Kendimi onun sesini unutup unutamayacağımı

Yüzünü fotoğraflar olmadan hatırlayamıyorum. Eski cep telefonumu sakladım - içinde ondan gelen mesajların kayıtlı olduğu telefon. Yanlışlıkla çamaşır makinesinden geçirdiğimde parçalandım.

ve onu yok etti. Bir şekilde onu yeniden kaybediyormuşum gibi hissettim. Bu çok saçma değil mi?"

"Hayır, değil." Kadının başını göğsüne yasladı. "Beau'yla tanışmamış olabilirim ama bir şeyden eminim. Kendini suçlayarak bir an bile vakit kaybetmeni istemezdi. Eğer seni gerçekten sevseydi, onsuz dolu dolu ve mutlu bir hayat yaşamayı isterdi."

Burnunu çekti. "Özür dilerim. Böyle devam etmemeliydim. İş yerindeki arkadaşlarıma bile Beau'dan ya da fırtına sırasında oldu. Öyle demek istemedim."

"Hey, kendine bu kadar yüklenme. Yaşadığın şey çok kötü bir şey."

Bundan daha fazlasını söylemek istiyordu. Ona, hayatın karşısına bu kadar çok şey çıkardığı için ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordu.

Ona hatırlatmak istedi ki eğer o olmasaydı Şu anda ölü. Eğer mesele sadece Styx nehrini geçip Beau'yla yer değiştirmek olsaydı, göz açıp kapayıncaya kadar ölmüş olacağını söylemek istiyordu.

Ama yapmadı.

Yüzündeki gözyaşlarını silerek ondan uzaklaştı, Onun önünde ağladığı için açıkça utanıyordu. Ama onu kim suçlayabilirdi ki?

"Sanırım yağmur diniyor."

Gerçekten de yağmur durdu ve güneş açtı. On beş dakika içinde hava yeniden ısınmıştı. Zach'in önünde dağıldığı için hem utanan hem de onu dinlediği için minnettar olan Natalie dikkatini

Manzara. Su havuzları batan güneşin ışığında parıltıyor, küçük göletler ve su birikintileri susamış yaban hayatını kendine çekiyordu. Pronghornlar ve daha fazla cirit gördü ve bir an için bir dağ aslanı gördüğünü sandı. Ve sonra garip bir şey fark ettim, akan suyun sesi.

Ayağa kalktı, küçük sığınaklarından çıktı ve küçük bir şelale keşfettiği kaya çıkıntısının yan tarafına doğru yokuş aşağı yürüdü. Sadece bir metre yüksekliğinde ve en fazla bir metre genişliğinde olan bu şelale, tabana yakın bir çatlaktan dökülüyordu

Taşın yamacında, erozyonun kumu yıkayıp granit bıraktığı yerde. Ama yağmur neredeyse yirmi dakika önce kesilmişti, yani burası .

"Bir bahar." Zach'in sesi onun yanından geldi. Her zamanki gibi elinde tüfeğiyle onun yanında duruyordu. "Muhtemelen yüzeye yakın bir akiferden besleniyor ve sadece sağanak yağış olduğunda akıyor."

Sonra aklına bir fikir geldi; çılgınca, harika bir fikir. "Sırt çantanda hiç sabun var mı?"

"Sanırım ilk yardım çantasında küçük bir çubuk var."

Topuklarının üzerinde döndü ve yokuş yukarı geri yürüdü. "Duş alacağım."

"Sen . . . Ne?" Takip etti.

"Duş alacağım." Çantasını açtı ve karıştırmaya başladı.

"Dur, ben bulayım. Sistemimi bozacaksın." Geri çekildi, adamın eşyaları dikkatle bir kenara taşımamasını, ilk yardım çantasını çıkarmasını ve ardından ona küçük bir çubuk uzatmasını izledi

sabun. "Teşekkürler. Yeniden temiz hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Küçük şelaleye geri döndü ve soyunmak üzereydi ki Zach ona zarar verebilecek bir şey olmadığından emin olmak için bölgeyi kontrol etmesi konusunda ısrar etti. Zach tatmin olduktan sonra soyundu, botlarını, çoraplarını ve hâlâ nemli olan pantolonunu, tişörtünü ve külotunu çıkarıp kuru bir kayanın üzerine bıraktı.

Böyle açık havada çıplak olduğu için utanması gerektiğini düşünüyordu ama orada Zach'ten başka kimse yoktu ve o da her şeyi daha önce görmüştü. Sabunu aldı ve kumların arasından geçerek suyun akışına doğru adım attı.

Düşündüğü kadar soğuk değildi ama sıcak da değildi.

Hızla çalışarak tüm vücudunu köpürttü, sonra kendini duruladı, baloncuklar yokuş aşağı taşın üzerinde kayıyordu. Sonra da

Başını arkaya yatırdı ve suyun saçlarını yıkamasına izin verdi, temiz olma düşüncesi - bir an için bile olsa - canlandırıcıydı.

"Bırak yardım edeyim."

İrkilerek döndüğünde Zach'in ayakta durduğunu gördü. Görkemli bir şekilde çıplaktı, giysileri onunkilerin yanında bir AK ile yığılmıştı. Sabunu ondan aldı ve saç tellerinin hemen dibine biraz sürerek kafa derisine nazikçe masaj yaptı. Sonra ellerini yavaşça hareket ettirerek sırtını köpürttü,

kalçalarına doğru iç gıcıklayıcı daireler çizdi. "Durula."

Bu düşün seksle sonuçlanmasını istememişti ama onun dokunuşu bunu değiştirdi. Onunla yüzleşti ve elindeki sabunu aldı. "Sıra sende."

Onu iyice köpürttü, sabun kayganlığındaki teninin altındaki sert kasların tadını çıkarırken ellerini yavaşça göğsünde, karnında ve üst baldırlarında gezdirdi, ona dokunmaktan tahrik oldu

-Ve onun tarafından dokunulmak. Adam onun göğüslerini avuçladı, meme uçlarıyla oynadı, o da sevdiği karın kaslarını yavaşça köpürttü, parmakları ereksiyonunu kavramadan önce adamın karnının altındaki damarlarda gezindi.

İnledi ve onu sertçe kendine doğru çekti. "Tanrım, Natalie, bana ne yaptın böyle? Ellerimi senden uzak tutamıyorum."

Adamın sesinde gerçek bir çaresizlik vardı ve kadın Onu bu kadar güçlü etkilediğini bilmek kadınsı bir heyecan veriyordu. Öpücüğe boyun eğdi, göğüs kıllarının meme uçlarına sürtünmesi onun için acı çekmesine neden oldu.

"Lütfen! Şimdi!"

Bir an için uzaklaştı ve giysi yığınınından bir şey aldı. Bir prezervatif. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede prezervatifi çıkardı ve hızla üzerine geçirdi.

Sonra ona uzandı, onu kendine doğru kaldırdı, sikinin başı sabırsızca ona doğru dürtüyor, giriş arıyordu. Bacaklarını adamın kalçalarına doladı, bir koluyla adamın omuzlarına sıkıca tutundu, sonra aşağı uzanarak onu içine doğru yönlendirdi.

Yukarı doğru tek bir hamleyle onu doldurdu ve ikisini de inletti.

Ve sonra acil ihtiyaçtan başka bir şey yoktu. O sürdü hızlı ve sert bir şekilde içine giriyor, elleri kızın kığını sıkıyor,

elleri

Ellerinin altındaki kaslar geriliyor, boynundaki kordonlar geriliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, hiç böyle bir şey hissetmemişti -içinde hareket ederken bir adam tarafından tutulmak. Tek yapması gereken tutunmak ve onu almaktı, her itiş onu yukarı kaldırıyor, daha da yükseğe taşıyordu.

Sonra başı geriye düştü ve çığlık attığını duydu, orgazm sıvı altından bir dalgayla onu yıkadı, onu zevkle dolduruyor.

Ama adam tam arkasındaydı. Dişlerini sıkarak inledi, kızın içine bir, iki, üç kez girdi, doruk noktası onu ele geçirirken vücudu sarsıldı.

Bir an için ona sarıldı, her ikisi de ıslaktı ve Zor nefes alıyor, zaman kalp atışlarıyla ölçülüyordu. Gün batımı pembe ışıklarını manzaraya yayıyordu. Artık tanıtık gelen gece korosu yeni başlıyordu; cırcır böcekleri başlıyor, milyonlarca kurbağa onlara katılıyor, çakallar uzaktan heyecanla yankılanıyordu.

Natalie'nin vücudu onlarla birlikte şarkı söylüyor gibiydi, vahşi ve özgür.

Gözlerini kapattı ve elinden geleni yapacağına dair sessizce yemin etti.

Zach'in tutuklanmasını engelledi. Yaptığı hatalar ne olursa olsun, baştan sona iyi bir adamdı. Nasıl

Ona hiç güvenmemiş olabilir miydi? Yanağını adamın omzuna yasladı, parmaklarını adamın sırtında gezdirdi ve yağmurla yıkanmış kokusunu içine çekti. "Çok mu ağırlaşıyorum?"

"Hayır. Asla." Adam yavaşça geri çekildi ve onu ayağa kaldırdı. "Lanet olsun."

Kafasını kaldırdığında onu kaşlarını çatarken buldu. "Ne?"

"Prezervatif." Elinde buruşmuş ıslak lateks parçalarını tutuyordu. "Kırıldı."

KORUNMUŞ VÜCUT ZIRHI GİYEN ve fotoğraf makinesini taşıyan Joaquin, sular altında kalmış bir akarsuyun yanında durmuş, bakışlarını Sonoran Çölü'nün sonsuz gibi görünen genişliğinde gezdiriyordu.

Natalie dışarıda bir yerlerde eve dönmeye çalışıyordu. Ve onu bulacaktı. Ya da daha doğrusu Gölge

Kurtlar onu bulacaktı. O sadece gezintiye çıkmıştı.

Ajan Chiago akarsuyun kıyısındaki çamurlu izlerin yanına diz çöktü, uzandı ve bir çalıdan bir şey kopardı, bu sırada ekibinin geri kalanı araçların yanında nöbet tutuyordu. "Her kimlerse, fırtına sırasında uyuklarken yakalanmışlar. Görünüşe göre dışarı çıkarken çok zorlanmışlar ama başarmışlar."

Marc'ın bakışları izleri takip etti. Kendi çelik yeleğini giymiş ve bir tüfek taşıyordu. "Batıya, kuzeybatıya doğru giden iki iz grubu."

Silahı belinde olan Gabe izleri kısa bir mesafe takip etti. "Muhtemelen barınak bulmak için daha yüksek bir yere gittiler."

Chiago koyu renkli saç tellerine benzeyen bir şeyi havaya kaldırdı. "Bu saç telleri ile aynı kişiye ait gibi görünüyor. daha önce bulundu."

Joaquin uzandı ve onları aldı. "Evet, bu onun olabilir gibi görünüyor."

Bu adam bu boku nasıl gördü? Chiago, rezervasyonun güney köşesi boyunca izler -kesme işareti dediği şey- ararken, ayak izleri olduğunu söylediği eğilmiş otlar, devrilmiş kayalar ve rüzgârla savrulan girintilerden oluşan bir iz bulmuştu. Hatta bir ocotillo üzerinde birkaç tutam siyah saç ve biraz kan bile bulmuştu. Chiago'nun muhtemelen bir kamp yeri olduğunu söylediği yere kadar işaretleri takip etmişler, sonra da bir grup çürümüş cesedin yanından geçmeye devam etti. Natalie'nin de aralarında olabileceğinden korkan Joaquin burnunu kapatmış ve aramaya başladılar ama Chiago onlara bunu unutmalarını söylemişti.

Cesetleri merkeze çağırmadan önce, "Bir hafta ya da daha uzun süredir ölüler," dedi.

Adamın iz sürme yeteneği Joaquin'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Chiago izleri dik bir yokuşun tabanına kadar takip etti, sonra kızılötesi dürbününü çıkardı ve önlerindeki kararan yamacı taradı. "Yani, büyük olasılıkla

bir kadın ve bir erkek arıyordum, değil mi? Sanırım onları buldum." Sonra dürbünü indirdi. "Onlara bir dakika vermeliyiz."

Marc ondan dürbünü aldı, sonra yukarı baktı aynı genel yönde. "Bu da ne? ?" Dürbünü indirdi, yüzünde garip bir ifade vardı.

Öfke ve şaşkınlık arasında bir şey. "Hemen harekete geçmeliyiz. Ya onu zorluyorsa?"

Chiago omuz silkti. "Bana rızaya dayalı görünüyor."

Ve sonra Joaquin anladı. "Onların ... olduğunu kastetmiyorsun."

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum." Marc sesini alçalttı.

"Eğer onu herhangi bir şekilde zorladığını öğrenirsem, o orospu çocuğunu öldürürüm. bir kaltak-her kimse o."

Gabe'in bakışları yamaçta dolaştı. "Ona taşaklarını yedirmeden olmaz."

"Yardım edeceğim." Joaquin bu fırsatı Marc'a sormak için kullandı

Günlerdir sormak istediği bir şey vardı. "Onu eve götürdüğümüzde, bana bir iyilik yapar mısın?"

Marc başını salladı. "Tabii. Adını söyle."

"Bana ateş etmeyi öğret. Ateşli silahları nasıl kullanacağımı öğrenmek istiyorum." İki adam da önce ona, sonra birbirlerine baktı.

Marc'ın kaşları çatıldı ama sanki anlamış gibi uzanıp Joaquin'in omzuna vurdu. "Anladın sen onu."

BÖLÜM 19

ZACH BDU'larının fermuarını henüz çekmişti ki gözünün ucuyla bir şey gördü; tunç üzerindeki yıldız ışığının parıltısı. "Natalie, yere yat!"

Sadece tişörtünü ve külotunu giyerek kuma düştü.

Hâlâ gömleksizdi, tüfeğini kaptı ve silahın gece dürbünüyle aşağıdaki yamacı tarayarak pozisyon aldı. Ve işte oradaydılar - Gölge Kurtlar'dan bir birlik.

Boyuna bakılırsa, onlara liderlik eden adam Chiago'ydu.

Zach'in ilk hissettiği şey rahatlama değil, derin bir hayal kırıklığıydı.

Bitmişti.

Bu düşünce ona bir darbe gibi çarptı ve arkasında donuk bir boşluk bıraktı. Onun gitmesine izin vermeye hazır değildi, henüz değil.

O hiçbir zaman senin olmadı McBride.

Ayağa kalktı, göğsündeki kumları fırçaladı. "Kıyafetlerini giysen iyi olur meleğim. Misafirimiz var."

"Bölük mü?" BDU'larını kaptı ve çabucak içine girdi.

"Uyuşturucu kaçakçıları mı?"

"Tepeye doğru ilerleyen bir Gölge Kurt birliği var, tüfekleri hazır. Görünüşe göre bizi buldular."

"Gerçekten mi?" Bir an için gülümseyerek ona baktı. Sonra gülümsemesi soldu, yüzüne bir gölge düştü. "Sen kaçmalısın. Beni burada bırak ve git. Bunu yapabileceğini biliyorum. Kaçabilirsin. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Geri çekildi, omuz kemerini çıkardı ve iki Glock'uyla birlikte bir kenara koydu. "Sakin ol. Kaçmak için bir nedenim yok."

"Ama-"

"Natalie, beni dinle. Buna diğer baskınlar gibi davranacaklar, o yüzden hazırlıklı ol. Kimse sana zarar vermeyecek ama

güçlü bir şekilde gelecektir. Tek bildikleri, ben bir kaçakçı ya da bajador olabilirim ve sen de benim suç ortağım olabilirsin. Olay yerini güvenlik altına almak isteyeceklerdir."

"Olay yerini güvene almak mı?" Kafası karışmış görünüyordu.

Diz çöktü ve Ka-Bar teçhizatını ayak bileğinden çıkardı. "Bunu herkes için kolaylaştırmak istiyoruz, o yüzden AK'yi yere bırak. Ben silahımı bırakacağım ve ellerim başımın arkasında dizlerimin üzerine oturacağım. Siz de aynısını yapmak isteyebilirsiniz ama size karşı bu kadar agresif olacaklarını sanmıyorum. benimle ol."

"Zach, lütfen git! Eğer sen-" "Kımıldamayın! Federal ajanlar!"

Ama Natalie donup kalmanın tam tersini yaptı. Koşarak Chiago'nun önünde diz çöktü ve ağzından kelimeler döküldü. "Ben Natalie Benoit. Zetalar tarafından kaçırıldım ve bu adam kaçmama yardım etti! O onlardan biri değil!"

Eğer durum bu kadar ciddi olmasaydı, Zach kahkahalarla gülebilirdi. "Natalie, bana zarar vermeyecekler."

"Ellerini başının üstüne koy!" Ajanlar etrafı sardı küçük oyuğa girmiş, silahlarını çekmiş onlara doğru ilerliyordu. "O hiçbir şey yapmadı! Kaçmama yardım etti!"

Zach öne doğru eğildi. "Natalie! Ellerini başının üstüne koy!"

Sonunda adamın dediğini yaptı ama bu onu susturmadı. Memurlara onu tutuklamamaları için yalvarıp durdu.

Ve Zach, en azından bir açıdan Bunu dört gözle bekliyordu çünkü sonunda ona kimliği hakkındaki gerçeği söyleyebilecekti.

Bir sonraki anda, üstü aranıyordu. Ama kimse Natalie'ye dokunmadı.

Sonra Chiago oradaydı, önünde diz çökmüştü. "Adın ne senin?"

"Ben Denver, Colorado'dan Natalie Benoit. Denver Independent'ta muhabirim. Juárez, Meksika'da bir otobüsten kaçırıldım ve bu adam kaçmama yardım edene kadar Zetas tarafından esir tutuldum."

Chiago arkalarından gelen üç adama döndü. İkisi uzun boylu ve siyah saçlıydı, biri nasıl kullanılacağını biliyormuş gibi bir M4 taşıyordu, diğeri ise kalça kılıfında bir tabanca taşıyordu. Üçüncüsü ise 1.80'in biraz altında, Latin kökenliydi ve elinde bir kamera mı vardı? Fotoğrafçı.

Joaquin.

"Kimliğinizi tespit edebilir misiniz?"

"Marc? Gabe? Joaquin!" Silahlı adamlara aldırmadan ayağa fırladı ve yeni gelenlere doğru koşarak kollarını Joaquin'e doladı. "Vurulduğundan o kadar emindim ki!"

Boğazı düğümlenmiş gibiydi ve Zach onun gözyaşlarının eşğinde olduğunu biliyordu.

"Madre María, gerçekten sensin. Tanrı'ya şükürler olsun! Tatlı chula'mı bir daha göremeyeceğimi sanmıştım. Hayatımda hiç kimse için bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum."

Zach dişlerinin gıcırdadığını hissetti.

Sonra Natalie döndü ve elinde M4 olana sarıldı. "Oh, Marc, geleceğini biliyordum. Çok teşekkür ederim!"

Ona tekrar sarıldı, neredeyse onu yerden kaldıracaktı. "Hey, biz kendi başımızın çaresine bakarız. Ne olursa olsun, bunu atlatmana yardım edeceğiz. Seninle ilgileneceğiz. Darcangelo da gelecekti ama manikürünü ve sırt ağdasını kaçırmak istemedi."

Nedense bu onu güldürdü.

Sonra kalça kılıflı olana döndü ve onun kollarına atıldı. "Oh, Gabe, teşekkür ederim! Bunu hepinize nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum."

"Seni hayatta ve tek parça halinde gördüğüm için çok mutluyum." Adam onu yanağından öptü. "Seni eve götürmek için buradayız. Kat, Sells'te bebekle birlikte otelde bekliyor. Senin için çok endişelendi."

"Yani Zach'in mesajını deşifre etti."

Marc başını salladı. "Joaquin'in ve benim içgörülerimizle bunu yaptı."

Ve Zach'in kıskançlığı eriyip gitti. Natalie artık güvendeydi. Hayatına geri dönüyordu, arkadaş çevresine geri dönüyordu.

Onu önemseydiği belliydi. Rahatlamış hissetmeli, onun adına mutlu olmalı, sözünü tuttuğu ve onu elde ettiği için tatmin olmalıydı.

güvenli bir şekilde eve.

Chiago eğildi ve Zach'in gözlerinin içine baktı. "Zach McBride, eski dostum, şimdi kendini neye bulaştırdın böyle? Bırakın onu çocuklar."

ZACH MCBRIDE?

Natalie döndü ve daha bir saat önce seviştiği adama baktı. "Demek gerçek adın bu?"

"Baş Şerif Yardımcısı Zachariah McBride hizmetinizdedir, Bayan Benoit." Gülümsedi, göz kırptı.

Arkasından Marc homurdandı, Joaquin ise kulağa "Evet, doğru" gibi gelen bir şeyler fısıldadı.

"Sakin olun çocuklar," diye fısıldadı Gabe. "Onu sonra öldüreceğiz."

Ama dikkati Zach'in üzerindeydi.

"Size daha önce söyleyemediğim için üzgünüm. Durum çok istikrarsızdı. Senin hayatını ya da operasyonu daha fazla riske atamazdım."

Bir ABD şerif yardımcısı.

Zach, ABD şerif yardımcısıydı.

Etkilenmek yerine bir öfke dalgası hissetti ve kendini durduramadan adamın yüzüne bir tokat attı.

kafasını çevirecek kadar sert bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Bir tür suçlu olduğuna inanmama izin verdin; bir uyuşturucu hırsızı, bir silah kaçakçısı, bir paralı asker!"

Başını temizlemek istercesine salladı, bakışları onunkileri delip geçti. "Bunu kendin buldun. Sana düşündüğün gibi biri olmadığımı söyledim. Bana inanmadın."

Haklıysa ne olmuş yani? "Bizi bulduklarında sana ne olacak diye çok endişelendim. En azından bana iyi bir adam olduğunu söyleyebilirdin."

"Yaptıklarımın bunu kanıtladığını sanıyordum."

Beni en iyi halimde görmedin.

Sözleri ona geri geldi ve parçalar birbiri ardına yerine oturdu. Karteller hakkında neden bu kadar çok şey biliyordu ve

kaçakçılık rotaları. Sınırı nereden geçeceğini nasıl bildiğini. Onu güvende tutmaya olan bağlılığı.

Neden onun kolluk kuvveti olma ihtimalini düşünmemiştii? Şimdi çok açık görünüyordu. "Gerçekten eski bir asker misin, yoksa bu sadece bir hikaye miydi? soru sormayı bırakayım mı?"

Uzun boylu Kızılderili ajan bir adım öne çıktı. "Gerçek bu. McBride eskiden donanmada SEAL'dı. Yaşayan ve ödöl almış üç kişiden biri."

Zach kaşlarını çatı. "Chiago, dur!"

"-Ekibini kurtarmaya çalışırken neredeyse öldüğü için Onur Madalyası."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" İki adam arasında bir ileri bir geri baktı.

"McBride, Marshal Service'e katıldıktan sonra bir süre bizimle eğitim aldı. İşaret kesmeyi öğrenmek istiyordu."

"Anlıyorum."

Eski bir donanma komandosu. Ve Onur Madalyası sahibi.

Karşısında duran adam -onu koruyan, hayatını kurtaran, onunla sevişen adam- gerçek bir Amerikan kahramanıydı.

Natalie'yi hayrete düşürmüştü ama yine de ona çok yakışmıştı. "I . . . Sana inanmadığım için özür dilerim. Sadece koşullar .

."

"Senin yerinde olsaydım, ben de aynı şeyi düşünürdüm. şey." Sonra Chiago'ya döndü ve emirler vermeye başladı. "Ben aksini söyleyene kadar, Bayan Chiago hakkında haber yasağı var.

Benoit'in kurtarılması ve nerede olduğu. Zetalar tam bir avla ve yok et modundalar, bu yüzden nerede olduğunu dünyaya söylemeden önce onu sınırdan uzaklaştırmak istiyorum. Ayrıca, Adalet Bakanlığı'ndaki üst düzey yetkililerle uğraşmak zorunda kalmak istemezsiniz ve bu konuyla çok ilgileneceklerdir. Ödünç alabileceği kuru bir ceketi olan var mı? Araçlarınız ne kadar uzakta?"

Natalie birinin ceketini omuzlarına attığını hissetti ve başını kaldırdığında Marc ile Gabe'in birbirlerine bilmiş bilmiş baktıklarını, Marc'ın da gözlerini devirdiğini gördü.

"Ne oldu?"

Gabe eğildi ve kulağına fısıldadı. "ABD. Marshal Servisi, kolluk kuvvetlerinin en tepesinde yer alır. Herkesten üstünler, FBI'dan bile. Nerede olurlarsa olsunlar yargı yetkisine sahipler."

Marc'ın bakışları Zach'i takip etti. "Keşke Darcangelo burada olsaydı.

Bundan nefret ederdi."

Natalie, Zach'in sahneyi kontrol altına almasını izledi. Altı gün süren acımasız işkence. Beş günlük zorlu bir kaçış. Ve komuta tamamen ondaydı.

Gölge Kurtlar'ın araçlarına doğru bir saat sürecektir yürüyüş için yokuş aşağı inmeye başladıklarında NATALIE kendini dünyanın en korunaklı kadını gibi hissetti. Marc onun bir yanında, Gabe ve Joaquin diğer yanında ve Zach önde yürüyordu, bir düzine silahlı Gölge Kurt etraflarına yayılmıştı. Evet, artık güvendedeydi ve kurtarıldığı için minnettardı.

Ancak bu, omzunun üzerinden küçük şelaleye bakmasına ve arkasında değerli bir şey bırakıyormuş gibi hissetmesine engel olmadı.

ZACH, Sells'e giden uzun ve sarsıntılı yolculukta Natalie'nin yanında oturmasını sağlamak için yetkisini kullandı. Arkadaşlarının bunu anladığını biliyordu - nedense üçü de onun kışını tekmelemek istiyor gibiydi - ama umurunda bile değildi.

Bu ona yakın olmak için son şansı olabilirdi.

Koltuğa tırmandı ve emniyet kemerini taktı, kızın küçük, serin parmakları onunkilere dolandı ve sıkıca tutundu.

Eğildi ve sadece onun duyacağı şekilde konuştu. "Sorun nedir?"

Ona baktı, hissetmemek için çok uğraştığı her duygu yüzüne açıkça yazılmıştı. "Korkuyorum. Korkuyorum.

Bu geceden sonra seni bir daha göremeyeceğimden çok korkuyorum. Sakın veda etmeden gitmeye kalkma, Zach McBride."

"Ve o zaman McBride'ı zincirlenmiş olarak gördün?"

Natalie başını salladı. "Gözleri bağlı bir şekilde asılı duruyordu.

Bileklerinden tavana asılmıştı, kendi ağırlığını taşıyamayacak kadar zayıftı. Sırılsıklamdı ve kırmızı elektrik yanıklarıyla kaplıydı.

Büyük bir bataryası ve iki elektrik kablosu olan bir araba vardı.

. . . Çığlıklarının sesini asla unutabileceğimi sanmıyorum. Onu neredeyse öldürüyorlardı."

Ajan Chiago not defterine bir şeyler yazdı. "Sonra ne oldu?"

Natalie zaten yazılı bir ifade vermiş, otobüsün durduğu andan itibaren hatırlayabildiği her şeyi ayrıntılarıyla anlatmıştı. Şimdi sadece soruları yanıtlıyordu. Zach bunu birden fazla kez yapmak zorunda kalacağı konusunda onu uyarmıştı. Ama tüm bu deneyimi daha önce de yaşamıştı; kendisini öldürmeye çalışan stajyere karşı müfettişlerin davayı bir araya getirmelerine yardım etmişti. Bunun kolay olmayacağını biliyordu.

"Sonra onlar ... Beni tuttular, gömleğimi ve sütyenimi çıkardılar.

ve . . . Zeta'lardan biri, yüzünde yara izi olan.

. ." Titremelerini önlemek için ellerini kucağına bastırdı, gözyaşlarına boğulmadan bu konu hakkında konuşmakta zorlanıyordu.

Ajan Chiago şefkatle yumuşayan kahverengi gözleriyle ona baktı. "Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum. Ama tam olarak ne olduğunu anladığımızdan emin olmamız gerekiyor. Size bir şey getireyim mi - su, soda, bir fincan kahve daha?"

Natalie başını sallayarak midesindeki bulantıyı yatıştırmaya çalıştı. "Gömleğimi ve sütyenimi çıkardılar, sonra yara izi olan bana dokundu. Çok sertti. Morluklar bıraktı. Söylediği her şeyi anlayamıyordum ama Zach'le bir

anlaşma yapmaya çalıştığını biliyordum - bana karşılık
çalınan kokainin yerini..."

Chiago başını salladı. "McBride bu teklife nasıl yanıt verdi?" Tanrım, Zach'in başını belaya mı sokacaktı? "O . .

Onlarla dövüşebilmek için zincirlerini çözmelerini sağlamaya çalışarak bu durumu kabullenmiş gibi davrandı. Daha sonra özür diledi ve bana asla zarar vermeyeceğini söyledi. Ben de ona inandım."

Chiago bir şeyler yazdı, notlarına göz gezdirdi. "Ayrıca Zeta yerleşkesinden aldığı eşyalarla dolu bir spor çantasını bir araba karşılığında bir Meksika vatandaşına verirken gördüğünüzü de belirttiniz. O spor çantasında ne olduğunu biliyor musunuz?"

Natalie başını salladı. "Lütfen bana bunu sorma. Onun için sorun yaratmak istemiyorum. O benim hayatımı kurtardı. Yapamam. karşılığını ver-"

"Sıkıntınızı anlıyorum Bayan Benoit, ancak Washington'dakiler bu davayla yakından ilgilenecekler. Ya sorularıma cevap verirsiniz ya da Adalet Bakanlığı kapınızı çalacak. Zaten onları tanıyorsam kapınızı çalabilirler. Sık uçuş millerini seviyorlar."

Natalie sertçe yutkundü. "Silahlar. Mühimmat. Eğer bir eve girmezsek yakalanıp öldürüleceğimizi söyledi. çünkü o arabanın plakasında tüm Zeta araçları gibi bir Z vardı."

Chiago daha fazla not aldı, sonra birkaç sayfa geri çevirdi. "McBride'a Zetas'ın onu neden yakaladığını sorduğunuzda, cevabı ne oldu?"

"Kötü bir karar verdiğini ve bu konuyu kapattığını söyledi. Onu sorguladıklarını ve eğer bir şey bildiğimi düşünürlerse bana da işkence yapacaklarını söyledi. Onu öldüreceklerini söyledi."

"Çalınan kokaini nereden duydunuz?"

"Santa Muerte dövmeli Zeta bana bundan bahsetti. Zach'e neden işkence ettiklerini sordum, o da Zach'in bir kokain sevkiyatı çaldığını söyledi. Ama Zach bana bunu kendisinin yapmadığını söyledi. Kokaini çalan kadının onu Zetas'a teslim ettiğini ve günah keçisi yaptığını söyledi."

"Ona inandın mı?"

Natalie gözlerini kapattı. "Neye inanacağımı bilemedim."
Affet beni, Zach. Lütfen affet beni.

"Onu çelik kelepçeyle DÖVDÜM, sonra karnına bir sürü tekme attım, sonra kafasına iki kez tuğlayla vurabildiğim kadar sert vurdum. I . . . Meksikalı gazetecileri öldürmesini izlemiştim. Arkadaşım Joaquin'i öldürdüğünü sandım."

Joaquin tek yönlü bir aynadan Ajanın Chiago Natalie'nin Zetalar'dan kaçışıyla ilgili ayrıntıları üçüncü kez gözden geçirdi. Yaşadığı korkunç olay katlanmak zorunda kaldığı şeyler ve bir adamı vurduğunu ve diğerinin canına okuduğunu düşünmek onu hayrete düşürdü.

"Göründüğünden çok daha sert, değil mi? Senin arkanı kolladı, dostum." Marc Joaquin'in omzuna vurdu. "Tanrım, keşke ben de orada olsaydım."

"Evet, ben de. Yine de Chiago'nun onu rahat bırakmasını isterdim. Sanki onu bir suçlu ya da başka bir şey sanıyormuş gibi sorguluyor."

"Hayır, değil. Bunun neye benzediğini görmek istiyorsanız, koridordan aşağı inin ve McBride ile yaptıkları konuşmayı dinleyin."

Gabe ayağa kalktı, gerindi, elinde bir fincan kahve vardı. "Siz ikiniz ne düşünüyorsunuz? McBride'in kirli olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Joaquin başını salladı. "Bilmiyorum."

"Sanırım doğruyu söylüyor." Marc sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Bir zamanlar DEA ajanı olarak çalışmıştı, bu yüzden kartel meseleleri hakkında Joaquin'in tanıdığı herkesten daha fazla şey biliyordu. "McBride kirli ajanlardan oluşan bir tür uyuşturucu çetesinin parçası olsaydı, onu sağ salim evine götürmek için kıcını yırtmazdı.

Zaten çok şey görmüş ve duymuştu. Kaçmak için onu kullanacaktı, sonra da beynine bir kurşun sıkıp Zetalar suçu üstlendi. Herkes onu kaçırdıklarını biliyordu. Kendini riske atmadan onu öldürebilirdi."

Gabe cama doğru yürüdü, bakışları Natalie'nin üzerindeydi. "Umarım görüldüğü gibi bir adamdır, çünkü Natalie'nin ona karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun? Kahretsin Rossiter, sen lanet bir medyumsun." "Sadece hisler değil." Joaquin bunu onun gözlerinde görmüştü. "O henüz farkında olmayabilir ama ona aşık."

Ajan Zepeda onu sorgulamayı bitirdiğinde gece yarısıydı.

Bu bir sorgulama değildi, McBride, bu bir sorguydu.

Aç ve duşa ihtiyacı olan Zach, karanlık ve sessiz sokaktan otele doğru yürürken kendisine sorulanları ve öğrendiklerini düşündü.

Soruşturulacağını biliyordu ve nedenini de anlıyordu. Yanlış giden bir kara çanta operasyonunda çalışıyordu ve bunun neden yanlış gittiğini anlamak isteyeceklerdi. Dahası, tam olarak nasıl yakalandığını, hapsedildiğinde neler olduğunu ve nasıl kaçıp canlı olarak geri dönmeyi başardığını bilmek isteyeceklerdi. Onun açığa çıkmadığından emin olmak zorundaydılar. Diğer insanların hayatı buna bağlıydı.

Natalie'nin bu bölümü desteklemesi yardımcı olacaktır. hikaye onu endişelendiriyordu. İşkenceye tanık olmuş, onu zincirlenmiş halde görmüş, ne kadar kötü yaralandığını görmüştü. Kaçışı sırasında onunla birlikteydi. Hatta kaçmasının sebebi de oydu. İfadesi onunkine güvenilirlik katacaktı. Bela beklediğinden değil. Bu standart operasyon prosedürüydü. Bu şartlar altında yapması gereken her şeyi yapıyordu, onlar da öyle.

Sells'e vardıkları anda Washington'a rapor vermişti. Pearce ondan haber alınca şaşırmış ve hemen onu Sells'ten alması için bir helikopter ayarlamıştı. Sabah onu Tucson'a uçuracaktı. Zach oradan Washington'a uçacak ve asıl eğlence o zaman başlayacaktı.

Zepeda kendi raporunu, Zach ve Natalie'nin ifadeleri ve sorgulamalarının video dosyalarıyla birlikte Adalet Bakanlığı'ndaki Operasyon Müdürlüğü'ne göndermişti bile. Zach yarın Washington'a vardığında, Pearce'ın ve merkezdeki üst düzey yetkililerin ona soracak bir sürü sorusu olacaktı.

Otelin lobisine girdiğinde Natalie'nin arkadaşlarını gördü - Marc, Gabe ve Joaquin. Natalie'yi mi bekliyorlardı?

O mu?

Üç çift göz ona doğru döndü ve adamlar ayağa kalktı.

Evet, onu bekliyorlardı.

Zach Joaquin'i Natalie'den duymuştu ama o diğer ikisinden bahsetmemişti. Bu yüzden biraz bilgi toplamak için birkaç dakikasını ayırmıştı. Hunter tartışmasız bir baş belasıydı; madalyalı bir Özel Kuvvetler keskin nişancısı, eski bir DEA ajanı, eski bir mahkûmdu. Şimdi Denver Polisi için SWAT keskin nişancısı olarak çalışıyordu. Rossiter eski bir park bekçisi ve Ekstrem sporlar dünyasında isim yapmış bir sağlık görevlisiydi. İkisi de evliydi ve bu durum Zach'in Natalie söz konusu olduğunda onların bölgesel tutumlarını hoş görmeye daha istekli olmasını sağlamıştı.

Onu bu kadar korudukları için mutlu olmalısın.

Evet, öyle olması gerektiğini düşünüyordu. Ama neden onu kendisinden korumaları gerektiğini düşünüyorlardı ki? Az önce onun hayatını kurtarmamış mıydı?

"McBride." Hunter elini uzattı. "Natalie'ye yardım etmek için yaptıklarınızdan dolayı size teşekkür etmek istedim. Zetaların elinde olduğunu duyduğumuzda onu bir daha asla göremeyeceğimizi düşündük."

Zach Hunter'ın elini tuttu ve olabildiğince sert bir şekilde sıktı. "Bunun için çok övgüyü hak ediyor. Bana yardım etmek zorundaydı.

Ben ona yardım edemedim kaçtı."

Rossiter sonra elini uzattı. "O bir savaşçı ama sizin yardımınız olmadan burada olamayacağını biliyoruz. Teşekkür ederiz."

Sonra sıra Joaquin'e geldi. Elini uzattı, duyguları yüzünden okunuyordu. "Asla yapamazdım

Eğer incinmiş olsaydı kendimi affederdim. Benim yapamadığımı yaptığın için teşekkür ederim. Onu güvende tuttuğun için teşekkürler."

Zach bunu söylemenin Joaquin için zor olduğunu biliyordu.

Bu

her erkek için zor olurdu. "Zetaların yaptıkları için seni asla suçlamadı, sen de suçlamamalısın."

Joaquin başını salladı. "Kendime bunu söylüyorum, ama ..."

Aralarındaki boşluğu garip bir sessizlik doldurdu.

"Hepinizle tanışmak güzeldi. Sabah ilk iş olarak yetişmem gereken bir uçak var." Zach gitmek için döndü, sonra durdu ve arkasına baktı. "Natalie özel bir kadın. Böyle iyi arkadaşları olduğu için çok mutluyum. Ona iyi bakın."

"Oh, yapacağız. Bundan hiç şüphelen olmasın." Hunter kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hazır konu açılmışken, onunla olan ilişkinizin sınırı aştığını biliyoruz. Tepeye çıkmadan önce yaklaşık bir saat oradaydık."

Hunter'ın ne demek istediğini anlaması bir saniye sürdü. Orosu çocuğu.

İşte bu, bölgesel tavrını açıklıyordu.

Zach döndü ve Hunter'la yüz yüze geldi. "Natalie rıza yaşını çoktan geçti. Ne istediğini ve kimi istediğini bilecek kadar akıllı."

Rossiter başını salladı. "Cehennemden yeni çıkmıştı ve hayatı için tamamen sana bağımlıydı. Bu durumdaki bir kadının savunmasız ve manipüle edilmesi kolay olması kaçınılmazdır. Pantolonunu çıkarmamalıydın ta ki sen-"

Zach'in öfkesi bembeyaz parladı. "Eğer onun bir şekilde zorlandığını ima ediyorsan, o zaman onu çok iyi tanıyorsun demektir. Aslında, şu anda onu sizden daha iyi tanıdığımı bahse girebilirim. Madem hepiniz onu bu kadar önemsiyorsunuz, o zaman neden hiçbirinizin Katrina Kasırgası sırasında ona ne olduğuna dair bir fikri yok?"

Üç adam ona baktı, gözlerini kırıştırdı.

Sonra aniden olduğu gibi Zach'in öfkesi de azaldı. "Orada gördüklerinizden kimseye bahsetmezseniz memnun olurum. Centilmen olun ve bunu kendinize saklayın."

Joaquin ona ters ters baktı. "Sanki bir beyefendiymişsin gibi?"

Haklı, dostum.

Hunter Joaquin'in omzuna dizginleyici bir el koydu. "Bu konuda endişelenmene gerek yok, McBride. Karıma bile söylemeyeceğim, çünkü eğer söylersem ... Şöyle diyelim. I-Takımı kadınlarının birbirlerinin sırlarını paylaşma gibi bir huyu vardır."

Rossiter boğazını temizledi. "Kat biliyor ama bunu kendine saklayacak. O böyledir."

Zach sırayla her bir adamın bakışlarıyla karşılaştı. "Teşekkür ederim. Natalie'ye sandığınızdan çok daha fazla değer veriyorum."

Sonra kendini boşlukta hissederek döndü ve uzaklaştı.

BÖLÜM 20

Uzun ve sıcak bir duştan çıkan Natalie saçlarını kurutmayı bitirdikten sonra Zach'in ona aldığı geceliği giydi.

Giysilerini paketlediğini bilmiyordu.

Odasına döndüğünde bunları yatağının üzerinde, biraz kırıışmış ama yepyeni bir halde buldu. Bunları Altar'dan buraya kadar taşıdığını düşünmek

En azından onu hatırlatan bir şey olacaktı.

Yaklaşan depresyon duygusuyla savaşıarak dişlerini fırçaladı, ardından yorganı çekti. Duygusal olarak bitkin ama uykusuzdu, tam televizyonu açacaktı ki biri kapıyı çaldı. Durdu, kapıya baktı, açmaya korktu, adamın veda etmeye gelmesinden korktu.

Onu orada öylece bırakamazsın.

Nabızı atmaya çalışarak odayı geçti ve kapıyı açtı. "Kat!"

"Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur."

"Saçmalama. Seni görmek çok güzel!" Ve öyleydi.

Birbirlerine sıkıca sarıldılar, sonra lisedeki pijama partisindeki kızlar gibi yatağa oturdular; Natalie geceliğiyle, Kat kırmızı süpürge eteği ve beyaz bluzuyla, uzun, siyah saçları gümüş bir tokayla arkaya toplanmıştı. Ama Konuştukları konu Natalie'nin gençken hayal edebileceğinden çok daha uğursuzdu.

Kat'e otobüsün saldırıya uğradığı andan Gölge Kurtlar'ın gelişine kadar neler olduğunu anlattı, Zach ile olan ilişkisinin sadece mahrem detaylarını dışarıda bırakarak. Ama hikayesini Kat ile paylaşmak Ajan Chiago ile paylaşmak. İfade vermek tamamen gerçeklerle ilgiliydi. Bu da duygularla ilgiliydi.

Sözlerini bitirdiğinde, ikisi de gözyaşları içindeydi ve yatakta aralarında bir kutu mendil duruyordu.

"Julian bize seni muhtemelen bir daha göremeyeceğimizi söylediğinde kusacağımı sandım." Kat yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Bunu söylemekten utanıyorum ama sana ne yapıyor olabileceklerini düşünmemeye çalıştım çünkü buna dayanamıyordum. Senin için her gün dua ettim. Senin için dua etmek üzere özel bir terleme locası düzenledik."

"Teşekkür ederim." Natalie Kat'in elini sıktı, daha fazla ifade edebileceğinden daha fazla duygulandı. "Zach'in şifresini çözdüğün için de teşekkür ederim. Telefonda okuduğumda ne dediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Zach sizin için tüm bunları yaptığına göre çok özel bir adam olmalı. Gabe bana onun eski bir Donanma SEAL'i, Onur Madalyası sahibi ve ABD şerif yardımcısı olduğunu söyledi."

Natalie gülümsemekten kendini alamadı, göğsünde acı tatlı bir sızı vardı. "O... inanılmaz biri. Katlandığı acılar, beni kollama şekli, strateji kurma yeteneği, hatta Onun yaptığını yapabilen birini daha önce hiç görmedim. Benim için hayatını ortaya koydu."

"Sen de onun için aynısını yaptın." Kat onun elini sıktı. "O pis, istilaya uğramış hücreden kaçmak, o Zeta muhafızının canına okumak, Zach'i serbest bırakmak varken Onu geride bırakmış olmak da inanılmaz cesurcaydı, biliyorsunuz."

Bunu Kat'in söylemesi Natalie'ye büyük bir iltifat gibi geldi.

"Zach cesur olan. Ona neler yaşattılar. Çılgınlıklarını duysaydınız ..." Ürperdi. "Onunla sadece beş gün önce tanıştım ama sanki bundan çok daha uzun bir süre geçmiş gibi geliyor. Şimdi o kendi hayatına dönüyor, ben de kendi hayatıma dönüyorum. Ve onu özleyeceğim."

"Onu önemsiyorsun. Bunu söyleyebilirim."

Ve sonra Natalie bunu daha fazla kendine saklayamadı. "I . . . Onunla seks yaptım."

Garip bir şekilde, Kat bu ifşaat karşısında şaşırmış görünmüyordu. Belki de çok açıktı. Yine de Kat insanları okumakta çok iyiydi.

Natalie devam etti. "Onunla birlikte olmak inanılmaz. Ama şimdi gidiyor. Ve bu gerçekten berbat bir şey çünkü bir erkeğe karşı bir şeyler hissedebileceğimi bile düşünmüyordum."

Kat şaşkınlıkla ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir zamanlar nişanlıyım."

Zach'e Beau'dan bahsetmek içinde bir şeyleri açmış olmalıydı. Kendini Kat'e fırtınadan önceki hayatını, Beau'nun ve ailesinin nasıl ve neden öldüğünü anlatırken buldu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Beau'yu çok sevdim, Kat. Altı yıl boyunca hayatımın her anını onu özleyerek geçirdim. Ve bir parçam Zach ile seks yaptığım için değil, Beau'yu düşünmeme neden olmadığı için suçluluk duyuyor. Hayatıma devam etmek istiyorum. Tekrar aşık olmak istiyorum. Ama Beau'yu unutmak istemiyorum."

Bir an için Kat hiçbir şey söylemedi.

"Lakotaların yasla başa çıkmak için özel bir yöntemleri vardır. Bir yıl boyunca kederlerini kabullenirler ve ardından üzüntünün ötesine geçebilmek için Gözyaşlarını Silme Töreni düzenlerler. Henüz gözyaşlarınızı silmediniz."

Bir mendil aldı ve büyük bir şefkatle Natalie'nin yanaklarını sildi. "Hayatına devam etmen ve aşkı yeniden bulman Beau'yu unutman gerektiği anlamına gelmiyor. O her zaman yanında olacak,

İçinizde, anılarınızda. Hayatınıza devam etmek sadece gözyaşlarınızı silmeniz ve yeniden yaşamınıza ve sevmenize izin vermeniz anlamına gelir."

Natalie bunu daha önce hiç böyle düşünmemişti.

"Teşekkür ederim."

"Sonunda bana kalbini kıran şeyin ne olduğunu söylemene sevindim. Bir şey olduğunu biliyordum ama sen bundan hiç bahsetmedin. Sen benim kardeşim gibisin Natalie. Senin için burada olabildiğim için mutluyum." Sonra elini karnına koyup ovuşturdu ve Natalie daha önce fark etmediği bir şeyi fark etti.

"Sen . . . Yine mi hamilesin?"

Kat gülümseyerek başını salladı. "On üç hafta. Hiçbir şey söylemedim. Tessa'nın sorunları varken, bu doğru görünmüyor."

"Bu kadar erken bir zamanda başka bir bebek sahibi olmayı planlıyor muydunuz?" Alissa sadece dokuz aylıktı.

"Gabe ve ben evliliğimizin ilk on yılını doğum kontrolü kullanmadan geçirmeye karar verdik."

"Hiç doğum kontrolü yok mu? Sonunda ... on çocuklar."

"Geleneksel Navajolar arasında büyük aileler yaygındır." Kat gülümsedi, Natalie'nin şaşkınlığı karşısında eğlendiği belliydi. "Büyükannem on iki çocuk doğurmuş. Annemin on bir çocuğu vardı. Alissa'ya bakıyorum ve onda hem Gabe'i hem de kendimi görüyorum. Açıklaması zor ama bana öyle geliyor ki Gabe ve ben onda gerçekten birleşmişiz. Nasıl istemem ki

Onu bu kadar çok severken ondan bir sürü çocuk sahibi olmak mı?" "Bu çok güzel bir bakış açısı.

... olsa bile on bebek sahibi olmak isteyeceğimi biliyordum." Ve sonra hatırladı.

Prezervatif.

Gölge Kurtlar geldiği anda bunu tamamen unutmuştu. Ya sonuç olarak hamile kalırsa? Döngüsünün neresinde olduğunu anlamaya çalışarak zihinsel matematik yapmaya başladı.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Hayır. Ben ... Şey, sadece-"

Kapı bir kez daha çalındı.

Kat ayağa kalktı ve elindeki peçeteyi çöpe attı.

"Muhtemelen Gabe'dir. Alissa uyandığında gelip beni almasını söyledim. Geceleri emzirmek için uyanır."

Natalie ne giydiğini hatırlayarak ve kapıyı sadece başı görünecek şekilde dikkatlice açtı. Ama kapıyı çalan Gabe değildi.

Zach'ti.

Temiz traşlı, saçları hâlâ ıslaktı. Üzerinde bir kot pantolon ve kolları kıvrılmış siyah bir gömlek vardı. İçeri baktı ve Kat'i gördü. "Oh. Sende şirket. Sizi rahatsız etmek istemiyorum. Geri gelebilirim." Gitmek için döndü.

"Hayır, hayır, sorun değil. Ben de tam gidiyordum." Kat elini uzattı. "Ben Kat James, Gabe'in karısıyım. Ahéhee'. Natalie'nin eve dönmesine yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sen Natalie'nin birçok dua."

Zach onun elini tuttu, övgüsünden neredeyse utanmış görünüyordu. "Evet, sanırım doğru zamanda yanlış yerdeydim. Mesajı çözdüğün için teşekkürler. O mesaj Zor mu?"

"Düşündüğümde daha zor oldu ama yardım ettiğim için mutluydum. Kendimi bir şeyler yapıyormuş gibi hissediyordum. İyi geceler, Natalie. Güvende olduğun için çok minnettarım." Sonra Kat Natalie'ye bir kez daha sarıldı ve koridorda gözden kayboldu.

Bakışları Natalie'ninkilerle buluştu. "İçeri girebilir miyim?"

ZACH onun ağladığını görebiliyordu. "İyi misin?" Başını salladı. "Evet."

Yalancı.

"Sana tokat attığım için özür dilerim."

"Muhtemelen bunu hak ettim." Başparmağını bir tanesinin üzerinde gezdirdi.

Gözyaşı lekeli yanak, bakışları onun tatlı yüzündeki her özelliği alıyordu. Kız ona baktı, gözlerinde hem özlem hem de korku vardı. Özlemi anlıyordu. Ama korku?

Bu geceden sonra seni bir daha göremeyeceğimden çok korkuyorum. Sakın veda etmeden gitmeye kalkma, Zach McBride.

Ona veda etmeye ve El Paso İstihbarat Merkezi'ndeki iletişim bilgilerini vermeye gelmişti, böylece onu hamile bıraktığı ortaya çıkarsa ona ulaşabilecekti. Ama şimdi buradaydı, şimdi onunla birlikteydi, kelimeler gelmiyordu.

Buraya kadar, McBride. Elveda de.

Siktir et.

Hala bu gece vardı.

Onu kollarına aldı, ilkel bir yanı onun şaşkın küçük soluğundan memnun oldu, sonra onu Yatağa doğru birkaç adım attı, onu çarşafların üzerine indirdi ve üzerine uzandı. Daha önce hiç hissetmediği bir çaresizlikle onu öptü, sadece ona yakın olmak bile göğsünde biriken karanlığı eritiyordu.

Onun altında canlandı, bir elini saçlarına kaydırды, onun içinde eridi, dili diş macununun naneli tadını ağzına taşıdı. Ve, ah, kız öpüşebiliyordu.

Cajun kanından mı, Beau'dan öğrendiği bir şeyden mi, yoksa kendi özel duygusallığından mı bilinmez, tüm vücudunu bu işe verdi; göğüsleri Beau'nun göğsüne bastırıyor, kalçaları Beau'nun altında dalgalanıyor, dudakları, dili, dişleri Onunla alay ediyor, ona meydan okuyor, onu tekrar tekrar kontrolü elinden almaya zorluyordu.

Ağzını onunkinden çekti, nefesi kesilmişti, vücudu onun içinde olmak için duyduğu acil ihtiyaçla titriyordu. Çıkardı Natalie'nin ellerinin çıplak göğsünde gezindiğini hissetti. Sonra fermuarına uzandı. Ama bu çok hızlı ilerliyordu. Çok hızlı.

Eğer sahip olduğu tek şey bu geceyse, o zaman bunu sonuna kadar kullanacaktı.

Onun bileklerini yakaladı, ellerini dudaklarına götürdü. "Yavaşla."

Dudakları şişmiş ve ıslanmış, gözbebekleri büyümüş, elleri yumruk olmuş bir halde hayal kırıklığına uğramış, nefessiz bir inilti çıkardı.

Yavaşça, gözleri onunkilerde, kollarını başının üzerine çekti ve orada sabitledi, içinden geçen küçük titreme, biraz nazik bir tahakkümle başa çıkabileceğini ve hatta bundan zevk alabileceğini kanıtladı.

Onun asla keşfedemeyeceğin birçok yönünden sadece biri, McBride.

Onu karnının üzerine yatırdı, sonra dizleri yere değene ve ayakları önünde durana kadar yataktan aşağı kaydı. Ayak parmaklarını öptü, dudaklarını ayak tabanlarına bastırdı, ince ayak bileklerini ısırdı. Sonra geceliği kalçalarına kadar iterek, yeni tıraş olmuş bacaklarının ipeğine geçti, sıkı baldırlarını, dizlerinin arkasındaki hassas deriyi, uyluklarını öptü ve ısırdı.

Başını kaldırıp baktığında, kollarının dirsekten bükülmüş ve yanlarına doğru kıvrılmış olduğunu, parmaklarının çarşafı sıkıtiğini gördü.

Sadece bekle, meleğim.

İki eliyle geceliği beline kadar itti, teninin tatlı, temiz kokusu onu baştan çıkarıyordu. O Çıplak kışını avuçladı, sıkı, bakışları her şeyi içine aldı. Bir erkek arkadan çok şey görebilirdi - gamzeler sadece Yuvarlak kalçalarının üstünde, çıplak dudaklarının arasındaki karanlık yarık, pembeleşmiş iç dudakları dışarı fırlamış, onu orada tatması için yalvarıyordu. Ve o da tadacaktı.

Ama henüz değil.

Natalie titredi, Zach'in şehvetli saldırısıyla çözüldü, dudakları kışına karşı sıcaktı, cildi inanılmaz derecede hassas öptü, kemirdi, kıştırdı ve kışını yaladı. Elleri teninin üzerinde kayıyor, yumuşak ipeği buruşturuyordu. Kadının teninde tüyler diken diken oldu, Yukarı doğru ilerlerken yayılıyor, sırtının alt kısmını, kalçalarının kıvrımlarını, göğüs kafesini, omurgasının uzunluğunu, ensesini, kulaklarının kıvrımlarını öpüyor ve tadına bakıyordu.

Geceliği başının üzerinden çekti, omuzlarını, şakaklarını, saçlarını öptü. Sonra parmaklarının omurgasından aşağıya doğru uzun, yavaş bir süzülüşe başladığını, kalçalarının arasından geçerek labialarını arkadan okşadığını hissetti.

Mavi kot pantolonlu kaslı bir bacak dizlerinin arasına girerek onları ayırmaya zorladı. "Çalışmak için odaya ihtiyacım var meleğim."

Adamın bakışlarını üzerinde hissetti, inlediğini duydu ve gördüklerinden tahrik olduğunu anladı. Ve bu onu daha da tahrik etti.

Daha fazla. Onu ayırdı, bir eli çıplak poposunu okşarken, diğer elinin parmakları kalçalarının arasında meşguldü, klitorisini okşuyor, iç dudaklarıyla oynuyor, sırılsıklam olana ve doldurulmak için can atana kadar girişiyle alay ediyordu. Ama o

acısını dindirmek için acele etmiyor gibiydi.

Çarşafı ısırdı, beli kendiliğinden büküldü, ona daha iyi erişim sağlamak için poposunu kaldırdı. vücudu girmesi için ona yalvarıyordu. Ve sonra, daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, iki parmağını içine soktu, onu okşadı, aklını başından aldı.

"Çok sıkı ve ıslaksın." Ona fısıldadı, sözleri onun uyarılmasını artırdı. "Kokun - sanki bir afrodisyak."

Ama tam içindeki zevk doruğa ulaşmaya başlamıştı ki, adam durdu, onu sırt üstü yatmaya zorladı ve her şeye yeniden başladı, vücudunu öptü, tadına baktı, ısırdı, kavrulmuş tenini yaladı, meme uçlarını emdi, içindeki acı dayanılmazdı. Titredi, vücudu her yeni öpücükle gerildi, sinir uçları duyulara boğuldu.

Sonra ayağa kalktı ve yatağın ayak ucunda durdu, onu çıplak ve yanar halde bıraktı, gri gözleri karardı. Bakışlarını onunkilere dikerek ayak bileklerinden tuttu ve onu kendisine doğru sürükledi,

onu yatağın kenarına çekti. Kalbi çarpmaya başladı, onun içine gömülmesine duyduğu ihtiyaç her şeyin önüne geçti.

Ama pantolonunun fermuarını açmak yerine diz çöktü, Baldırlarını omuzlarına sardı ve başını kalçalarının arasına gömdü. Sonra dilini uzun bir yalamayla onun üzerinde gezdirdi. "Tadın cennet gibi."

Nefesi kesildi, tüm vücudu gerildi, beklenti onu ürpertti.

"Bunu yapmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin." Ağzını ona doğru indirdi ve inledi, zeki dili klitorisini buldu, dudakları tüm tomurcuğu ağzına çekti.

Ve Natalie kaybolmuştu.

Kendini ona teslim etti, adam onu yaladıkça, ısırarak, dudaklarını ağzına aldıkça, parmakları içinde sihirli bir şekilde çalıştıkça zevk karnının derinliklerinde kıvrılıyordu. Zaten uçuşunun kenarındaydı, bu yeni his saldırısı onu tekrar o altın kenara itti. Çok tatlıydı, çok tatlıydı, böyle eşikte asılı kalmak, dünyasında ondan ve onun hissettirdiklerinden başka hiçbir şey yoktu.

Her nefes verişinde boğazından küçük inilti yuvarlanıyordu, parmakları şimdi adamın nemli saçlarında kenetlenmişti, dizleri geriye çekilmişti, kendini ona açma, kendini ona verme ihtiyacı içgüdüsel oldu. Çok iyi hissettiriyordu, inanılmaz derecede iyi, zevk içinde gittikçe daha sıkı bir şekilde bükülüyordu, bir gerginlik, parıldayan bir düğüm. Ve sonra kırıldı.

Haykırdı, orgazm içinden şarkı söylüyordu, mutluluğun tatlı gümüş notaları onu gökyüzüne taşıyor, sonra onu ballı durgunlukta süzölmeye bırakıyordu.

Zach onun misk kokusunu içine çekti, kafasını doldurmasına izin verdi, dudaklarında ve dilinde onun tadı vardı. Her ikisini de ezberlemeye çalıştı, hatırlamak istiyordu, ondan bir şeyleri yanında taşımak istiyordu. Kendi kendine, hayat normale döndüğünde ve EPIC'te tekrar çalışmaya başladığında, ona duyduğu çılgınca ihtiyacın azalacağını ve onu istemeyi bırakacağını söylemişti. Ama bu lanet bir yalandı. Ona karşı hissettiği şey ...

Oraya gidemeyeceği için kendini durdurdu. Onunlaydı ve bu yeterliydi.

Natalie.

Şimdi hareketsizdi, derin ve düzgün nefes alıyordu, yüzü gevşemişti. Sonra, sanki onu izlediğini biliyormuş gibi gözlerini açtı ve ona doğru uzandı.

Ayağa kalktı, kot pantolonunu ve boxer külotunu çıkardı ve ona doğru giderek onu yatağın ortasına çekti. Kalçalarının arasına yerleşti ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Bunu planlamamıştım. Yanımda prezervatifim yok."

"Sonuncusu kırıldı zaten." Aşağı uzandı, adamın sikini eline aldı ve onu kendisine doğru yönlendirdi.

Bakışları onunkilere kilitlendi, kendini ona doğru itti, onun içinde olmanın şoku taşaklarından beynine doğru yükseldi ve zihnini boşalttı. Kadın kendi orgazmından dolayı sıcak ve kaygandı, kasları onu bir yumruk gibi kavıyordu. Ona alışması için bir saniye verdi ya da vermeye çalıştı. Ama içgüdüğü onu itmeye, içine girmeye, olabildiğince sert ve derin girmeye itiyordu.

Son olsun, McBride.

Vücudunun gevşemesini istedi, kolay bir ritme girmeye çalıştı ama kadın çok iyi hissettiriyordu, kalçaları onunkilerle buluşmak için yükseliyor, vücudu yukarı doğru eğiliyor, gırtlaktan gelen inlemeleri onu teşvik ediyordu. Elleri adamın pazularından omuzlarına doğru kayıyor, kaslarını keşfediyor, yoğuruyor, test ediyordu. Sonra onun adını mırıldandı ve kollarını ona doladı, tüm ağırlığını ona doğru çekti.

Natalie, tatlı Natalie.

Yumuşak tene karşı ten. Dudakların ve dillerin çarpışması. Arayan ve okşayan eller. Kız, adamın istediği her şeydi. Kadın sahip olamayacağı her şeydi. Ama bu gece . . . Şu anda. . . Burada, bu odada, onun kızıydı.

Tanrım, çok iyi hissediyordu. Yapabilse sonsuza kadar böyle kalırdı. Evet, kalırdı. Tam burada, bu odanın içinde kalırdı,

Arkadaşları kapıyı kırıp onu vurana kadar, açlıktan ölene kadar, cehennem donana kadar ve tekrar eridi. Ama erkek fizyolojisi işbirliği yapmadı, taşakları gerildi, orgazmın ilk tepesi yaklaşıyordu.

Pozisyonunu değiştirdi, onun üzerine çıktı, leğen kemiği ve sikinin köküyle ona sürtündü, kendini yavaşlatmaya çalıştı, her ikisi için de uzatmak istedi. Onun gerildiğini, nefesinin titreyerek geldiğini, içindeki gerginliğin arttığını, tırnaklarının derisine battığını hissetti.

Ritmi sabit tuttu, onu acele ettirmeyi reddetti, ona ihtiyacı olan tüm zamanı verdi.

Gözleri bir an için kocaman oldu. "Oh!"

Sonra onları sıkarak kapattı, başı bir çığlıkla geriye gitti, iç kasları onun etrafında kasıldı, zevk güzel yüzünde parlıyordu. Ve sonra . . .

Gözyaşı mı?

Gözlerinin kenarlarından şakaklarına doğru kayıyorlardı.

Ama o artık çoktan gitmişti.

Pozisyon değiştirerek kendini hızlı, derin ve sert bir şekilde onun içine soktu, kalçaları bir piston gibiydi. Kendini durduramıyordu, düşünemiyordu, sadece hissedebiliyordu, elleri teninde, dudakları boğazında, vajinası onu kavırıyor, okşuyor, onu uçurumun kenarına gönderiyordu.

Ve sonra daha fazla dayanamadı. "Oh, meleğim, sen çok . . ."

Son saniyede geri çekildi, ancak soğuk ve boş havaya çıkmak yerine, elinin etrafına dolandığını hissetti onu. İnledi, yumruğunun içine bir, iki, üç kez girip karnına dökülürken salıverilmesinin gücü onu sarsıyordu.

Nefesini tutarken başı göğüslerinin arasına düştü, parmakları saçlarının arasından tembelce kayıyordu. Sonra, ruhunun derinliklerine kadar tatmin olmuş bir halde, onun gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı.

BÖLÜM 21

İki kez daha seviştiler -yine yatakta ve sonra duşta. Natalie gecenin sonsuza dek sürmesini istiyordu ama çok geçmeden saat sabahın dördü ve ardından altısı olmuştu, zaman durdurulamazdı, dakikalar akıp gidiyordu, güneş çoktan doğmuştu.

Adamın göğsüne yaslandı, parmaklarını adamın göğüs kıllarında gezdirdi, kokusunun ve hissinin tadını çıkardı, Bütün gece onları birbirine bağlayan büyüünün yakında bozulacağını ve adamın kalkıp giyineceğini, onu öpeceğini ve sonra da hayatından çıkıp gideceğini biliyordu.

Bir hafta önce bu adamı tanımıyor olması ne kadar da garipti. O zamanlar bir hayalet gibiydi, sürükleniyordu, içi boştu, hissizdi. Sonra Zach karanlığın içinden onunla konuşmuştu,

Onu kurtarmak, yeniden hissetmesini sağlamak, onu hayata döndürmek.

Ve şimdi onun dünyasına girdiği gibi aniden terk edecekti. Anlamadığı şey ise nedeniydi.

Suçlu Zach Black olduğu zaman mantıklı gelmişti. Ona hayatının bir erkeğin bir kadınla paylaşacağı türden olmadığını söylemişti. Kız bunu, onun kötü şeylere, kendisine ve yakınlarına zarar verebilecek tehlikeli şeylere bulaştığı şeklinde anlamıştı. Ve belki de kastettiği buydu. Yasanın doğru tarafında olması dışında.

Başparmağıyla onun omzunu tembelce okşadı. "Ne düşünüyorsun? Güzel yüzünde kaşlarını çatmışsın."

Ona söylemek istediğinden emin değildi, sözlerinin birlikte geçirdikleri zamandan geriye kalan her şeyi mahvedeceğinden korkuyordu. "Seni ne kadar özleyeceğimi düşünüyordum."

Onun saçlarını öptü ve bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sonunda konuştu. "Beş gün önce ölmeye hazırdım. Son yirmi dört saate girmiştim ve ölmeye hazırdım. Tehlikede olan çok şey vardı, tüm operasyon. Eğer Zetalar benim kim

ve ne olduğumu bilselerdi ... O kadar korkuyordum ki

Bedenim pes etmeden önce zihnim pes edecekti. Sonra sen geldin ve her şey değişti. Seninle geçirdiğim bu son birkaç gün Dünyada senin gibi bir kadın yok Natalie."

Sözleri ona umut verdi.

Risk almaya karar verdi. "Senin bir suçlu olduğunu düşündüğüm zamanlarda, neden birlikte olamayacağımızı anlıyordum. Ama şimdi gerçeği biliyorum. Eğer ikimiz de birbirimizi zleyeceksek, neden görüşmeye devam edemiyoruz?"

Yüzünü ona dönmek için yan döndü, bakışları onunkiyle aynı hizadaydı, bir eli yanağını kavrıyordu. "Seni nemsemediğim için değil, Natalie. Sadece işe yaramazdı. Senin için adil olmazdı. Gerçekten hayatının bir parçası olabilecek bir erkeği hak ediyorsun, her akşam yemeğe eve gelen, çocuklarla oynamaya vakti olan, seninle yaşlanabilecek birini. Ben o adam değilim."

Adamın gözlerinden söylediklerine inandığını görebiliyordu. "ABD şerif yardımcısı olmak, bir hayatınız olmayacağı anlamına gelmez."

İşte oldu.

Ondan uzaklaştı, ayağa kalktı ve ayaklarını sehpanın üzerine koydu.

halı kaplı zemin. "Bu benim hayatım Natalie. Gnlerimin çoğunu sınırın güneyinde geçiriyorum. Nadiren evdeyim. Evde olduğumda da sadece uyumak, duş almak, yakıt ikmali yapmak ve yeniden doldurmak için."

Elini adamın sırtına doğru kaydırđı ve doğrulup kolunu adamın omzuna atarak göğsünü okşadı, çenesini adamın omzuna dayadı. "Pek çok kadının uzun saatler çalışan kocaları var. Erkekleri orduda olan kadınlar aylarca-"

"Mesele sadece sürekli gitmem değil." Sanki kendini toparlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Başka bir DUSM, bir düzine yıldır hatta çalışan bir adam, birkaç yıl önce ortadan kayboldu. Bir şekilde kimliği açığa ıktı. Kartellerin ona ne yaptığını biliyor musun? Onu katlettiler ve yüzünü - sadece yüzünü - ailesinin verandasındaki lanet olası bir pizza kutusuna bıraktılar. Altı yaşındaki oğlu bulmuş."

"Oh, Tanrım!" Natalie boş midesinin düştüğünü hissetti.

Zach onunla yüzleşmek için döndü, bakışları sert, çenesi gergindi. "Kocaları ve babaları savaşta öldüğünde ya da kayıplara karıştığında kadınlara ve çocuklara neler olduğunu biliyorum. Bunu hiçbir kadına yapmayacağım, özellikle de benim için önemli olan bir kadına."

"Madem işin bu kadar tehlikeli, neden başka bir iş yapmıyorsun?"

Güldü ve başını salladı. "Zor soruları sormayı sana bırakıyorum."

Sonra ayağa kalktı, hâlâ çıplaktı ve kıyafetlerini aramaya başladı. "Sıradan bir sivil olmayı denedim. Dokuz uzun ay boyunca denedim. İşe yaramadı."

"Sivil olmayı denedin mi? Bu ne anlama geliyor?"

Zach Natalie'ye baktı ve bu konuya nasıl girdiklerini merak etti. Buraya gelmeyi hiç istemiyordu.

"Bazı erkekler savaştan eve döner." Boxer külotunun içine girdi, kendini ayarladı ve sonra pantolonuna uzandı.

"I . . . Yapamam."

Gerçekten de hepsi bu kadardı.

"Anlamıyorum."

Tabii ki yapmadı.

Fermuarını çekti ve başını kaldırıp onun geceliğinin içine girdiğini, cennetin ipek bir film tabakasının ardında kaybolduğunu gördü.

Onu bırakıp gittiğine göre aklını kaçırmış olmalısın McBride.

Belki de. Ama kalırsa onun için daha kötü olacaktı.

"İçimde bir şey var, işe yaramıyor. I

savaşa gittim ama geri dönemiyorum. Adrenalinin yüksek olduğu ve angajman kurallarının açık olduğu yerlerde iyi iş çıkarıyorum-öldürmek için ateş ediyorum. Ama sivil dünyada

. . . O dokuz ayı ne yaparak geçirdim biliyor musun?

Viski içiyor ve silahımı yemek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum."

"Oh, Zach. Çok özür dilerim."

Onun bakışlarına karşılık veremedi, göğsünde gergin bir his vardı. VA dışında hiç kimseyle bu konu hakkında konuşmamıştı, Ve bunu ona itiraf etmek ona kendini zayıf bir ezik gibi hissettirdi. Ama onun için yaptıklarından sonra, gerçeği hak ediyordu.

"Eğer ordudan ayrılırsam ve çıkmaya başlarsak, bir gün bana bakar ve kim olduğumu merak edersin, günlerini sarhoş, gecelerini soğuk terler içinde geçiren bu zavallı ezik. Mücadelenin içinde kalmak, kendimi bir arada tutabilmemin tek yolu."

Aralarındaki mesafeyi geçti ve elini adamın çıplak göğsüne bastırdı, sesi yumuşaktı. "Bu TSSB. Fırtınadan sonra bununla başa çıkmak zorunda kaldım. Ama tedavi edebiliyorlar-"

Geri çekildi, gömleğini başının üzerine geçirdi. "Evet, bunu tedavi edebilirler.

benim ne kadar zayıf bir bok parçası olduğum gerçekten umurunda değil-"

"Sen zayıf bir bok parçası değilsin. Zihnimi körelten ve sikimi gevşek bırakan haplarla da.

Ama bu onu iyileştirmiyor. Tanrı aşkına, ben bir SEAL'dım. Ben

güçlü olanlardan biri olması gerekiyordu, düşen bir adam değil

Lanet olsun. En azından bu şekilde dünyaya bir faydam dokunuyor. Bana ihtiyacın olduğunda oradaydım, değil mi?"

"Evet, öyleydin." Orada öylece duruyordu, ipek gibi, hüzünlü gözlerle ve kollarını kendine dolamıştı. "Kıcını kurtardıktan sonra."

Onun ukalalılığı karşısında hazırlıksız yakalanan adam kıkırdadı. Sonra derin bir nefes aldı, bunun öfkeyle bitmesini istemiyordu, ona açıkladığı şey yüzünden içi düğümlenmişti - ve ayrılmak istemiyordu.

Her otel odasında telefonun yanında duran ücretsiz kâğıt ve kaleme uzandı ve EPIC'teki ve Washington, D.C.'deki iletişim bilgilerini yazdı. "Bana şu şekilde ulaşabilirsin. Eğer seni hamile bıraktıysam, bilmek istiyorum. Ne yapmaya karar verirsen destekleyeceğim. Para sıkıntısı çekmezsin."

Çenesini kaldırarak ona baktı. "Benim param var. Ailem zengindi ve ben onların tek çocuğuydum. Eğer tek endişen paraysa, o zaman endişelenme. Ben iyi olacağım."

Kulağa böyle gelmesinden hoşlanmamıştı. "Yardıma ihtiyacın olsun ya da olmasın, bunu bilmeye hakkım var Natalie."

Bakışları yere düştü. "Eğer hamile olduğum ortaya çıkarsa, sana haber veririm."

Ve şimdi söyleyemediği şeyi söylemenin zamanı gelmişti. dün gece. Aradan geçen saatler nedense bunu hiç kolaylaştırmamıştı. Olayların bu noktaya gelmesine asla izin vermemeliydi.

cinsel çizgi. Bu sadece her ikisi için de işleri zorlaştırdı.

Elini uzattı, bir parmak eklemine yanağında gezdirdi. "Özür dilerim. Seni incitmek istemiyorum. Bunu hiç istemedim. Seninle geçirdiğim şu son birkaç gün. . . Benim için çok önemliydi. Sen tanıdığım en muhteşem kadınsın. Seni unutmayacağım, Natalie."

Uzandı, elini tuttu, dudaklarına bastırdı, sonra parıldayan gözlerle ona baktı. "Ben de seni unutmayacağım."

Onun sıkıntısını görünce duyduğu pişmanlık göğsünü jilet gibi kesti. O da en az kendisi kadar bununla mücadele ediyordu. Bir an için parmakları birbirine dolanmış halde sessizce durdular.

"Cárdenas'ı bulacağım ve onu ve Zetas'ını alaşağı edeceğim. Sana söz veriyorum." Muhtemelen bunu ona söylememeliydi -görevin gizliliği falan.

Başını iki yana salladı. "Bunun yerine bana yaralanmayacağına ya da ölmeyeceğine söz ver."

Buna söz veremezdi, o yüzden hiçbir şey söylemedi. "Güle güle meleşim."

"Güle güle, Zach Black." Sesi titriyordu, dudakları titrek bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Arkanı kolla. Bir dahaki sefere seni kurtarmak için orada olmayabilirim."

"Evet, hanımefendi." Elini son bir kez daha sıktı, sonra dönüp uzaklaştı, eli boşalana kadar parmakları birer birer onunkileri bıraktı.

Denver'a dönüş yolculuğu Natalie'nin hayal ettiğinden çok daha kısa sürdü. Eşyalarını Kat'in bavuluna yerleştirdi, çünkü kendi eşyaları Juarez'deki otel odasındaydı. alınmıştı. Daha sonra Ajan Chiago onu ve arkadaşlarını küçük Sells havaalanına götürdü ve yanağına bir öpücük kondurarak teşekkür etti.

Sırttı, gözleri Ray-Ban'lerin arkasına gizlenmişti. "Biz sadece işimizi yapıyorduk. Umarım bölgeyi tekrar ziyaret edersiniz Bayan Benoit, ama daha iyi koşullar altında. Operasyonumuzda gurur duyduğumuz çok şey var."

Sells'ten helikopterle Tucson Uluslararası Havaalanı'na uçuruldu ve burada küçük bir özel jet onları Denver'a geri götürmek için bekledi.

Uçağa bindiğinde Natalie arkadaşlarının onun için yaptıklarına hayret etti. Kendini bir uçaktan çok birinin oturma odasında oturuyormuş gibi hissederek yerine oturdu. "Tüm bunları ayarladığınız için teşekkürler. Bu inanılmaz bir şey."

Hepsi ona baktı.

"Bunun için övgü alamayız. Bugünlerde polisler ne kadar ödüyorlar sence?" Marc oturdu ve uzun bacaklarını uzattı. "McBride ayarladı."

Gabe onun karşısına oturdu. "Sınırdan uzaklaşana kadar geri döndüğün gerçeğini bir sır olarak saklamak istiyor."

"Oh." Adamın bir şey söylediğini hatırladı. Gölge Kurtlar onları bulduğunda medya karartması. Ama kiralık bir jet? Helikopter yolculuğu?

"Bacakların için yeterince yer var mı Rossiter?" Marc sordu. "Elbette. Eğer yoksa, baş üstü bölmesini kullanırım."

Kat başını salladı ve kucağında uyuyan Alissa ile Natalie'ye bir bakış attı.

Ancak Natalie, bakışları lüks kabinin üzerinde gezinirken, erkeklerin iyi huylu şakalarını pek fark etmedi.

Sonra Natalie'nin yaşlarında genç bir kadın olan uçuş görevlisi onlara içecek ikram etmeye geldi. "Güneyli tatlı çay için özel bir istek olduğunu duyduk. Sadece bu uçuş için biraz demledik. Bunu kim istedi?"

Şaşkına dönen Natalie sadece bakabildi. Sonra boğazındaki yumruyu yuttu. "I . . . Yaptım. Çok teşekkür ederim."

Uçuş görevlisi herkesin siparişini aldı, sonra Natalie'nin annesinin yaptığı gibi buzlu çayla dolu büyük bir bardak da dahil olmak üzere bir araba içeceklerle geri döndü - gerçek şekerli, görünürde limon olmayan siyah pekoe.

Natalie yudumladı ve tadını çıkardı, gözleri yaşlarla doldu.

Teşekkür ederim, Zach. Çok teşekkür ederim. Her şey için.

Kafasını kaldırdığında arkadaşlarının onu izlediğini gördü. Açıklamaya çalıştı. "Çöldeyken, o limonlu elektrolit şeyinden bıktım ve ona büyük bir bardak gerçek güney tatlı çayı içmeyi ne kadar çok istediğimi söyledim."

Kat ona güven verici bir gülümseme verdi ve Natalie onun anladığını görebiliyordu.

"Evet, o limonlu şeyden ben de bıktım." Marc yüzünü ekşitti. "Onu Afganistan ve Irak'ta içtik. Hayat kurtarıyor ama tadı bok gibi."

Gabe bir "blech" sesi çıkardı. "Bu limonlu şey iğrenç."

Marc ona baktı. "Limon hakkında ne biliyorsun ki? Sen çöl savaşında değildin. Park bekçisiydin. Bunu küçümsemiyorum. Önemli bir iş. Birinin sincapları hizada tutması gerekiyor. Chip ve Dale'i izledim. O küçük piçlerin ne kadar sinsi olabileceğini biliyorum."

Gabe Marc'a ters ters baktı. "Bilgin olsun Hunter, çölde tırmandım, dağ bisikleti ve kanyon geçişi yaptım ve limonlu bok içiyoruz."

Kat, Natalie'nin bakışlarıyla tekrar karşılaştı. "Bu uçuş ne kadar sürecektir?"

Natalie çayının tadını çıkardı ve neşeli olmaya çalıştı. Diğer herkesin keyfi yerindeydi çünkü ona eve dönmüştü. Ve Tanrı biliyordu ki o mutlu ve minnettardı.

Hayatta olduğu ve eve döndüğü için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mutluydu. Şükredecek o kadar çok şeyi vardı ki.

Ama Zach'e veda etmek şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en zor şeylerden biriydi. "Zeta'yı kafatasında yenmek" ya da "çölde yürümek" gibi zor değildi. bir şekilde. Bu onun en kırılgan kısmı için zor olmuştu. -Kalbi.

Adam çekip gittiğinde ağlamamak için sahip olduğunu fark ettiğinden daha fazla güç harcamıştı. Onu hayata döndürmüş, yeniden hissetmenin ne demek olduğunu göstermişti. Hiç de öyle görünmüyordu.

onu terk etmesi mümkün değildi. Eğer ağzını açarsa, çaresiz ve tamamen

haysiyetsizlik ortaya çıkacaktı. Bu yüzden orada sessizce durmuş ve onun gidişini izlemişti, kalbi kırılmıştı - sadece kendisi için değil, aynı zamanda bir savaştan eve dönüp kendini başka, çok daha kişisel bir savaşta kapana kısılmış bulan adam için de.

Benim güçlü biri olmam gerekiyordu, dağılan biri değil.

Savaşta her ne olduysa onu yaralamıştı.

derinden. Kabuslarının ne kadar korkunç olabileceğini kendisi de görmüştü. Güçlü olmak için o kadar çok çabalıyordu ki yardımını hak ettiğine inanıyordu. Ama gerçekten bunu düşünüyor muydu?

Cárdenas gibi adamları kovalayarak şeytanlarının onu yakalamasını engelleyebilir miydi?

En azından bu şekilde, dünyaya biraz iyilik yapmış oluyorum.

Oh, Zach!

Öğleden kısa bir süre sonra Denver'a vardılar. Bagaj teslimine gerek kalmadan doğrudan kara ulaşımına gittiler. Natalie'nin anahtarları yoktu -cüzdanının nereye gittiğini ancak Tanrı bilirdi- bu yüzden arabasını havaalanında bırakmak zorunda kaldı ve eşyaları Kat'in bavulunda olduğu için Kat ve Gabe ile birlikte gitti.

Önce onu eve bıraktılar. Bir saksının altında sakladığı ekstra ev anahtarını aldı ve Gabe evi kontrol etmek için içeri girerken Kat ile birlikte arabada bekledi.

Her şeyi bıraktığı gibi buldu. Pencere kenarındaki bitkiler. Lavaboya koyduğu kahve fincanı ayrılışının sabahı. Gazetenin o günkü nüshasında kırmızı daire içine alınmış bir yazım hatası vardı. Burada yaşayan kişinin hayatının alt üst olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Kat'in bavulunu odasına taşıdı, eşyalarını çıkardı ve tam aşağı inmek üzereydi ki gözleri komodininin üzerinde duran Beau'nun çerçeveli fotoğrafına takıldı.

Bu onun çektiği son fotoğraftı, tabii o sırada bunu bilmiyordu. Mississippi'deki Waveland sahilinde oturuyordu, saçları ıslaktı, teninde kum vardı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Fotoğrafa uzandı, inceledi ve sonra göğsüne yasladı.

"Bana karşı çok iyiydi Beau. Hayatımı kurtardı. Onu seversin."

Zach'i şimdiden çok özlemişti.

Fotoğrafı yere bıraktı, parmağını Beau'nun resminin üzerinde gezdirdi, sonra elinde Kat'in bavuluyla merdivenlerden aşağı indi. O

Gabe'i dışarıda, biri çantasını ve valizini taşıyan iki adamla yüzleşirken buldu.

Gabe yollarını kesti. "Kim olduğunu ve ne istediğini öğrenene kadar bir adım daha atmayacaksın."

Adamlar durdu ve biri bir rozet çıkardı. "Ben ABD Şerif Yardımcısı Larry Garrett ve bu da ABD Dışişleri Bakanlığı'ndan Frank Dearborn. Bayan Benoit ile konuşmak ve eşyalarını iade etmek için buradayız."

ZACH otomattan bir fincan daha iğrenç kahve aldı, bu gün sonsuza kadar uzayacaktı. O

Öğle saatlerinde Washington'a varmıştı ve o zamandan beri eğlenceli bir yolculuk olmuştu. İki kez sorguya çekildi.

Bileklerini tedavi eden, kan alan ve kaburgalarının röntgenini çeken bir doktor tarafından muayene edilmişti. Ve Pearce ile buluşmak üzereydi.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Sorun ne yaptıklarından çok nasıl yaptıklarıydı. Onu sorgulamak sadece

Standart operasyon prosedürü, ama ona sanki sahtekâr olduğuna inanıyorlarmış gibi davranıyorlardı. Bunu gözlerinde görebiliyor, onunla konuşma tarzlarında hissedebiliyordu. Ve nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Pearce'ın ofisinin kapısı açıldı ve Dışışleri Bakanlığı'ndan iki takım elbiseli adam dışarı çıktı, Zach'in yanından geçerken bakışları soğuktu.

"McBride." Pearce kafasını ofisinden dışarı uzattı ve Zach'e içeri girmesini işaret etti.

Ellili yaşlarının ortalarında olan John Pearce, masa başında çok fazla zaman geçirmiş bir adamın görünümüne sahipti - gri saçlar, göbekli, kırmızı bir ten. Washington, D.C.'nin siyasi lağım çukurundaki herkes gibi o da takım elbise giyiyor, kravat takıyor ve oyun oynamaktan zevk alıyordu. Ama geçmişte Zach'i hep desteklemişti ve kendi döneminde çok iyi bir mareşal olmuştu.

Gün.

"Raporları ve ifadeleri okudum. Ses kayıtlarını dinledim. Doktorun dosyasını okudum. Kırık kaburgaları ve bilekleri duyduğuma üzüldüm." Pearce ona baktı Soluk mavi gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. "Hayatta olduğun için çok şanslısın."

Zach buna itiraz edemezdi.

"İşte bizim bakış açımızdan durum." Pearce sandalyesinde arkasına yaslandı. "Gisella aradı ve Zetas'tan çaldığınız kokainle ortadan kayboldu ve bize hayatı için korktuğunu söyledi. On gün sonra, yanında yüksek profilli bir kaçırma kurbanıyla yeniden ortaya çıktınız ve Gisella'nın kokaini çaldığını ve sizi Zetas'a ihbar ettiğini iddia ettiniz. Ne hikâye ama."

"Evet, efendim, öyle. Bu aynı zamanda gerçek."

"İşin can alıcı noktası şu. İki gün önce, Interpol Gisella ile irtibatı kaybetti. Dün, federaller onun cesedini buldular. Juárez şehir merkezindeki caddenin ortasında tanımlanabilir parçaları vardı."

Bu, bütün gün aldığı bakışları açıklıyordu. Gisella onu suçlayarak kendini korumaya çalışmıştı ve şimdi

o ölmüştü. Bu da onu daha kötü gösteriyordu. "Cárdenas onu kandırdığını anlamış olmalı ve onun peşinden gitti."

"Öldüğünden haberin yok muydu?" Pearce bakışlarını Zach'e dikti.

"Hayır. Tabii ki bilmiyordum. O sırada çölün ortasındaydım."

"Bir mazeretin ve çok güvenilir bir tanığın olması senin için büyük şans." Pearce kaşlarını çatı. "Şu Benoit denen kadın var ya, sence o bir sorun yaratır mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bugün Denver'dan adamları gönderdik, ona ve editörüne sizinle ve onun kurtarılmasıyla ilgili neleri yazıp neleri yazamayacaklarını açıklasınlar diye. İşbirliği yapıp yapmayacağını merak ediyorum."

"Beni ya da diğer DUSM'leri tehlikeye atacak bir şey yapmayacaktır. Bundan eminim. O manşet peşinde koşan türden bir muhabir değil. Sadece bunu ona açıklamamız ve pek çok soruyu yanıtlamaya hazır olmanız gerekiyor."

Pearce başını salladı. "Bütün bunların uluslararası bir fırtınaya dönüşeceğini söylemek zorundayım. Meksika hükümeti şimdiden bizi, Benoit'i kurtarmak için kendi izinleri olmadan sınırları içinde bir gizli operasyon ekibi konuşlandırarak ulusal egemenliklerini görmezden gelmekle suçluyor.

Dışişleri Bakanlığı'nın etekleri tutuştu."

Zach güldü. Kara operasyon ekibi mi? "O 'kara operasyon ekibi' yarı ölü bir DUSM ve hayatta kalmak için güçlü bir iradeye sahip genç bir kadın muhabirdi."

"Interpol kokaini çaldığınızı, Gisella'nın bunu öğrendikten sonra öldürölmesini ayarladığınızı ve sonra da Zetalar tarafından yakalandığınızı düşünüyor."

Zach öfkesinin yükseldiğini hissetti. "Peki sen ne düşünüyorsun?" "Elbette sana inanıyorum ama bu konunun

Tekrar göreve çıkmadan önce iyice araştırın."

Bu Zach'i ayağa kaldırdı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Otur, McBride. O kadar da kötü değil. Sonunda çözüleceğine eminim. Ama bu arada, sen ücretli idari izne çıkarıldınız. Soruşturma sonuçlanana kadar D.C.'den ayrılmayacaksınız."

Harika. "Peki bu ne kadar sürecek?"

Pearce omuz silkti. "Birkaç hafta. Bir ay."

Bir ay hiçbir şey yapmamak için uzun bir süreydi. Çok uzun. "Bu sana kırık kaburgalarının iyileşmesi için zaman kazandıracak.

ve biraz dinlen."

Zach öfkelerini kontrol altında tutmaya çalışarak bir nefes aldı. "Evet. Ve bu arada, Cárdenas-

"Bu senin sorunun değil. Yarın tekrar gelin ve kaldığımız yerden devam edelim."

Ve Zach kovulduğunu fark etti. Ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü.

"McBride, annemin her zaman ne dediğini unutma."

Zach arkasına baktı. "Neymiş o?"

"Hiçbir iyilik cezasız kalmaz."

BÖLÜM 22

ERTESİ SABAH Natalie uyandığında evinin önünde ve bahçesinde kamp kurmuş bir muhabir kalabalığıyla karşılaştı, araba yolu Fox News minibüsüyle kapatılmıştı. Tom ve Sophie'nin onun hakkında hazırladıkları makale paketi

Kaçırılma ve kurtarma olayı dün gece internete düşmüş ve bugünkü manşetin odak noktası olmuştu.

Ama Natalie vereceği tüm röportajları vermişti. Tom ve Sophie, Memur Garrett'in tavsiyesi üzerine Zach'i korumak için koyduğu sınırlara saygı göstererek dün öğleden sonra onunla röportaj yapmışlardı. Söylediği hiçbir şeyin onun ya da başka bir DUSM'un yaralanmasına ya da ölmesine neden olmasını istemiyordu.

Hikayeyi yeniden yaşamak, otobüsteki katliamı ve Zetalar tarafından esir tutulmanın dehşetini anlatmak Sarsılmıştı ve dün gece uyumakta zorlanmıştı. Kendini bir daha böyle bir duruma sokma ihtimali yoktu. Ayrıca, odak noktası öldürülen gazeteciler olmalıydı, kaçan gazeteci değil.

Kapısının çalınmasına aldırmadan işe gitmek için giyindi. -Fırfırlı lacivert ipek bir gömlek, inci küpeler ve lacivert ayakkabılar giydikten sonra verandaya çıktı ve burada bir açıklama okuyarak insanlara ilgileri ve duaları için teşekkür etti, ABD ve Meksika hükümetlerine onu bulma çabaları için minnettarlığını ifade etti ve sözlerini hayatını kurtarmak için riske atan adama özel bir teşekkürle bitirdi.

Sesinin titremesini engellemeye çalışarak, "Beni sağ salim evime ulaştırmak için yaptıklarınızdan dolayı minnettarlığımı kelimelerle ifade etmem mümkün değil," dedi. Sonra Zach'in göreceğini umarak doğrudan CNN kamerasına baktı. "Sen benim kahramanımsın."

Mikrofonun diğerk ucunda olmak daha çok Hayal ettiğinden daha korkutucu, flaş ışıkları gibi flaşlar, mikrofonlar ve dijital kayıt cihazları yüzüne sadece birkaç santim uzaklıkta, mülkünde bu kadar çok insanın baskısı sinir bozucu.

Sonunda Kat'i aradı, o da Tessa'yı, o da Julian'ı aradı ve Julian da onu almaya plakasız bir polis arabasıyla geldi, Yanıp sönen ışıkları ve sireninin birkaç kez çalmasıyla evinin önünü açıyor ve boş garajına giriyor.

"Nasılsın?" diye sordu arabaya bindiğinde, gözleri güneş gözlüklerinin ardına gizlenmiş, uzun siyah saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı.

"Tamam, sanırım."

Yanına uzandı ve elini koluna koydu. "Makaleleri okudum, Hunter ve Rossiter'ın söylediklerini duydum ve yaptığınız şey beni çok şaşırttı-Ninja Natalie. Ve bu McBride da. Adam işini biliyor. Arizona'ya gelemedim ama arkanızdayım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Ona bir gülümseme verdi. "Teşekkürler, Julian. Çok naziksin."

Garaj yolundan geri geri çıktı, muhabirler kameralarla içeri girerken renkli camlar ona biraz mahremiyet sağladı. Sonra onu havaalanına götürdü, arabasını alırken yakınında durdu, sonra onu şehre geri takip etti ve veda etmek için ışıklarını yaktı.

Gazetenin önündeki muhabir kalabalığının arasından geçmek zorunda kaldı, sonra alkış sesleri arasında binaya girdi, tanımadığı iş arkadaşları onu alkışlıyordu. lobiden asansöre doğru ilerledi. Üst katta, haber odası balonlar ve flamalarla doluydu, masasında bir buket çiçek ve Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanından insanlar tarafından postalanmış düzinelerce kart vardı Kaçırıldığını duyan ve gazeteye mektup yazarak teselli, dua ve hatta başsağlığı dileyenler, onun öldüğünü varsaymışlardı.

"Onları buraya koyduk çünkü kendimize onları okumak için geri döneceğinizi söyledik. Ve işte buradasın." Sophie ona kocaman sarıldı, gözleri yaşarmıştı. "Sana nasıl olduğunu anlatamam.

Marc arayıp seni bulduklarını söylediğinde hepimiz rahatlamıştık."

"Yardımlarınız ve bunun için hepinize çok teşekkür ederim." Çiçekleri işaret etti.

Joaquin arkalarından geldi. "Senin için bir şeyim var, Natalie. Bunlar için Lakewood'a kadar gidip geldim."

Natalie arkasını döndüğünde adamın elinde, üzerinde birkaç yağ lekesi bulunan büyük bir kâğıt torba tuttuğunu gördü. Ne olduğunu anlamak için poşeti açmasına gerek yoktu. Ağzı sulandıran kokuyu tanıdı. Buraya taşındığından beri Denver'da iyi bir beignet bulmaya çalışıyordu.

"Teşekkür ederim, Joaquin. Tanrı aşkına bunları nereden buldun?"

"İnternete girdim, Lakewood'da Union'ın dışında küçük bir Cajun restoranı buldum." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Evde olduğun için çok mutluyum."

"Beignets. Bir tür Cajun kızartma ekmeği, değil mi?" Kat'ın gülümsemesi Natalie'nin şaka yaptığını anlamasını sağladı. Beignet'in ne olduğunu biliyordu. "Harika kokuyorlar."

"Mükemmel." Matt masanın üzerinden baktı, yüzünde yırtıcı bir ifade vardı. "Kahvaltı için zamanım yoktu."

Birlikte oturdular, kahve eşliğinde beignet'lerin tadını çıkardılar, sohbet rastgele dönüşler yaptı. Rockies'in son Dodgers'a karşı kazandıkları zafer. Sophie ve Marc'ın yeni evleri için aldıkları yeni aletler. Yaklaşan Joaquin'in en büyük yeğeninin Quinceañera'sı. Denver metro bölgesinin şu anki sıcak hava dalgası.

"Bunun seksi olduğunu mu düşünüyorsun?" Natalie başını salladı. "Sonoran Çölü'nü dene."

Kendini bu sıradan anın tuhaflığına kapılmış buldu; daha birkaç gün önce onları bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü halde burada oturmuş, arkadaşlarıyla kahve içiyor ve pasta yiyordu.

Sonra Holly kısa bir takım ceket, krem rengi ipek bir üst, şort, askılı yüksek topuklu ayakkabılar ve göz kapaklarında parlak sarı far şeritleriyle koridordan geldi. Natalie'nin tanıdığı, yüksek moda kıyafetlerin ve makyajın altından kalkabilen tek kadındı. Kusursuz fiziği, çarpıcı yüzü ve platin sarısı saçları da buna yardımcı oluyordu elbette.

"Dönmüşsün!" Zıplayarak Natalie'nin yanına gitti ve ona sarıldı. "Röportajı bu sabah okudum. Tek söyleyebileceğim-Tanrım, bu çok güzel kokuyor!"

"Lütfen bir tane deneyin," diye önerdi Natalie. "Bunlar beignet. Ben çocukken her Pazar sabahı kahvaltıda bunlardan yerdik."

Holly geri çekildi, temkinli bir şekilde beignet'lere baktı. "Yapamam. Yapamam."

"Hadi ama Bradshaw." Matt kâğıt tabağa bir tane koydu ve ona uzattı. "Bir beignet seni şişmanlatmaz."

Holly bir an tereddüt etti, sonra tabağı aldı, pudra şekeri kaplı pastayı eline aldı, küçük bir ısırık aldı ve inledi.

Sonra herkesin kafası kalktı ve Natalie'nin masasında yarı yarıya oturmakta olan Matt ayağa kalktı. Natalie döndüğünde Tom'un onlara doğru yürüdüğünü gördü.

"Tekrar hoş geldin, Benoit. Toplantıya başlayabilmemiz için eşyaları konferans salonuna getirelim."

ZACH arka konferans odalarından birinde oturmuş CNN izliyordu, bir başka sözde bilgilendirme toplantısını daha yeni bitirmişti. Hangi kanalı izlerse izlesin, kadın oradaydı. Daha dün akşam çölün ortasında olan biri için harika görünüyordu; güzel bir elbise, şirin inci küpeler, sakin ve soğukkanlı yüz hatları. Ama bu sabah ifade verirken gergin olduğu belliydi.

Yüzüne o kadar kaptırmıştı ki, sonunda doğrudan kendisiyle konuştuğunu fark etmesi bir anını aldı.

"Beni sağ salim evime ulaştırmak için yaptığınız her şey için minnettarlığımı kelimelerle ifade etmem mümkün değil. Sen benim kahramanımsın."

O kimsenin kahramanı değildi.

Kanal değiştirdi. Fox. MSNBC. Yerel haberler. Ama yine oradaydı, doğrudan kameraya bakıyordu, o güzel gözleri onunkilere dikilmişti.

"Sen benim kahramanımsın."

Tanrım, onu nasıl da özlemişti. Dün gece onunla ilgili bir kâbus grmüşti; Altar'daki oteldeyken gördüğü kâbusun aynısıydı bu. Soğuk terler içinde uyanmıştı.

Bir şişe viski içmeye başlamıştı ama sonra Yirmi dört saat açık spor salonuna gitmiş, orada kaburgaları ağrıyana ve kusmaya hazır olana kadar çalışmıştı.

şimdi uykusuzluktan bitap düşmüş bir halde, ikinci gün de soruları yanıtlamak ve soruştırmada işbirliği yapmak için elinden geleni yapmak üzere geri dnmüşti.

Soruşturmanın nasıl ilerlediğini bilmek isterdi ama kimse ona bir şey söylemiyordu, Pearce bile.

"Zachariah?"

Sikeyim.

Zach bu sesi tanıdı. Televizyonu kapattı, ayağa kalktı ve yaşlı adamla yüzleşmek için döndü. "Ne halt istiyorsun?"

Babasıyla en son yüz yüze görüşmesinin üzerinden dört yıl geçmişti. Ama zaman pi kurusuna iyi gelmişti.  bin dolarlık takım elbisesi içinde, yaşlı bir adam gibi duruyordu. Zach'in daha iyi giyimli bir versiyonuydu, benzerlik inkâr edilemezdi. Saçları Zach'in hatırladığından daha beyaz olsa da, adam bir öküz kadar güçlü ve sağlıklı görünüyordu.

Kravatıyla oynadı. Gergin miydi? Bu bir ilk olabilirdi. "Neler olduğunu duydum - nasıl yakalandığını ve neredeyse öldürüldüğünü, nasıl kaçtığını ve o kızı nasıl kurtardığını."

"O kız beni kurtardı. Peki sen bu konuda ne biliyorsun? Bu bilgilerin bazıları gizlidir."

Babası ona yaralı bir bakış attı. "Otuz yıl içeride çalıştıktan sonra kaynaklarıma sahip olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

Beltway mi? Ben Senato Silahlı Hizmetler Komitesi'nin en kıdemli üyesiyim."

Her zamanki gibi kibirli.

"Demek olanları duydun ve öldürülmediğim için ne kadar mutlu olduğunu söylemek için geldin. Hepsi bu mu?"

"Kısmen. Ayrıca soruşturulduğunu da biliyorum, buradaki bazı insanlar kokain çalmış olabileceğini düşünüyor. kartellerden birini ve bir Interpol ajanını öldürdü."

Şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı.

"Bu sefer neden yanınızda muhabir olmadığını anlayabiliyorum. Oğlunuzun başı dertte. Ne kadar utanç verici. Ve bu arada, bu gerçekten gizli bilgi."

"Sen benim oğlumsun. Kaynaklarım bunu duymak isteyeceğimi biliyordu."

Zach kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanırım Senatör Robert McBride'in oğlunun bir dolandırıcı olduğu ortaya çıkarsa bunun medyada nasıl görüneceği konusunda endişeleniyorsunuz. Rahatlayabilirsin, çünkü ben temizim."

"Hiç de öyle değil." Babasının sesi bir kademe yükseldi. yaşlı adamın öfkesi tekmeliyor. "Masum olduğunu biliyorum. Bir şekilde yardım edebilir miyim diye bakmaya geldim. bürokrasi, sürecin sorunsuz ilerlemesine yardımcı olur."

Ve Zach kendi öfkesinin yükseldiğini hissetti. "Anlamıyorsun, değil mi? Seçilmiş olduğun pozisyonun sana Amerika'nın geri kalanının sahip olmadığı haklar verdiği için gerçekten inanıyorsun. Unut gitsin. I yardımına ihtiyacım yok. Yardımınızı istemiyorum. Adalet yerini bulacaktır. Gerçeğe ulaşmak için çalıştığım kuruma güveniyorum."

"Seni hiç anlamadım. Dışarıdaki babaların çocuklarının bu hayatta ilerlemelerine yardımcı olmak için ellerinden geleni yapmadıklarını mı düşünüyorsun? Oğlumun önünü açmaya çalışan tek kişinin ben olduğumu mu sanıyorsun?"

"Sadece yol açmazsınız. Birini manipüle edersiniz ön kapıma kadar gelsin diye. ABD senatörünün oğlu olmak, özel kurallarla yaşayacağım anlamına gelmemeli. Yasaları yapmakla görevlisiniz. Onlara ortalama bir insandan daha fazla saygı göstermeniz gerekir, daha az değil."

Bu konuyu 11 Eylöl'den beri tartışıyorlardı. Zach oturma odasına girdiğinde babasının annesine oğullarının asla askerlik yapmak zorunda kalmayacağını söylediğini duymuştu.

çünkü o bir ABD senatörünün oğluydu. Yıllarca babasının skandal üstüne skandal yaşamasını izledikten sonra bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Tiksinti içinde, Zach donanmaya katıldı ve ertesi gün Subay Aday Okulu'na başvurdu.

Babası başını salladı. "Biliyor musun, belki yeterince olgunlaştığını düşünmüştüm-"

"Olgunlaşmış mı? Cehenneme kadar yolun var!"

"-Böylece dürüst bir konuşma yapabilir, belki birlikte biraz zaman geçirebilirdik. Ama sen her zaman olduğun gibi inatçı ve mantıksızsın. Biliyorsun, annen anladı-"

"Onu bu işe karıştıрма!" Zach şimdi babasının karşısındaydı, damarlarında kan dolaşıyordu. "Annem senin düşündüğün her şeye inanan bir idealistti. anlamına geliyordu. Senin bir dolandırıcıya dönüşmeni izlemek onu gerçekten öldürdü. Tüm o adi metreslerin. Har vurup harman savurduğun paralar-"

Darbe Zach'i şaşırtmıştı. Çenesini ovuşturdu, babasının gözlerinin içine baktı. "Buradan defolup gitsen iyi olur, ihtiyar. Eğer karşılık verirsem, canım yanacak."

"Özür dilerim! Özür dilerim, Zach. Bunu bana ne yaptırdı bilmiyorum. Seni çok özledim. Buraya telafi etmek için geldim, yardım etmek için.

."

"Defol git buradan dedim. Şimdi."

Babası arkasını döndü ve omzunun üzerinden kızgın bir bakışla tepinerek uzaklaştı.

Çenesi ağrıyan Zach bir sandalyeye çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

ARTURO hattın diğer ucundaki sesi duyduğu anda ter içinde kaldı, boncuk boncuk terledi. alnında ve üst dudağında toplanıyor.

"Haberleri izliyor musun?"

"Evet. Evet, öyleyim. Ve açıklayabilirim-"

"Açıklamaların konuyla ilgisi yok. Ayrıca, ne olduğu çok açık. Onu sapkın küçük ayinleriniz için istediniz, bu yüzden adamlarınıza otobüste kafasına bir kurşun sıkmaları talimatını vermek yerine, onu esir almalarını sağladınız. Bu doğru değil mi?"

Bu Amerikalı ne cüretle La Santa Muerte'den bir sapkınlıkmış gibi söz eder?

"Evet. Onu esir almalarını sağladım. Sizi korkutacak kadar tehlikeli olan kadını görmek istedim."

"Bu büyük bir hataydı. Senden bizim için bir şey yapmanı istedik ve sen de kabul ettin. Otobüse bin ve onu öldür, Meksikalı gazetecilerle birlikte. Kartel bağlantılı bir başka şiddet eylemi gibi görünecekti. Kimse bu konuda iki kere düşünmez."

"Ama şimdi, her nasılsa, Amerika'ya geri döndü, hem de canlı olarak. Bu çok hayal kırıcı, Arturo. Hem de çok. hayal kırıklığı."

Arturo sertçe yutkundu. "Özür dilerim. Yardım aldı. Bir kokain sevkiyatı çalındı ve onu çalan adamı yakaladık-"

"Kokaini o çalmadı, seni embesil. Parçalayıp sokağa attığın kadın çaldı. Yoksa bunu hâlâ anlamadın mı?"

"O mu çaldı?"

"Evet. Gisella Sanchez Interpol için çalışıyordu. Ve zincirlediğiniz adam uyuşturucu satıcısı değildi. O bir ABD şerif yardımcısı ve eski bir Donanma SEAL'i, bir savaş kahramanı. Tecavüz etmeyi planladığın o güzel muhabir de görüldüğünden çok daha sert çıktı. Onları kaçıran oydu. Muhtemelen adamın yaptığını düşündün, değil mi? Şovenist bir piç olmanın bedeli bu işte."

Arturo tüm bunları duydu ama sadece bir kısmı birbirine bağlıydı. "ABD şerifi mi? SEAL? Bütün bunları nereden biliyorsun?" Onun Kalbi o kadar sert atıyordu ki canı acıyordu. Kalp krizi mi geçiriyordu?

Saldırı mı?

"Bunun bir önemi yok. Boku yedin, Arturo."

"Tamir edebilirim. Sağdıcımı Denver'a göndereceğim-"

"Hayır, Arturo, sana güvenmiyoruz. Beceriksizliğin bizi hasta ediyor. Bu yüzden kendi başımızın çaresine bakacağız. Bize karşı herhangi bir şüphe oluşmasını engellemek için onu orada ortadan kaldırmak istedik. Ancak adamlarınızın onu kaçırdığı ve onu aramak için ülkenizi parçaladığı bilindiğinden, insanlar onu sizin öldürttüğünüzü düşüneceklerdir."

"Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan." Arturo ona, bu sabah televizyonda o küçük putanın yüzünü gördüğü anda kendi planlarını harekete geçirdiğini söylememiştir.

"Var." Bir duraklama oldu. "Uzun birlikteliğimizin hatırına, bu seferki başarısızlığınızı affedeceğiz -hayır, doğru kelime bu değil-. Ama bizim için bir şey yapmanı istiyoruz."

"Bu da ne?"

"Sokakta Los Zetas'ın muhabirin işini bitirmek için sınırı geçtiği haberini yay."

Bu hiç mantıklı değildi. "Bunu yaparsam, polis onu koruma altına alıp senin için işleri daha zor ve riskli hale getirmez mi?"

"Polis harekete geçtiğinde o çoktan ölmüş olacak. Harekete geçildi bile. Parçalar hareket ediyor. Sadece haberi yay. Bu gece yap."

Sonra hat kesildi.

Arturo telefonu bıraktı ve sonra titreyen elleriyle kendine bir kadeh doldurdu.

Santa Muerte beni koru!

"Başardın, Syd." Natalie telefonu kapattı, makalesi bittiği ve yazı işleri müdürünün eline geçtiği için mutluydu.

Bütün gününü otobüse yapılan saldırının, kaçırılmasının, tutsaklığının ve kaçışının görgü tanıklarının anlattığı bir yazı yazarak geçirmişti. Bu yapmak istediği bir şey değildi ama Tom bunun okuyucular için iyi olacağını düşünmüştü. Ona odaklanmak yerine

kendi deneyiminden yola çıkarak, makaleyi öldürülen Meksikalı gazetecileri anmak için bir fırsat olarak kullanmaya karar vermişti, her biri hakkında hatırladıklarını paylaştı. Onların Ev gazeteleri cömertçe vesikalık fotoğraflarını ve diğer fotoğraflarını bağışlayarak her ismin yanına bir yüz koymasını sağladılar. Sr. hakkında yazmak özellikle acı vericiydi. Marquez.

Marquez duasını bitirdi, sonra bana döndü ve sanki öldürülmek üzere olmasının suçlusu kendisiymiş gibi özür diledi. Sonra katilinin yüzüne baktı. Bir sonraki anda her şey bitmişti ve alnında bir kurşun deliğiyle gitmişti.

Sonra Zach'e sadece Bay Black diye hitap ederek - makaleyi okuması ihtimaline karşı onun yararına bir şakaydı- Zeta hapishanesinde geçirdiği saatleri ve kaçıışı, hassas bilgileri ele vermeden rapor etmeyi başarmıştı. Kendini yakın hissetmişti.

Sanki onunla bağlantı kuruyormuş, ortak bir deneyim hakkında, onun görebileceği ve hatta takdir edebileceği kelimeler yazıyormuş gibi.

Muhtemelen okumayacaktır bile, kızım.

Tanrım, onu nasıl da özlemişti! Göğsünde sürekli bir sızı vardı, bir yanı onu bir daha göremeyeceğini kabullenemiyor ve kabullenmek istemiyordu. Birden fazla kez kendini hamile olduğu ortaya çıkarsa ne olacağını merak ederken bulmuştu. Fikrini değiştirip geri döner miydi? Bebeği görmek, onun hayatının bir parçası olmak ister miydi?

Bir erkeğin kalbini kazanmanın yolu bu değil, kızım. Bu kadar mı umutsuzsun?

Bu düşünceden vazgeçerek eşyalarını topladı, asansöre bindi ve arabasına doğru yürüdü, ancak bir düzine ya da daha fazla ısrarcı gazetecinin ön girişi gözetlediğini gördü. Bir an için arka kapıdan girmeyi düşündü ama silah sesleri devam ederken ara sokaktan aşağı süzüldü.

Hafızasında yankılanan sesler hiç çekici gelmiyordu. Bu yüzden çenesini kaldırdı ve kapıdan çıktı.

"Teşekkür ederim, ama yorum yok," dedi tekrar tekrar ve sonunda arabasına ulaştı. Kapının kilidini açtı, içeri girdi ve hızla tekrar kilitledi. Sonra yavaşça arabayı ileri itti.

Ve sonra göz ucuyla onu gördü-Sr.
Yaralı Yüz.

Nefes nefese kaldı, başını çevirip onu aradı. Ama adam gitmişti.

Ya da belki de oraya hiç gitmemişti. Makaleyi yazmak onu tedirgin etmiş, dehşeti yeniden canlandırmıştı. Belki de sadece bir şeyler görüyordu. Ayrıca, buraya nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti?

Aynı senin yaptığın gibi.

Omurgasını bir ürperti kapladı. Cep telefonunu aldı ve Julian'ı aradı.

BÖLÜM 23

"ÖZÜR DİLERİM. Biz yolumuza devam ettik. Biz odaklanacağız Kızımızın iyileşmesine izin veriyoruz ve basınla konuşmak istemiyoruz."

Hat kesilince Natalie telefona bakakaldı. "Bu çok garip."

"Tuhaf olan ne?" Sophie okuduğu rapordan başını kaldırdı, mor fosforlu kalemi sayfanın üzerinde duruyordu.

"Meksika'ya gitmeden önce, Whitcomb Akademisi'nde kızlarının başına gelenler hakkında görüşmeyi kabul eden beş aile vardı. Öfkeliydiler ve kan peşindeydiler. Şimdi hiçbiri benimle konuşmak istemiyor."

"Bu çok garip. Nedenini söylediler mi?"

"Bu konuyu konuştuklarını ve kızlarının ihtiyacı olan şeyin çok fazla basın olmadığına karar verdiklerini söylediler. Hayatlarına devam etmek ve kızlarının iyileşmesine izin vermek istiyorlar."

"Sanırım böyle hissetmelerini anlayabiliyorum."

Natalie sandalyesinde döndü. "Ben de yapabilirim. Ama röportaj yapmak için yalvarmaktan, bir röportajda konuşmayı reddetmeye nasıl geçersiniz? hafta?"

Ama Sophie yine raporuna gömülmüştü bile.

Natalie bu soruşturmanın gerçeklerini gözden geçirerek Bir makale için yeterli olup olmadığını anlamak için. Temel bilgileri çoktan rapor etmişti. Üstün zekâlı ve yetenekli kızların gittiği küçük bir özel okul olan Whitcomb Akademisi'ndeki bir futbol koçu, geceleri kızların yurt odalarına girmek için bir kilit açma kiti kullanıyor ve iddiaya göre onlara tecavüz ediyordu. Sonra Kurbanlardan biri intihara teşebbüs etti, gerçek ortaya çıktı ve ebeveynler ilçe şerifine gitti.

Şerif hemen harekete geçmiş, koçu bir dizi suçtan tutuklamış ve kapsamlı bir soruşturma sözü vermişti. Ve sonra

. . . hiçbir şey.

İki hafta süren soruşturmanın ardından şerif davanın peşini bıraktı ve savcı da delil yetersizliği nedeniyle koç hakkındaki suçlamaları düşürdü. Kanıtlar arasında kızlardan birinin çarşafındaki meni örnekleri, bir picklock kiti ve neredeyse tamamen aynı hikayeyi anlatan on beş kurban olduğu göz önüne alındığında, bu herkes için sürpriz oldu. Ancak bu, hiçbir adres bırakmadan ortadan kaybolan koç için iyi bir haberdi.

Anlaşılır bir şekilde, kızların aileleri öfkeliydi; bazıları şerif ve savcının okul yönetimi tarafından satın alındığını ya da korkutulduğunu ima ediyordu.

Gidecek hiçbir yerleri kalmadığını düşünen aileler gazeteye gelmişti. Natalie bazı ön araştırmalar yapmış, tüm oyuncular için polis raporları ve vergi belgeleri toplamıştı. Ailelerle röportaj yapmayı planlamıştı ama buna fırsat bulamadan Meksika'ya gitmişti.

Ve şimdi kimse konuşmak istemiyor.

Sonunda hikayeyi bırakacak gibi görünüyordu.

Esnemekten kendini alamayarak gerindi ve bir kafe au lait daha içmek için dışarı çıkmayı diledi. Julian ve Marc evini temizlemiş ve Denver polisi bir polis arabası park etmiş olsa da

Sokağındaki gözetleme ekibi, dün gece iyi uyuyamamıştı, duyduğu her ses onu zıplatıyordu. Buz makinesi. Klimanın çalışması. Ahşap zeminin gıcirtısı. Zihninde bunların hepsi Bay Yaralı Yüz'e dönüşmüştü. Sonra Zach'in orada olduğunu, ona sarıldığını, yanında uyuduğunu hayal etti ve sonunda uykuya daldı.

İyi olduğundan emin olmak için bugün onu sayamayacağı kadar çok kez aramak istemişti. O kadar ifadesinin başını belaya sokmasından korkuyordu. Keşke Adalet Bakanlığı'ndaki amirleri onu güvende tutmak için ne yaptıysa yaptı.

Kimi kandırıyordu? Onunla konuşmak istiyordu, sesini duymak, iyi olduğunu bilmek istiyordu.

Ama eğer ararsa, sadece kendini daha da zora sokacaktı. Kendini bir ilişki yaşayabilecek kapasitede hissetmediğini açıkça belirtmişti ve kızın da kendini herhangi bir erkeğin kollarına atamayacak kadar kendine saygısı vardı.

Penceresinin dışında, dağların üzerinde gri bulutlar yükseliyor, öğleden sonra fırtına vaat ediyordu. Rüzgâr şimdiden hızlanmış, dallar sallanmaya başlamıştı.

Bunun işe yaraması için ten tene temas etmemiz gerekmiyor mu?

Benimle soyunmak istediğini mi söylüyorsun meleğim?
Öyle demek istemedim.

Hayır mı? Çok kötü.

Başka bir fırtınanın anıları aklına geldi. Zach'le birlikte o oyuğa sığınmaları ve küçük şelalenin altında sevişmeleri sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Ama aslında, daha dünden önceki gündü.

Çok fazla, çok hızlı. İki ayrı dünya.

Dosyasını alıp ayağa kalktı ve Tom'un ofisine kadar olan kısa mesafeyi yürüdü. Tom'un onu diriltmek için bir yolu vardı.

Suda öldüğünü düşündüğü araştırmalar. Ve eğer bu soruşturmada zamanını boşa harcadığını düşünürse, bunu ona söylemekten çekinmezdi.

Başını kaldırdı, gri bukleleri alnına dökülmüştü, okuma gözlüğü burnunun ucundaydı. "Benoit."

Tom'un ofisi olan dağınıklığa adımını attı - her yere yığılmış gazeteler, kahve lekeleri olan manila dosya klasörleri, yer olan her yere yığılmış kitaplar ve başının üstündeki duvarda George Orwell'den en sevdiği alıntının yazılı olduğu bir poster: Evrensel bir yalan çağında, doğruyu söylemek devrimci bir eylemdir.

"Sanırım Whitcomb Akademisi soruşturması çıkmaza girdi, ama önce seninle bir gözden geçirmek istedim."

"Duyalım bakalım."

Davayla ilgili gerçekler hakkında hafızasını tazeledi ve ardından kızların aileleriyle neler yaşandığını anlattı Bugün. "Orada bir şey varmış gibi hissediyorum ama cevizi kırmanın bir yolunu bulamıyorum. Cevizin nerede olduğundan bile emin değilim."

Kaşlarını çattı, belli ki enine boyuna düşünüyordu. "Yani iddia edilen kurbanlar ve aileleri konuşmayacak. Okul konuşmayacak. Şerif ve savcı da konuşmayacak."

"Evet, boyutu bu kadar." "Peki ya suçlu?"

"Hapisten çıktığının ertesi günü şehri terk etti. Komşuları bir nakliye kamyonunun gelip dairesini boşalttığını söyledi. Adresi yok."

"Herkesin vergi kayıtlarını çoktan aldığınızı varsayıyorum."

Natalie başıyla onayladı. "Şerifin, savcının, yöneticinin, fail olduğu iddia edilen kişinin ve tüm okulun son beş yıllık kamu kayıtlarını inceledim. Bana şüpheli gelen bir şey yoktu ama vergi dehası olmadığımı da kabul ediyorum."

"Bu belgeleri tuttuğumuz adli muhasebeciye fakslayabilir ve ne bulacağına bakabilirsiniz. Bütün numaraları bilir. Eğer biri oyun oynuyorsa fark edebilir."

Natalie ayağa kalktı. "Teşekkürler. Ben de öyle yapacağım."

İşine geri döndü. "Şüpheye düştüğünde, Benoit, parayı takip et."

"Ajan Gisella Sanchez'i sen mi öldürdün?"

"Hayır." Zach sağ kolunda bir tansiyon aleti, göğsünün etrafına bağlanmış iki pnömograf ve sol elinin birinci ve üçüncü parmaklarında galvanometrelerle oturuyordu.

Yalan makinesi testine girmeyi kabul etmişti. soruşturmayı hızlandıracaktı. Doğruyu söylediğini biliyordu. Onları bu gerçeğe ikna etmesi gerekiyordu ki işine geri dönebilirdi.

Şimdiye kadar bu deneyim korkutucu olmaktan ziyade sıkıcıydı, belki de masum olduğunu bildiği için. FBI'ın en iyi yalan makinesi uzmanını getirmişlerdi. Kalın gözlükleri ona çılgın bir bilim adamı ya da Bay Magoo görüntüsü veren kel bir adam.

"Onu öldürmesi için kime para verdin?"

"Hiç kimse. Onun ölümüyle hiçbir ilgim yok."

"Nasıl öldürüldü?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Siz ve Ajan Sanchez, Zetas'tan kokain çalmak için birlikte mi çalıştınız?"

"Hayır."

"Uyuşturucu çalmak senin fikrin miydi?" "Kokaini ben çalmadım."

"Gazeteci Natalie Benoit ile cinsel ilişkiye girdiniz mi?"

"Evet." Zach nabzının yükseldiğini hissetti. "Bana iyi olup olmadığını mı soracaksın?"

Yani bir şekilde Pearce onu ve Natalie'yi biliyordu. Chiago'nun raporu çok kapsamlı olmalı. Bunun gibi soruları -cevabını zaten bildikleri soruları- onun tepkilerini izlemek için kullanırlardı. Bu onlara doğruyu söylediğinde ve yalan söylediğinde vücudunun nasıl tepki verdiğine dair daha iyi bir fikir veriyordu.

Ama tabii ki sadece doğruyu söylüyordu.

"Ajan Sanchez ile cinsel ilişkiye girdiniz mi?" "Yüce Tanrım, hayır."

İki uzun saat boyunca devam etti. Ona aynı soruları tekrar tekrar sordular, Pearce şüphesiz tek yönlü aynanın diğer tarafından izliyordu. Zach onlara bu saçmalıkla işinin bittiğini söylemeye hazırlanıyordu ki, muayene görevlisi nihayet makineleri kapatıp tansiyon aletini çıkardı.

"Analizi yapmamız ne kadar sürer?" Zach galvanometreleri kendisi çıkardı.

"Sadece birkaç gün." İnce parmakları pnömografları çözdü. "Dikkatli olun. Bunlar hassas ekipmanlar."

O gün için araştırılması biten Zach binadan ayrıldı, küçük dairesine gitti ve koşmak için giyindi, gerginlik, hayal kırıklığı ve öfkeyi yakmak umuduyla

D.C.'ye geldiğinden beri içinde bir şeyler birikiyordu. Önce soruşturma. Sonra yaşlı adamın sürpriz ziyareti.

Nasıl iyi vakit geçirileceğini iyi biliyorsun McBride.

Akşamın erken saatleriydi ama hâlâ sıcak ve nemliydi. Cep telefonunu şortunun cebine sokan Zach, Ulusal Alışveriş Merkezi'ne doğru yola çıktı ve Independence Bulvarı'ndan geçerek

ABD Botanik Bahçesi'nden Üçüncü Cadde'ye ve Madison Drive'dan sola. Hızlı bir tempo tutturdu, nefes alış verişine odaklandı, yayaların, bisikletlerin ve insanların arasından geçerek ilerledi.

Onları fark etmeden, zihni rastgele görüntülerle doldu.

Gisella gülümsüyor ve ona kola uzatıyor. Sonsuz karanlık ve acı. Natalie yalvarırcasına ona bakarken Zeta piçi onu taciz etti. Carlos ve altın zincirleri. Babasının kızgın yüzü ve uçan yumruğu.

Sonra düşünceleri değişmeye başladı.

Natalie göz bağını çözüp onu özgür bırakıyor. Natalie onun yanında gölgede uyuyordu, yüzü sıcaktan kızarmıştı. Natalie onun altında çıplak ve güzel. Natalie gözlerinin içine bakarak ulusal televizyonda bir açıklama okuyor.

Sen benim kahramanımsın.

Kaburgaları ağrıyınca yavaşlayarak yürümeye başladı.

Yürümenin bir anlamı yoktu.

ölümüne koşuyordu. Onu yakın zamanda aklından çıkaramayacaktı.

Bu sabah, evden çıkmadan hemen önce internette yakaladığı, yaşadığı çileyi birinci ağızdan anlatışını okumuştı. Yazmanın kolay olduğunu düşünemiyordu; Meksikalı gazetecilere duyduğu şefkat ve hissettiği dehşet her kelimedede kendini belli ediyordu. Kendisine taktığı takma adla kıkırdamıştı, hiç şüphesiz bunu amaçlamıştı. Ama makaleyi okurken onu etkileyen şey, kadının yazdıklarıydı. O sadece iyi bir muhabir değildi. Yetenekli bir yazardı, kelimeleri deneyimlerini okuyucuyu onun yanına götürecek şekilde anlatıyordu.

Tabii ki, Zach çoğu zaman onun yanındaydı ve makaleyi okumak onu oldukça şaşırtıcı bir noktaya

getirmişti

Çölde yaptıkları yürüyüşün uzun zamandır yaşadığı en eğlenceli yürüyüş olduğunu fark etti.

Sen kafadan hastasın, kurbağa adam.

Cep telefonu çaldığında evinden yaklaşık bir blok uzaktaydı. Telefonu çıkardı ve numaranın kısıtlı olduğunu gördü. "McBride."

"EPIC'ten Farrell arıyor."

Farrell, zamanını Amerika Birleşik Devletleri'nden Meksika'ya geçen kaçakları takip ederek geçiren bir DUSM'du. Onu aramaya iten neydi?

"Devam et."

"Sokaktaki söylentilere göre Cárdenas için çalışan adamlar sınırı geçtiler ve senin o güzel muhabirini öldürmek için Denver'a doğru yola çıktılar. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Cárdenas adamlarını hiçbir zaman sınırın birkaç mil ötesine göndermemişti ve narkotik ticaretiyle ilgisi olmayan hiç kimseyi öldürmemişti. Birleşik Devletler'in derinliklerinde bir ABD vatandaşı öldürmesi. . .

"Bundan emin misin?"

"Bugün bir Juarenses polisinden bizzat duydum. Arkanı kolla."

Hat kesildi.

"Orospu çocuğu!" Zach'in telefonunda Natalie'nin cep telefonu numarası programlı değildi ya da atletinin içinde saklı değildi. Bilgileri tuşladı. "Natalie'nin cep numarasına ihtiyacım var.

Natalie Benoit, Denver, Colorado'da. Bu acil bir durum."

Koşarak dairesine doğru geri döndü.

NATALIE çıktısını aldığı kâğıt yığınlarını düzenledi, ataçlara taktı ve bir dosya klasörüne yerleştirdi.

İlham alarak Whitcomb Akademisi hakkında parayla ilgili bulabildiği her şeyi indirmeye karar vermişti - büyük bağışçılar, büyük kurumsal sponsorları, yönetim kurulu, mütevelli heyeti. Sonra da Whitcomb Akademisi'nin

Şerifin ve savcının son seçim kampanyalarına katkıda bulunan herkes.

Bu geceyi elindekileri okuyarak geçirecekti. Şüpheli bir şey bulamazsa ve adli muhasebeci de yanlış bir şey bulmazsa, hikayeyi yarın bırakacaktı ve başka bir şey al.

Natalie ön girişe doğru ilerledi. Gazetenin güvenlik görevlisi Gil Cormack bugünlük gitmişti. Ona arabasına kadar eşlik etmesini söylemeyi düşünmüştü ama biraz geç kalmıştı. Durdu ve park yerini taradı ama kimseyi göremedi. Sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Rüzgâr neredeyse elindeki dosyaları uçuracaktı. Gökyüzü griydi, batıdan gök gürültüsü geliyordu. Görünüşe bakılırsa sağanak yağmak üzereydi.

Cep telefonunun hafifçe çaldığını duyduğunda neredeyse arabasına ulaşmıştı. Çantasından çıkardı, dosyalarına tutunmaya çalışıyordu. "Natalie Benoit."

"Natalie, ben Zach. Hunter'ı aramam lazım. Hunter'ı ara ve bekle. . ." "Zach mi?" Ondan bir telefon beklemiyordu ve

Bir anda sakladığı umutları geri geldi. "Biraz daha yüksek sesle konuşabilir misin? Otoparkta arabama doğru gidiyorum ve burası çok rüzgarlı."

"Onlara geri dönmelerini söyledim. Şimdi dinle."

"Bir dakika bekle. Şu an arabamdayım. İzin ver içeri gireyim. O zaman seni duyabilirim." Anahtarını kilide soktu, tam o sırada bir rüzgâr çıktı ve elindeki dosyayı fırlattı

özenle düzenlenmiş sayfalarıyla birlikte rüzgâra karıştı.

"Oh, lanet olsun. Dayan, Zach."

Eğildi, elinden geldiğince hızlı bir şekilde kâğıtları topladı, rüzgârlar ve anaförler bazı sayfaları yanındaki arabanın altında döndürdü, bazılarını da sıranın diğer tarafına fırlattı. Eğilerek koştu, bir elinde çantası, çenesi ile kulağı arasına sıkıştırdığı cep telefonu, Zach hala ona bir şeyler bağıırıyordu.

"Marc ve ... içeride bekleyin!"

İçeride mi bekleyeyim?

"İçeride mi bekleyeyim? Arabamın içinde mi?" Tam kendi arabasının yanındaki arabanın diğer tarafına geçmişti ki büyük bir rüzgâr arabasının kapısını uçurdu.

Arabası patladı.

Ateş topunu gördü, sıcaklığı hissetti ve geriye doğru düştüğünü hissetti.

Ve sonra hiçbir şey hissetmedi.

ZACH, patlamayı ve ardından hiçbir şey duymadığında kendi ön kapısından içeri henüz adım atmıştı. Natalie'nin telefonu kapalıydı.

Bir araba bombası.

Tanrım, hayır!

Korku ona bir vücut darbesi şiddetiyle çarptı, kalbinin patlamasına neden oldu, nefesini ciğerlerinden çıkardı, dizlerini lastiğe çevirdi.

911'i aradı ve telefondaki kişiye Denver, Colorado'daki Denver Independent'ın önündeki otoparkta bir arabanın patladığını söyledi. Görevlinin anlamsız sorularını yanıtladıktan sonra bir çanta hazırladı; pasaportunu, rozetini ve iki beylik silahını unutmamaya dikkat etti. D.C.'den şimdi ayrılması kariyerini bitirebilirdi ama umurunda bile değildi.

"Bakın, Washington, D.C.'deyim. Bir patlama sesi duyduğumda bir arkadaşımın telefundaydım ve şu anda telefonu çalışmıyor. Ben bir ABD şerif yardımcısıyım ve size az önce bir araba bombası patladığını söylüyorum. Birini bulun-"

"Denver acil durum merkezi olayla ilgili birkaç çağrı aldıklarını bildirdi. İtfaiye, polis ve ambulans çoktan yola çıktı."

Zach telefonu kapattı, bavulunu hazırladı, kıyafetlerini değiştirdi ve kapıdan çıktı, ayakları kaldırıma değer değmez bir taksi çağırdı.

"Beni olabildiğince çabuk havaalanına götür."

Ama Zach ne kadar hızlı giderse gitsin, bunun yeterince hızlı olmayacağını biliyordu. Denver'a üç buçuk saatlik bir uçuş vardı ve bileti bile yoktu. Denver'a vardığında . . .

Lütfen hayatta kalsın. Lütfen güvende olsun.

"İçeride mi bekleyeyim? Arabamın içinde mi?" diye sormuştu.

O öyle dememişti ama kız öyle duymuştu.

Ona gazeteye geri dönmesini, Hunter ya da Rossiter'ı aramasını ve onlar gelene kadar orada beklemesini söylemişti. Onu Zetalar hakkında uyarma şansı bile olmamıştı.

İçeride beklemek mi? Arabamın içinde mi?

Ve sonra arabası patladı.

Bırak hayatta kalsın! Tanrım, lütfen güvende olsun!

Onu asla terk etmemeliydi.

Siyahlık Zach'in göğsüne sızdı, onu asit gibi yiyip bitirdi, midesinin olduğu yerde açık bir delik bıraktı, alnında soğuk ter boncukları oluştu.

Dualarının hiçbir anlamı yoktu.

Bir SEAL olarak yıkım konusunda çok eğitim almıştı.

Zetaların genellikle ne tür patlayıcılar kullandığını biliyordu - yüksek teknoloji ürünü, sofistike, askeri sınıf. Eğer arabasını sürücü koltuğuna oturduğunda patlayacak şekilde ayarlamışlarsa, Natalie çoktan ölmüştü.

BÖLÜM 24

McBride içeri girdiğinde JOAQUIN acil servis bekleme odasında diğerleriyle birlikte ayakta durmuş son kahvesini yudumluyordu. O piçi yere sermek istedi. "Bakın kim gelmiş."

Kafalar döndü.

Üzerinde hâlâ SWAT üniforması olan Hunter ters ters baktı. "Harika zamanlama, McBride."

"Marc!" Sophie usulca azarladı.

Rossiter ayağa kalktı. "Gelebilmenize sevindim."

McBride onların alaycılığını fark etmemiş gibiydi ya da belki de umursamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, adam cehennem gibi görünüyordu, yüzü gri, gözleri perili. "O nasıl?"

Darcangelo odayı geçti ve elini uzattı. "Dedektif Julian Darcangelo, Denver Polisi. Siz de McBride. Dışarıda medya sirki varken sizi burada gördüğüme şaşırdım. Amerika'daki tüm muhabirler Natalie'nin kahramanı Bay Black'i ararken dikkat çekmemek isteyeceğinizi düşünürdüm."

Ne kahraman ama.

Natalie McBride'in kışını kurtarmıştı ve o da bunun karşılığını çölde ondan yararlanarak ve sonra da onu bu Zeta piçleriyle tek başına yüzleşmek zorunda bırakarak ödemişti.

McBride Darcangelo'nun elini kabul etti ve birkaç kez sıktı. "O nasıl? İnternetteki haberlerde hayatta olduğu yazıyordu ama-"

"Onun hayatına öylece girip çıkabileceğini mi sanıyorsun?" Hunter bunun peşini bırakmıyordu.

Aferin ona.

McBride ayağa kalktı, Hunter'ın yüzüne baktı, çenesinde bir kas gerildi. "Şimdi olmaz Hunter, Tanrı aşkına!" Sonra diğerlerine baktı. "Can Lütfen biri şu lanet soruma cevap versin."

Joaquin boş kahve fincanını çöpe attı. "Ona ilk ulaşan bendim. Tek parça halinde ama bilinci kapalı. Patlama onu geriye doğru savurmuş ve görünüşe göre kafasını kaldırıma çarpmış. Uçmaktan dolayı bazı kesikleri var. cam."

McBride iki adım attı ve yüzünü ellerinin arasına alarak bir sandalyeye çöktü.

Joaquin Hunter'a, o da Gabe'e baktı ve üçü de suçlu bir bakış attılar. Belli ki adam bu olay yüzünden paramparça olmuştu.

Şimdiye kadar sessiz kalan Kat ayağa kalktı ve kolunu ona dolayarak yanına oturdu. "Şu ana kadar bize söylenen tek şey durumunun stabil ama bilincinin kapalı olduğu ve beyinde travma olmadığından emin olmak için bir MR daha çekecekleri."

"Teşekkür ederim." McBride derin bir nefes aldı. "Olay olduğunda onunla telefonda konuşuyordum. Ona içeri dönmesini ve Hunter'ı aramasını söyledim çünkü Zetas'ın onun peşinden Denver'a geldiğine dair bir ihbar almıştım. Ama hava çok rüzgarlıydı-"

"Bu rüzgâr için Tanrı'ya şükürler olsun." Joaquin öfkesini sesinden uzak tutmaya çalıştı. Kat insanları ondan daha iyi tanırdı ve eğer McBride'a güveniyorsa ... "Taşıdığı bazı kâğıtları dağıtmış, bu yüzden bomba patladığında arabanın diğer tarafındaymış."

"Federaller olay yerine gelene kadar ekibim olay yerini araştırıyordu. ortaya çıktı." Hunter, Sophie'nin yanına oturdu. "Bize patlamanın sürücü koltuğuna doğru yönlendirilmiş gibi geldi. Arabasının tavanı yaklaşık yüz metre havaya uçmuş ve park yerinin diğer tarafına düşmüş. Eğer arabanın içinde oturuyor olsaydı ..."

McBride ayağa kalktı. "Onu görmem gerek."

Sophie başını salladı. "Üzgünüm ama henüz hiçbirimizin geri dönmesine izin vermiyorlar. Denedim."

McBride cüzdana benzeyen bir şey çıkardı. Ön yüzünde, ortasında bir kartal olan beş köşeli gümüş bir yıldız vardı. "Beni geri alacaklar."

Ayağa kalktı ve bekleme odasından geçerek ana acil servis girişine ve check-in masasına doğru yürüdü. Sonra bankodaki kadına rozetini ve kimliğini gösterdi. "ABD Şerif Yardımcısı Zach McBride, Natalie Benoit'i görmek için burada."

Rozetine baktı, sonra telefonu aldı ve birini çağırdı. Joaquin, yeşil önlüklü bir hemşirenin ortaya çıkıp McBride'ı elektronik çift kapıdan içeri sokmasını izledi. "Vay canına. Bana da bir tane şu parlak rozetler. Sence internette satıyorlar mıdır?" "Siz üçünüz ona karşı daha nazik olmayı deneyebilirsiniz."

Kat ona ters ters baktı.

Onları. "Natalie'yi güvenli bir şekilde eve götürmek için hayatını tehlikeye attı, Hatırladın mı? Belli ki onu önemsiyor. Bazen erkekler inatçı olabiliyor."

Sesinin tonu McBride'ı değil onları kastettiğine şüphe bırakmıyordu.

Darcangelo sırtıttı. "Çocuklar, sanırım az önce size söylendi."

"NATALIE, beni duyabiliyor musun?"

Sıcak dudaklar alnına bastırdı.

Bu tanıdık sesle nabızı bir anda hızlandı.

O . . . "Zach?"

Rüya görüyor olmalı.

"Evet meleğim, buradayım." Fingers onun elini sıktı.

Geri dönecekti. Ona geri dönecekti.

Rahatlama, sıcak ve tatlı, içinden aktı ama unutkanlık içinde kayboldu. Zaman akıp gidiyor gibiydi. Bir kelime karmaşası

ve duygular. Bir kadının acı içinde inlediğini duydu ve bu sesi çıkarmanın kendisi olduğunu fark etti. "Başım . . . acıyor."

"Kötü bir beyin sarsıntısı geçirmişsin." Yine Zach'in sesi. "İyi olduğundan emin olana kadar seni hastanede tutacaklar."

Beyin sarsıntısı mı? Hastanede mi?

Çöldeydiler. Bir fırtına olmuştu, sonra da şelale. Ama geri dönmemişler miydi?

Sattılar mı? Evet, satmışlardı. Marc, Gabe ve Joaquin, Gölge Kurtlar-Ajan Chiago ve diğerleriyle birlikte oradaydı. O zaman neden hastanedeydi?

Zach biriyle konuşuyordu. "Ağrısı için bir şey alabilir mi?"

"Doktor onu değerlendirebilmek için önce bilincinin tamamen açık olmasını isteyecek."

"O zaman onu buraya getirseniz iyi olur. Onun acı çekmesini istemiyorum."

"Ona çağrı bırakacağım."

Tekrar gözlerini açmaya çalıştı, başı zonkluyordu. "Zach?"

"Ben buradayım." Onun saçlarını okşadı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Bu haberle birlikte üzerindeki kara bulutların dağıldığını hissetti. Ona geri dönmüştü.

Ama nasıl olmuştu da hastaneye düşmüştü? "Ne ... oldu?"

"Ne hatırlıyorsun?"

Düşünmek çok zordu. "Otel . . . Sen gittin. Beni terk ettin."

"Evet. Washington'a geri döndüm. Denver'a eve gittiğini hatırlıyor musun?"

Eve mi gidiyorsun?

Evet, Denver'daki evine gitmişti. Özel bir uçakla gitmişti. Bunu onun için Zach yapmıştı. Ve o yapmıştı başka bir şey de var.

"Güneyli tatlı çay. Bunu sen yaptın. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Denver'a geldikten sonra bir şey hatırlıyor musun?"

Evinin önünde gazeteciler vardı. İfade verdi, işe gitti, Meksika'da olanlar hakkında yazdı. Joaquin beignet getirmişti. Ama bu sadece ilk gün. İkinci gün işe gitmişti ama kimse görüşmek istememişti. Vergi belgelerini almıştı.

ve adli muhasebeciye faksladı, sonra eve gitmek için eşyalarını topladı. Ve sonra . . .

Gözlerini açtı, Zach'in yüzünü, gri gözlerini gördü. endişeyle gölgelendi. "Haber odasından çıktığımı hatırlıyorum ama ... başka bir şey hatırlamıyorum."

"Ondan sonra hiçbir şey hatırlamıyor musun? Binadan ayrıldığını? Seni cep telefonundan aradığımı? Rüzgarı?"

Düşünmeye çalıştı, hatırlamaya çalıştı, acı kafasını karıştırıyordu. Zach onu cep telefonundan arıyordu ... rüzgar ...

. İçinde isimsiz ama ezici bir korku kabardı.

"Hatırlayamıyorum. Lütfen anlat bana. Ne oldu?"

"Arabanız patladı. Birisi -muhtemelen Zetalar- patlayıcılarla tuzak kurmuş."

Arabası mı patlamış?

Bunu hiç hatırlamıyordu ve bir an için onun uydurduğunu düşündü. Ama yüzündeki ifade şaka yapmadığını gösteriyordu. "Araba bombası mı? Ben ..."

Ve korku geri geldi.

Ayak parmaklarını oynattı, bir elini kaldırdı, tüm parmaklarının yerinde olduğunu gördü, sonra yüzünü yokladı.

"Uçan camlardan dolayı birkaç kesik var ama iyisin, Tanrı'ya şükür." Bir parmak eklemine kızın yanağında gezdirdi. "Görünüşe göre rüzgâr bazı kâğıtları elinden uçurmuş ve sen onları kovalarken bir rüzgâr arabanın kapısını uçurmuş, bombayı patlatmak."

Natalie neredeyse konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde dinlerken, Zach kendisine haber veren telefonun geldiği andan hastaneye vardığı ana kadar geçen birkaç saati anlattı. Neredeyse öldürülüyordu. Colorado'nun rüzgar fırtınaları olmasaydı, şu anda ölmüş olacaktı.

Kendini Zach'in elini sıkıca tutarken buldu. "Senyör Yaralı Yüz'ü gördüğümü sandım - sana işkence eden Zeta'ya böyle diyorum. Dün onu göz ucuyla gördüğümü sandım. Ama baktığımda orada değildi. I

Julian'ı aradı. O ve Marc evimi temizlediler ve bir saat koydular

dün gece evimdeydi. Onu gördüğümü hayal ettiğimi sanmışım ama gerçekten orada olmalıydı."

"Öyle görünüyor."

Ve sonra ona çarptı.

"Burada Cárdenas ve adamlarından güvende değilsem, nerede-" Yanağını avuçladı, gözlerinin içine baktı, bakışları yumuşaktı.

"Hey, endişelenme. Ben de bu yüzden buradayım. Güvende olduğundan emin olacağım. Sen sadece dinlen."

Ama sonra doktor geldi. Zach'i koridora gönderdi ve onu muayene etti, gözlerine fener tuttu, sorular sordu, parmaklarını sıktırdı, dengesini kontrol edebilmek için bir hemşireyle birlikte onu yataktan kaldırdı. Ayağa kalktığında kafatasının içindeki zonklama çok daha kötüydü. Tekrar yatağa sürünerek girdiğinde migreni tutmuş gibiydi.

Yatağa uzandı, gözleri kapalıydı, acıdan bunalmıştı, sonra sıcak parmakların onunkileri aldığını hissetti, bir el yüzündeki saçları nazikçe okşuyordu.

"Şimdi ona biraz morfin vereceğiz." Arayan hemşireydi.

"Sadece birkaç dakika daha, sonra çok daha iyi hissedeceksiniz."

Zach'in sesi onu yatıştırdı.

"Beni bırakma, lütfen." Sesinin bu kadar muhtaç çıkmasından nefret ediyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Korkuyordu ve acı çekiyordu ve ona ihtiyacı vardı.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece dinlen."

Sonra hemşire geldi ve serumuna bir şey enjekte etti. Kolunda sıcak bir his hissetti. Neredeyse anında ağrısı geçti.

Zach'in elini tuttu, o da öyle yaptı.

ZACH, NATALIE'nin gözlerinin kapanışını izledi, bakışlarını ondan alamıyordu.

Hayatında hiç, onun öldüğüne inandığı o uzun havaalanı yolculuğundaki kadar korkmamıştı. Tarafından United bilet gişesine ulaştığında, online

Haberlerde hayatta olduğu ama hastaneye götürölmek üzere yolda olduğu söyleniyordu. Aklına korkunç görüntöler gelmişti, Irak'ta EYP'lerin parçaladığı adamların görüntöleri, ezilmiş uzuvlar, kömürleşmiş bedenler.

Ama işte buradaydı, hırpalanmış ama güzel bir parça halinde.

Zach dindar bir adam değildi. Savaşta şefkatli, merhametli bir tanrının varlığına meydan okuyan şeyler görmüştü. Ama onu canlı ve bütün olarak görmek bir mucize gibiydi.

PEARCE'in cep telefonunu tekrar tekrar aramasına aldırmayan Zach, uyuyan Natalie'yi Sophie, Kat ve onu yanağından öpen güzel, hamile bir sarışınla bıraktı ve kendisini Darcangelo'nun karısı Tessa olarak tanıttı. Joaquin'in gittiği ve Hunter, Darcangelo ve Rossiter'ı çocuklarıyla birlikte bulduğu özel acil servis bekleme odasına doğru yürüdü.

Bir çocuk odasına benziyordu. İki okul öncesi çocuk yerde oturmuş bloklarla oynuyordu, biri koyu kahverengi bukleleri olan küçük bir kızdı.

ve iri mavi gözleriyle kesinlikle Darcangelo'nun kızıydı; diğeri ise kumral saçlı ve yeşil gözlü, Hunter'a tıpatıp benzeyen küçük bir oğlan. Çilek sarısı saçlı küçük bir kız Hunter'ın koruyucu elinin uzanamayacağı bir yerde, mobilyanın kenarında sallana sallana yürürken, Rossiter kömür karası saçlarıyla uyuyan bir kız bebeği kucağına aldı.

Zach olduğu yerde durdu, gördüğu manzara onu şaşırtmıştı. Bebekleri sevmezdi, çocuklarla ilgilenmezdi. Ya da en azından öyle olduğunu düşünmüyordu. Ama bu küçükler çok sevimliydi. Her biri minicik, çaresiz ve son derece masum olan küçük tatlılık parçaları. İçinden bir parça -inkâr etmek istediği bir parça- kocaman, açık bir "awww!" çekti.

Senin neyin var McBride?

Üç adamın evli olduğunu biliyordu. Sanırım Natalie çocukları olduğundan bahsetmiş olabilirdi ama o bu kısma dikkat etmemişti. Ama Hunter'ı SWAT üniforması içinde elinde bir emzikle görünce . . .

Peki ya görev başında öldürülürse çocuklarına ne olacak?
Adamlar yukarı baktı.

Darcangelo ayağa kalktı. "O nasıl?"

"Doktor MR'larını kontrol etti ve değerlendirdi ve kötü bir beyin sarsıntısı olduğunu söyledi. Ona biraz morfin verdiler, o yüzden uyuyor. Oldukça akli başındaydı ama patlamayı hatırlayamıyor."

Hunter'ın küçük kızı sandalyenin kenarına tutunamadı, bezli poposunun üzerine ağır bir şekilde çöktü ve ağlamaya başladı, değerli küçük yüzü sıkıntının tam görüntüsüydü, minik dünyası geçici olarak paramparça oldu.

Hunter onu kucağına aldı ve öptü. "Çok daha kötü olabilirdi."

"Sen söyledin Hunter." Rossiter uyuyan bebeğini yavaşça araba koltuğuna oturttu ve üzerine Kızılderili desenleriyle süslü küçük bir battaniye örttü. "Bu çok lanet bir şeydi. kapat."

Bu da Zach'e, üçüyle birlikte seçmesi gereken kemiği hatırlattı. "Dün size Cárdenas'ın adamlarından birini gördüğünü söyledi. Neden onu sokaklardan tamamen uzaklaştırmadınız ya da en azından gazeteye bir gözcü koymadınız?"

"Tamam, bu adil." Darcangelo ona doğru bir adım attı. "Ama neden bize Cárdenas'ın ABD topraklarında Amerikalıları öldürdüğü için peşinde olduğunuzu söylemediniz? Ne yapardık?"

Cárdenas'ın bunu yapabileceğini bilseydik dün çok daha ciddi bir şekilde haber yapardı."

"Bu bilgiyi nasıl edindiğinizden emin değilim. Görevim gizliydi."

Hunter ayağa kalktı, kızı kucağındaydı. "Denver'da ona saldırma ihtimali olduğunu düşünüyorsanız bize söylemeliydiniz. Biz de yapardık.

Onu korumak için elimizden gelen her şeyi yaptık. Bunun yerine, uçup gittin.

D.C. ve onu burada yalnız başına bıraktı."

Suçluluk duygusu göğsünde çalkalanırken, Zach Hunter'ın yüzüne vurma isteğini dizginledi. Adam ondan hoşlanmıyor olabilirdi ama

Natalie'nin arkadaşı. Bir de kucağındaki bebek vardı. Tatlı küçük şey ağlamayı bırakmıştı, başparmağını emerken başını babasının Kevlar'ına yaslamıştı, tombul yanaklarında küçük küçük gözyaşları vardı.

Tanrım, McBride!

Önce Hunter'ın, sonra da Darcangelo'nun bakışlarıyla karşılaştı. "Zetalar El Paso ve Nogales'ten daha kuzeyde hiç kimseyi vurmadılar ve öldürdükleri ABD vatandaşlarının hepsi uyuşturucu ticaretine karışmışlardı. Bir an için adamlarını Denver'a göndereceğini düşünseydim, onu korumak için kendim adım atmaz mıydım sanıyorsun?"

"Bilmiyorum." Rossiter ona soğuk bir bakış attı. "Bana öyle geliyor ki sen daha çok D.C.'ye geri dönmekle ilgileniyordun, böylece kendini ve kariyerini kurtarabilirdin."

"Kariyerim muhtemelen çöpe gitti. Burada kalmam gerekiyordu
_."

Arkasından bir kadın konuştu. "İşte görmeyi sevdiğim şey bu - kolluk kuvvetlerinin farklı kolları birbirinin boğazına sarılıyor. Kötü adamlara ihtiyaçları olan avantajı sağlıyor, bu da hepimize iş güvenliği sağlıyor."

Zach döndü ve kısa sarı saçlı bir kadının gözlerinin içine baktı. Kırklı yaşlarının sonlarında ya da ellili yaşlarının başlarında olan kadının boyu bir metreden uzundu, vücudu düzgün ve fitti, tüvit ceket ve özel dikim pantolonu ona şık bir görünüm veriyordu. Yanında daha genç bir kadın duruyordu, o da bir pantolon takım giymişti.

"Ben Teresa Rowan, Colorado'nun ABD şerifiyim. Bu da yardımcılarımdan biri, Michelle Reyes." Elindeki rozet çantasını hızlıca çevirerek altın rozetten devlet kimliğine geçti. "Bilirsin, Reyes, ne zaman hatırlaman gereken şey Erkeklerle çalışırken çok duygusal oluyorlar. Örneğin, bu adamlar aynı taraftalar, aynı kadını korumaya çalışıyorlar ama bu konuda köpekler gibi kavga etmek zorundalar kimin alfa olduğuna karar vermeye çalışıyor." Taşaklarına indirdiği bu sözlü darbeden sonra tekrar onlara döndü. "Ama bilin bakalım ne oldu beyler, alfa benim."

Ve öyleydi.

Zach'in onun neden burada olduğundan hiç şüphesi yoktu. Onu gözaltına alıp Washington'a geri götürmek için gelmişti ama ona bir haberi vardı. Onun kim olduğu umurunda bile değildi. Natalie'nin güvende olduğunu öğrenene kadar gitmeyecekti.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı McBride?"

"Gözlerimin içine bak ve söyle, kokaini sen mi çaldın?"

Zach, Rowan'ın çelik mavisii gözlerinde duygudan yoksun bakışlarıyla karşılaştı. "Hayır."

"Interpol ajanının ölümüyle bir ilginiz var mı?"

"Hayır. Aynen söyledığım gibi oldu. Neredeyse beni öldürtüyordu."

"Tamam o zaman."

Zach ona baktı. "Bu kadar mı? Şimdi bana güveniyor musun?" "Yirmi yıllık iş hayatımdan sonra insanları yargılamak." Gülümsedi, manikürlü tırnağını ceketinin koluna vurdu. "Ayrıca, raporları okudum, kaseti izledim. Buraya adımımı atmadan önce sana inanmıştım. hastane."

Bu hoş bir sürpriz oldu. "Ama dur tahmin edeyim, buraya D.C.'ye dönmek için uçağa binmem gerektiğini ve eğer binmezsem-"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bayan Benoit'yi korumama yardım etmenizi istemek için buradayım."

Şimdi Zach gerçekten şaşırmıştı ve ilgisini çekmişti.

"Onu WITSEC'e kaydettiremeyiz." Rowan'ın kaşları çatıldı, alnında derin çizgiler oluştu. "Tanık koruma parametrelerine uymuyor. Ama o bir gazeteci, ve gazetecileri korumak belirli koşullar altında Adalet Bakanlığı'na düşebilir. Bunu daha önce de yaptık."

Zach başını salladı. "Seattle'daki radyo talk-show sunucusunun vurulması. Idaho'da bir editör tarafından takip ediliyordu.

beyaz üstünlükçüler."

"Şirket bültenini okuduğunu görebiliyorum." Ona onaylayan bir sırıtış attı. "Bu dava üzerinde yetki talep ettim. Denver Polisi bunu biliyor. FBI da biliyor. Sorun şu ki, benim adamlarım kartel şiddetiyle uğraşmaya alışık değil. Senin uzmanlığına ihtiyacım var."

"Aklında ne var?"

"Bayan Benoit'in ortadan kaybolmasını sağlayın. İhtiyacınız olan desteği ve kaynakları ofisimden alacaksınız. Sonra da bu Zeta piçlerini eyaletimden çıkarmama yardım edin." İçinde duygu vardı

O son sözleri söylerkenki sesi, Zach'in onda hissettiği ilk sesti.

"Küçük bir sorun var. Şu anda Washington'da bir iç soruşturmanın konusuyum. Pearce ve OD'deki üst düzey yetkililer bundan pek memnun olmayacaklar. Soruşturma tamamlanana kadar D.C.'de kalmamı emretti."

"Pearce'ı siktir et. Onunla ben ilgilenirim. Ben Başkan tarafından atandım. Pearce çalışma şeklimi beğenmiyorsa, bunu Beyaz Saray'a iletebilir."

Zach bu hatundan gerçekten hoşlanmaya başlamıştı. "Bir takıma ihtiyacım olacak
-Güvenebileceğim insanlar."

"ONA CEVAP MI VERECEKSİN?" Hunter, Rowan'a bön bön baktı. "Şaka yapıyor olmalısın. Natalie'ye elimden geldiğince yardım etmek istiyorum ama-"

"O zaman evet de." Zach bu yanıtı bekliyordu.

Erkeklerle bu konuyu eşleriyle konuşmaları için yirmi dakika süre vermişti.

adamlarının ek sorumluluk ve risk almayı kabul etmeden önce görüş bildirmek isteyeceklerini düşündü. Ve risk gerçektir. Kadınlar bunu biliyordu. Bunu gözlerinde, erkeklerini izleyişlerindeki ciddiyette, ellerini tutuşlarında görebiliyordu.

Çocuklar, sanki ona güvenip güvenemeyeceklerine karar vermeye çalışıyormuş gibi ona bakıyorlardı.

Onları içine soktuğunuz bu durum, arkadaşlarının güvenliği ile sevdikleri adamların güvenliği arasında seçim

yapmalarını gerektiriyor.

Rowan gözlerini Hunter'a dikti. "McBride siz üçünüze güvenebileceğini biliyor. Eğer kabul etmezseniz, onu destekleyecek başkalarını bulmak zorunda kalacak. Sizin geçmişinizi çoktan araştırdım.

Darcangelo, FBI'da çalıştığın yıllarda seks kaçakçılığına karşı yürüttüğün gizli çalışmaları ve Denver Vice'daki sicilini biliyorum. Alexi Burien'i yakaladığında çok etkilenmiştim. Hunter, DEA'da başın biraz belaya girdi ama artık geride kaldı. Şef Irving onun için iyi işler yaptığını söylüyor. Uzun mesafeli keskin nişancı öldürme rekorunu hala elinde tutuyorsun. Afganistan'da kendine bir Bronz Yıldız kazandın, değil mi?"

Zach bunu biliyordu ama bu adamlara olan inancı yetenekleriyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Natalie'ye olan sadakatleriyle ilgiliydi. Kartelleri yenmenin ilk kuralı, satın alınamayacak kolluk kuvvetleri ve hükümet yetkilileriyle çalışmaktı ve Zach hiçbirinin Natalie'yi Cárdenas'a satmayacağını biliyordu.

Rowan devam etti. "Rossiter, kolluk kuvvetleri sicilin olağanüstü ve bir süredir bu işlerin dışında olsan da, cesaretin payına düşenden fazlasına sahipsin."

"Bu konuyu Şef Irving ile konuştunuz mu?" Darcangelo sordu.

Rowan başını salladı. "Tam destek sözü verdi."

Darcangelo kaşlarını çattı. "İşin içinde yasadışı uyuşturucu varsa özel yardımcıların DEA tarafından onaylanması gerektiğini sanıyordum."

Rowan elini umursamaz bir şekilde salladı. "Ne uyuşturucusu? Bu, bir ABD vatandaşına, bir gazeteciye saldıran organize bir suç vakası. Bu özgür basınla ilgili, uyuşturucuyla değil. Bakın, siz FBI'cıların Marshal Service'e karşı derin bir kin beslediğinizi biliyorum, ama gerçekten umurumda değil. Ve biliyorum Hunter, sen ve McBride doğru bir başlangıç yapmadınız.

Onun altında çalışma fikri muhtemelen dişlerinizi gıcırdatıyordur. Ama büyük adam pantolonunu giymenin zamanı geldi. Ya varsındır ya da vaktimizi boşa harcıyoruzdur."

Bu aşağılamadan biraz rahatsız görünen Hunter,

Darcangelo ve Rossiter sağ ellerini kaldırdılar.

Rowan onları hızlıca yemin ettirirken. Reyes'e döndü.
"Rozet aldıklarından emin ol."

Sonra Zach'in bakışlarıyla karşılaştı. "Senin takımın var.
Her şey sana bağlı. Onu ortadan kaldır McBride."

Hunter'ın ve Rossiter'ın aniden kendi emri altında
çalışmaya başlamalarından duydukları rahatsızlığı
bastıramayarak başını salladı. "Evet, efendim."

BÖLÜM 25

NATALIE sedyeye bağı yatıyordu, parlak mavi bir gökyüzü Sağlık personeli kılığındaki DUSM'ler onu çatıdaki helikopter pistinde bekleyen helikoptere ayakları üzerinde yuvarlarken tepeden geçiyordu. Onu sıcak yüklüyorlardı, helikopterin pervaneleri hemşirelerin bağırışlarını bastırarak şekilde çalışmaya başlamıştı bile. Helikopter küçük bir helikopterdi, kabuğunun üzerinde kraliyet mavisini bir arka plana karşı parlak kırmızı renkte LifeFlight yazıyordu. Onun Yaklaştıklarında yan kapı açıldı, elleri çökmüş sedyenin kollarını tutmak için uzandı, hızlı ve dikkatli bir şekilde kaldırılıp gemiye getirildi.

Sedye yerine bağlandı, ardından kapı onun yanında kapandı.

"Sıkı tutun, meleşim." Konuşan bir uçuş hemşiresi değil, sesi pervanelerin uğultusunun üzerinde yükselen Zach'ti. "Otuz dakikalık bir uçuşumuz var."

Onun yanındaki uçuş koltuğuna oturdu ve kemerini bağladı, parlak mavi uçuş hemşiresi tulumunun altında Kevlar görünüyordu, yanında sanki yemek yiyormuş gibi görünen bir saldırı tüfeğı vardı.

Kahvaltıda AK-47'ler.

Rotorların sesi tiz bir vızıltıya dönüştü ve helikopter havalandı, zemin sanki altından düşer gibi oldu, nefesi kesildi, başı aniden ayaklarından daha aşağıda kaldı.

Bir el yanağını okşadı ve Zach ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdi.

Bu sabah taburcu edilmişti, baş ağrısı vardı, Hafıza kaybı ve patlamadan geriye kalan birkaç sıyrık ve kesik. Yaralanmasına gerek yoktu.

Tıbbi bir helikopterde sedyeye bağlanmıştı ama Zach onu hastaneden çıkarmanın en güvenli yolunun bu olduğuna karar vermişti.

Natalie'nin bu gece tanıştığı Federal Şerif Teresa Rowen

sabah Colorado üzerindeki tüm hava trafiğini on dakikalığına durdurmuştu, böylece onlar havalandığında gökyüzünde başka kimse olmayacaktı. Helikopter pilotu bir DUSM'du, LifeFlight çalışanı değil. Uçuş planı yapılmamıştı ve Denver'dan uzaklaştıklarında radarın altında uçacaklardı. Zetalar bir şekilde Natalie'nin helikopterde olduğunu fark etseler bile onu takip edemezlerdi.

"İyi misin?" Zach kaşları endişeyle çatılmış bir halde ona seslendi.

Yüzünü gülümsemeye zorlayarak başını salladı.

Artık "iyi"nin ne olduğunu bildiğinden emin değildi. Eğer "iyi" hayatta olduğu için minnettar olduğu anlamına geliyorsa, o zaman evet, kesinlikle iyiydi. Eğer Zach'in yanında olduğu için minnettar olduğu anlamına geliyorsa, o zaman kesinlikle iyiydi. Eğer artık korkmadığı anlamına geliyorsa...

Bir daha kendini güvende hissedip hissetmeyeceğini bilmiyordu. Eğer Zetalar Denver'da arabasına patlayıcı yerleştirebiliyorlarsa, neler yapamazlardı ki? Şerif Rowan, Zach ve diğerlerinin Zetaların ona bir daha saldıramayacağına dair teminatlarına rağmen, korkunç bir şey olacağı hissinden kurtulamıyordu. Arkadaşları bunun sadece son on gündür yaşadıklarından kaynaklanan travma sonrası stres olduğunu söylemişlerdi - ya da belki de kafasının psikolojik etkisi yaralanma. Haklı olduklarını umuyordu.

Patlamayı hâlâ hatırlamıyordu ve beyin cerrahı ona muhtemelen hiçbir zaman hatırlamayacağını, kısa süreli hafızasının darbe yüzünden zarar gördüğünü söylemişti. Hatırlamak istediğinden değil. Joaquin'in ona gösterdiği, bir zamanlar parlak siyah Lexus'u olan yanan kabuğun fotoğrafları fazlasıyla yeterliydi.

Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.

Derin bir nefes aldı ve bakışları saatini kontrol eden Zach'i aradı. Sıkı bir programları olduğunu biliyordu. Önce onu Marc ve Gabe ile buluşacakları, az kullanılan bir askeri havaalanına uçuracaklardı.

Sonra da açıklanmayan bir yere gideceklerdi.

Zetaların artık onun için bir tehdit olmadığından emin olmak için gereken süre boyunca onun evi olacaktı -haftalar, aylar, yıllar.

Julian zaten oradaydı ve gazeteyle güvenli bir şekilde iletişim kurmasını sağlayacak kriptografik özel ağın kurulması da dahil olmak üzere güvenlikle ilgileniyordu. Bu iş bitene kadar, hem onların hem de kendisinin iyiliği için, arkadaşlarıyla iletişimde kalmasının tek yolu e-posta ve şifreli cep telefonu olacaktı. Eğer Zetalar arkadaşlarının kim olduğunu öğrenirlerse, bu potansiyel olarak hepsini tehlikeye atabilirdi, çok.

Natalie, herhangi birinin yaralanmasına ya da ölmesine izin vermektense kendini hemen şimdi Cárdenas'a teslim edip bu işi bitirmeyi tercih ederdi.

Tekrar yukarı baktı ve Zach'in elinde saldırı tüfeği olduğunu gördü, bakışları aşağıdaki zemine sabitlenmişti, onunla ilgili her şey harekete geçmeye hazırdı. Zihni bir anda Zetas'ın arabasında onun yanında oturduğu, marihuana tişörtünü giydiği ve AK-47'sini doldurduğu anı Yüzü ter içindeydi, çenesi kirli sakallarla kaplıydı.

Beni tam olarak en iyi halimde yakalayamadınız.

Bu konuda yanılmıştı. O zamanki ve şimdiki görünüşü arasındaki zıtlık keskin olabilirdi ama bu sadece bir deri bir kemikti. Meksika'da gördüğü şey, işkenceye ve mahrumiyete dayanmış bir ABD şerif yardımcısıydı. Görevini korumak ve onun hayatını kurtarmak için korkunç ihtimallere karşı elinden gelen her şeyi yaptı.

Eğer bu en iyi halindeki bir adam değilse, neydi?

Şimdi o da aynı şeyi yapıyordu, ama şimdi şans ondan yanaydı. Burası Colorado'ydu, Meksika değil. Arkasında, ihtiyaç duyduğu tüm teknoloji ve silahlarla birlikte ABD Marshal Servisi'nin kaynakları vardı. Ve yardımı vardı.

Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.

İster pervanelerin uğultusundan, ister helikopterin hareketinden, isterse de geçirdiği beyin sarsıntısının kalıcı etkilerinden olsun, kısa sürede uykuya daldı.

Zach onu sedyeden indirdiğinde NATALIE uyandı. "Yere indik mi?"

"Evet. Tam zamanında." Oturmasına yardım etti. "Sakin ol." Sonra kapının kalın kolunu çevirdi ve açtı. Sıcak hava içeri doldu, asfalt yaz güneşiyle ısınmıştı. Dağlar kaybolmuştu, bu da demek oluyordu ki onu eyaletin uzak doğu kısmına getirmiş. Bunun dışında nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Yere bir metre kalmıştı ama Natalie kıpırdayamadan Marc ve Gabe oradaydı, ikisi de silahlıydı ve sıradan sokak kıyafetlerinin altında Kevlar giymişlerdi. Onlar ona uzandı ve onu yere kaldırdı.

"Yürüyebilir misin?" Marc onu kucağına almak üzereymiş gibi görünüyordu.

Natalie onu durdurmak için elini kaldırdı. "Ben iyiyim."

İkili onu aceleyle asfalt boyunca ilerleterek yakınlarda duran plakasız bir polis arabasına götürdüler. Onlar. Omzunun üzerinden baktı ve Zach'in uçuş hemşiresi tulumunu çıkardığını gördü.

"Merak etmeyin. O geliyor." Marc ona göz kırptı.

Sonra Marc arabanın arka kapısını açtı, bir elini kızın başının üstüne koydu ve onu içeri götürdü, Gabe de içeri girdi Yanında.

"Kemerini bağla." Gabe ona sıcak bir gülümseme verdi, emniyet kemeri bir klik sesiyle bağlandı.

Bir saniye sonra kapılar kapanmış ve kilitlenmişti; Marc sürücü koltuğunda, Zach de yolcu koltuğundaydı.

Ve Natalie'nin korku hissi geri döndü.

Onları tanıdığından beri ilk kez, çocuklar didişmiyordu. Şakalaşmıyorlardı. Onlar değildi birbirlerini aşağılıyorlardı. Ara sıra ona söyledikleri güven verici sözler dışında kesinlikle sessizdiler.

Başın büyük belada, kızım.

"Denver'a GERİ DÖNDÜK."

Zach omzunun üzerinden baktı ve nerede olduğunu fark eden Natalie'nin yüzündeki şaşkınlığı gördü. Düşmüştü. Tekrar uykuya dalması, beyin sarsıntısının etkilerini belki de fark ettiğinden daha fazla yaşadığının bir kanıtıydı. "Biz seni Timbuktu'ya gizlice götürmeye çalışıyorum, ama seni gizli ve güvenli bir yere götürmek için."

Rowan'ın dün hastaneye yaptığı ziyaretten bu yana bir şeyler ayarlamak için gece gündüz çalışmışlardı, barınma, güvenlik. Zach yeni özel yardımcılarının yetenekleri karşısında hoş bir şaşkınlık yaşamıştı. Üçü de profesyoneldi ve bir takım gibi çalışıyorlardı; dostlukları, Natalie için duydukları endişe ve hatta belki de ona duydukları nefret onları birleştirmişti. Ama bu Zach için sorun değildi.

İşlerini yapmaları için onu sevmeleri gerekmiyordu.

Askeri eğitimi olmamasına rağmen Darcangelo'nun federal kolluk kuvvetlerinde Zach'ten daha fazla yılı vardı ve iş güvenliği organize etmeye geldiğinde onun dengi sayılırdı. Üçü arasında Zach'ten en az hoşlanan o gibi görünüyordu.

Muhtemelen ona göz kulak olman gerekirken seni karısının arkadaşıyla seks yaparken yakalayamadığı içindir.

Hunter'ın Özel Kuvvetler ve SWAT deneyimi çok değerli olduğunu kanıtlamıştı. Adam Natalie'nin kalabileceği olası çatı katlarını bir keskin nişancı gözüyle inceleyecek kadar ileri gitmiş, kimsenin şehrin herhangi bir yerinden ona ateş edemeyeceğinden emin olmuştu. Zach'in düşündüğü ilk iki çatı katında değil de çatı katında kalmalarının nedeni buydu.

Rossiter'in eşsiz yetenekleri de işe yaramıştı. Sağlam bir kolluk görevlisiydi ama yerçekimine meydan okuma konusunda özel bir yeteneği vardı. Zach çatı katında özel bir uydu anteni yerleştirilebilecek bir yer olup olmadığını kontrol etmek istediğinde, Rossiter sanki Örümcek Adam'mış gibi kaldırım taşından duvara tırmanmış ve bir yer bulma ihtiyacını ortadan kaldırmıştı.

Merdiven. Zach adamın protez bir bacağı olduğunu gördüğünde çok şaşırmıştı.

"Etkilenme," diye mırıldandı Hunter. "Bu ona büyük bir kafa verecek."

Rowan'ın bazı adamlarının ve kaynaklarının da yardımıyla dördü rekor bir sürede işleri yoluna koymuştu.

Natalie WITSEC'e kaydolmaya uygun olmadığı için atlayabilecekleri pek çok adım vardı. Bir kimlik oluşturmaya, ona yeni bir şehir bulmaya ya da yeni bir kariyere başlamasına gerek yoktu. Hayatını sonsuza dek geride bırakmıyordu. Cárdenas tutuklandığında ya da öldüğünde -ki Zach artık ikincisini tercih ediyordu- tekrar evine dönebilecekti.

Omzunun üzerinden bir kez daha baktı, bakışları amansızca onun yüzüne çekildi. Sonra Rossiter'ın güneş gözlüklerinin üstünden onu izlediğini gördü, gözlerinde bilmiş bir bakış vardı.

İş üstünde yakalandı. Önüne bak, McBride.

Zach bakışlarını tekrar önündeki yola çevirdi.

Buraya gelmesinin sonuçları olacaktı, sadece Washington D.C.'de değil.

Buna bir iş gibi davranmak çok zordu. Bu sabah hastanede ona dokunmaktan, elini tutmaktan, onu kollarının arasına almaktan kendini alamamıştı. Şimdi gözlerini ondan zorlukla ayırabiliyordu, öngörülebilir gelecekte onunla yalnız kalma fikri çok tatmin ediciydi.

Ama görevdeydi ve bu da aralarına profesyonel bir mesafe koyması anlamına geliyordu. Bunu anlayacak mıydı? Arizona'da kaldıkları yerden devam edemeyeceklerini anlayacak mıydı?

Bunu anlıyor musun, McBride?

Tabii ki biliyordu. Resmi olarak onu korumak ve Zetaları Denver'dan çıkarmakla görevlendirilmişti ve onu soymakla ve yatay tango yapmakla meşgulken bu iki şeye de odaklanamazdı.

O zaman neden yeni bir kutu prezervatif aldın?

Meksika'dan aldıkları çok küçüktü ve üzülmektense güvende olmak istiyordu.

Yanlış cevap.

Akıllı olsaydı, güvende olmak ya da üzülmek konusunda endişelenmesine gerek kalmazdı. Ama Natalie söz konusu olduğunda, akıllı ya da güvenli olmaktan başka her şey olmuştu. Ve garip bir şekilde, hiç de üzgün değildi.

Ve asıl sorun da bu, değil mi?

Evet, öyleydi.

Kontrolden çıkmış, bedeni, zihni ve ruhu sarsılmış bir kadın için hiç böyle hissetmemişti. Kadın onun için kendi ciğerlerindeki nefes kadar gerekiyordu. Ciğerlerindeki nefes kadar

onu güvende tutmak için atan kalbi. Ama aklını ve ellerini ondan uzak tutamazsa onun için elinden gelenin en iyisini yapamazdı. Ve sonra, bu iş bittiğinde . . .

Bir kez veda edip ondan uzaklaşacak cesareti göstermişti. Bunu tekrar yapabileceğinden emin değildi. Ama onu önemsiyorsa...

Eğer onu önemsiyorsa, eğer ona gerçekten değer veriyorsa, yapması gereken tam olarak buydu.

Hunter bir sonraki ışıktaki sağa dönerek Riverfront Park'a doğru batıya yöneldi ve Zach'in şifreli cep telefonunu çıkarıp Darcangelo'yu aramasına neden oldu. "Tahmini varış süresi beş dakika."

Araba Denver'ın en seçkin adresi olan Glass Tower'ın yeraltı otoparkına doğru dönerken NATALIE şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Burada mı kalıyorum?"

Yeni inşa edilmiş, yirmi üç kat yüksekliğinde, pırıl pırıl, gümüşü camdan bir bina. Gazetede hakkında bir makale yayınlamışlardı.

Yaşam tarzı bölümü. En küçük çatı katları bile bir milyon dolara satıldı.

"Benzersiz bir güvenliği var." Gabe işaret etti. "Şunu izleyin."

Araba, belediyeye ait otoparklarda bulunanlar gibi otomatik bir bilet dağıtıcısına benzeyen bir yere yanaştı. İçinde

Marc camını indirdi, uzandı ve sol başparmağını kare şeklinde plastik bir düğmeye benzeyen bir şeye bastırdı. Dokunduğu anda plastik düğme kırmızı renkte parladı.

Zach dönüp ona baktı. "Biyometrik teknoloji. Parmak izlerimiz için tuşlar var. Sisteme dahil olmayan hiç kimse giremez. Eğer biri sisteme girmeye çalışırsa, sistem kapanıyor ve güvenlik alarmı çalıyor."

Önlerinde çelik garaj kapısı yükseldi. Julian dışarı çıktı, gözleri güneş gözlüklerinin ardında saklıydı, siyah tişörtünün üzerine giydiği gri spor ceketini neredeyse kesinlikle

silahları gizliyordu. Sokağa doğru yürüdü, sanki orada değillermiş gibi yanlarından geçti, onları tanımadı bile.

"Takip edilmediğimizden emin olmak istiyor," diye açıkladı Gabe.

Araba iyi aydınlatılmış garaja girdi, kapı arkalarından açılarak Julian'ı dışarıda bıraktı.

Natalie buraya park etmiş pahalı araçlara baktı, her park yeri bir numarayla işaretlenmişti, muhtemelen bir daire numarası. Ama Marc arabayı park etmedi. Onun yerine arka tarafa, büyük bir yük asansörüne benzeyen bir yere doğru gitti. Sonra dışarı çıktı ve başparmağını bir başka biyometrik tarayıcının düğmesine bastırdı. Kapılar açıldı.

tam arabaya geri tırmanırken açıldı ve arabayı ileri itti.

"Arabayı asansöre mi sürüyoruz?" Natalie böyle bir şeyi hiç hayal etmemişti. Ama asansör yeterince büyüktü.

Zach başıyla onayladı. "Bina güvenliğinin bile burada olduğunuzu bilmemesi için sizi güvenlik kameralarından uzak tutuyoruz."

"Vay canına." Gerçekten söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu.

Asansör kapıları arkalarından kapandı ve Natalie hızla yukarı doğru hareket ettiklerini hissetti, bu hareket başını döndürüyordu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde asansör kabini durdu ve kapılar açıldı.

Zach dışarı çıktı ve yuvarlak kırmızı TUT düğmesine bastı.

Gabe onun yanında emniyet kemerini çözdü. "İşte geldik."

Marc ve Gabe arabayı park etmek için asansöre binip garaja inerken, Natalie de Zach'i fayans döşeli bir koridor boyunca takip ederek insanlar için yapılmış sıradan bir asansörü geçti. Koridorun sonunda, üzerinde 2400 piriñ numarası olan geniş bir çift kapı vardı. En üst katta olmalıydı.

Zach başparmağını biyometrik pedin yanına bastırđı ve kapı sessiz bir tıkırtıyla açıldı. "Evinize hoş geldiniz."

Natalie içeri girdi ve kendini bir derginin sayfalarında buldu.

Batı tarafındaki tavandan tabana pencerelerden güneş ışığı süzölüyordu, Fransız kapılar nefes kesici dağ manzaralı bir verandaya açılıyordu. Ve buranın sadece bir çatı katı değıl, çatı katı olduğunu fark etti. Cam Kule'nin çatı katındaydı.

"Bu ABD Polis Teşkilatı'na mı ait?" Açık olmasına şaşmamalı.

Zach güldü. "Hayır. Takma isimle kiraliyorum. Hem güvende olmanı hem de rahat etmeni istiyorum. Bir süre burada sıkışıp kalabilirsin."

Burada sıkışıp kalmak o kadar da kötü görünmüyordu, özellikle de Zach yanındaysa.

Solunda ahşap zeminli oturma odası, krem, adaçayı yeşili ve yumuşak gök mavisinin toprak tonlarında mobilyalar, renkleri bir araya getiren karlar içindeki altın kavakların büyük bir tablosu ve altında gazlı bir şömine vardı. Sağında paslanmaz çelik aletlerle donatılmış açık bir mutfak vardı; buzdolabı duvarla aynı hizadaydı ve tezgahı beyaz granit. Bunun ötesinde, uzun meşe bir masa ve uyumlu sandalyelerle süslenmiş bir yemek odası vardı, masanın ortasının üzerinde asılı avizenin modern bir yorumu.

Mutfak ile oturma odası arasında, trabzanı cilalı meşeden bir merdiven vardı. Merdivenleri çıktı, ama yarı yolda başka bir baş dönmesi dalgasıyla sarsıldı.

Baş ağrısı daha da kötüleşti. Parmaklıklara yaslandı, derin nefesler aldı.

Bir el sırtına yaslandı. "İyi misin?" "Sadece biraz başım dönüyor."

"Yavaştan alsak iyi olur o zaman."

Yanındaki adamla birlikte kalan birkaç merdiveni de çıktı ve kendini bir koridorda buldu. Solunda, oturma odasının yukarısında, bir duvara dayalı bir platform üzerine yerleştirilmiş ve kabarık beyaz bir yorganla örtülmüş kral boy bir yatak olan ana yatak odası vardı. Yatağın yanında komodinler, pencerelerin yanında uyumlu sandalyeler ve uzak duvarda da bir şifonyer vardı. Köşede ise bir ikinci gazlı şöminenin şöminesi cilalı meşeden yapılmıştı. Şöminenin üzerinde Beau'nun çerçeveli fotoğrafı duruyordu.

Natalie ona doğru yürüdü, eline aldı ve Zach'e bakmak için geri döndü. "Nasıl . . . ?"

"Dün gece bazı eşyalarını buraya taşıdık. Bunu isteyeceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim. Çok düşüncelisiniz." Fotoğrafı bir an için göğsünde tuttu, hayatı haline gelen kaosun içinde tanıdık bir şeydi bu.

Fotoğrafı yere bıraktı, dolaba doğru yürüdü ve giysilerini içinde düzgünce asılı buldu. Sonra döndü ve onu gördü - banyoyu. "Oh, yıldızlarım!"

Zemin, duvarlar ve tezgah gri damarlı mermerden yapılmıştı, küvet derin ve eliptikti. İki kişi için yeterince büyüktü. Duş, birden fazla duş başlığı olanlardan biriydi, biri tepede, her iki tarafta üçer tane, hepsi de ayarlanabilir. İkiz lavabolar ikiz oval aynaların önünde duruyordu. Küçük Gümme ışıklar tavandan aşağıya yıldızlar gibi parlıyor, gümüş havlu askılarından kabarık beyaz havlular sarkıyordu.

Odanın içinde yürüdü, parmak uçlarını soğuk mermerin üzerinde gezdirdi, sonra tek kare pencereden aşağıdaki şehre baktı. "Bu inanılmaz, Zach. Teşekkür ederim."

"Turumuz henüz bitmedi."

Onu koridordan geçirerek ofisi olan küçük bir odaya götürdü; dizüstü bilgisayar ve dosyaları geniş meşe masanın üzerinde duruyordu. "İnternete bağlanmanızı sağlamak için VPN kullanıyoruz."

ama bunu daha sonra açıklayacağım. Size spor salonunu göstereyim."

Merdivenlerden geri inmeye başladı ama Natalie üst katta başka bir oda fark etmişti. Oraya doğru yürüdü, üzerinde silah dolu bir spor çantası olan çift kişilik bir yatak gördü.

Tıraş malzemeleri şifonyerin üzerindeydi. Yani burada, ondan uzakta uyumayı planlıyordu.

Bunu beklemiyordu. Adamın ona karşı davranışlarında bunu beklemesi için hiçbir neden yoktu. Ve zaten yüksek olmayan morali iyice bozuldu.

Döndüğünde adamın kendisini izlediğini gördü.

"Aramızda hiçbir şey değişmedi Natalie. Birlikte olamayız. Birlikte yatarsak bu ikimiz için de işleri daha da zorlaştırır. Seni korumak ve Zetaları Colorado'dan çıkarmak için görevlendirildim ve odaklanmam gerekiyor. Çölde olanlar-"

"Dur tahmin edeyim, çölde kalıyor." Onun yanından geçip merdivenlerden aşağı indi, dünyasından geriye kalanların az önce parçalandığını görmesine izin vermemeye çalışıyordu.

ARTURO GÜLMEK İSTİYORDU. Kına yakmak istedi. Bunu yüzlerine vurmak istedi. Bunun yerine La Santa Muerte'ye bir teşekkür duası gönderdi ve sesini neşeden uzak tutmak için mücadele etti.

"Bu Natalie Benoit'i öldürmek o kadar kolay değil."

Orospu çocukları arabasına patlayıcı yerleştirmişlerdi ama rüzgâr bombayı patlatmış, onu sağ ve neredeyse yara almadan bırakmıştı. Daha da kötüsü, ortadan kaybolmuştu, Onu takip edip işi bitirmek için ellerinden geleni yaptılar.

"Polislere adamlarınızdan birini dışarıda gördüğünü söyledi. gazete. Tarifine bakılırsa, yeğeniniz José-Luis olmalı."

Arturo durdu, telefonu diğer kulağına götürdü, kahkahası içinde sönüyordu. "José-Luis? Belki de . . . Nerede olduğunu bilmiyorum. Evet. Evet, sanırım orada."

Kısık bir kıkırdama. "Orada olduğunu biliyoruz, Arturo. Eğer onun

başarısızlığımızın suçlusu olsaydı, onu parçalar halinde size geri gönderirdik. Bunun yerine, Denver'daki her polis ve ajanı Zetaların sokaklarda olduğuna ikna etti.

Onun için avlanıyorum. İyi işti."

Arturo onun sesindeki alaycı tonu duyabiliyordu. Aptal cabrón.

"İyi haber şu ki, yeğeniniz işimize yarayabilir. Ve senin için. Bizimle Denver'da ne zaman buluşabilirsin?"

BÖLÜM 26

ZACH, Natalie'nin arabasıyla ilgili adli tıp raporunu okumayı bitirdiğinde içindeki öfke yavaş yavaş kaynamaya başlamıştı. "Bu bir VBIED değildi. "Bu bir VBIED değildi. C4'ün iz miktarı bunun için çok düşüktür ve patlama kaldırımı parçalamamıştır. Onu öldürmek istediler. Başka bir şeyi yok etmekle ilgilenmiyorlardı."

Natalie'nin uyuyor olmasından yararlanarak adamlarıyla bir brifing yapmaya karar vermişti. Onu sağ salim buraya getirdiklerine göre, operasyonun bir sonraki aşamasına geçme zamanı gelmişti: Zetaları bulup ortadan kaldırmak. Başını sayfadan kaldırdığında diğerlerinin hâlâ okuduğunu gördü.

"Anlaştık." Darcangelo başını sallayarak onun bakışlarına karşılık verdi. "Patlama dikkatlice yukarı doğru yönlendirilmiş - bir profesyonelin işi."

"Sence bu bir eğimli sigorta mıydı?" Rossiter hâlâ okumaya devam ederek sordu. "Zetalar genellikle bunu kullanır," diye yanıtladı Zach.

"Kurban arabaya biner, sürmeye başlar ve arabanın hareketi sigortayı sallar, devreyi kapatmak ve patlamayı başlatmak için cıvayı diğer uca gönderir. Bu, patlamadan önce kurbanın araçta olduğundan emin olmanın bir yolu."

"Ve rüzgâr olmasaydı tam istedikleri yerde olacaktı." Hunter başını salladı ve elindeki raporun kopyasını sehpanın üzerine bıraktı. "Bu Cárdenas denen herifin kızla ilgili takıntısı ne?"

"Kaçan o." Bu Zach'in en iyi Şu anda teori. "Sanırım ölüm fetişi diyebileceğimiz bir şeye sahip. Adamları genç kadınları kaçırıp ona getiriyor. Onlara tecavüz ediyor, vahşice davranıyor. Sonra, neredeyse ölmek üzereyken, onları La Santa Muerte'ye kurban ediyor ve son nefes vücutlarından çıkarken nihai heyecanını yaşıyor. Bunu biliyoruz çünkü kurbanlarından biri sandığı kadar ölü değildi. Turistler onu çölde bulmuş. On altı

yaşındaydı."

Rossiter sayfadan başını kaldırdı, bakışları sertleşmişti. "Ve bu hasta orospu çocuğunun Natalie için planladığı şey bu muydu?"

"Evet." Bunu düşünmek bile Zach'in midesini bulandırıyor. "Zetalardan biri ona Cárdenas'ın onunla eğlenmeyi ve sonra da onu kurban etmeyi planladığını söylemiş."

"Bu chingadero'yu gerçekten elime geçirmek, ona acı hakkında unutmuş olabileceği birkaç şey göstermek istiyorum." Darcangelo'nun çenesinin gergin duruşu Zach'e şaka yapmadığını gösteriyordu.

"Hattın kuzeyine adım atacağından şüpheliyim, özellikle de şimdi. Yeğeni José Luis Quintana gibi kirli işlerini yaptırdığı insanlar var." Zach, öğleden sonra Interpol'den kimliğini aldığı Quintana'nın yüzünün renkli çıktılarını dağıttı. "Natalie'nin gazetenin otoparkında gördüğü adam bu, ona saldıran adam."

Darcangelo başını kaldırdı. "Ve sana kim işkence etti?" Zach o anıları bir kenara iterek başını salladı.

"Peki nedir bu La Santa Muerte?" Hunter ismi belirsizlikle telaffuz etti. "Bu gerçek bir Katolik aziz mi?"

"Hayır." Zach ve Darcangelo aynı anda cevap verdiler. Darcangelo, "Bu bir narko-aziz," diye ekledi.

Zach, Darcangelo'nun açıklamasına izin verdi, kendi düşünceleri Cárdenas'a ve onun nedenlerine geri döndü. Tarafından

Natalie'nin arabasına o patlayıcıları yerleştiren Zetalar daha önce hiç yapmadıkları bir şey yapmışlardı. Uyuşturucu kaçakçılığına bulaşmamış birini öldürmeye çalışmışlar ve bunu yapmak için ABD'nin derinliklerine kadar gelmişlerdi.

Onları harekete geçiren neydi?

Belki de bu, Zach'le birlikte kaçtıklarında Cárdenas'ın uğradığı aşağılanmanın intikamıydı. Belki de ondan bu şekilde kaçan ilk kadındı. Belki de bu Zach'in çalmadığı kokainle ilgiliydi. Gisella'nın onu öldürmeden önce onlara ne söylediğini sadece Tanrı biliyordu. Ya da belki Cárdenas en sevdiği hastalıklı ikonuna verdiği sözü tutmaya çalışıyordu.

Ama eğer bu doğruysa, neden Natalie'yi yeniden ele geçirmeye çalışmıyor ve asıl planını gerçekleştiriyordu?

Zach hayal kırıklığıyla başını salladı ve raporu sehpanın üzerine fırlattı. Aradığı cevapları bulamayacaktı. sayfalarında gerekli.

Hunter onu izledi. "Ne oldu?"

Zach arkasına yaslandı ve kollarını deri koltuğun arkasına doğru uzattı. "Bu işte bir terslik var. Tam olarak açıklayamıyorum ama Zetaların bu kadar derinden saldırmaları

ya da uyuşturucu ticaretiyle ilgisi olmayan birini öldürmeye çalışmak. Zebralar çizgilerini değiştirmez."

"Zebralar yapmaz ama belki Zetalar yapar." Hunter omuz silkti ve Zach'in bakışlarıyla yüzleşti. "Bunu öngörememiş olman ve dolayısıyla engelleyememiş olman, bunun gerçekleşmediği anlamına gelmez."

Zach, Hunter'ın alayını duymazdan geldi. "Cárdenas'ın ona olan ilgisinin onun bir şeyle ilgili olduğu hissinden kurtulamıyorum.

gazetede çalışıyormuş. Taşındığımız zaman dosyalarına baktım-"

"Dosyalarımı mı baktın?" Natalie'nin sesi arkalarından geldi.

Zach omzunun üzerinden baktı ve onu merdivenlerin dibinde, mor ekose pijamalarıyla, hem seksi hem de açıkça kızgın görünüyordu, saçları dağınıktı, bakışları onu delip geçiyordu, dudakları acımasız bir çizgiydi.

"Kahretsin." Arayan Rossiter'dı.

Hunter alçak sesle ıslık çaldı. "Dude, onun dosyalarına baktın mı?"

Darcangelo ayağa kalktı. "Sanırım gitme vaktimiz geldi."

"Kim olursanız olun, bir muhabirin dosyalarına öylece bakamazsınız." Natalie bir bardağa sıcak su doldurdu ve çaydanlığı tekrar ocağa koydu ve bir torba Darjeeling'e uzanmak için onu itti.

"Unuttuysan söyleyeyim, dışarıda seni öldürmek için çok uğraşan adamlar var. Seni güvende tutabilmek için nedenini bulmaya çalışıyorum."

Ona sırtını dönerek çay poşetini suya attı, bardağı aldı ve tükürebilecek kadar kızgın bir halde masaya doğru yürüdü. "Aynı şeyi araştırıyor olsaydık bile -ki araştırmıyoruz- dosyaları seninle paylaşmaya mecbur kalmam için mahkeme emri alman gerekirdi."

"Mahkeme emri mi? Hayatını kurtarmaya çalışırken mahkeme emri almakla vakit kaybetmemi mi bekliyorsun?"

"Hayır." Tabii ki sormadı. "Ama sormanı bekliyorum." Eğer onun sevgilisi olsaydı, bu kadar kızmazdı. Ama Olmadığını açıkça belirtmişti, şu anda ondan bir dereceye kadar profesyonel mesafeye ihtiyacı vardı. Eğer ihtiyacı olan şey profesyonel mesafeyse, bunu ona verecekti.

"Arkanızdan iş çevirmeye ya da alanınızı ihlal etmeye çalışmıyordum. O sırada hastanedeydin."

"O zaman beklemeliydin. Beni istemezdin dosyalarınızı karıştırır mıydınız?" Çayına baktı, şeker ve sütü unuttuğunu fark etti. O

Ayağa kalktı ve onun bakışlarından kaçınarak mutfağa geri döndü. "Bu farklı. Ben federal bir ajanım. Benim erişimim var

Gizli bilgiler, insanların ölümüne neden olabilecek sırlar, kimsenin görmesine izin verilmeyen şeyler."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Ve ben bir gazeteciyim. Benim işim-"

Baş dönmesi onu sardı. Tezgâha uzandı, bayılmamak için mücadele ederken granit avucunun altında serinliyordu.

Güçlü eller omuzlarını kavradı ve onu sabit tuttu.

"Sakinleşmen ve ağırdan alman gerekiyor."

"Dokunma bana." Ondan uzaklaştı, tezgâha doğru sarıldı, sonra bir sandalyeye çöktü, başı hâlâ dönüyordu.

"Ne istiyordun?"

"Ne demek istiyorsun?" Anlamamıştı.

"Bu yoldan geri döndüğünde - ne için geldin?" Bir an düşündü. "Süt ve şeker."

İkisini de getirdi, unuttuğu başka bir şeyle birlikte; bir kaşık. Üçünü de önüne koydu.

"Teşekkür ederim." Ne kadar kızgın olursa olsun, görgü kurallarından vazgeçemezdi.

"Bir şey değil." Onun karşısına oturdu. "Bu benim dosyalarına bakmamla ilgili değil. Bu öğleden sonra söylediklerimle ilgili. İkimizle ilgili."

Sözleri öfkesini kesti, onu gözyaşlarına tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. Kendini tutmaya çalışarak çayına süt ve şeker karıştırdı, sonra kaşığı bir kenara bıraktı ve sıcak bardağı avuçlarının arasında tuttu.

"Hastanede uyandığımda ve seni orada gördüğümde düşündüm ki... Benim için geri döndüğünü, fikrini değiştirdiğini düşündüm." Belki de fırçasının Ölümle birlikte, kaçmayı bırakacak ve TSSB'siyle yüzleşecek kadar onu önemseydiğini fark etmişti. Ama patlama hiçbir şeyi değiştirmemişti. Hâlâ kaçıyordu. "Ama sen sadece bir iş yapmak için buradasın. Benim için geri gelmedin. Zetalar için geldin."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Adamın sesinde savunmacı bir ton vardı ve kız onu incittiğini anlayabiliyordu.

"Şu anda görevde olduğuna göre, belki de bana bakıcılık yapmak yerine sokaklarda olmalısın." Yudumladı, dilini yaktı. "Belki başka biri daha az

Siz Quintana'nın peşine düşerken, Zetalar konusunda deneyimli biri -başka bir DUSM ya da belki yeni özel yardımcılarınızdan biri- burada benimle kalmalı."

"Buradayım ve sokaklarda değilim çünkü güvenmiyorum Seni güvende tutacak başka kimse yok. Ben senin için buradayım Natalie. Sana sandığından çok daha fazla değer veriyorum. Ama sana daha önce de söyledim, bu işe yaramayacak."

Bu itiraf onu daha da üzdü. Ona değer verdiğini söylemişti ama ikisine bir şans vermek istemiyordu.

"Neden işe yaramıyor? Savaşta korkunç şeyler gördün ve kabuslar görüyorsun diye mi? Benim de kabuslarım var, Zach. Sevdiğim herkesi tek bir günde kaybettim. Hepimizin şeytanları var."

Başını salladı, gri gözleri sertleşmişti. "Sen anlamazsın."
Çayını unutarak ayağa kalktı. "Senin tanıdığım en cesur adam olduğunu sanıyordum ama sanırım yanılmışım. Sen koca bir tavuksun, Zach McBride. Korkunç şeylerle yüzleşebilirsin.

İşkence, katiller ve kurşunlar... Ama konu anılar gibi, geçmiş gibi size gerçekten zarar veremeyecek şeylere gelince, yerinizde duramazsınız."

Bir başka baş dönmesi nöbetiyle savaşıarak aceleyle üst kattaki yatak odasına çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

ZACH, Natalie'yi kontrol etmek için üst kattaki odasına doğru yürüdü. Kucağına o bombayı bırakıp ortadan kaybolduğundan beri üç saat geçmişti. İlk başta deli gibi kızmış ve boşluğa sevinmişti. Sonra akşam yemeği vakti gelip çatmış, ondan hiç ses çıkmamıştı ve belki de somurtmuyordu diye endişelenmeye başlamıştı.

Kafa yaralanmaları insanları şaşırtmak için kötü bir yoldu. Kapısına bir parmak darbesiyle vurdu.
"Natalie?" Yanıt yok.

Kapı kolunu kavradı ve sessizce kapıyı açtı.
Ve işte oradaydı - yan yatmış, yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Birkaç sessiz adım attı, yaklaştı, nefes alıp almadığını kendi gözleriyle görmek istedi. Ve nefes alıyordu. Onun Dudakları ayıktı, derin ve düzgün nefes alıyordu, koyu renk saçları arkasından dağılmıştı. Rahatlamış bir şekilde nefesini verdi, sonra fark etti ki yanaklarındaki gözyaşı lekeleri.

Ah, lanet olsun.

İçinde kopan öfke fırtınası
Akşam çöktü ve kendini onun yanına uzanıp uyanana kadar ona sarılmak isterken buldu. Ama bunu yapamazdı, kendisiyle yaşayabilmek istiyorsa yapamazdı.

sonra. Bunun yerine orada durup onun uyumasını izledi, göğsünde geçmeyen bir ağrı vardı.

ZACH, Rowan'la sabah brifingini henüz bitirmişti ve Natalie'nin merdivenlerden indiğini duyduğunda kendine omlet yapıyordu.

Mor ekoseli pijamasının pazeni kırıışmış, karmakarışık ve şaşkın bir halde mutfağa girdi. Saate baktı, sonra ona baktı. "Az önce on altı saat mi uyudum, yoksa sadece dört saat mi?"

"Yarın." Uykusuzluktan ve Quintana'yı bulma konusunda ilerleme kaydedememekten dolayı somurtkan bir halde başka bir şey söylemedi.

Dün gece yine bir kâbus görmüştü, öncekinden de beterdi. Her zaman olduğu gibi Afganistan'da başlamıştı ama sonra kendini Meksika'da bulmuştu.

Quintana Natalie'yi parçalamış ve işkence etmiş, çığlıkları kanını buza çevirmişti. Uyandığında iliklerine kadar üşümüştü ve canı bir şişe Jack çekiyordu ama çatı katı bir rahibe manastırı kadar kuruydu. Bu yüzden spor salonuna gitmiş, koşu bandında yokuş yukarı bir koşu yapmış, ta ki kuru kabarana kadar. Sonra duş aldı ve uyumaya çalıştı ama uyuyamadı.

Görevdeyken kâbuslar görmesini garip buluyordu. Genellikle, iş rüyaları uzak tutardı.

Belki de o altı günlük işkence zaten berbat olan zihnini iyice bozmuştu. Ya da belki Natalie'nin yakınında olmak dengesini bozuyordu. Her iki durumda da kendini toparlaması gerekiyordu.

Natalie onun yanından geçerek buzdolabına doğru ilerledi, açtı ve içindekilere baktı. "Görünüşe göre biri çoktan alışveriş yapmış."

Tamam, McBride, bunun çok sevimli olduğunu kabul etmelisin.

Evet, öyleydi. Kadını New Orleans'tan çıkarabilirdiniz ama New Orleans'ı kadından çıkaramazdınız.

Karanlık havasının bir kısmı dağıldı. "Omlet ister misin?"

Buzdolabının kapağını kapattı ve dilimlenmiş jambon, yeşil biber, soğan ve mantarın çırpılmış yumurta yatağında piştiği tavaya baktı. "Nefis görünüyor. Seninse almak istemiyorum."

"Bir tane daha yapacağım." Omleti ikiye böldü, sonra ters çevirdi. "Kahve çoktan demlendi."

Kendine bir fincan doldurdu, sonra süt ve şeker ekledi. Sütü bir kenara koyduğunda omleti pişmişti. Tabağa koydu, çatalla birlikte küçük kahvaltı köşesine taşıdı, sonra da kendi tabağı için jambon ve sebzeleri doğramaya devam etti.

"Tost?" Tam buğday ekmeği aldı. "Evet, lütfen. Ve teşekkürler."

Tost makinesine iki dilim attı, sonra buzdolabından üç yumurta daha aldı ve bir kaseye kırıp kabuklarını lavaboya attı.

"Dosyalarımı baktığınızı söylemişsiniz." Henüz yemeğe oturmamıştı ama elinde kahve fincanıyla mutfağın karşısında duruyordu.

"Onlara şöyle bir göz attım. Onları inceleyecek vaktim olmadı."

"İstersen seninle birlikte üzerinden geçebilirim. Bu şekilde daha anlamlı olabilirler. Zetalarla nasıl bir bağlantıları olduğunu anlayamıyorum ama önemli olduğunu düşünüyorsan ..."

Bu bir özür değildi ama muhtemelen bir özrü de hak etmiyordu. Yine de bu konuda onunla birlikte çalışmak istemesini takdir ediyordu.

"Önemli olabilir. Söylemesi zor."

"O zaman bir anlaşma yapabilir miyiz? Cárdenas'la ilgili elinizdekilere bakmama izin vererseniz size dosyalarımı gösteririm."

Adam itiraz etmeye başladı ama kadın onun yerine konuştu.

"Bunu haber yapmak için sormuyorum. Aslında bunun tamamen derin bir arka plan olduğunu, kayıt dışı olduğunu söyleyebiliriz. Ben sadece

Her ikimizin de bu konunun her iki tarafına da aşina olmamızın soruşturmanıza yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Bir an için bunu düşündü, riskleri olası faydalara karşı tarttı. Ona doğru baktı ve bakışlarıyla buluştu. "Anlaştık."

"Denver'daki bir yatılı okulda meydana gelen cinsel saldırıların Meksikalı bir uyuşturucu şirketiyle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum.

Kartel." Natalie, yanında oturan adamın neredeyse acı verici bir şekilde farkında olarak, belgelerini sehpanın üzerinde düzgün yığınlar halinde düzenlemeyi bitirdi.

Zach'in gömleğinin düğmelerini açık bırakmış olması, o muhteşem vücudunu ortaya çıkarmasına yardımcı olmamıştı. Duş almamış olması bile durumu daha da kötüleştiriyor gibiydi, teninin doğal kokusu onu tahrik ediyordu, karmakarışık saçları ve Çenesindeki kirli sakal ona erkeksi, dünyevi bir görünüm veriyordu. Ama aynı zamanda gözlerinin altında koyu halkalar ve yüzünde yorgunluk çizgileri vardı. Yine kâbus mu görmüştü?

Dün gece ona söylediklerinden pişman olmuştu ya da en azından söyleme şeklinden. O defalarca kahraman olmuştu, ülkesi için çok şey feda etmiş bir adamdı.

Ülkesinin iyiliği için. "Tavuk" olarak adlandırılmayı hak etmiyordu.

Yine de söylediklerinin özü ona doğru geliyordu. O silahlı adamlarla yüzleşmek kendi anılarıyla yüzleşmekten daha kolaydı ve yüzleşemediği anılar

Onu geride tutuyor, arkadaşlıktan, kahkahadan, sevgiden mahrum bırakıyor.

Tıpkı Beau'ya olan üzüntünün seni geri tuttuğu gibi.

Hayır. Onun için daha kötüydü. Kendine inanmamıştı. Sevgi yeteneğine sahipti. Bunu hak ettiğine inanmıyor gibiydi.

Odaklanmaya çalışarak Zach'e soruşturması hakkında genel bir bilgi verdi, sonra da kendisi duş alıp bacaklarını tıraş ederken Zach'i o ana kadar yazdığı hikâyeleri, polis

raporlarını ve diğer belgeleri okuması için yalnız bıraktı.
Saçlarını kuruttu, biraz makyaj yaptı ve ardından

keten bir pantolon ve menekşe rengi V yakalı bir atlet. Onları düşünmeden giyemiyordu.

çölde birlikte zaman geçirdik. O da aynı tepkiyi verir miydi?

Onun dikkatini çekmeye mi çalışıyorsun, Benoit?

Belki de. Bunda yanlış bir şey var mıydı?

Aşağı indiğinde onu kahvesini yudumlarken buldu, bakışları futbol koçunun fotoğrafına sabitlenmişti. "Bul bir şey var mı?"

Başını salladı, başını kaldırdı, bakışları onun üzerinde gezindi, gözleri karardı. "Henüz bir şey yok."

"Ne arıyoruz ki zaten?" Mutfağa gitti ve kendine bir fincan kahve daha doldurdu.

Sesi ve bakışları onu takip etti. "Karteller çoğu zaman işlerini korumak için cinayet işlerler. Başka bir deyişle, para."

"Yani para gerçekten de tüm kötülüklerin anası."

Kahvesine krema döktü, bir çay kaşığı şeker ekledi ve karıştırdı, sonra oturma odasına geri döndü. "Herkesin vergi belgelerini bir adli muhasebeciye gönderdim. Eğer bir şey varsa

vergi beyannamelerinde bir gariplik varsa, bunu fark edecektir. Yakında ondan haber almayı umuyorum."

"İyi fikir." Sesinde bir takdir notu vardı. "Bir şey çıkarsa Rowan'a mali durumlarını araştırmasını söylerim."

Onun karşısına oturdu, karnında gergin bir ürperti vardı. "Peki nereden başlıyoruz?"

"Bir adım geri atalım ve büyük resme bakalım.

Kaçırılmanız ya bu soruşturmayla ilgilidir ya da değildir.

Eğer bağlantılıysa, o zaman birilerinin saklayacak bir şeyi var ve sizin soruşturmanız bunu ortaya çıkarmakla tehdit ediyor, bir şekilde Zetalarla bağlantılı bir şey. Eğer bağlantılı değilse o zaman Cárdenas egosunun intikamını almak için seni öldürmeye çalışıyor demektir."

"Kaçtığım için mi?"

"Çünkü kaçtın."

Natalie bunu düşündü, aklını toparlamaya çalıştı. "Whitcomb'daki herhangi birinin Zetalarla nasıl bir bağı olabileceğini anlayamıyorum. Orası çok seçkin bir okul; ataları büyük ihtimalle Zeta'larla birlikte gelmiş zengin ailelerden gelen bir sürü kız var.

Mayflower. En basit senaryo daha olası değil mi? Cárdenas turda hangi Meksikalı gazetecilerin olduğunu görmek için SPJ web sitesine baktı, fotoğrafımı gördü ve hastalıklı küçük ritüeli için beni kaçırmaya karar verdi. Şimdi de kaçtığım için kızgın."

Zach kaşlarını çattı. "Evet. Belki bu bir zaman kaybı ama bundan daha büyük bir motivasyonu yoksa Cárdenas'ın seni öldürmek için Denver'a kadar geldiğine hâlâ inanamıyorum. Narsist biri olduğu kesin ve kaçıştığınızdan sonra sizi bulmak için kendi ülkesini parçaladığını biliyoruz. Ama o aynı zamanda bir iş adamı. Masum bir Amerikalı kadını memleketinin derinliklerinde öldürmeye çalışmak pek çok nedenden ötürü kötü bir hamle."

"O zaman neye bakacağız?"

"Soruşturmanızdan en çok kimin zarar göreceğini belirleyelim ve onlara odaklanalım."

Omuz silkti. "Şey, bu kolay. Bölge savcısı. Şerif. İçlerinden biri rüşvet için davayı düşürürken yakalanırsa kariyerleri biter. Tecavüzcü olduğu iddia edilen kişinin kendisi de var. Suçlu bulunsaydı hayatının geri kalanını hapiste geçirirdi. Okul. Öğrencilerin bir koç tarafından tecavüze uğraması kötü bir halkla ilişkilerdir. Whitcomb Akademisi, eğer koç suçlu bulunsaydı muhtemelen çok fazla gelir kaybederdi. mahkum edildi."

Gözlerinin içine baktı, dudakları orantısız bir sırtışla kıvrıldı. "Hiç polis olmayı düşündün mü?"

"Aman Tanrım, hayır! Ben bir gazeteciyim ve bu yeterince korkutucu."

"Evet, yok artık. Tamam, teker teker inceleyelim." Gülümsemesi kayboldu, tecavüzcü olduğu iddia edilen kişinin sabıka fotoğrafını eline aldı. "Hiç tecavüzcü gibi görünmüyorlar, değil mi?"

"BU LOCO. Bunu biliyorsun, değil mi? Kendini öldürteceksin amigo, beni de seninle birlikte."

Joaquin, Latin Kings çetesinin bir üyesi olan kuzeni onu varoşların derinliklerine götürürken sokak isimlerini izledi, iki gün önce aldığı Glock 9mm cebinde ağırdı. "Kimse öldürülmeyecek."

"Peşinde olduğunuz bu adam bir kartelle bağlantılı."

"Biliyorum. Los Zetas."

Jesús ona baktı, yüzünde inanmaz bir ifade vardı. "O zaman sen deli olmalısın. Bu chingaderolar - onlar için öldürüyorlar eğlenceli."

"Bir arkadaşımı yaraladı ve öldürmeye çalıştı, bir kadını."

Jesús'un yüzünde anlayış belirdi. "Bu Juárez'de kaçırılan muhabirle ilgili."

"Ona tekrar zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Bu saçmalık. Eve gidiyoruz." Jesús trafiğın ortasında U dönüşü yaptı, öfkeli korna sesleri ve küfürler yükseldi.

"Dur!" Joaquin direksiyonu sertçe sağa kırarak kuzenini kaldırıma çıkmaya zorladı.

Jesús frene bastı. "Birini öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Aslına bakarsanız, Joaquin'in aklından bile geçmemişti.

"Sadece bana nerede olduğunu göster ve sonra git. Arabadan inmene bile gerek yok."

Jesús gerçekten korkmuş görünüyordu, alnında boncuk boncuk ter vardı ve şakağındaki beş noktalı küçük taç dövmesinin üzerinden kayıyordu. "Eğer öldürülürsen, annen ve benim

beni suçlayacaklar. O yüzden hayatta

kalsan iyi olur, ha?" "Söz veriyorum."

Jesús arabayı tekrar döndürdü, birkaç blok kuzeye sürdü, sonra kaldırıma yanaştı. "Arkamızdaki pansiyonu görüyor musun? Üst katta bir fahişeyle yaşadığı söyleniyor. Sağdan üçüncü pencere."

Joaquin yolcu tarafındaki aynanın yardımıyla arabayı inceledi. "Beni sokağın aşağısında bırak. Sonra da eve git."

On dakika sonra Joaquin caddenin karşısındaki bir çatıya uzanmış, kamerasını ve Glock'unu hazırlamış olanları izliyordu. Bir saat geçti. İki saat. Üç. Çatı çok sıcaktı, öğleden sonra güneşi katran kokan kiremitlerin üzerine vuruyordu.

Sonra onu gördü; tıpkı polis robot resmindeki adama benzeyen bir adamdı, vücudunda sivri bir yara izi vardı. Sağdaki çene çizgisi.

Joaquin çekime odaklandı, tıkladı ve adam pansiyonun içinde kaybolup pencerede yeniden belirirken tekrar tıkladı.

Joaquin, telefoto lensiyle piçin yüzüne iyice odaklanarak ve pansiyonun adresini yakalayarak tıkladı.

Adamın kendisine doğru baktığını görmesi bir an aldı.

Kamerayı yüzünden uzaklaştırdı, yukarı baktı ve güneşin kamera lensinden parladığını fark etti. "Kahretsin."

Bu yüzden gizli ajan değilsin Ramirez.

Nabızı atan Joaquin elini cebine attı, cep telefonunu aldı ve aradı. "Hey, Darcangelo. Sanırım adamımızı buldum, şu yaralı yüzlü Zeta'yı. Evet, buldum. Tek sorun şu ki, sanırım o da beni buldu."

Joaquin tekrar pencereye baktığında Zeta gözden kaybolmuştu.

BÖLÜM 27

"TAMAMEN KAYIP - taşındığı günden beri ne bir adres, ne bir sabit hat, ne de cep telefonundan yapılan bir arama var. Kredi kartları için de aynı şey geçerli, yeni bir harcama yok. Bankada toplam on beş bin dolarlık iki hesabı var ve tek kuruşuna bile dokunmamış. Ailesi ve erkek kardeşi hiç görüşmediklerini söylüyor."

Natalie çatı katındaki verandanın tentesinin gölgesinde oturmuş, güney usulü tatlı çayını yudumluyor, Zach'in Rowan'la yaptığı telefon konuşmasının farkında bile değildi. Cárdenas hakkında hazırladığı dosya. Çoğu büyük, kırmızı harflerle "GİZLİ" damgalı, bazıları fotoğraflı yüzlerce sayfa vardı ve hepsi de sadece şeytan olarak tanımlanabilecek bir adamın eylemlerini anlatıyordu.

Cárdenas on altı yaşında tecavüz, on yedi yaşında tecavüz ve cinayet şüphesiyle tutuklanmıştı ve On sekiz yaşında çok sayıda uyuşturucu kaçakçılığı suçundan. Tutuklama fotoğrafları gözlerinde nefret ve yüzünde sırtış olan sıska, öfkeli bir çocuk gösteriyordu. Yirmi yaşına geldiğinde neredeyse bir düzine kez tutuklanmıştı ve sırtışı sabit bir alay haline gelmişti. Polisi küçümsemek için sebepleri vardı. Onlar onu defalarca tutuklamış ama suçlamalar hiçbir zaman sabit kalmamıştı. Geçmişteki notlara göre, babası onu hapisten uzak tutmak için cömertçe ödeme yapmış, yargıçları, polisleri ve tanıkları satın almıştı.

Yirmi bir yaşında federallere katıldığında ona kapıları açan babasının parasıydı. Tutuklamalar durmuş, o da rütbesini yükseltmiş ve sonunda Meksika'da uyuşturucu kaçakçılığıyla mücadele etmek için yeni kurulan seçkin bir ekibe katılmıştı. Otuzlu yaşlarının ortasındaiken Pentagon ve Dışişleri Bakanlığı onu ve biriminin diğer üyelerini Meksika'ya davet etmişti.

-Los Zetas olarak bilinen bu kişiler, Virginia'daki Amerika Taktik Eğitim Enstitüsü (AMINTAC) adlı, Latin Amerikalı kolluk kuvvetleri ve askeri görevliler için ABD tarafından finanse edilen ve onlara ileri taktik beceriler öğretmek üzere tasarlanmış özel bir eğitim tesisine geliyorlar.

Cárdenas o zamana kadar şişmanlamıştı, artık sıska bir genç değildi. Uzun boylu ve pos bıyıklı olan Cárdenas Üniformasıyla, elinde silahıyla poz verirken. ABD ordusu ve askerleriyle birlikte durduğu bir düzineden fazla fotoğraf vardı.

İstihbarat personeli, yüzünde geniş bir gülümseme, tekir şeklinde kesilmiş saçları, gözlerini kapatan aviator tarzı Ray-Ban'ler.

Kendini çok havalı sanıyorsun, değil mi Cárdenas?

Onu görmek bile Natalie'nin midesini bulandırıyordu.

AMINTAC'ın arkasındaki konsept, demokratik hükümetlerin barışı korumasına ve organize suçlarla mücadele etmesine yardımcı olmaktı. Ancak Cárdenas'ın aklındaki barışı korumak değildi.

Meksika'ya döndükten kısa bir süre sonra, DEA notları bazı ajanların Zetaların kartellerden ele geçirdikleri uyuşturucuları sattıklarından, ABD tarafından sağlanan silahları ve taktik eğitimi kendi uyuşturucu imparatorluklarını kurmak için kullandıklarından, kartelleri katlettiklerinden şüphelenmeye başladıklarını gösterdi. ve yollarına çıkan herkesi. Ve sonra işler gerçekten çirkinleşti.

ABD ajanları Cárdenas'ın Ciudad Juárez çevresindeki genç kadınların kaybolmasında rol oynadığından şüphelenmeye başladı. Şehirde ve çevresinde yüzlerce kız ve kadın ölü bulunmuştu; hepsi cinsel şiddet kurbanı, hepsi darp edilmiş, vücutları vahşice parçalanmıştı. Bazıları on dört yaşındaydı. Hiçbiri otuz yaşından büyük değildi.

Ne korkunç bir acı. Ölmek için çok genç.

Natalie fotoğraflara yakından bakmaya cesaret edemiyordu. Bazılarını kaçırılmadan bir gün önce görmüştü - çölde çıplak ve ölü yatan genç kadınların korkunç görüntüleri.

O ben olabilirdim.

Duygularını bir kenara itti ve Cárdenas hakkında daha çok Zetas'ın organizasyonu ve uyuşturucu operasyonlarına odaklanan birkaç raporu okudu. Fakat Bazı raporlar Cárdenas'ın en azından bazı kadın cinayetlerinde şüpheli olduğunu gösteriyordu. Sonra da ABD topraklarında bir Amerikalının, eski bir iş adamının ölüm emrini verdi.

DEA için muhbirlik yapan bir ortak. Zeta keskin nişancıları muhbiri El Paso'daki evinin penceresinden vurarak karısının ve çocuklarının gözleri önünde öldürmüştü.

İşte o zaman ABD Polis Teşkilatı görevi devraldı.

Natalie, Zach'in raporlarını diğerlerinden ayırt etmekte zorlanmadı. Düzgün el yazısı. Keskin, açıklayıcı cümleleri. Gerçekleri varsayımlardan ayırma ve her ikisini de düzenleme yeteneği.

İşte o zaman bunu buldu; turistlerin çölde canlıdan çok ölü olarak buldukları on altı yaşındaki kızla ilgili raporu.

Ne okuduğunu fark eder etmez, Natalie sayfayı çevirmeye çalıştı. Ne yazdığını bilmek istemiyordu. Ama yine de kendini durduramadı.

Bu belki de şimdiye kadar okuduğu en tüyler ürpertici rapordu,

Genç kurban yaşadığı çileyi ayrıntılarıyla anlatıyordu. Maquiladoralardan birinde geç saatlere kadar çalıştıktan sonra eve dönerken nasıl kaçırıldığını ve bir bagaja tıkıldığını. Cárdenas'ın günlerce ona nasıl vahşice tecavüz ettiğini ve ölmek isteyene kadar dövdüğünü. Onu küçük bir şapele götürüp La Santa Muerte'ye adanmış bir sunağın önünde saatlerce nasıl tecavüz ettiğini. Onu nasıl boğduğunu, ona güzel olduğunu söylediğini, yavaşça bilinçsizliğe gömülürken yüzünün onunkinden birkaç santim uzakta olduğunu.

Oh, Tanrım! Bana da böyle yapardı.

Ve sonra bu çok fazlaydı.

Natalie ayağa kalktı, hâlâ telefonla konuşmakta olan Zach'i itti ve en yakındaki tuvalete koştu, orada öğle yemeğini kustu, vücudu titriyordu, kanı soğumuştü, bir

Kolunda dövme olan Zeta'nın görüntüsü zihninde sabitlenmişti.

Él te sacrificará a la Santa Muerte.

Seni La Santa Muerte'ye kurban edecek.

Titreyerek sifonu çekti, dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve hâlâ midesi bulanıyor gibi hissederken yüzüne su sıçratarak ağzını çalkaladı.

"Natalie?" Zach'in sesi yanından geldi. "İyi misin?"

Başını salladı, havluya uzandı ve döndüğünde adamın yüzünde endişeli bir ifadeyle onu izlediğini gördü. "Ben Ben iyiyim."

"Sen de öylesin! Bir çarşaf kadar beyazsın." Bileğini alnına dokundurdu, görünüşe göre ateşi hissediyordu.

"Ben hasta değilim. Dosyayı okuyordum ve ..."

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Ah, Zach, o on altı yaşındaki kıza yaptıkları, tüm o kızlara yaptıkları. Korkunç ötesi. Bana da aynı şeyi yapardı, değil mi?"

Cevap Zach'in yüzünde, gözünü kırpmadan bakışlarındaydı. Onu kollarının arasına aldı ve sarıldı.

"Bunu okumak kolay olmasa gerek."

Natalie, Zach'in kucağına sığındı. "Biliyordun. Hapse atıldığımızda, benim için ne planladığını çok iyi biliyordun. Bana gerçeği söyledin."

Sanırım size günler hatta haftalar boyunca defalarca tecavüz edecek ve sonra sizi satacak ya da öldürecek.

Natalie'nin ne olduğunu anlamasına imkan yoktu. kastetmişti. O genç kızın hayatta kaldığı gerçek, Natalie'nin hayalinde canlandırabileceği her şeyden çok daha kötüydü, hatta o örümcek istilasına uğramış hücrenin karanlığında kilitli kalsa bile.

"Şşşt. Şimdi bunu düşünmemeye çalış." Saçlarını okşadı, vücudunun sıcaklığı kanındaki buzu kovaladı. Aralarına çizgi çektiğinden beri ona ilk kez sarılıyordu ve bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu. Ama sürmedi.

Çok geçmeden onu bıraktı ve geri çekildi. "Bir süre dinlenmek istemediğine emin misin?"

Natalie hayal kırıklığını yuttu ve yanaklarındaki yaşları sildi. "Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim. Ve teşekkürler."

Kenara çekildi ve kadının yanından geçip banyodan çıkmasına izin verdi. "Telefondaki Rowan'dı. Futbol koçunun taşınmasına yardım eden şirketin yeni adresinin olup olmadığını öğrenmek için bazı DUSM'ler gönderdi. Görünüşe göre onunla hiç tanışmamışlar. Nakit ödeme almışlar, dairede bir zarf fatura bırakmışlar. Ve eşyalarını yeni bir eve taşımamışlar. Goodwill'e teslim etmişler, tüm kıyafetlerini, her tabak ve kaşık, her mobilya parçası."

Natalie zihninin Zach'in az önce söylediklerine odaklanmasını istedi. ona söyledi. "Kasabadan ayrılmak için her şeyi geride bırakacak kadar acelesi var mıydı?"

Zach konuşmak için ağzını açtı ama cep telefonuyla konuşması kesildi. Cebinden çıkardı. "Selam, Darcangelo. Ne var ne yok?"

Natalie, Zach'in yüz ifadesinin önce şaşkınlığa sonra da öfkeye dönüşmesini izledi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun! Yola çıkıyorum." Telefonu kapattı, cebine soktu ve oturma odasına doğru yürüdü.

Aceleyle onun peşinden gitti. "Sorun nedir?"

"Arkadaşın Joaquin, Quintana'nın izini sürmeyi kendi üzerine aldı ama Quintana onu fark etti."

Başındaki kan hızla çekildi. "Joaquin-" "O iyi ya da ben ona ulaşana kadar iyi olacak."

Joaquin ne düşünüyordu? Kendini öldürtmeye mi çalışıyordu?

"Quintana kaçtı mı?"

"Hayır. Onu yakaladılar. Ayrıntıları bilmiyorum." Zach mutfığa döndü, tezgahın anahtarlarını aldı ve sol kalçasının hemen üstündeki kot pantolonunun kemerine bir rozet taktı.

Natalie'nin Joaquin için duyduğu korku yerini bir rahatlama dalgasına bıraktı.

Quintana'yı yakalamışlardı. Belki de bu iş bitmişti. Belki de bu sondu.

Oh, Tanrıya şükür!

Ancak Zach ön kapıya doğru yürüdüğünde onun gitmekte olduğunu fark etti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Denver Polisi. Onu şehir hapishanesinde tecrit altına aldılar.

Sorguyu ben yöneteceğim." "Ama ben-"

"En güvende olduğun yer burası. Hiçbir sebeple çatı katından ayrılma.

Bana ihtiyacın olursa yeni cep telefonundan arayabilirsin. Aksi takdirde, kuralları biliyorsunuz - telefon görüşmesi yok şifreli cep telefonu ve şifreli adres üzerinden gönderilmeyen e-posta yok. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Orada durmuş, adamın kapıyı açıp koridora adım atmasını izliyordu.

Ona doğru geri döndü. "Bu en büyük mola Şimdiye kadar öğrendiklerimiz. Quintana, Cárdenas'ın sağ kolu, yeğeni. Eğer onu konuşturabilirsem ..."

Natalie başıyla onayladı. "Git."

Sonra kapı kapandı ve yalnız kaldı.

JOAQUIN koridorda oturuyordu, hâlâ biraz sersemlemişti, çenesi Quintana piçinin ona yumruk attığı yerde ağrıyordu.

"Sorgu Odası 1'de tam kelepçeyle tutulmasını istiyorum."

Darcangelo, Denver Polis Şefi Irving'e - Darcangelo'nun görevden alınmasına kadar patronu olan adama - "Tuvalete gitmek yok. "Tuvalete gitmek yok, su yok, telefon görüşmesi yok-

McBride buraya gelip onaylayana kadar hiçbir şey."

"Dileğiniz bizim için emirdir." Irving yanındaki memura döndü, otuz yıllık polislik hayatının her yılı Yüzündeki çizgiler ve gözlerinin altındaki ağır torbalar bunu gösteriyordu. "Şerif yardımcısı ne derse onu yapın, Çavuş Wu."

Wu başını salladı, yüzünde bastırılmış bir sırıtış vardı.
"Hallediyorum."

Darcangelo Irving'i omzundan alkışladı, iki adam keskin bir görsel zıtlık sunuyordu - biri genç ve atletik Biri uzun siyah saçlarını at kuyruğu yapmış, diğeri orta yaşlı, göbeği kemerinden taşmış, gri saçları küt kesilmişti. "Irving, senin için iyi şeyler söyleyeceğim. Çok yardımcı oldun."

Acımasına rağmen Joaquin gülmekten kendini alamadı.

Darcangelo ona döndü ve yüzüne bir parmak salladı. "Senden hiçbir şey duymak istemiyorum Ramirez. Seni tutuklasam mı, kışını tekmelesem mi, yoksa sana bir içki ısmarlasam mı hala emin değilim."

"Belki üçü de." Hunter elinde bir buz torbası ve yanında McBride'la göründü. Buz torbasını Joaquin'e fırlattı. "Hâlâ bir doktora görünmen gerektiğini düşünüyorum."

"İyi olacağım." Joaquin buzu çenesine bastırdı.

Muhtemelen dayak yemeyi hak etti. Tutuklanmayı kesinlikle hak etmişti. Ne kadar aptal olabilirdi ki? güneş ışığı lensini böyle mi yakaladı? Polisler zamanında yetişemeseydi.

McBride önünde durdu ve ona baktı. "Hayatta olduğun için çok şanslısın. Natalie'ye kendini öldürttüğünü söylemek zorunda kalmadığıma sevindim. Sonra, sen ve ben çok ciddi bir konuşma yapacağız."

Sonra McBride diğer adamlara döndü. "Şimdi, nerede bu orospu çocuğu?"

Darcangelo arkasını dönüp koridorda yürürken McBride ve Hunter da onu takip ediyordu. "Buna hazır olduğuna emin misin, kardeşim? Bu pislik sana altı gün boyunca işkence etti ve Natalie'yi öldürmeye çalıştı. Eğer bu çok kişiselse-"

"Onun için endişelen, benim için değil."

"Ona vurmayacaksın, değil mi?" Arayan Hunter'dı, sesinin tonu belki de McBride'ın Quintana'ya vurmalı.

"Bu yasadışı olurdu, değil mi? Hayır, ona vurmayacağım. Onun canına okuyacağım."

Irving Joaquin'e baktı, başını salladı, gözlerindeki yorgunluk bir parça eğlenceyle parladı. "Tanrım."

DARCANGELO VE Hunter tek yönlü aynanın diğer tarafından izlerken, Zach sorgu odasına girdi ve Quintana'yı sayar gibi yukarı bakarken buldu tavan döşemeleri, sıkılmış görünüyor. "¿Te acuerdas de mí?" Beni hatırlıyor musun?

Quintana onun bakışlarını karşıladı, gülümsedi. "Seni özledik, küçük iğnem ve ben."

Zach alaylara aldırmadan küçük odayı geçti, Quintana'yı ayağa sürükledi ve yumruğunu Quintana'nın karnına, piçi iki büküm edecek ve ciğerlerindeki nefesi kesecek kadar sert bir şekilde indirdi. Sonra Quintana'yı saçlarından yakaladı, başını yukarı kaldırarak Quintana'yı bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Sinyorita Benoit'ya bir şey olursa, taşaklarını köpeklerime yedirirken sana izletirim."

Köpeği olmadığını boş ver.

Quintana nefes almakta zorlanıyor, dudakları acı veren bir yüz buruşturmasıyla bükülüp sırtıtmaya başlıyordu. "Onun mükemmel memeleriyle oynarken sana izlettiğim gibi mi?"

Nabız atışları hızlanınca Zach geri çekilmek istedi, Kontrolünü kaybetmesine ve gözaltındaki bir adamı öldürmesine bir kalp atışı kaldığını biliyordu. Kendini taşa çevirdi, soğumasına izin verdi. "Senyorita Benoit'nın arabasına yerleştirdiğiniz patlayıcılar gibi konuşacak çok şeyimiz var."

"Bunun dışında sana söyleyecek bir şeyim yok." Quintana bakışlarıyla onu sabitledi. "Sonunda başarısız olacaksın. Düşmanınız hiçbir kurala uymazken, siz birçok kurala bağlısınız."

Uzun bir gece olacaktı.

NATALIE bir başka özel okulun web sitesine daha tıkladı. Colorado Springs'in dışında yatılı bir okul olan bu okulun bağış miktarı bir milyon dolardan biraz fazlaydı ve okuldaki öğrenci sayısının neredeyse iki katıydı.

Whitcomb Akademisi. Konuyla ilgili birkaç not aldıktan sonra koltuğa oturup gerindi, boynu ve omuzları bilgisayar başında geçirdiği uzun saatler yüzünden kaskatı kesilmişti.

Adli muhasebeci bugün analiz sonuçlarıyla birlikte gazeteyle temasa geçmişti. Her ne kadar kimsenin vergi kayıtlarında yanlış bir şey yok. Whitcomb Akademisi'nin bağışındaki para miktarı ve fonun büyüme hızı onu şaşırtmıştı. Ülke çapında Whitcomb'a benzer okulları araştırmayı kendine görev edinmişti ve Yedi yüz kırk beş milyon dolarlık bir bağışla övünen bir tane bulmak. Bulduklarını Natalie'ye e-posta yoluyla gönderdi.

Emin olmak için dumanı tüten bir silah değil. Aslında, hiçbir şey olmayabilir. Ama yine de bahsetmek istedim.

Natalie akşamı raporu okuyarak ve özel yatılı okullarla ilgili kendi araştırmasını yaparak geçirmişti. Aynı sonuçları almıştı. Başka bir yatılı okul yoktu. Colorado'da ya da ülke genelinde, bağışlarının zenginliği söz konusu olduğunda Whitcomb ile kıyaslanabilecek bir okul. Aslında Whitcomb bazı özel kolejleri bile geride bırakmıştı. Okulun çok sayıda zengin bağışçısı var mıydı yoksa para-Arkasında, şöminenin üzerindeki saat sabahın ikisini vurunca nefesi kesildi.

Kendine gel, kızım!

Derin bir nefes aldı, üfledi ve rahatlamaya çalıştı.

Saat geç olduğu için çalışmayı bırakıp yatması gerekiyordu. Ama bunu bir kez denemişti ve bir türlü uyuyamamıştı. Gözlerini her kapadığında, öldürülmüş kızların görüntülerini görüyordu, vücutları ihlal edilmiş, bükülmüş, kırılmış. Gece yarısı pes etmiş ve eğer uyanıksa çalışabileceğine karar vermişti.

Bir yere varacağından değil.

Genç kızların tecavüze uğradığı zengin bir yatılı okul. Onu öldürmek isteyen seri tecavüzcü/katil bir uyuşturucu baronu. Whitcomb soruşturması ve Cárdenas'ın iki ortak noktası vardı: cinsel saldırı ve çok para. Ama bu kesinlikle tesadüftü. Zetalar o kız öğrencilere tecavüz etmemişti ve o ve Zach henüz Cárdenas'ın parası ile Whitcomb arasında bir bağ bulamamışlardı.

Okulun web sitesine tekrar tıkladı, rastgele Sayfalar arasında geziniyor, fotoğraf albümüne bakmak için duruyordu, McGehee'deki günlerini hatırlatan gülümseyen genç kadınlardan oluşan bir slayt gösterisi. Ne mutlu günlerdi o günler, annesi ve babası hâlâ hayattaydı, dünyası sağlamdı, Beau hâlâ geleceğindeydi ...

Önündeki fotoğrafa bakarken düşünceleri dağıldı; sahnede ödül alan bir kızın görüntüsüydü bu, bir ödül sahibinin elini sıkarken yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

Okulun yöneticileri. Hayır, bir yönetici değil. Başlıkta okulun Mütevelli Heyeti Başkanı Edward Wulfe olarak tanımlanmıştı.

Natalie adamla hiç tanışmamış olsa da onu daha önce bir yerlerde gördüğünü biliyordu. Uzun boyluydu, tuzlu ve biberli saçları vardı, yüz hatları belli belirsizdi, gülümsemesi yumuşaktı - göze çarpan türden bir yüz değildi. Yine de onu bir yerlerden hatırlıyordu.

Muhtemelen okulun web sitesine en son baktığınızda onu bu fotoğrafta görmüşsünüzdür.

Yorgun beyni düğümlenmişti, dizüstü bilgisayarını kapattı, ayağa kalktı ve boş çay fincanını mutfak lavabosuna taşıdı. Hala

Yatak odasının karanlığıyla yüzleşemeyince oturma odasına geri döndü. Cam duvarın ötesinde Denver'ın parıldayan ışıkları uzanıyordu, bu manzara bir şekilde rahatlatıcı, samimi ve sıcaktı. Çatı katının ışıklarını söndürdü, sonra Fransız kapılarına doğru yürüdü ve serin hava.

Trafik sesleri ve parıldayan ışıklar arasında kendini o kadar da yalnız hissetmiyordu. Kenara doğru yürüdü, şehrin ötesine baktı, çoğu uyuyan iki milyon insan hayatlarını sürdürüyordu. Denver gün batımında kaldırımlara çıkmıyordu ama gece hayatı, partilerin devam ettiği New Orleans'inkiyle kıyaslanamazdı.

"Natalie?"

Nefes nefese kaldı ve Zach'in kapıda durduğunu görmek için döndü.

"Tanrım!" Başını iki yana salladı. "Ödümü kopardın. İçeri girdim, ışıkları kapalı ve kapıları açık gördüm. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Onu orada dikilirken görünce hissettiği sevinç dalgasını bastırdı. Ne de olsa onunla birlikte olmak için evde değildi.

Sadece görevine geri dönmüştü. "Nasıl gitti? Gerçekten o mu?"

Karanlığa doğru adım attı ve yavaş adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bu o, tamam. Rowan'ın adamları otel odasında silah buldular ama patlayıcı izine rastlamadılar. Konuşmuyor. Onu iki DUSM'nin koruması altında kilit altında bıraktım. Yarın tekrar denemem gerekecek."

"Joaquin nasıl?"

"Birkaç vücut darbesi ve çenesine bir yumruk aldı, ama iyi olacak - dördümüz kışını tekmelemek için zaman bulana kadar.

DPD onu bu kadar çabuk yakaladığı için şanslı." Zach ondan sadece birkaç adım ötede durdu, istese uzanıp ona dokunabilecek kadar yakındı. Ama dokunmadı.

"Hâlâ yukarıda ne yapıyorsun?"

"I . . . Uyuyamadım. Cárdenas hakkındaki o dosya . . ."

Açıklamasına gerek olmadığını adamın yüzünden anladı. Bir an için ona uzanacakmış, onu kucaklamak istiyormuş gibi göründü. Sonra çenesinde bir kas sıkıştı ve gözlerini kaçırdı, parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı, bakışları uzaklara kaydı. "Geç oldu. İkimizin de uyumaya ihtiyacı var. Sonra konuşalım. sabah."

Onu tekrar içeri soktu ve kapıları arkalarından kilitledi.

ARTURO pencereden dışarı baktı, bu şehirle ilgili her şeyden nefret ediyordu - kuru hava, yükseklik, insanlar. Evine, Meksika'ya dönmek için sabırsızlanıyordu. Orada bir kral gibi yaşıyordu. Burada ise tahammül edilemez kabalıklara ve aşağılanmalara maruz kalıyordu.

Arkasında, ev sahibi yardımcılarından biriyle iş yapıyordu. "McBride'ın aracına GPS takip cihazı yerleştirildi mi?" "Evet, efendim. İlk yüklemeyi birkaç saat içinde yapmalıyız. saat."

"Mükemmel. Tam olarak nerede saklandıklarını bileceğiz. Yarın akşama kadar her şey bitmiş olacak ve dostumuz Arturo da değerli bir ders almış olacak."

Arturo'nun dilinin ucunda, orospu iş ortağına bir keçiyi becermesini söylemek vardı ama sessizliğini korudu.

Dünyada onu Edward Wulfe kadar korkutan başka bir adam yoktu.

BÖLÜM 28

ZACH yüzünü toprağa gömmüş, kan kaybından çaresizce susamış ve sırtındaki ağrı dayanılmaz bir hal almış bir halde yatıyordu.

Uydu telefonu parçalanmıştı ama bunun bir önemi yoktu. Aramayı tamamlamıştı. Destek yola çıkmıştı. Mike, Chris, Brian ve Jimmy iyi olacaktı.

Vadinin aşağısından üç M4 ve bir HK MP5'in sesi geliyordu. Hâlâ hayattaydılar, hâlâ savaşıyorlardı. O buradan çıkamayabilirdi ama onlar çıkabilirdi.

Canlarına okuyun çocuklar.

Ve sonra gördü.

En az seksen düşman savaşçısı karşısındaki dağın yamacında, hepsi de kalaşnikoflarla silahlanmış adamlara doğru yöneldi. Adamlarının arkasından gelip onları hazırlıksız yakalayacaklardı. Adamlar, kendilerinden sayıca üstün ve yüksekte olan bir düşman tarafından çapraz ateşe tutulacaklardı. Destek gelene kadar hepsi için çok geç olacaktı.

Zach tüfeğine uzandı, elinden geldiğince çok Taliban savaşçısını cehenneme göndermeye kararlıydı, ancak ellerini başının üstünde zincirlenmiş buldu. Hareket edemiyordu.

Önünde iki Zeta Natalie'yi tutarken Quintana elbiselerini yırttı, Natalie'nin çaresiz çığlıkları Taliban'ın silah seslerini bastırdı. Buraya nasıl gelmişti? Güvende olduğunu sanıyordu. Evde olduğunu sanmıştı.

"Natalie!" Ona ulaşabilmek için kendini kurtarmaya çalıştı, yırtılan bileklerinden kollarına kan akıyordu, ayaklarının dibinde birikiyor, elektrik kabloları tehlikeli bir şekilde yakınında.

"Chichis perfectas," dedi Quintana. Mükemmel memeler.

Sonra Brian'ın karısı Debbie, siyahlar giymiş, kucağında bebeğiyle yanında belirdi. "Kocamı sen kurtarmadın.

Onu kurtaramayacaksın."

Arkasındaki vadiden bir EYP patlaması geldi, patlamayı ölen arkadaşlarının çığlıkları izledi.

"Zach!"

Elleri aniden serbest kalan Zach, Quintana'ya doğru hamle yaptı, o pisliği üstünden atmaya kararlıydı, elleri piçin boynuna dolanmıştı.

Ve sonra anlaşılmaz bir şekilde kendini Natalie'nin korkmuş yüzüne bakarken buldu. Natalie onun altında yerde yatıyor, boğazını sıkan ellere tutunmaya çalışıyordu. Bir adamın Büyük eller. Onun elleri.

"Yüce Tanrım!" Zach sarsılarak ondan uzaklaştı ve kış üstü yere kapaklandı, zihni kâbusuyla neredeyse yapmak üzere olduğu şeyin dehşeti arasında sıkışıp kalmıştı. Cildinde boncuk boncuk soğuk ter vardı, vücudu kontrolsüzce titriyordu, çığlıkların ve otomatik silah ateşinin sesi hâlâ zihninde yankılanıyordu.

Doğrulup öksürdü, bir elini boğazına götürdü. "Sorun yok, Zach. Ben iyiyim. Sadece kötü bir rüyaydı. Ağladığımı duydum ve geldim-"

Sendeleyerek ayağa kalktı ve üzerinde boxer külottan başka bir şey olmadan alt kattaki karanlık mutfığa doğru yöneldi. O

Eve gelirken aldığı açılmamış Jack şişesini eline aldı, tek düşüncesi kendini ondan ve kafasındaki kâbustan uzaklaştırmaktı. Işıkları yakma zahmetine katlanmadan şişenin kapağını kapattı, şişeyi dudaklarına götürdü ve derin bir yudum aldı, viski boğazından boş midesine doğru yanarak ilerliyordu.

"Zach?" O lanet olası ipek geceliğiyle orada durmuş, endişe dolu gözlerle onu izliyordu, kendi kişisel merhamet meleği.

Ama bu gecedен sonra onun merhametini hak etmiyordu.

"Bu görevin üstesinden gelemeyeceğim çok açık. Rowan'dan yarın sabah başka birini görevlendirmesini isteyeceğim."

"Ama ben bunu istemiyorum. I-"

"Yatağına git." Onu itip geçti, kapıya doğru yürüdü. sonra Fransız kapılarını açtı ve dışarı çıktı.

atı katındaki verandaya ıktı. Serin gece havası yüzüne çarptı. ŖiŖeyi tekrar dudaklarına götürdü, kalbi hâlâ çok hızlı atıyordu, Natalie'nin boğazındaki ellerinin görüntüsü midesini bulandırıyordu.

Onun arkasından geldi. "Bunun gerçekten yardımı oluyor mu?" "Ne kadar itiğime bağlı." Güldü -koyu bir kahkaha

Sonra bir yudum daha aldı. "Beni rahat bırak, Natalie."

"Hayır. Yalnız kalmana gerek yok. Bu konuda çok uzun süredir yalnızsın."

İçinden bir ses ona saldırmak, onu uzaklaŖtıracak bir Ŗey söylemek ya da yapmak istiyordu. Ama dilini tuttu, öfkesini bastırdı.

"YaralanmıŖsın." Sesinin tonu yumuŖak ve nazikti, bir insanın yaralı bir hayvanı yatıŖtırmak için kullandığı tondaydı. "Bazen yara izi dıŖarıda değildir. Bazen içeride, kimsenin göremeyeceği bir yerdedir. İnanın bana, biliyorum."

"Dur!" Kelimeleri sıkılmış diŖlerinin arasından çıkardı. Onun kendisini tekrar böyle görmesini istemiyordu; zayıf, acınası, kırılmış. Neden bunu anlayamıyordu? "Bırak beni Yalnız kal! Lütfen!"

"Yapamam." YumuŖak ve sıcak avuç içi adamın çıplak sırtının derisine bastırarak vücudundaki tüm kasların gerilmesine neden oldu. "Fırtınadan sonra iimde ldm. Sevdığım herkesi tek bir saat içinde kaybettim ve bu o kadar acı verdi ki iimde bir Ŗey kapandı. Hayatım soğuk, karanlık ve boŖtu. Ama sen bana yeniden hissettirdin. Beni hayata döndürdün, Zach. Sen böyle acı çekerken sana sırtımı dnebileceğimi mi sanıyorsun? Sen tanıdığım en güçlü adamsın ama bazen kahramanların bile yardıma ihtiyaı olur."

Zach viski ŖiŖesini tekrar kaldırmaya baŖladı ama kolu hareket etmiyordu. Kasları kaskatı kesilmişti, vücudu titriyordu, gözlerinde garip bir yanma vardı. Sonra grŖ bulanıklaŖtı ve yanaklarında sıcak ve ıslak bir Ŗey hissetti. Ağlıyor muydu?

Oh, Tanrım!

Durduramadı, durduramadı, içinde bir şeyler çatırdadı, boğazından boğuk bir çığlık koptu. Dizleri tutuldu ve çaresizce bir sandalyeye çöktü.

İçindeki girdap. Ne kadar çok savaşırsa, onu o kadar çok aşağı çekiyordu.

Ama sonra Natalie oradaydı, onu sıkıca tutuyordu, ince kolları omuzlarına dolanmıştı. Şişeyi ondan almasına izin verdi ve boğulan bir adam gibi ona tutundu, gururundan geriye kalan her şeyle birlikte kendini ona teslim etti.

Korku yavaş yavaş yok olmaya başladı ama utanç yok olmadı. O yetişkin bir adamdı, eski bir SEAL'dı, Tanrı aşkına! Koruması gereken bir kadın tarafından teselli ediliyordu, kendi cehenneminden kurtulmuş bir kadın, bir kadın Boynunu birkaç dakika önce kolayca kırabilirdi.

Sen lanet bir korkaksın, McBride. Adamlar bunu görebilseydi, seni tanıyamazlardı bile.

Natalie viski şişesini bir kenara bırakıp Zach'in başını göğsüne yasladı ve boğazında sert bir yumru hissederek ona sarıldı. O çok güçlü bir adamdı, tam bir erkek adamdı.

Muhtemelen küçüklüğünden beri tek damla gözyaşı dökmemişti. Ama şimdi ağlıyordu, gerçek gözyaşları, vücudu onları bastırma çabasıyla titriyordu. Ve bu onun kalbini kırdı.

"Denedim! Tanrım, denedim! Onları kurtarmaya çalıştım!" Kelimeler ağzından döküldü, sesi düzensizdi ve çaresizlikle doluydu.

Ajan Chiago'nun Zach hakkında söylediklerini ve onun Onur Madalyası'nı nasıl kazandığını hatırladı. Ekibini kurtarmaya çalışırken ölümün kıyısından dönmüştü. Olay bununla ilgili olmalıydı.

"Ah, Tanrım!" Adam kadından uzaklaştı, ayağa fırladı ve elleriyle yüzünü silerek birkaç adım attı, açıkça kendine kızgındı. Ve bir an için orada, dimdik durdu, ciğerlerine kadar hava çekti.

Natalie geri çekildi, ona alan tanıdı, onu çok ileri itmiş olmaktan korkuyordu.

"Afganistan'ın Nuristan vilayetindeki Hindukuş dağlarında beş kişilik bir ekibe liderlik ettim." Sesi düz ve cansızdı. "Bir muhbirden Taliban savaşçılarının silah ve patlayıcı zulası sakladıkları mağaralarla ilgili bir ipucu almıştık. Amacımız mağaraları bulmak ve zulayı yok etmektir. Ama muhbirin bir Taliban militanı olduğu ortaya çıktı.

Kaide ajanı. Mağara bulmak yerine pusuya düşürüldük." Bir sandalye kaptı ve onun bakışlarından kaçınarak içine gömüldü.

"Kurtulmak için savaştık. Chris, Mike, Jimmy, Brian ve ben BUD/S'den beri birlikteydik. Biz bir takımdık. Sanki birbirimizin aklını okuyorduk. İhtimaller ne olursa olsun ya da durum, biz ..." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi, sonra kayboldu. "Geri çekildik, çıkarma noktasına gitmeye çalıştık, ama düşman ateşiyle bir kanyona sıkıştırıldık; beşimiz, yüzden fazla düşmana karşı. Elimizden geldiğince siper aldık. I . . . Ah, kahretsin, bundan bahsettiğime inanamıyorum."

Natalie onun karşısına oturmuş, ona ihtiyacı olan zamanı tanıyarak bekliyordu.

Nefes aldı ve devam etti. "Kurtarma çağrısı yapmaya çalıştım ama net bir sinyal alamadım. Birinin çağrı yapmak için kanyonun kenarına tırmanması gerektiğini biliyordum ama bu düşman ateşine maruz kalmak anlamına geliyordu. Hepsinin eşleri ve çocukları vardı. Benim yoktu."

"Yani bunu sen üstlendin." Başkalarını kurtarmak için kendi hayatını riske atan tanıdığı Zach'e ne kadar da benziyordu.

"Ben onların komuta subayıydım. Onları sağ salim geri getirmek benim işimdi. Bu benim işimdi. Ve evde benim dönmemi bekleyen kimse yoktu."

Bu kulağa korkunç derecede yalnızlık gibi geliyordu. "Peki ya ailen?"

Başını iki yana salladı. "Annem birkaç ay önce nadir görülen bir kalp enfeksiyonundan ölmüştü ve babam da Birbirimizle neredeyse hiç konuşmazdık. SEAL'ler, ekibim, onlar benim ailemdi."

Natalie bir insanın tüm ailesini kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Bekledi, hikâyenin nereye varacağını bildiğinden emindi.

"Kanyonun kenarına tırmandım. Neredeyse vurulmadan önce. Arkadan bir AK mermisi aldım. I tutunmayı başardım, kendimi tepeye çektim ve çağırımı yaptım. Adamların silahlarının ateşlendiğini duyabiliyordum. Adamların hâlâ hayatta olduğunu biliyordum. Altı Kara Şahin havadaydı ve yoldaydı. Yirmi dakika daha dayanabilirlerse . . ." Elini uzatarak şişeye uzandı.

Natalie aldı ve ona uzattı.

İçti, alkolle birlikte kendi duygularını da yutmuş gibi görünüyordu, yüzü ifadesiz bir maskeye dönüştü, bakışları hiçbir şeye odaklanmadı. "Kan kaybından susamıştım ve suya ihtiyaçları vardı. Çantama uzandım ve bir grup Taliban savaşçısının karşımdaki yamaçtan aşağıya, ekibime doğru ilerlediğini gördüm. Beni görmediler. I Tüfeğimi kaptım, şarjörü boşalttım ve yeniden doldurdum. Ama yeterince hızlı hareket edemedim. Hepsini yakalayamadım. Onlar Adamların saklandığı çukura birkaç el yapımı patlayıcı attım. Ekibimin ölümünü dinledim, çığlıklarını duydum, Brian'ın çığlıklarını ..."

Natalie'nin yanaklarından yaşlar süzülüyor, kalbi onun için acıyordu. Evet, ailesini ve sevdiği adamı kaybetmişti ama onların ölümünü izlemek ve duymak için orada bulunmamıştı. Bunu hayal etmeye bile dayanamıyordu.

"Bayılmışım. Kendime geldiğimde, bir adamın elindeydim. tıbbi yardım birimi. Kurtarılmasını istediğim kişi benmişim meğer. Donanma beni tedavi etti ve iyileşmem için Amerika'ya gönderdi."

Sonra Zach'in maskesi düşmeye başladı. "Cesetleriyle aynı hafta geldim. Arlington'daki cenazelerine gittim. Eşleri ağlarken ve çocukları orada otururken izledim. Kafası karışık görünüyor ve babamı soruyor."

Sesi kesildi ve Natalie'ye hikâyesini anlatmaya başladığından beri ilk kez bakışları onunkilerle buluştu. "Ben tektim

o gün ölmesi gerekiyordu. Eve dönmeleri gerekiyordu."

"Bu senin hatan değil, Zach. Çoğu erkekten daha fazlasını yaptın-"

Onu görmezden gelerek ayağa kalktı, parmaklıkların üzerinden yürüdü ve uyuyan şehre baktı. Natalie ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden emin olmadan onu takip etti. Bir süre orada sessizce durdular, adamın çenesi sıkılmıştı, vücudu yine titriyordu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Bir içki daha aldı. "Brian'ın cenazesinden sonra karısı Debbie, en küçük çocuklarını kucağında taşıyarak yanıma geldi. Onu Brian'la tanıştıklarından beri tanıyordum. Düğünlerinde sağdıç bendim. O ..."

Durakladı, derin bir nefes aldı. "Bana korkak dedi, kocasını ve diğerlerini ölüme terk ettiğimi, o kanyondan kendi kışımı kurtarmak için çıktığımı söyledi. "Sen ölmeliydin," dedi, "kocam değil. Açıklamaya çalıştım ama ..."

Sesi kesildi.

Natalie onu izledi, yüzündeki azabı gördü ve kendini zavallı dul Debbie'yi tokatlamak isterken buldu. Ona gerçekten inanıyor muydu? Evet, inanıyordu. Kederine o kadar dalmıştı ki arkadaşlarını hayal kırıklığına uğrattığına gerçekten inanıyordu.

Oh, Zach!

Elini onun koluna dayadı, onu rahatlatma ihtiyacı ağır basıyordu. "Debbie söylediklerinde ciddi değildi. Bu onun kederinin konuşmasıydı. Buna gerçekten inanmıyor, sen de inanmamalısın. Gerçekte ne olduğunu biliyorsun. bir gün. Onları kurtarmak için elinden geleni yaptığını biliyorsun. Tanrı aşkına, neredeyse ölüyordun!"

Ama sözleri ona ulaşmamış gibi görünüyordu. "Birkaç yıl sonra Beyaz Saray aradı. Başkan bana Onur Madalyası ile ödüllendirildiğimi söyledi. Ona nedenini sordum. Ekibimi hayal kırıklığına uğrattım. Onlar öldü. Ben yaşadım. Bunda onurlu bir şey yok."

Döndü ve korkuluklara yaslandı. "Yine de törene gittim. Kendimi sahtekâr gibi hissettim. Benim eski

adam oradaydı. ABD senatörü olarak zaten davetli listesinde olacaktı ama yeniden seçilmek için yarışlıyordu. Annemin ölümünden beri konuşmamış olmamıza rağmen.

bir medya grubuyla geldi ve oy kazanma umuduyla bunu lanet olası bir fotoğraf çekimine dönüştürdü."

"Eminim seninle gurur duyuyordur." Hangi ebeveyn duymaz ki?

Zach başını salladı. "Onun itirazları üzerine donanmaya katıldım. Anneme, askere alınsa bile oğullarının asla askerlik yapmak zorunda kalmayacağını söylediğini duydum.

çünkü o bir senatördü. Tiksindim. Ertesi gün kaydoldum.

Ona bir senatörün oğlu olmanın, diğer erkeklerin oğulları ve kızları savaşa giderken benim kenarda güven içinde oturmaya hakkım olduğu anlamına gelmediğini göstermek istedim. O sırada çok öfkeliydi ama bu daha sonra ilgi odağı olmaktan faydalanmaya çalışmasına engel olmadı.

Madalyayı masanın üzerine bıraktım ve çıkıp gittim."

"Madalyayı orada mı bıraktın?" Bu kadar değerli bir şeyden, kan ve acıyla kazandığı bir şeyden vazgeçtiğini düşünmek ne kadar da üzücüydü. "Ne oldu ona?"

"Hiçbir fikrim yok." Sanki önemli değilmiş gibi başını salladı. "Tanrım, ne kadar zayıf bir bok parçasıyım. Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Yüzündeki utancı, yanaklarındaki gözyaşı lekelerini görebiliyordu. "Bu gece gördüğüm yaralı bir kahramandı, başkaları daha kolay bir yolu seçebilecekken ülkesine hizmet eden, adamlarını kurtarmak için kendi hayatını isteyerek riske atan ama bunu yapan kişi olduğu için kendini affedemeyen bir savaşçıydı.

hayatta kalmak."

"Anlamıyorsun." Ona ters ters baktıktan sonra kapıya doğru yürüdü.

"Evet, biliyorum," diye seslendi arkasından, sesi titriyordu, boğazındaki yumru geri gelmişti. "Geride kalan kişi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Herkesi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Tek bir günde aşk. Kendini suçlamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, eğer bunu yapmış olsaydın hala

hayatta olup olmayacaklarını merak ediyorum.

onun yerine. Ama ölenin sen olmasını dileyerek hayatını boşa haralayamazsın."

Onunla yüzleşmek için döndü, durdu, yüzünde öfke vardı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Kendi durumunla benimkini karıştırıyorsun."

"Hayır, değilim." Ona doğru yürüdü ve gözlerinin içine baktı. "Bana savaştan döndüğünde kendini öldürmeyi düşündüğünü söylemiştin - yoksa 'silahımı ye' ifadesinin başka bir anlamı mı var?"

Konuşmak için ağzını açtı ama ani bir içgörü dalgalanmasının etkisiyle sözünü kesti. "Mareşal servisine sadece şeytanlarını adrenaline boğmak için katılmadın. Bunu yaptın çünkü karanlık ve umutsuz bir parçan onlar gibi kurşun yağmurunda ölmeyi umuyor, böylece kendine değerli olduğunu, korkak olmadığını kanıtlayabilirsin. Gözlerimin içine bak ve yanıldığımı söyle."

Ama Zach onun gözlerinin içine bakamadı. Sözleri çok sertti. Nefesiyle birlikte öfkesinin de onu terk ettiğini hissetti. ve iradesini ve kalan tüm savunmalarını. İçeri girip kanepeye uzandı, sonra minderlerin üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Zach?" Sesi endişeli geliyordu. "Sen iyi misin?"

Hayır, iyi değildi. Onu boğmaya yaklaşmış, bir şişe viskiye ciddi zarar vermiş, önünde yıkılmış ve bir bebek gibi ağlamıştı ve

ruhunun derisi soyulmuştu. Nasıl iyi olabilirdi ki?

Dibe vurmaya hoş geldin, McBride. Nasıl hissediyorsun?

Oldukça boktan aslında.

Onun önünde diz çöktü, elleri yumuşak bir şekilde omuzlarına dokundu. "Zach, lütfen. Bir şeyler söyle. Hatalı olduğumu söyle. İstersen cehenneme gitmemi söyle."

"Bunu neden yapayım ki?" Başını kaldırdı, yanağındaki bir tutam saçı düzeltmek için uzandı, kızın gözlerinin içine baktı endişeli gözlerle. "Haklısın. Her konuda haklısın. I

Elimden gelse tamir ederdim Natalie. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bunu tek başına çözmek zorunda değilsin."

Başını iki yana salladı. "Terapiyle işim bitti. Gitmeyeceğim-"

Parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Terapiden bahsetmiyorum. Sen ve ben hakkında konuşuyorum."

Anlaması bir anını aldı. "Bu gecedен sonra, gerçekten benimle ilişkiye girmek istediğini söyleyebilir misin?"

"Oh, Zach, bize bak. Biz zaten işin içindeyiz. Sen sadece bundan kaçmaya devam et."

Gözlerini sıkıca kapattı, başını başka yöne çevirdi. "Daha iyisini hak ediyorsun, Natalie."

"Haklıymışım. Sen koca bir tavuksun." Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Seni seviyorum, Zach McBride. Artık bu işte yalnız değilsin. Sen benim için Zetalarla savaştın. Ben de senin için savaşıcağım - savaşmak zorunda olduğum kişi sen olsan bile."

Nefes Zach'in ciğerlerini aceleyle terk etti. Aklını kaçırp kaçırmadığını merak ederek ona baktı. "Ben değmem-"

"Ağırdan alacağız." Yüzünü aşağı çekti ve onu öptü. "Her seferinde bir gün." Onu tekrar öptü. "Her seferinde bir saat." Yine öptü onu. "Her seferinde bir öpücük."

Gözlerini kapadı, kendini onun öpücüklerine bıraktı, içinde çok ölü, çok boş, onun aklından geçen şey için çok sıkılmış olduğundan oldukça emindi. Ama ağzı tatlıydı, dili ısrarcıydı.

Isı. Bir kıvılcım. Arzu tutuştu.

Ağzını ona açtı, öpücüğü onun şekillendirmesine izin verdi, zeki eli külotunun içine girip onu okşayarak canlandırdığında bile dudakları onunkinden hiç ayrılmadı. Sonra geceliğini kalçalarına kadar sıyırdı, onun kucağına tırmandı ve üzerine yerleşti, onu içine alırken bakışları onunkileri tuttu.

Karışık inlemeler. Viski ve feromon. Yakıcı ihtiyaç.

Zach'in kalbi bu kez kâbuslarındaki dehşetten değil, arzudan çarpıyordu; hayat damarlarında sıcak ve güçlü bir şekilde dalgalanıyordu, nefes alıp vermesi sert ve hızlıydı, vücudundaki her sinir ucu canlıydı.

Nabızı atıyor. Çığlıkları. Mutluluğun cıvıltısı. Ve Zach onun içinde yeniden doğdu.

Nefes nefese, kemiksiz bir halde ona yaslandı ve adam ona sarıldı, saçlarını öptü, teninin ipeğini okşadı, kokusunu içine çekti. Sonra onu kollarına aldı, üst kattaki yatağına taşıdı, yanına uzandı ve derin, rüyasız bir uykuya daldı.

" Onları yakaladık, efendim."

Arturo'nun kafası dizüstü bilgisayarında izlediği porno videodan kalktı.

Wulfe'un adamlarından biri elinde bir dosyayla içeri girdi ve dosyayı Wulfe'un önündeki sehpanın üzerine koydu. "Burada binanın şemaları var. Hangi çatı katında olduklarını öğrenmemiz biraz zaman alacak. Zaten üzerinde çalışıyoruz, Geçen hafta mevcut olup bugün artık mevcut olmayan birimleri görmek için kontrol edin."

Wulfe gazetesini bıraktı, dosyayı aldı ve sayfalarını taradı, iki gözlüğünün arkasını görebilmek için başını arkaya eğdi. Saçları artık çoğunlukla beyazlamıştı. Yaşlanıyordu. Hepsi yaşlanıyordu. "Mükemmel iş."

"Binada üst düzey güvenlik var; yirmi dört saat güvenlik görevlileri, video gözetimi, parmak izi ile kodlanmış biyometrik tarayıcılar."

"Bu davada McBride'a kimin yardım ettiğini, McBride dışında kimin binaya erişimi olduğunu bulun. Sonra tek yapmamız gereken bir başparmak toplamak." Wulfe dosyayı yere bıraktı, bakışları Arturo'nunkilerle buluştu. "Sebepler olduğun zorluğu görüyor musun, Arturo? Şimdi zavallı aptalın biri başparmağı -ve hayatı- çünkü Meksika'da bu işi yapamazdınız."

Arturo yüzünün yandığını hissetti.

BÖLÜM 29

ZACH ertesi sabah uyandığında Natalie'yi kendisine doğru kıvrılmış, başını göğsüne yaslamış ve bacaklarından birini onunkinin arasına sıkıştırmış halde buldu. Çarşaflar bacaklarına dolanmış, kalçasının kremesi kıvrımını çıplak bırakmıştı. Onun uykusunu izledi, vücudu rahatlamış, zihni mutluluktan bomboştı.

Bir parçası, onun önünde tekrar böyle yıkıldığı için kendinden nefret ediyordu. Bu sefer tamamen dağılmıştı. Ağlamıştı, Tanrı aşkına, gerçekten gözyaşı dökmüştü. Ne tür bir adam böyle davranır?

Ama Natalie öğrenerek ona sırtını dönmemişti. Ondan öğrenmemişti. Tıpkı Altar'da yaptığı gibi, Onun parçalarını yakalamış, kollarında tutmuş ve sonra kendini yeniden bir araya getirmesine yardım etmişti.

Seni seviyorum, Zach McBride. Artık bu işte yalnız değilsin. Sen benim için savaştın. Ben de senin için savaşacağım - savaşmam gereken kişi sen olsan bile.

Bunu hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu. Natalie gibi bir kadının sevgisini hak ediyordu. Ona tavuk dediğinde haklıydı. Pek çok şeyden korkuyordu. Kendini kâbuslara ve alkole kaptırmaktan. Görevinde başarısız olmaktan ve Cárdenas'ın tekrar öldürmesine izin vermekten. Ona layık olmamak Ülkesinin ona duyduğu güveni.

Ama şu anda onu en çok korkutan şey Natalie'ye aşık olma ihtimaliydi.

Saçlarını okşadı, ona yer açtı. Göğsüne daha da sokuldu, yumuşak bedenini göğsünde hissetmek hoşuna gidiyordu. Ve bir an için kendini Hayatının her gününün böyle başladığını hayal edin - onun yanında çıplak uyurken, seks kokusu hala Tenlerinde kalıcı, içinde bir memnuniyet hissi. Kalkarlardı, duşta sevişirlerdi, kahvaltı yaparlardı.

birlikte, birbirlerine veda öpücüğü verirler, ev vaadi onlara günü atlattırır.

Ve o gece, ya da onun gibi bir gece, eve bir ceset torbasında ya da bir pizza kutusunda dönecektin. Harika fikir, McBride.

Tanrı biliyordu ki bunu ona yapmak istemiyordu. Zaten sevdiği herkesi kaybetmişti. Yine de tanıdığı DUSM'lerin çoğunun ailesi vardı. Hem tehlikeli bir işte çalışıp hem de bir aileye sahip olmak çok mu yanıltıcı?

ABD şerif yardımcısı olmak, bir hayatınız olmayacağı anlamına gelmemeli.

Natalie'nin Altar'da ona söylediği bu değil miydi?

Kendini bir koca, bir baba olarak hayal etmeye çalıştı. Bir hafta önce olduğu kadar imkânsız görünmüyordu. Elbette, taktığı tek prezervatif kırılmıştı, bu da baba olmayı hayal edebilse de edemese de buradan babalığa giden yolda çoktan ilerlemiş olabileceği anlamına geliyordu.

Onu hamile bıraktıysan ne yapacaksın dostum?

Şimdi bunun için endişelenmeyecekti.

Onun güzel yüzüne baktı, göğsünün içinde karmakarışık bir duygu düğümünü kabarıyordu -özlem, koruma, şüphe, sahiplenme, umut. Ona daha sıkı sarıldı, onu hissetmek çok değerliydi. Ve bir süre öylece yattı, onun nefes alışını dinledi, durgunluğu içine çekti, sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diledi.

Ama tabii ki yapamazdı. Rowan'ı kontrol etmesi, Quintana'yı nereye nakletmeyi planladığını öğrenmesi gerekiyordu,

ve o orospu çocuğunu sorgulamaya geri dönecekti. Çalar saati kontrol etmek için göz gezdirdi, bakışları Natalie'nin Beau'nun fotoğrafına takıldı.

Koyu kahverengi saçları, sağlam yapısı ve rahat gülümsemesiyle yakışıklı bir genç olan Beau, hayatının sona ermek üzere olduğundan habersiz kameraya bakarken Natalie'ye duyduğu aşk gözlerinden okunuyordu,

Zach, Beau'nun onu almak için neden New Orleans'ın sular altında kalmış, enkazlarla kaplı sokaklarını göze aldığını anlamıştı. O

Beau'nun onun neredeyse öldürüldüğünü duyduğunda neler hissetmiş olabileceğini biliyordu -şok, kaynayan bir öfke, onu korumak ve rahatlatmak için iliklerine kadar işleyen bir ihtiyaç. Ve Beau'nun son düşüncesinin kendisi olduğunu da biliyordu.

Zach, Beau'nun bakışlarıyla karşılaştı ve kendini ölü bir adama fısıldarken buldu. "Ben de onun için ölürdüm."

NATALIE sırtından aşağı inen öpücüklerin, Zach'in iri elinin kalçasının çıplak kıvrımını okşamasının verdiği lezzetli duyguyla uyandı. "Mmm."

"Sonunda uyandın." Eli lezzetli daireler çizerek kadının yanından yukarı doğru kayd ve göğsünü kavradı. Becerikli parmakları göğüs ucunu okşadı, çimdikledi, çekiştirdi, dokunuşu karnının derinliklerine kıvılcımlar gönderdi. "Güzel."

Adamın naneli nefesinden çoktan kalkmış ve dişlerini fırçalamış olduğunun kokusunu alabiliyordu. O da aynısını yapmak istedi. İsteksizce geri çekildi. "Bu düşünceni unutma."

Yataktan çıktı, çıplak bir şekilde güzel mermer banyoya doğru yürüdü, fayanslar ayaklarına serinlik veriyordu. O diş fırçasını kaptı ve ağzını çalkalarken saçlarını geride tutarak hızla fırçaladı. Bitirdi, diş fırçasını bir kenara koydu, sonra kapıya doğru döndü ve dondu kaldı.

Hâlâ çıplaktı, kapı aralığında duruyordu, bakışları ereksiyonu göbeğine dayanmış, testisleri altından dolgun ve ağır bir şekilde sarkıyordu. Orada Tahrik olmuş vücudunda, gözlerindeki sıcaklıkta ve onu izleme biçiminde son derece ilkel bir şey vardı.

Yavaşça ona doğru yürüdü. "Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Çok güzel.

Onu böyle tarif ederdi -güzel, erotik, çok güçlü bir erkek.

Onunla yarı yolda buluştu, parmak uçlarında yükseldi ve kolları boynunun arkasına kayarak onu öptü. Adam inledi, dili onunkini selamlıyordu.

Ve sonra aklına bir fikir geldi - aptalca, yaramaz, heyecan verici bir fikir.

Kendi kahkahasını bastırarak, sırtı kapıya dönük olana kadar ağır çekim bir valsle onları kasıtlı olarak döndürdü. Yavaşça ondan uzaklaştı, kirpiklerinin altından ona gülümsedi ve sonra dönüp koşmaya başladı.

Yatağa doğru koştu, içine atladı ve uzak tarafa doğru ilerledi, arkasına baktığında adamın onu izlediğini gördü. Gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı şimdi. Heyecandan içi ürperdi, takip edilmenin verdiği heyecan nabzını hızlandırdı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Yavaş adımlarla ona doğru yürürken kasları titriyordu. "Benden kaçamazsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

İçinde kabaran kıkırdamayı bastırarak yatak başlığına doğru geri çekildi, bacaklarını altına kıvırdı, çıplak göğüslerini elleriyle kapattı, kalbi yaklaştıkça daha sert vuruyordu.

"Neden üstünü örtüyorsun?" Yatağın kenarında durdu. "Hepsini göreceğim, hepsine dokunacağım, hepsinin tadına bakacağım.

Senin tatlı bedeninde ne istersem yapacağım ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Sonra kendini yatağın üzerinde tek dizinin üzerine çöktürdü.

Natalie bir çığlık atarak yataktan fırladı ama fazla uzaklaşamadı. Güçlü bir kol onu belinden yakaladı ve yatağa geri çekti. Gücünü kullanması için yeterince mücadele etti, karnının üzerine döndü ve sürünerek uzaklaşmaya çalıştı.

"Bunun beni durduracağını mı sanıyorsun?" Güldü, karanlık bir erkeksi bir ses. "Gücünü sakla. Ona ihtiyacın olacak."

Adamın ağırlığı onu yatağa sabitledi. Güçlü kalçaları kadının kalçalarına baskı yaparken, adam arkadan ona binerek bacaklarını sıkıca birleştirmeye zorladı. Bileklerini yakaladı, kollarını arkaya doğru çekti, bir eli onları orada tutarken diğeri kalçalarından birini kavradı, onu açtı ve görüşüne maruz bıraktı.

Bu tam bir teslimiyet pozisyonuydu, ona üzerinde tam bir güç veren ve ona direnecek hiçbir yol bırakmayan bir pozisyon.

Ama henüz teslim olmaya istekli değildi. Kıvrandı ve kıvrandı, alt edilmenin heyecanı hayal edebileceğinden daha fazla tahrik ediciydi. Sonra adamın sikinin başının dudaklarına sürtündüğünü hissetti. Sıvı ısı içinde toplandı, onun

Direniyormuş gibi yapsa da vücudu onu arzuluyordu.

"Her şeyi görebiliyorum - o seksi, çıplak dış dudaklarını ... tatlı iç dudaklarının pembe kenarlarını ... Ve bu ..." Onun Başparmağı daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı bir yerine değdi, bu his hem endişe verici hem de tahrik ediciydi ve bir an için adamın oraya girmeyi planladığından korktu.

Nefesi kesildi, şok oldu.

Ama ona oradan girmede. Bunun yerine, sikinin kalın başını dudaklarının arasına soktu ve derinlere doğru itti, iniltisi kızın iniltisini bastırdı.

Bacakları bu şekilde bir arada tutulurken, içinde hiç yer yokmuş gibi görünüyordu. Adamın çeliğinin her santimini hissedebiliyordu.

Neredeyse serviksine dokunan dolgun başından, hassas girişini geren ve okşayan kalın tabanına, labiasını fırçalarken testislerinin gergin derisine kadar hareket ettikçe sert horoz.

İnledi, bir yastığı ısırdı, bu yoğun, yeni hislerin sıcaklığında kayboldu. G noktası aldatmacasına hiç inanmamıştı, bir kadının sadece penetrasyon yoluyla doruğa ulaşabileceğine hiç inanmamıştı. Ama şimdi yanıldığını biliyordu, adamın hamleleri içindeki gizli bir yeri okşuyordu, acı dayanılmaz ve tatlı.

İnledi ve yastığa doğru nefes nefese kaldı, serbest kalmak için çaresizdi. Poposunu kaldırmak, bacaklarını ayırmak, bu tatlı işkenceyi sona erdirmek için bir şeyler yapmak istedi ama

hareket edemiyordu. Onu almaktan başka bir şey yapamıyordu,

ulaşamayacağı bir yerde asılı kalmış gibi görünen bir orgazmın kıyısında asılı kalmıştı.

Sonra, daha fazla dayanamayacakmış gibi görüldüğünde, içindeki gerilim büyük bir parıltı gibi tüm yüksekliğine ulaştı.

Dalga onun üzerine çöktü, içinden geçerken çaresizce onu taşıdı, onu zevk içinde boğdu.

Haykırdı, geriye doğru eğildi, Zach'in emin vuruşları, yüzü yastığa yaslanmış, zayıf ve nefes nefese yatana kadar zevkini sürdürdü.

Bileklerini bıraktı ve sırtına öpücükler kondurarak ondan uzaklaştı. Sonra nazikçe onu sırt üstü çevirdi, bacaklarını yakaladı ve aralarına yerleştirdi.

O zaman adamın henüz boşalmadığını, ereksiyonunun kendisine doğru sert bir şekilde uzandığını fark etti.

Ama gözlerini açtığında, adamın yüzünde gördüğü şey şehvet ya da oyunbazlık değil, şefkat ve azap dolu bir ifadeydi; kaşları çatık, bakışları yumuşak, dudakları ayırık, nefes alış veriş hızı hızlıydı.

Yüzündeki saçları düzeltti, bakışları yüz hatlarında gezindi. Bir an için ona söyleyecek bir şeyi olduğunu düşündü. Ama sonunda konuştuğunda, bu sadece onun adını söylemek içindi. "Natalie."

Kalçalarını ayarladı, kendini yavaşça onun içine soktu ve zevk yeniden başladı. Ama bu sefer o aldı Yavaşça, bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadan, onu ikinci bir sarsıcı doruğa çıkarırken, sonunda kendi salıverilmesini talep ederken inlemeleri onun çığlıklarına karıştı.

SONRA birlikte uzun, sıcak bir duş aldılar, mermer zemine su dökerken, Zach kendini yıllardır olmadığı kadar canlı ve kendisiyle barışık hissediyordu.

Natalie giyinip kahvaltı hazırlarken, Rowan'la görüştü; Rowan ona Quintana'nın bir saat içinde daha güvenli bir federal tesise nakledileceğini söyledi - bu tesis Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza tarafından yönetiliyordu.

Öğleden sonra sorgulama için hazır olacaktı.

Zach, Natalie'yi masayı hazırlarken buldu, onun kokusu yemek yapmak ağzını sulandırıyor. Bacaklarını ortaya çıkaran kısa bir kot etek ve dantelli bir V-

Güzel göğüslerini en iyi şekilde ortaya çıkaran yakalı atleti, siyah saçları hala nemli, tatlı yüzü makyajsızdı.

Başını kaldırdı ve yanaklarında beliren o sevimli gamzeleriyle gülümsedi. "Aç mısın?"

Onun bakışlarını tuttu, sırtıttı. "Açlıktan ölüyorum."

Yanakları pembeleşti. "Umarım Benedict usulü yumurta seversin. Sosis, irmik ve taze kahve yaptım."

"Mmm." Adam, kadın kahveyi doldurup karşısına otururken bakışlarını ondan alamadan oturdu.

Nasıl bu kadar şanslı olabilmişti? Zekiydi, cesurdu, güzeldi, çok seksiydi, yatak odasında eğlenceli bir yanı vardı ve yemek yapabiliyordu. Bırakın onu, hiçbir erkek bunların hepsini bir arada hak etmiyordu.

Sorgulama, McBride. Sadece devam et.

Yumurtadan bir ısırık aldı ve bir tane daha. "Lezzetli."

Gülümsedi, memnun olduğu belliydi. "Beğendiğine sevindim."

Çatalını kalın, beyaz bir Buğday Kreması havuzuna benzeyen şeye sapladı. "Yani bu irmik mi?"

"Hiç irmik yemedin mi?" Kadın ona bön bön baktı. "Hiç irmik yemeden nasıl otuz üç yaşına geldin?"

Onun tepkisiyle eğlenen adam, çatalına biraz alıp tadına baktı ve başını sallayarak onayladı. "Tadı mısır gibi mi?"

"İşte bu mısır püresi ya da mısır lapası."

Böylece irmik gizemi sonsuza dek çözülmüş oldu.

Kahvaltılarını yavaşça yediler, her şeyden ve hiçbir şeyden konuştular, o an Zach'in sabahki fantezisine o kadar benziyordu ki, uyandığında kendini bulmuş gibiydi kendi rüyasında yaşıyordu. Ama rüyalar nadiren uzun sürerdi.

Yumurtanın son lokmasını bir yudum sert sade kahveyle yıkadıktan sonra saatine baktı. "Onlar Quintana'yı bu sabah şehir dışındaki ICE tesisine naklettik. Öğleden sonra onu sorgulamaya devam etmek için oraya gideceğim."

Güneş ışığı yüzünü terk etti, ifadesi endişeliydi, gözlerinde gölgeler vardı. "Geç mi gideceksiniz?"

Uzanıp onun elini tuttu. "Eğer beni istiyorsan Ben yokken burada seninle olacak birini ayarlarsan bunu yapabilirim. Korkmanı istemiyorum."

Başını iki yana salladı. "Sorun o değil. Tamam, kısmen öyle. Ama aynı zamanda, onun yakınında olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Sana yaşattıklarından sonra onu dövmemek için kendini nasıl zor tutuyorsun bilmiyorum."

"Kolay değil." Sonra Zach ona dünkü sonuçsuz sorguyu ve öfkesini dizginlemeden önce piçin karnına bir yumruk atmasına nasıl izin verdiğini anlattı. Quintana'nın ona ne söylediğini anlatmadı. "Bazen iyi adamlardan biri olduğumu unutmak istiyorum. Eğer Cárdenas'ı ele geçirirsem . . ."

Konuyu kapattı, bu konu açıkça onu üzüyordu.

"Sen telefodayken Tom aradı. Ne üzerinde çalıştığımı bilmek istiyor. Ona elimde bir şey olmadığını söylemek zorunda kaldım. Bu ilk kez oluyor."

"Tüm bunlar olurken sizden aynı miktarda materyal çıkarmanızı beklemiyor, değil mi?"

Kahvesini eline aldı. "Sanırım çalışmayı deneyebilirim Adli muhasebecinin raporu hakkında bir şeyler uydurmuş olsa da-"

"Ondan haber aldın mı?" Zach bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

Natalie ona doğru baktı. "Sana söylemedim mi?"

Başını iki yana salladı. "Sanırım hiç şansın olmadı."

"Tüten bir silah bulamadı, ama diyor ki okulun bağışları özel bir lise için çok yüksek. Ve o haklı. İnternette araştırdım ve Colorado'da ya da başka bir yerde buna yakın başka bir özel kız okulu bulamadım."

"Bu yüzden dün gece okulun internet sitesine girmiştiniz."

"Paranın nereden geldiğini anlamaya çalışıyordum, Büyük bağışçılar arıyor, Zetas'la bağlarını kontrol edebileceğiniz bir liste hazırlamayı umuyordum - ya da ben öyle yapmaya başladım."

Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Fotoğraflara bakarken kendimi kaptırdım. Fotoğraflardan oluşan bir slayt gösterisi var. bana McGehee'deki yıllarımı hatırlattı."

Zach ayağa kalktı ve kahve fincanını yeniden doldurmak için mutfağa doğru yürüdü. "Bağışçıların listesi iyi düşünülmüş. Kesinlikle araştıracağım. Bu arada, Rowan'ın bu işi yapmak isteyip istemediğine bakacağım.

Okulun bağışlarını araştırarak biri. Okulun bu işle bağlantısı olduğuna o da benim kadar ikna olmuş değil. Cárdenas hakkındaki dosyayla işin bitti mi yoksa-"

Arkasındaki cam kırıldı.

Döndüğünde Natalie'nin gözleri fal taşı gibi açılmış ve irkilmiş bir halde hiçbir şeye bakmadığını gördü; taşıdığı tabaklar ahşap zeminde parçalanmıştı. "Natalie, sen-"

"İşte orası! Onu burada gördüm!" Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Dosyayı bul! Bağlantı bu!"

ELLERİ titreyen Natalie, Cárdenas dosyasının sayfalarını çevirerek belirli bir fotoğrafı aradı. "Burada olduğunu biliyorum! Onu görmüştüm! Neden hatırlamadım-"

Zach onun ellerini tuttu ve kendi ellerinin arasına aldı.

"Nefes al, Natalie.

Sorun yok."

Derin bir nefes aldı, onun gözlerinde gördüğü güvenceyle sakinleşti, kalbi hala sert atıyordu. Onun yardımıyla sayfaları tekrar tek tek gözden geçirdi, daha fazla

Bu sefer dikkatlice, bulana kadar.

Daha genç bir Cárdenas ön planda elinde bir tür saldırı tüfeği, havacı tarzı güneş gözlükleri ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle duruyordu. Arka planda da gülümsüyordu, biraz daha yaşlı bir başka adam duruyordu. İkisi de kamuflaj giymişti ve arkalarında askeri bir araç park etmişti.

Natalie arka plandaki adamı işaret etti. "Bu o. O olmalı."

"O kim?"

"Göreceksin." Dizüstü bilgisayarına uzandı, tarayıcısına Whitcomb Academy yazdı, üç kez yanlış yazdı.

Acele et. "Lanet olsun!"

Sonunda okulun web sitesine girdi ve dün gece izlediği slayt gösterisini başlattı. Fotoğraflar teker teker geçiyordu - voleybol oynayan, kamp yapan, fen laboratuvarında çalışan, kütüphanede ders çalışan mutlu kızlar. Ve sonra . . .

"Gördün mü? Bu o." Ödülünü alan kızın fotoğrafında durakladı ve Edward Wulfe'un resmini işaret etti. "Ona bir bakın. Daha yaşlı, evet, ama aynı kişi. Ön dişlerinin arasındaki boşluğa bakın. Kask saçlarına bakın. Ve yüzüne. Çok yavan, çok sade. Bu yüzden hatırlayamadım."

"Ver şunu bana." Zach dizüstü bilgisayarını aldı, iki resim arasında gidip geldi. "Lanetleneneğim. Sen Doğru."

"O ve Cárdenas okulu uyuşturucu parasını aklamak için kullanıyor olmalılar."

"Bu iyi bir tahmin." Zach dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerine bıraktı ve dosyayı da yanına koydu. Ayağa kalktı, cep telefonunu çıkardı ve aradı. "Ben McBride. McBride'a ihtiyacım var."

Her şey Edward Wulfe ve onun genellikle AMINTAC olarak kısaltılan Amerika Taktik Eğitim Enstitüsü ile olan geçmiş ilişkisi üzerine. Bu Wulfe-Whiskey-Uniform- Lima-Foxtrot-Echo . . . Evet, teşekkürler. Olabildiğince hızlı."

Bağlantıyı kesti, verandaya doğru yürüdü ve durdu. deri omuz kılıfı gömleğinin beyazında koyu bir X işareti oluşturarak şehre bakıyordu. Bir süre öylece durdu.

O da ayağa kalktı, adamın sessizliği onu huzursuz ediyordu. "Ne oldu?"

"Sadece Quintana'nın dün söylediği bir şey." Zach ona doğru döndü. " 'Düşmanınız hiçbir kurala uymazken, siz birçok kurala bağlısınız' dedi. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum."

"Anlat bana."

Zach yüzünü ona döndü, ifadesi asıktı. "AMINTAC, Savunma Bakanlığı ve Merkezi İstihbarat Teşkilatı'nın piç çocuğudur. Wulfe AMINTAC için çalıştıysa, neredeyse kesinlikle eski bir CIA çalışanıdır. Tüm numaraları biliyor, en son teknolojiye erişimi var, bağlantıları ve tükenmez parası da cabası. O kadar derinlerdeyiz ki bok."

Natalie tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Zach'in telefonu çaldı. "Rowan'ın ofisinden arıyorlar, Wulfe'un dosyasının kayıp ya da şifreli olduğunu söylemek için arıyorlar." Cevap verdi.

"McBride . . . Ne oluyor lan? Bu nasıl oldu? Allah kahretsin!"

Natalie'nin aklında binlerce korkunç olasılık dönüp duruyordu. Julian, Marc ya da Gabe'in başına bir şey gelmişti. Zach, Washington'da onu soruşturan kişiler tarafından davadan alınmıştı. Wulfe USMS sistemine girmiş ve onun nerede olduğunu öğrenmişti, ve Cárdenas'la birlikte onu öldürmeye gidiyordu.

Zach aramayı sonlandırdığında nabızı hızla atmaya başlamıştı. "Ne oldu?"

Adam kadının bakışlarıyla karşılaştı, yüzünde siyah bir öfke vardı. "Denver hapishanesinden ICE gözaltı tesisine giden bir ABD şerif konvoyu vuruldu. Rowan'ın baş yardımcısı vurularak öldürüldü. Diğer dört DUSM de çatışmada yaralandı. Quintana kaçtı."

BÖLÜM 30

"Rowan'ın açığa çıktığını mı düşünüyorsun?"

Zach de kendisine aynı soruyu soruyordu. Darcangelo'ya baktı ve omuz silkti. "İçimden bir ses hayır diyor ama Quintana'nın kaçıışı onun gözetiminde gerçekleşti. Hiçbir şey imkânsız değildir. Bence onun ya da ona yakın birinin Wulfe için çalıştığını varsayarak hareket etmeliyiz."

Hunter kaşlarını çattı, zırhını çıkarıp ayaklarının dibine yere bıraktı ve kalça kılıfında taşıdığı Glock'u ortaya çıkardı. "Bu da taktik destekten yoksun olduğun anlamına geliyor."

"Bu da şu an için neredeyse tamamen üçünüze bel bağladığım anlamına geliyor." Zach her bir adamın bakışlarıyla karşılaştı.

Natalie, içinde bir cezve, beş fincan, küçük bir sürahi krema ve bir kâse şeker bulunan bir tepsiyle odaya girdi ve bunları sehpanın üzerine bırakarak mutfağa geri dönmeden önce Zach ile kısa bir süre göz göze geldi.

Kadının duymamasını umarak sesini alçalttı. Quintana'nın kaçış haberi ve öldürülen ve yaralanan DUSM'ler onu çok üzmüştü. Dehşete kapılmıştı ve sadece kendisi için değil. Söyleyeceği şey işleri onun için hiç de kolaylaştırmayacaktı.

"Hepiniz Zetas'la uğraştığınızı düşünerek imza attınız. Ama oyun değişti. Wulfe'u ele geçirmenin hem sizi hem de ailelerinizi çok daha büyük risklere maruz bırakacağına hiç şüphem yok. Rozetlerinizi teslim etmek ve kendi başınızın çaresine bakmak isterseniz sizin için daha azını düşünmeyeceğim."

Üç silahlı adam ona ters ters baktı.

"Üzgünüm, McBride." Hunter yakın zamanda gitmeyeceğini söylemek istercesine kollarını koltuğunun arkasına doğru uzattı. "Bizi o kadar kolay atlatamazsın. Ayrıca Natalie bizden biri."

Rossiter bir fincan kaptı ve kendine biraz kahve doldurdu. "Kat ve bebeği bölgeye gönderdim, bu yüzden siz eziklerle takılmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim yok."

"Ailelerimizi korumak için çoktan adımlar attık."

Darcangelo, omuz kılıfını ve bir SIG Sauer'i saklayan siyah spor ceketini çıkardı, gizlenebilir vücudu Zırhı siyah tişörtünün altından zar zor fark ediliyordu. "Hadi şu işi bitirelim."

Ve böylece yollarına devam ettiler.

"Joaquin'i çoktan uyardın mı?" Natalie odaya girip yanındaki kanepeye yerleşirken Zach sordu. Zach uzanıp parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve onu rahatlatmak için elinden geleni yapmak istedi. Çocuklar fark etti ama akıllıca davranarak dışlerini birbirine geçirmedi.

"Verilen

Quintana'nın yakalanmasında oynadığı rol düşünüldüğünde, Zetas'ın misilleme yapmak isteyebileceğini düşünmek çok da zor değil."

Hunter başını sallayarak Natalie'ye güven verici bir gülümseme gönderdi. "Ona göz kulak olmaları için güvendiğim birkaç polisi görevlendirdim ama Latin Krallar da onu izliyor. Silahı var ve ona bazı temel eğitimler verdim. Doğuştan yetenekli.

Bu çocuk kırk beşlikle de fotoğraf makinesiyle olduğu kadar iyi atış yapıyor."

"Güzel." Zach ayağa kalktı, Hunter'dan almasını istediği kuru silme tahtaya doğru yürüdü ve herkesin görebileceği şekilde odanın ortasına getirdi. "Bunu en başından itibaren bir araya getirelim ve bizi nereye götüreceğine bakalım. Natalie, soruşturmanızla ilgili bazı boşlukları bizim için doldurabilirseniz, bu yardımcı olacaktır."

"Evet, elbette." Bir rol oynaması istendiği için rahatlamış görünüyordu.

Zach bunu anlayabilirdi. Kimse kendini çaresiz hissetmek istemezdi.

Cárdenas ve Wulfe'un fotoğrafını sol üst köşeye yapıştırdı. "1983 yılındayız ve Cárdenas polis olmak istiyor. Ailesinin parası onu şimdiye kadar hapisneden uzak tuttu ve üniformalı olan o olursa belki daha iyisini yapacağını

düşünüyor.

ve silah. Seçkin bir kolluk kuvveti olan Los Zetas'a katılır, rütbeleri yükselir, ardından AMINTAC'a girer ve burada o sırada Teşkilat için çalışan Edward Wulfe ile tanışır."

Darcangelo elinde kahve kupasıyla fotoğrafa baktı. "Cárdenas Meksika'ya federallerden daha iyi silahlara ve teknolojiye sahip daha iyi bir katil olarak dönüyor. Gerçek gücün tadını aldı ve bundan hoşlanıyor. Polis işinde kazanılacak çok para yoktur ve içgüdüleri yine de tecavüz ve işkenceye yönelir. Yavaş yavaş, gizlice, o ve adamları daha büyük kartellerden biri için çalışmaya başlarlar."

"DEA'dayken bu konuda çalışmıştım." Hunter öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Zetalar küçük çapta başladılar, Oaxaca Karteli'nin düşmanlarına karşı vurgunlar ve baskınlar düzenlerken bir yandan da yasaları uyguluyormuş gibi davranıyorlardı. Hâlâ uyuşturucu kaçakçılarını yakalıyor ve kaçak mallara el koyuyorlardı, bu yüzden kimse bilmiyordu. Sonra neredeyse bir gecede Oaxaca Karteli'ni yok ederek topraklarını ele geçirdi. Zekice bir stratejiydi. Diğer kartellerin sürekli baskınlar ve tutuklamalar nedeniyle zayıflaması ve Oaxaca Karteli'nin ortadan kalkmasıyla tüm güç dengesi değişti."

"Bahse girerim, Cárdenas'ın offshore bankasına hesapları." Rossiter botlarını sehpa dayadı, kot gömleği açılarak altındaki beyaz tişörtün üzerine taktığı omuz kılıfını ortaya çıkardı. "Ama Wulfe nasıl resme geri dönmek mi?"

"Bu çok kolay." Zach devraldı. "Berlin Duvarı yıkıldığında Cárdenas ve Zetas hâlâ polis gibi davranıyorlardı. Soğuk Savaş sona erer ve Wulfe kendini

Emekliliği yaklaşıyor. Yıllar boyunca Sovyetlere gizli bilgi satarak iyi para kazanmış olabilir. Doksanlı yılların başında, Sovyetler Birliği'nin ortadan kalkmasıyla birlikte, para kazanmaya devam etmek için yasadışı silah ve uyuşturucu satışına yöneldi." Darcangelo bunu düşünmüş gibiydi. "Wulfe, Cárdenas'ın kariyerini takip edebilecek bir konumda olabilirdi.

temas halinde değildi. Federal ajanların

Zetas'ın sahtekar olduğundan şüpheleniyordu. Ve Zetalar sonunda kendi başlarına ortaya çıktıklarında bunu anlayabilirdi."

Zach tahtaya tarihleri yazdı-1989-1991. "Cehennem, Belki de Wulfe'un fikriydi. Cárdenas'ın bir kanun adamı olarak uyum sağlamaya çalıştığını görür ve bir öneride bulunur. 'Çok daha fazla para kazanırsın-' "

" '-ve çok daha güçlü ol-' " Hunter ekledi. "Eğer diğer tarafa geçersen. "

"Onu eğiten CIA ajanından geliyor. izin almak gibi bir şey olurdu, değil mi?" Rossiter etrafına bakındı.

Zach başını salladı. "Tabii ki öyle."

Darcangelo devam etti. "Böylece yeniden temas kurdular, geldiler

Bir çeşit anlaşılmaya. Belki silahlar, patlayıcılar, uyuşturucu ve genç kızlar için teknoloji. Belki de Wulfe kârdan pay karşılığında ABD dağıtımını üstleniyordur. Kim bilir? Ne olursa olsun, zengin adamlar oluyorlar, Zetalar Meksika'nın büyük bölümüne hükmediyor ve Wulfe burada, ABD'de emekli bir milyonerin kibar hayatını yaşıyor."

Zach Natalie'ye döndü ve onu dikkatle dinlerken buldu. "Dün bunu sen önerdin. Wulfe para aklamak için okulu kullanıyor. Bunu hibe, vasiyet ve isimsiz bağışlar alan bir kurum aracılığıyla yapmaktan daha iyi bir yol olabilir mi? Whitcomb Akademisi ne zaman Açık mı?"

"1993'te."

Darcangelo Zach'e baktı, gözlerinde anlayış vardı. "Okul, Wulfe'un en savunmasız olduğu yer. Sınırdaki bir sevkiyatı durdurursanız, elinizde sadece kaçak mal ve hayatlarının çenelerini kapalı tutmaya bağlı olduğunu bilen düşük seviyeli kaçakçılar kalır. Muhtemelen Wulfe'un kim olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktur. Zetas'ın kaybı çok az ve başka bir sevkiyat birkaç gün içinde yola çıkacak. Ama Wulfe'un paradan payını aldığı yer okul. Bu onun Aşıl topuğu."

Zach'in nabzı her zaman olduğu gibi, bir olayla karşılaştığında hızlandı. Tekrar Natalie'ye baktı. "Okulu araştırmaya başladığınızda paniklediler. Kayıtlarını karıştırmanı ya da okuldan birilerini getirmeni istemediler. her tŸrlŸ olumsuz ilgiyi Ÿzerlerine Ÿekiyorlar. O futbol koçu -Bahse girerim yeni bir hayata başlamak için kaçmamıştır. Param onun ŸldŸđŸnŸ sŸylŸyor. Sonra seni de ortadan kaldırmaya karar verdiler."

Başını iki yana salladı. "Meksika'ya gitmek benim fikrimdi, onların değil. O geziye Whitcomb Akademisi'ni duymadan çok Ÿnce, Ocak ayında kaydoldum."

"Aynen Ÿyle. MŸkemmek bir tuzaktı." Ama Zach onun kendisini takip etmediğini gŸrebiliyordu. "Seni burada ŸldŸrebilirlerdi ama o zaman da bir cinayet soruşturması başlatırlardı. Ve her ne kadar izlerini Ÿrtmekte oldukça iyi olsalar da, seni ŸldŸrmek -bir gazeteciyi- haberini yaptığın hikayelere daha fazla dikkat çekmek anlamına gelirdi. Bunu riske atamazlar.

Ancak yabancı bir Ÿlkedeyken, acımasızlığı ve gazetecilere karşı nefretiyle bilinen paramiliter bir kartel tarafından vurularak ŸldŸrŸldŸyseniz, bu sadece trajik bir olaydır ve okulla hiçbir ilgisi yoktur."

Kızın anladığı anı yŸzŸnde gŸrdŸ.

YŸzŸnŸn rengi soldu. "Beni ŸldŸrmek istediklerini sŸylŸyorsun, ama SPJ gezisine gittiğimi gŸrŸnce, Meksika'ya gidene kadar beklemeye karar verdiler, bŸylece kimse okulla ilişkilendirebilirler. Soruşturmamı durdururlar ve kimse bu konuda iki kere dŸřŸnmez."

"Bu benim en iyi tahminim. Seni incelediler, Meksika'ya gittiğini gŸrdŸler ve Cárdenas'ın seni kendi hastalıklı yŸntemiyle halletmesine izin vermeye karar verdiler. Ama seni hafife aldılar meleğim. Sen onların asla hayal edemeyeceği bir şey yaptın. Katın ve onları burada sana tekrar saldırmaya zorladın. Colorado."

Zach haklıydı. Bunu iliklerine kadar hissetmişti. Ama o dinlemiyordu.

Ayağa kalktı, hızlı hızlı nefes alıyordu, sesi neredeyse panikle mişti. "BŸtŸn o insanlar -zavallı Bay Marquez, Ana-

Letitia, Sergio-

Benim yüzümden mi öldüler? Bunu onların başına ben mi getirdim? Oh, Tanrım!"

Sonra döndü ve merdivenlerden yukarı kaçtı.

"Bunu büyük bir hassasiyetle ele aldığınızı söyleyebilirim." "Cehenneme git, Hunter!" Zach orada durmuş, onun ardından bakıyordu. "Önce sen."

NATALIE açık yatak odasının penceresinin önünde oturmuş, morarmış gökyüzüne bakıyordu, uzaktan çakan şimşekler öğleden sonra fırtınasının yaklaştığını haber veriyordu, soğuk bir rüzgâr beyaz perdeleri yelken gibi dolduruyordu. Bunların hiçbirini gerçekten fark etmemişti, otobüsteki o bitmek bilmeyen korkunç dakikalar tekrar tekrar aklından geçiyordu.

"Hayır! Por favor, no-"

Pop!

"Özür dilerim, Bayan

Benoit." "Hayır, yapma-!"

Pop!

"Natalie?"

Nefes nefese kalmış, düşüncelerinden sıyrılmıştı.

Zach onun odasının kapısının hemen girişinde duruyordu.

"İyi misin meleğim?"

Nasıl cevap vereceğini bilemediği için bir süre hiçbir şey söylemedi. "Şimdi düşündüğümde çok açık görünüyor.

Beni gördüğünde Zeta'nın yüzündeki ifadeye bak.

Joaquin'i korumaya çalışmamı komik bulduğu için

gülümsüyordu. Beni tanıdı. Gözlerinden okunuyordu. Sadece ben göremedim."

Zach şimdi onun arkasında duruyordu. Eli saçlarının altından hafifçe kayarak ensesini kavradı. "Bu senin hatan değil Natalie. Tetiği sen çekmedin. Tıpkı öldürülen gazeteciler gibi sen de bu suçun bir kurbanısın."

"Ama o yolculuğa çıkmamış olsaydım-"

"Kendine böyle işkence etme. Zetalar muhtemelen konferanstan faydalanarak çoklu görevler yapmışlardır,

aynı anda birden fazla hedefi vurmak."

"Onların ölümünü izledim. Zavallı, tatlı Bay Marquez. Dehşete düşmüştü ama yine de katilinin yüzüne bakacak cesareti vardı. Ve ne oldu biliyor musunuz? Benden özür diledi. Onu vurmadan hemen önce, sanki gözümün önünde öldürülmek üzere olması onun suçuymuş gibi özür diledi."

"Biliyorum. Yazılarınızı okudum."

"Öyle mi?" Başını çevirdi, şaşkınlıkla ona baktı.

Başını salladı, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen yetenekli bir yazarsın Natalie. Yazdıklarını okuyup da etkilenmeyecek kimse olduğunu sanmıyorum."

Bunu söylediğini duymak iyi hissettirdi. "Küçük basın toplantımı gördün mü?"

"Nasıl yapamazdım? Her haber kanalında vardı. Bana kahramanım dedin." Sonra onun yanına diz çöktü, alnını onunkine bastırdı ve elini yanağına dayayarak gözlerinin içine baktı. "Ama Natalie, sen benim kahramanımsın. Beni o Zeta cehenneminden kurtardın. Hayatımı kurtardın. Sen benim Güçlü olman gerektiğinde güçlüydün. Yapmadığın, durdurmaya gücünün yetmediği bir şey için kendini suçlamaya cüret etme."

Sözleri bir günah çıkarma gibiydi ama yine de ...

En karanlık korkusunu paylaştı. "Başka kimsenin ölmesini istemiyorum. Eğer sen ya da adamlardan biri yaralanır ya da ölürse ..."

Bu öğleden sonra orada oturmuş, her biri tepeden tırnağa silahlı ve çelik yelekli, tanıdığı en güçlü adamlarla çevriliydi ama kendini güvende hissetmek yerine onlar için dehşete düşmüştü. Bugün o zavallı DUSM'lere olanlardan sonra ...

"Bunu önlemek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz." O ayağa kalktı ve karşısına oturdu. "Bugün çok ilerleme kaydettik."

"Bazı ikna edici senaryolar ortaya attınız, ancak bunlar tamamen ikinci derece kanıtlara dayanıyor."

Ona ukala bir sırıtış attı. "Uzun sürmeyecek meleşim. Rowan okulun mali durumu için federal bir arama emri çıkartıyor. I

Sahte bağışçılar, offshore hesaplardan gelen isimsiz bağışlar, bu tür şeyler bulacağımızı garanti ederim. Darcangelo ofisimde Wulfe'un dosyasındaki şifrelemeyi kırmaya çalışıyor. Hunter ve Rossiter buradan hızlıca ayrılmamız gerekirse diye bir helikopter hazırlamaya gittiler. Ben Wulfe'u bulmak için çalışmaya gidiyorum. İşi halledeceğiz. Bu arada senin de bir şeyler yemen gerek."

"Gerçekten aç değilim."

Kaşlarını çattı. "Sence olup olmadığını ne zaman bileceksiniz? ?"

Yani o kelimeyi bile söyleyememişti. Bu onu hayal kırıklığına uğrattı. "Hamile olup olmadığımı ne zaman anlayacağım? Yaklaşık bir hafta içinde adet görmem gerekiyor. Endişeleniyor musun?"

"Acaba bu yüzden mi aç değilsin diye merak ettim." Sonra gülümsedi. "Darcangelo'nun karısı aradı. Bir testi varmış. bir oğlan taşıdığını gösterdi. Darcangelo sırtmadan duramadı."

Bu Natalie'nin uzun zamandır duyduğu ilk iyi haberdi. "Bu harika! Bebek iyi mi?"

"Görünüşe göre."

Koridorun sonundan Julian'ın sesi geldi. "Hey, McBride, dosyanın bir kopyasını aldım. Evde kırmaya çalışacağım ve seni sonra arayacağım."

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler." Sonra Zach kaşlarını çattı ve pencereye doğru baktı.

Şimdi iri yağmur damlaları yağıyor, rüzgâr perdeleri savuruyor, kara bulutlar şehri örtüyordu. Bir şimşek çaktı. Gök gürültüsü.

Ayağa kalktı, odayı geçti ve pencereyi kapattı. "Görünüşe göre bu gece müthiş bir fırtına bizi bekliyor."

Natalie titredi.

ARTURO ilk minibüsün arkasında oturmuş, elinde hırpalanmış bir AK-47, Wulfe'yi öldürmenin yollarını düşünüyordu. Tüm bunlardan sonra

aptal chingadero'nun onu bir kardeş gibi karşılaması gerekirdi. Bunun yerine, Wulfe Geldiğinden beri onu aşağılamaktan başka bir şey yapmadı. Ve şimdi çok ileri gitmişti.

Wulfe yeni lüks sığınağında otururken, Arturo sanki Wulfe'nin astlarından biriymiş gibi bu acınası küçük eyleme katılmaya zorlanıyordu. Açıklı ki Wulfe Benoit fahişesinin ölümünü Arturo'nun ve örgütünün üzerine yıkmak istiyordu. Dahası, başarısızlığını Arturo'nun yüzüne vurmak istiyordu.

"Bu pisliği sen yaptın. Temizlenmesine yardım edeceksiniz," demişti Wulfe. Sonra adamlarına işaret etti. "Onların emirlerine uyacaksın, anlıyor musun Arturo? Daha öğrenecek çok şeyin var."

Arturo bu hakaretin intikamını alacaktı. Keşke José-Luis'le konuşacak zamanı olsaydı, ama baş başa bir an bile geçirememişlerdi ve şimdi yeğeni Wulfe'yle birlikte bunu bekliyordu.

"Kapı açılıyor." Wulfe'un adamlarından biri parmaklarını kulaklığına bastırmış, dinliyordu. "Koyu mavi bir Chevy Impala. Araç garajdan çıktı. Köşeyi dönüyor."

Birkaç blok öteye park etmişlerdi, böylece polisler Benoit sürtüğünü koruyanlar onları görüp şüphelenmeyeceklerdi.

"Bu o. Yalnız ve yemi yutuyor. Gidin!"

Yem, Wulfe'un kadın ajanlarından biriydi ve onu hamile göstermek için sahte bir göbeği vardı. Hedefin karısı sarışın ve hamileydi ve hedefin kendisini düşündüren bir kadına yardım etmek için duracağından emindiler.

Arturo, kadınların silah taşımaları ve erkek gibi davranmaları fikrinden nefret etse de bu kısmın zekice olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bu doğal değildi.

Minibüs sessizce ve yavaşça köşeyi döndü ve ileride Arturo, koyu renk at kuyruklu bir adamın Impala'dan indiğini ve kendi arabasının yanında duran, eli sahte göbeğinin üzerinde, patlak lastiğe bakan kadına doğru yürüdüğünü gördü.

"Şu aşırı büyümüş izci çocuğa bak."

Wulfe'un adamları güldüler ve yüzlerindeki kar maskelerini indirdiler.

Minibüs yaklaştı, hedef bir kez omzunun üzerinden baktı. Minibüsü gördü, bir saniye izledi.

"Sakin ol."

Görünüşe göre bunu bir tehlike olarak algılamayan hedef, kadına döndü ve arabanın bagajına doğru işaret etti. Sarışın paytak adımlarla bagaja gitti ve onu açtı. Hedef eğildi, bir bijon anahtarı aldı ve tekrar ayağa kalktı.

Arturo minibüsün hızlandığını, kalbinin daha hızlı attığını hissetti.

Gringolar nasıl derdi? Saat gibi işledi. Sarışın bastırılmış tabancasını göğsüne doğrultup ateşlediğinde hedef elinde bijon anahtarıyla arkasını döndü. Göğsüne isabet eden beş kurşun onu kaldırıma düşürdü.

Kıpırdamadan yattı.

Yüzleri kapalı, elleri nitril eldivenli Wulfe'un adamları minibüsün kapısını açıp dışarı fırladılar, içlerinden birinin elinde bir çift cıvata kesici vardı. İkisi adamın iri bedenini kaldırıp bagaja sokarken, üçüncüsü sol başparmağını kesti. Sonra cesedi bagaja kapatıp minibüse tırmandılar, sarışın da onları takip etti.

Hiç alçakgönüllülük göstermeden topuklu ayakkabılarını tekmeledi, elbisesini başının üzerine çekti ve sahte göbeğini yerinde tutan omuz askılarını açtı. Elbise yere düştü ve üzerinde ıslak bir atlet ve şort kaldı. "Asla hamile kalmayacağım. Bu şey çok rahatsız edici."

Adamlar güldü.

Put a estupida. Aptal fahişe.

Hızlıca pantolon, gömlek ve zırhını giydi,
Yüzüne bir kar maskesi geçirdi. Sonra bir tüfek kaptı.
Onlarla birlikte mi gidiyordu? Bir kadınla mı?

Minibüs ilerledi, köşeyi döndü ve yüksek cam binanın
korumalı girişine yanaştı. Kanlı başparmağı tutan adam,
başparmağı şoföre uzattı, şoför de camını indirdi ve
başparmağı dikkatlice tarayıcıya bastırdı.

Bir elektrik vızıltısı. Yeşil bir ışık. Ve garaj kapısı hareket
etmeye başladı.

"Biz varız."

BÖLÜM 31

ARTURO, çatı katına ulaştıklarında kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Ama bu heyecandan değildi. Bir suikastta yer almalı uzun yıllar olmuştu. Onun konumundaki bir adam kendi ellerini kana bulamak zorunda kalmamalıydı. Başkaları vardı.

Islak iş yapmak için. Minibüste kalmaya çalışmış ama Wulfe'un adamları buna izin vermemiş. Onu minibüsten itmişler, "yaşlı adam" ve "korkak" demişler. Kar maskesi istediğinde ona gülmüşler.

"Kameralara gülümsemeyi unutmayın," demişti o kaltak kadın asansöre adım attıklarında.

Arturo onun sonunda kendini Meksika'da bulmasını umuyordu. Onu kırmaktan ve Santa Muerte sunağının önünde sinmesini izlemekten zevk alacaktı.

Asansör açıldı ve dışarı çıktılar, Arturo arkada kalarak sessizce çatı katının kapısının etrafında pozisyon aldı, nabızı çarpıyordu ama sadece gerginlikten değil. Artık burada olduğuna göre, McBride ve Benoit'nın bu kapının diğer tarafında olduğunu düşünmek onu heyecanlandırıyordu. Güvende olduklarını, ondan kurtulduklarını sanıyorlardı. Ama kurtulamamışlardı.

Benoit'nın acı çekmesini nasıl da izlemek istiyordu! Onu gördüğünde yüzünün korkuyla buruştuğunu görmek istiyordu. Çığlıklarını ve yalvarışlarını duymak istiyordu. Ölümün sonunda onu bulduğunu anladığı anda gözlerinin içine bakmak istiyordu.

"Unutmayın, DUSM'a canlı ihtiyacımız var. Wulfe onun ne bildiğini bilmek istiyor." Öndeki adam cebinden kanlı başparmağını bir kez daha çıkardı ve biyometrik tarayıcı, sonra yere bıraktı.

Sessiz bir vızıltı. Bir tıkırtı. Kapı açıldı.

¡Protégeme, Santa Muerte! Koru beni, Santa Muerte!

Tüfeklerini kaldırıp içeri daldılar, Arturo geride kaldı. Bugün biri ölecekse, bu o olmayacaktı.

İçeri girdiklerinde ikisini sevişirken, televizyon izlerken ya da yemek yerken bulmayı umuyordu. Bunun yerine daire karanlıktı, sessizdi, tek ışık sol taraflarındaki büyük pencerelerden geliyordu, şimşek çakmaları garip, hayalet gibi bir his vardı. Gözlerini kısarak baktı, gözleri karanlığa hazırlıksızdı, kalbi daha hızlı atıyordu.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Bir adım geri attı ve sırtına bir şeyin saplandığını hissetti. Arkasından bir erkek sesi tıslayarak, "Çekil, büyükbaba," dedi.

Wulfe'nin onlardan sorumlu kıldığı çocuk Üçüne karanlık mutfaktan sağa doğru gitmelerini, diğerlerinin de onu merdivenlerden yukarı kadar takip etmelerini işaret etti. Tam odanın içinde silah sesleri duyulurken onlar da dağıldılar.

Rat-ta-ta-ta-ta-tat! Rat-ta-ta-ta-ta-tat! Rat-ta-ta-ta-ta-tat!
Homurtular. Kurşunların ete çarpma sesi. Cesetler düşüyordu. Arturo kanepenin arkasına dalıp yere uzandı, kalp çarpıntısı. O pendejo McBride nereden biliyordu? Geldiklerini nereden biliyordu?

Rat-ta-ta-ta-ta-tat! Rat-ta-ta-ta-ta-tat! Rat-ta-ta-ta-ta-tat!
Bir kadın çığlığı. İnlemeler. Bakırımsı kan kokusu.

Sonra bir el bombasının patlama sesi ve parıltısı geldi, ardından Wulfe'un adamları merdivenlerde bot seslerini duydular.

McBride'a saldırmaya çalıştı.

Arturo dikkatinin dağılmasından yararlanarak kanepenin diğer ucuna doğru süründü ve ateş hattından uzaklaştı.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Bastırılmış bir tabancadan ateş edildi. Adamlar göğüs göğüse çarpışırken homurdanmalar ve solumalar. Boğucu bir ses.

Ve sonra . . .

Sessizlik.

Bir şimşek çakması. Bir gök gürültüsü. Yağmur cama vuruyor.

"Cárdenas, seni hasta orospu çocuğu, aşağıda saklandığını biliyorum."

McBride!

Cárdenas ağzının kuruduğunu hissetti.

Bu adam altı günlük işkenceden yılmadan kurtulmuştu. Cárdenas'ın en iyi adamlarından beşini öldürmüştü. Cárdenas'ın Meksika'da onun için kurduğu her tuzaktan kaçmıştı.

Wulfe'un altı CIA ajanını beş dakikadan kısa bir süre içinde öldürmüştü.

Ve şimdi Cárdenas onunla yalnızdı.

Yanındaki saldırı tüfeğini kavrayan Natalie, kaygan çatıda yüzükoyun yatıyordu, derisi sıırıslıklamdı, güçlü rüzgârlar onu uçurumdan aşağı itmekle tehdit ediyordu. Düşündü ki Silah sesleri duymuştu ama fırtınanın uğultusundan, tepesinde çakan şimşeklerden, binayı sarsan gök gürültüsünden bunu anlamak zordu. Ya da belki de bu sadece onun titremesiydi.

Lütfen güvende olun! Zach ve Julian, lütfen güvende olun!

Julian'ın dehşet verici mesajını alır almaz, Zach pencereyi açıp çatıya tırmanmasına yardım etmiş, bir tüfek, yedek bir şarjör ve cep telefonunu fırlatmıştı. telefonu ona uzatmış ve yardım çağırmasını söylemiş, sonra da Wulfe'un adamlarını tek başına beklemek üzere içeri girmişti. Hemen Marc ve Gabe'i aramış, fırtına yüzünden bağırarak ve onlar da Julian için SWAT ve ambulansla birlikte yola çıktıklarını söylemişlerdi. Ama bu sonsuzluk kadar uzun bir süre önceydi.

Neredeydiler?

Acele edin lütfen! Julian ve Zach'in sana ihtiyacı var!

Islak saçlarını ve gözlerine kaçan suyu itti, yağmurun içinden çatıdaki verandaya doğru bakarak kötü adamlara karşı gözlerini dört açtı.

Zach ona, "Çatıya bakmayı düşüneceklerini sanmıyorum ama bakarlarsa sana ulaşmak için verandaya çıkmaları gerekecek," demişti. "Öldürmek için ateş et."

Ve tereddüt etmeden yapardı.

Ama gözlerini ne kadar kırıştırsa kırpsın, yağmuru gözlerinden uzak tutamıyordu. Dişlerini gıcırdatarak ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, avluya doğru sürünerek yaklaştı, nefes nefese kaldı ve Güçlü bir rüzgâr onu yakalayıp, suda kayan bir araba gibi tavana doğru iterken tekrar yere düştü. Bir an öylece yattı, kalbi küt küt atıyordu, sonra yukarı baktı gri ve ıslak gökyüzü.

"Ben New Orleans'lıyım!" diye bağırdı, sözleri fırtınada kayboldu. "Katrina kasırgasından kurtuldum. Bana atıp da üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yok! Sen cılız bir fırtınadan başka bir şey değilsin!"

Sonra yapabileceği tek şeyi yaptı.

Dayanmış ve dua etmiş.

GÖZLERİ merdivenlerde sabitlenmiş olan Zach, elini ağrıyan kaburgalarına bastırarak nefes almak için bir dakika bekledi. Şansına yine tekme yemişti. Gözlerindeki teri sildi, elinin arkasında kan izleri gördü. Flaş bombasından çıkan şarapnel yüzünü delmiş olmalıydı. Kanayan tek yeri orası değildi. Sağ omzu

kırışmıştı ama ciddi bir şey değildi.

Gitmeye hazırsın, McBride.

Wulfe yedi ajan göndermişti. Ve şimdi biri hariç hepsi - Cárdenas- ölmüştü. Ya da ölüyordu, diye düzeltti kendini, boğazını kesmek zorunda kaldığı adam gibi. kan kaybından ölüyor, gözleri kafatasının içinde geri dönüyor, vücudu sarsılıyor.

Zach bıçağındaki kanı sildi ve bıçağı tekrar yerine soktu. sonra M16'sına yeni bir şarjör taktı ve ayağa kalktı, Cárdenas'ın burada olmasına hâlâ şaşırmıştı. Piç kurusu AMINTAC'taki günlerinden beri ABD topraklarına ayak basmamıştı. Natalie'yi Zach'in düşündüğünden daha çok istiyor olmalıydı. Ama hâlâ hayatta mıydı ve onu kullanmak için bir fırsat mı bekliyordu?

Zach'in elinde gördüğü keleş mi yoksa serseri bir kurşun mu onu öldürmüştü?

Peki süvariler hangi cehennemdeydi?

Darcangelo'nun mesajıyla uyarılan Zach, Natalie'nin çatıya çıkmasına yardım etmiş ve güvenli bir yere ulaşır ulaşmaz destek ve ambulans çağırmasını istemişti.

Tabii ki, Zach'in bildiği kadarıyla, yüzlerce

Aşağıdaki sokaklarda polis sirenleri çalıyordu. Bu fırtına yüzünden hiçbir şey duyamıyordu.

Dayan, meleğim. Neredeyse bitti.

Zach kemerinden birkaç el bombası aldı.

az önce öldürdüğü adam -artık resmen ölmüştü- ve dikkatlice merdivenlere doğru ilerledi.

Aşağıdan gelen sesleri duyabiliyordu.

Biri nefes alıyordu. Sessizce merdivenlerden aşağı indi,

sırtı duvara dönüktü. Dibe yaklaştığında

ilk el bombasını attı, gözlerini kapattı ve yüzünü patlamadan başka yöne çevirdi.

BAM!

Bir ışık parlaması. Duman.

Merdivenlerin dibine atladı ve Cárdenas'a doğru koştu, o da kalaşnikofunu kaldırıp körlemesine ateş etti, çelik çekirdekli mermilerden biri Zach'in sol kalçasını sıyırdı, diğerleri ise çığına döndü.

Silahı piçin elinden tekmeyle aldı, sonra

botunu Cárdenas'ın karnına soktu ve M16'nın namlusunu kafatasına bastırdı.

"Karnının üstüne yat! Yap şunu!" Zach'in bir yanı Cárdenas'ı parçalamak istiyordu ama onun iyi adamlardan biri olması gerekiyordu. "Arturo César Cárdenas, birinci derece uyuşturucu dağıtımı ve satışı, insan kaçakçılığı, ABD topraklarında ABD vatandaşlarını öldürmek, uyuşturucu ticareti yapmak ve uyuşturucu kaçakçılığı yapmak suçlarından tutuklusunuz.

Amerikalı gazeteci Natalie Benoit'in kaçırılması ve

öldürülmeye teşebbüs edilmesi ve daha bir sürü iğrenç olay."

Kelimeleri İngilizce ve İspanyolca söyledi, sonra hızlı bir şekilde çalışarak Cárdenas'ı kelepçeledi ve Mirandize etti, silahlarını, cep telefonunu, ayakkabılarını çıkardı, sonra iki

kez kontrol etti

Odadaki diğerlerinin hala hayatta olup olmadığını. Hayatta değillerdi.

Koridoru, merdiven boşluğunu ve asansörü temizledi, Kapının yanında yerde kanlı bir şey görünce durdu.

Darcangelo'nun başparmağı.

Onu aldı ve hızla içeri taşıdı.

kağıt havluya sarıp buzdolabına koydu. Oturma odasında Cardenas ayağa kalkmaya çalışıyordu. Zach ona doğru yürüdü ve Glock'u kaldırdı. "Yerde kal!"

"Peki benim küçük putam nerede?" Cárdenas omzunun üzerinden Zach'e baktı. "Benim olanı becermek hoşuna gitti mi?"

Zach odayı geçti, botunun burnunu Cárdenas'ın çenesinin altına dayadı ve M16 hâlâ elinde, gözlerinin içine bakarak orospu çocuğunun boynunu geriye doğru itti. Konuştuğunda yılların verdiği tiksinti ve nefretle konuşuyordu. "O asla senin olmadı. Bütün kadınlar gibi o da kendine ait. Ona asla elini süremeyeceksin. O yüzden kapa çeneni!"

Cárdenas'ın gözlerinde şimdi gerçek bir korku vardı.

Güzel.

Zach bir adım geri çekildi. "Eğer sohbet etmek istiyorsan, neden bana Edward Wulfe ile olan ilişkiden bahsetmiyorsun? Onunla AMINTAC'ta tanışmışsın ve onunla iş yapıyormuşsun. en azından 1993'ten beri. Ne oldu peki? Uyuşturucu mu?

Silahlar mı? İkisi de mi?" "Neden bana sormuyorsun?"

Zach döndü, bir dizinin üzerine çöktü ve ateş etti, siyah giyimli bir başka kişiyi göğsünden vurdu, ama Wulfe'un iki yanında duran adamlar ona ateş etmeden önce değil. Bir merminin şakağına isabet ettiğini hissetti ve sonra ...

Bildiği sonraki şey, mutfak masasından bir sandalyeye koli bandıyla bağlanmış, dik oturuyordu, kafatasının içindeki acı o kadar şiddetliydi ki zar zor düşünebiliyordu.

"Beni duyabiliyor musun, McBride?" Wulfe onun önünde durmuş, yüzüne bakıyordu; kendi mülayim yüzünde hiçbir şey yoktu.

ifade. "Bu öldürücü olmayan bir mermiydi, plastik bir mermi. Bu

seni öldürmeden etkisiz hale getirmek için gerekliydi. Birkaç sorum var."

Hâlâ sersemlemiş olan Zach başını dik tutmak için mücadele etti. "Siktir. Seni." Yakınlarda, Cárdenas kelepçeleriyle boğuşuyor ve bağırıyordu İspanyolca. "José-Luis, seni aptal piç, buraya gel! Şunları çıkarmama yardım et."

"Biraz ağırbaşlı ol, Arturo," dedi Wulfe. "Amcanıza yardım edin Bay Quintana."

Quintana, yakalamak için uzun süredir uğraştığı adamı serbest bırakmak üzere yerden geçerken Zach'in midesi bulandı.

Hunter, Rossiter, hangi cehennemdesiniz?

Ancak Quintana, Cárdenas'ın bileklerindeki plastik kelepçeleri kesmek yerine, parlak, yeni bir Beretta'nın sürgüsünü çekti. Wulfe'dan bir hediye mi?

"Hayır! Hayır! Sen benim annemin oğlusun, benim sahibimsin.

Sobrino! Sen benim kız kardeşimin oğlu, öz yeğenimsin. Yapamazsın-

Ama Quintana yapabiliirdi. Ve yaptı da.

Patlama Cárdenas'ın savunmasını kısa kesti ve onu yerde ölü olarak bıraktı.

"Burayı darmadağın edin. Kızı bulun ve bana tüm belgeleri, dosyaları, sabit diskleri, flash bellekleri, operasyonumuzu tehlikeye atabilecek her şeyi getirin."

Bu emirle birlikte Wulfe'un adamları çatı katını aramaya başladı.

"¡MADRE DE DIOS! İşte orada!" Joaquin altlarındaki çatıya tutunmuş küçük figürü işaret etti. Kısa bir kot etek ve atlet giymiş, kaygan çatıya uzanmış, tüfeğini yanına almış, yağmur ve dolu yağıyor, rüzgâr ıslak saçlarını ve giysilerini kamçılıyordu. "Rüzgâr. Onu uçuruma doğru itiyor!"

Fotoğraf makinesini kaldırdı ve çekmeye başladı.

"Onu görüyorum." Hunter helikopterin penceresinden dışarı baktı, üzerinde tam SWAT zırhı vardı, Rossiter ve üç

Yanında özel seçilmiş SWAT memurları vardı. "Dayan Natalie. Neredeyse geldik."

Joaquin haber odasından gelen çağrıyı duymuştu. Polis telsizinden bir polis memuru vuruldu, bir diğeri çatışmanın ortasında kaldı, bir sivil Cam Kule'nin çatısında mahsur kaldı, helikopterle kurtarılması gerekiyordu ve doğruca havaalanına gitmişti, aksiyona katılmayı umuyordu. Yüzleri asık Hunter ve Rossiter'ı görene kadar Julian'ın yaralı polis memuru ya da Natalie'nin mahsur kalan sivil olduğunu bilmiyordu.

Bu piçlerin Darcangelo'nun başparmağını kestiğine hâlâ inanamıyordu. McBride'in her birini öldürmesini umuyordu.

Rossiter pilota seslenerek, "Eğer bu kuşu onun üzerinde uçurabilirsek, iple inip onu yukarı göndereceğim," dedi. Çoktan bağlanmıştı, belinde koşum takımı, sırtında bir paket sağlık malzemesi vardı.

"Şaka mı yapıyorsun? Altmış knot'lık rüzgarlar yakalıyorum." Pilot döngüyü çalıştırdı, yüzünde ter vardı. Joaquin onun endişeli yüz ifadesine odaklandı, pencereden gelen parlamayı ayarladı ve tıkladı. "Şu engel gösterge çubuğunu görüyor musun?

Çatıdaki yanıp sönen kırmızı ışık? Rüzgar onu her yere savuruyor. Eğer çok yaklaşırsam Helikopter ya da pervane düşerse hepimiz için ışıklar söner."

"Ne derler bilirsiniz," dedi Marc SWAT elemanlarına arkasında. "Uçaklar uçmak ister. Helikopterler düşmek ister."

Adam güldü ama Joaquin bu sestten hoşlanmadı.

Kamera aşağı indi.

Pencereden çubuğa ve şimdi omzunun üzerinden onlara bakan, sıırıslık saçları yüzüne yapışmış Natalie'ye baktı. "Onu orada öylece bırakamazsınız. Beni iple bağlayın. Başka kimse yoksa ben aşağı inerim-"

Hunter gömleğini tutup yüzünü ona yaklaştırdı. "Onu orada bırakmayacağız. Sadece ona ulaşmanın hepimizi öldürmeyecek bir yolunu bulmalıyız."

Joaquin, Hunter'ın da ona ulaşamayacakları fikrine en az kendisi kadar üzüldüğünü fark etti.

"Ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun Ramirez?" Rossiter Bacaklarının arasındaki ipi düzenledi ve küçük, sıkışık alanı geçerek kapının yanında durdu, koşum takımını ve kayışlarını kontrol etti. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama McBride'a deli gibi aşık."

Joaquin ona ters ters baktı. Milyon yıl geçse de Meksika gezisine katıldığını kimseye itiraf etmeyecekti.

Natalie ile aralarında bir şeylerin başlamasını umuyordu.

"Bence yeterince şey yaşadı, anlıyor musun?"

Rossiter başını salladı. "Bu doğru bir gerçek."

Helikopterin burnu pilota daha iyi bir görüş sağlamak için alçaldı, Natalie altlarında ve sollarındaydı. Elleri ve dizleri üzerinde kalkmaya çalıştı ama sonra bir rüzgâra yakalandı. Rüzgâr onu birkaç santim itti. Kendini tekrar düzleştirdi, parmakları genişçe açılmıştı, kaygan yüzeyde sürtünme arıyordu.

"Kahretsin!" Hunter'ın beti benzi attı. "Oh, tatlım, bunu bir daha yapma."

Pilot ona baktı. "Burada tutmaya çalışacağım. Çabuk ol."

Rossiter kayışlarını tekrar kontrol etti, sonra bir ip bobini aldı ve bir omzuna doladı. "Beni aşağı indir.

Ben onunla kalacağım ve kulaklığımınla dinleyeceğim. Siz içeri girdiğinizde, ben de üst kattaki pencerelerden birinden ya da belki de verandadan girebilecek konumda olacağım."

Hunter bir kaşını kaldırdı. "Tek kişilik bir ekip olacaksınız." "Bununla başa çıkabilirim."

Hunter omzuna bir tokat attı. "Tamam, rock jock, senin yönteminle yapacağız. Sadece onu güvende tut. O senin bir numaralı önceliğin."

"Anladım."

Sonra Hunter ve Rossiter kaşlarını çatarak uğursuz bir bakış attılar ve ikisi de bir parmaklarını kulaklıklarına bastırdılar.

Hunter açıkladı. "SWAT ekibi lastiği patlayan araca ulaştı. Bagajı açtılar ve çok miktarda kan buldular ama Darcangelo'yu bulamadılar. Görünüşe göre Darcangelo'yu arka koltukları indirdi ve kendi başına dışarı çıktı."

Sonra pilot onlara seslendi. "Ya şimdi ya da asla."

Hunter, Rossiter'in kapıyı açmasına yardım etti, rüzgâr ve yağmur içeri doluyordu.

olması gerektiğini neredeyse unutmuştu. fotoğraf çekerken, Joaquin pozisyon değiştirdi, ayarlarını yaptı ve vinç Rossiter'i havada yavaşça Natalie'ye doğru indirirken fotoğraf çekmeye başladı. Ama Rossiter Helikopter yalpaladığında sadece bir düzine metre gitmişti ve halat bir sarkaç gibi sallanarak sokağın üzerinden geçti, sonra tekrar çatıya çıktı.

Pilot kontrolü yeniden ele almak için çabaladı, siklusu ölümcül bir şekilde tutuyordu, parmak eklemleri bembeyazdı. "Bunu tutamıyorum. Bizi buradan çıkarmalıyım!"

Hunter ağızlığından konuştu. "Rossiter, pilot gitmemiz gerektiğini söylüyor. Seni vinçle yukarı çekiyoruz. Denemek zorundayız.

başka-"

"Ne halt ediyor bu?" diye sordu diğer SWAT elemanlarından biri.

Joaquin kamerayı alçalttı, adamın vurulma anını kaçırdı. Rossiter kemerini çözüp sırt çantasıyla birlikte kendini çatıya bıraktığında yüzyıl geçiyordu. Aşağı yukarı ayaklarının üzerine düştü, sonra karnının üzerine doğru eğildi ve Natalie'ye doğru sürünmeye başladı, ip hala omzundaydı, SWAT botlarının ağır, kauçuk tabanları görünüşe göre kaymasını engelleyecek kadar çekiş gücü sunuyor.

"Orospu çocuğu!" Hunter bakakaldı. "Böyle şeyler yapmasından nefret ediyorum. Bu adamın yerçekimiyle doğaüstü bir ilişkisi var."

"Evet." Joaquin'in tek yapabildiği buydu, ağzı kurumuştı, midesi aşağıdaki sokakta bir yerlerdeydi.

"Bu herif deli!" Pilotun yüzü çarşaf gibi bembeyazdı.

"Biyonik bacak yüzünden," diye mırıldandı Hunter. "Sadece bu kuşu sabitle ve bizi o çatıya çıkarmanın bir yolunu bulmama yardım et. veranda."

Pilot, "Sen de delisin," diye mırıldandı.

Sonra helikopter ilerledi, irtifa ve hız kazanarak rüzgâra doğru yöneldi, Rossiter ve Natalie'yi geride bıraktı.

Kalbi hâlâ çarpan Natalie omzunun üzerinden, Gabe'in kendisine doğru ilerleyişini, periyodik rüzgârın yavaşlatmasını güçlükle nefes alarak izledi. Ona ulaşması muhtemelen bir dakikadan az sürmüştü ama sonsuzluk gibi gelmişti. "Sen-fındık!"

"Bir şey değil." Sırıttı, vücudunu kendi vücuduyla kapladı, ağırlığı onu çatıya sabitledi, biraz sıcaklık sundu ve saatlerdir mücadele ettiği geriye doğru kaymayı durdurdu. Sonra çantasını çıkardı ve tırmanma kayışına benzeyen bir şey çıkardı. "Şimdi, dinleyin. Yapacağımız şey şu."

BÖLÜM 32

"O DA NEYDİ?"

Zach, acı dolu bir sisin içinden, uzakta gözden kaybolan helikopterin rotorlarının sessiz gümbürtüsünü dinledi ve Natalie'nin sağ salim o kuşta olmasını umdu.

Odadaki herkes başını kaldırdı.

"Çatıdalar." Wulfe iki adamına işaret etti. "Kurtulun onlardan."

İki adam avluya koştu, yağmura karşı gözlerini kısmışlardı, çatıya iyice bakabilmek için başlarını eğmişlerdi, ellerinde saldırı tüfekleri vardı.

Zach'in nabızı hızlandı. Eğer hala oradaysa . . .

Tanrım, bırak gitsin!

Zach korkusunu yüzünden uzak tutmak için mücadele etti. "Zamanın tükendi, Wulfe. Kaybettin. Tek umudun yapabiliyorken buradan defolup gitmek. Hey, belki Quintana kanepesinde kalmana izin verir. Ona sormalısın."

Wulfe Zach'e baktı, sakın görüntüsü aşılamazdı. "Merak etmeyin. Adamlarım çatıdaki memurları halledecek. Aşağı Şehir'in sokakları sular altında, arabalar Bu yüzden SWAT'ın geri kalanının buraya gelmesi biraz zaman alacak. Sonra binayı boşaltmak isteyecekler, sorunu inceleyip bir plan yapacaklar. SWAT'ın ne anlama geldiğini biliyor musun? Dur, Bekle ve Konuş. Biraz zamanımız var."

Su basmış sokaklar mı?

Demek Hunter ve Rossiter'ı tutan şey buydu.

"Şanslı günümdeyim."

Wulfe gülümsedi. "Seni öldürmek istemiyorum McBride. Elbette yapmalıyım, ama buna pişmanım. Sen gerçek bir kahramansın. Ah, evet, böyle niteliklere değer vermemin seni şaşırttığını görüyorum. Ama değer veriyorum. Sen eski bir SEAL'sın, Onur Madalyası sahibisin. Senin gibi adamlar

güç, beceri ve adanmışlık nadirdir. Sen benim yüz adamıma bedelsin."

Zach bir homurdandı. "Bunu bir iltifat olarak görmediğim için beni bağışlayın."

Wulfe'un gülümsemesi zayıfladı. "Eğer Arturo bu kadar beceriksiz olmasaydı, sen hâlâ dışarıda işini yapıyor olurdun. Ama o Interpol ajanı tarafından manipüle edilmesine izin verdi.

kokain çaldığına inandırdı. Sonra da benim emrettiğim gibi onu otobüste öldürmek yerine adamlarına Bayan Benoit'i kaçırttı. Doğal olarak sen de kendini ona yardım etmek zorunda hissettin. Ve işte buradayız."

Yani Wulfe, Cárdenas'a Natalie'yi öldürmesini emretmişti. Cárdenas onun fotoğrafını internette görmüş ve ona duyduğu şehvetin kendisini ele geçirmesine izin vermiş olmalıydı. Adamlarına Natalie'yi kaçırtmış, Wulfe'un emirlerini yerine getirmeyi planlamıştı ama ancak onu kendi hastalıklı yöntemiyle kullandıktan sonra.

"Yani Los Zetas genellikle sizin söylediklerinizi mi yapıyor?"

Wulfe'un çenesi yukarı kalktı. "Ben Los Zetas'ım. Onları güçlü ve zengin yaptım. Cárdenas örgütü benim için yöneten bir avuç adamdan biriydi."

Bu ilginç bir bilgiydi.

Zach bunu paylaşacak kadar yaşamayı umuyordu. Zaman kazanmak için durdu. "Seni satmaya iten neydi Ed? Sana Ed dememin sakıncası var mı? Para mıydı? Güç mü? Pentagon'dan biri karınla mı yattı?"

Ama Wulfe alayları duymazdan geldi. "İşleri kendin için kolaylaştır. Acı çektiğini görmek gibi bir arzum yok, bu yüzden kendini gereksiz acılardan kurtar ve soruları cevapla."

Zach güldü. "Belki o plastik mermi beynimi dağıttı ama görevime ihanet eden sorulara cevap verip daha çabuk öldürülmeyi ve daha iyi bir ölümle ölmeyi nasıl Vicdan azabı benim için her şeyi kolaylaştırır." Wulfe eğildi. "Bayan Benoit'yi nereye gönderdiniz?"

"Disneyland'e."

"Zetalarla olan bağlantımı kim biliyor?"

"ABD Polis Teşkilatı, SWAT, dişçim, Oprah-"

"Geleceğimizi nereden biliyordunuz? Belli ki biri size haber vermiş."

"Şu adam." Zach başını sallayarak Wulfe'un kölelerinden birini işaret etti. Adam kararsızca Wulfe'a baktı ve geriye doğru bir adım attı. "Sen asansöre binmeden hemen önce bana mesaj attı."

Wulfe tek kelime etmeden, elinde bir elektrik lambasının kopmuş kablosunu tutarak içeri giren Quintana için kenara çekildi. Lambanın tabanından kesilmişti ama hâlâ fişe takılıydı.

Çıplak kablolar, kamyon aküsünden çok daha güçlü ve dayanılmaz derecede acı veren ham akım sağlayabiliyordu.

Zach, Quintana'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Bundan hiç sıkılmıyor musun?"

Elektrik sıvı bir ıstırap gibi içinden akarak Her siniri yanıyordu. Vücudu kasıldı, kasları spazm geçirmeye başladı, sıkıldığı dişlerinin arasından bir çığlık koptu.

Sonra Quintana geri çekildi, Zach titriyordu, nefesi kesilmişti ve kusmak istiyordu. Garip bir şekilde bu acıya katlanması iki hafta öncesine göre daha kolaydı. Belki de bunu daha önce de yaşamıştı. Ya da belki de çektiği acının sevdiği kadına zaman kazandırdığı gerçeği idi.

Neden ona söylememişti? Neden Natalie'ye söylememişti? Onu sevme şansı varken? Sadece birkaç saniye sürerdi. Neden korkmuştu ki?

Ve bir anda onu vurdu; okyanus kadar derin ve geniş bir pişmanlık.

Natalie.

Eğer bugün ölürse, kız onun için ne anlama geldiğini asla bilemeyecekti. Eğer ölürse, onunla bir hayat kurma, eve dönmenin nasıl bir şey olduğunu bilme şansını asla elde edemeyecekti.

her gece onu bekleyen birini bulacaktı. Onu hamile bırakıp bırakmadığını bile bilmeyecekti.

O zaman ölme, McBride.

Doğru.

Başını kaldırdı ve Wulfe'un gözlerinin içine baktı, en azından bir soruya cevap vermeye hazırdı. "Gerçekten hepimizi öldürebileceğini mi sanıyorsun? SWAT biliyor. Denver Polisi biliyor. Gazete biliyor. Marshal Service ve FBI biliyor. Benim ve onun tüm belgeleri şifreli hesaplara yüklendi. Bizi öldürürsen, başkaları da peşimizden gelir. Her şey bitti, Wulfe. Teslim ol, ben de hoşgörü için tartışayım."

Wulfe'un burun delikleri adrenalin tepkisiyle alevlendi. Kenara çekildi ve Quintana'ya tekrar ilerlemesini işaret etti.

Zach zayıf bir kahkaha attı. "Ben ne yaptım ki? Soruna cevap verdim, sana yardım etmeyi teklif ettim ve sen bunun için beni kızdırdın öyle mi? Biliyor musun Ed? Berbatsın."

Tam o sırada verandaya koşan iki adam geri döndü. "Çatıda kimse yok ama SWAT sokağın aşağısında. Bloğun etrafında bir hazırlık alanı oluşturdular ve binaya giriş noktalarının hepsini tuttular."

Çatıda kimse yok.

Tanrı'ya şükür!

Zach'in içini bir rahatlama kapladı, hem fiziksel hem de duygusal acılarına merhem oldu. Bu günü atlatamayabilirdi ama Natalie güvendeydi.

Quintana ona doğru ilerledi.

İliklerine kadar ıslanmış ve üşümüş olan Natalie, yüksekliğe fazlasıyla doyduğu için banyo penceresinden içeri süzüldü.

Çıplak ayaklarıyla yere uzanırken Gabe onu yavaşça aşağı indirdi, sonra titreyerek orada durdu. Adam onu takip etti, ayakları mermer zemine sessizce indi.

Oda paramparça edilmiş, duş perdesi yırtılmış, raflar boşaltılmış, cilt kremi, şampuan ve saç kremi yere atılmıştı. Kapının ardında, koridorda cesetler yatıyordu, duvarlarda ve yerde kan vardı. Zach'in kanı mıydı?

Midesi çalkalandı.

Oturma odasından erkek sesleri duyabiliyordu. Dinlemek için kendini zorladı ve Zach'i duyduğunu sandı.

Ya da belki de bu hüsnükuruntu idi.

Yaralanmış mıydı? Hala hayatta mıydı? Peki ya Julian?

"Burayı zaten aradılar, bu yüzden güvende olacağını düşünüyorum. Küvete gir. Çelik, serseri kurşunların çoğunu durduracaktır." Gabe onun kemerini çözdü ve eline bir tabanca tutuşturdu. "Bunu sadece kendini savunmak için kullan. Ben sana güvenli olduğunu söyleyene kadar dışarı çıkma. Ses çıkarma!"

Natalie başını salladı ve soğuktan kaskatı kesilmiş bacaklarıyla onun dediğini yaptı. Bugün Gabe'e karşı yeni bir saygı kazanmıştı.

Wulfe ve adamlarının muhtemelen çatıya vurduğunu duyduklarını fark edince, onu hızla bir koşum takımına bağladı ve ipi ışıklı metalin tabanına sabitledi. uçakları uyaran ve onu sallandıran direk-evet, onu uçuşunun kenarından sarkıttı, altında iki yüz metreden fazla hava vardı.

Sonra, kız orada asılı, başı dönmüş, kalbi boğazındayken, Wulfe'un kontrol etmek için dışarı çıkan adamlarının içeri girmesini bekleyerek, verandaya göz kulak olmak için korumasız dar bir çelik çıkıntı boyunca sürünmüştü. Onlar gittikten sonra kadının yanına geri dönmüş, sonra da ipi kullanarak banyo penceresine inmişti.

Bir adamın acı dolu çığlığı düşüncelerini susturdu.

Zach!

Gözlerini sımsıkı yumdu, adamın çektiği acıyı duyunca içinde hastalıklı bir his kabardı. Meksika'dayken ve onu çok az tanıyorken bunu duymak yeterince zordu. Ama şimdi onu seviyordu. Ona zarar verdiklerini bilmek

. . .

Küvetin yanından, Gabe'in ağızlığından sessizce konuştuğunu duydu. "Onu öldürecekler! Bırakın yardım edeyim.

Onu!"

Zach'in çığlığı sessizliğe gömüldü.

Bir adam sesini yükseltti: "Son kez söylüyorum, McBride-nerede o?"

Bunu bir anlık sessizlik ve ardından acı dolu bir çığlık daha izledi.

Onun yüzünden ona işkence ediyorlardı.

Gözlerini açtı ve Gabe'e baktı. "Bir şeyler yapmalıyım!"

"Eğer Zach'i önemsiyorsan, burada kal ve hayatta kal!"

"Onun acı çektiğini duymaya dayanamıyorum! Ne olduğunu bilmiyorsun benden istiyorsun!"

Gabe yüzü onunkine birkaç santim kalana kadar eğildi, bakışları sertti. "Evet, biliyorum."

Ve Natalie, katil bir sosyopat tarafından uyuşturularak ve bağlanarak dinlemeye zorlandığını hatırladı.

Kat'e vahşice davranmıştı. Şimdi bunun onun için ne kadar korkunç olduğunu anlıyordu. Kat ona arkasını dönüp parmak uçlarını kulaklığına dayayarak mikrofonuna hararetle fısıldamasaydı bir şeyler söyleyebilirdi.

"Sana iki dakika veriyorum, sonra burada olsan da olmasan da hareket edeceğim. Siktir git, Hunter! Sen benim patronum değilsin. Patronum o,

ve onu öldürüyorlar! Beklemede mi? Tanrım! Acele et lan!"

Alt kattan bir çığlık daha geldi.

"Orada yaralı, hatta belki de ölü olan İKİ memurum var ve ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olan başka bir memurum ve masum bir kadın var ve sen uçmayı reddediyorsun öyle mi? DPD bize ne tür bir pilot verdi?"

Joaquin küçümsemesini gizleyemeyerek nefesinin altından, "Cidden bir çift büyümesi gereken biri," diye mırıldandı. Marc helikopter pilotuna doğru ilerlerken birkaç kare fotoğraf çekti, bir metreyi aşan gövdesiyle onun üzerinde yükselirken, helikopter arkalarındaki ıslak park çimenlerinde boşta duruyordu.

"Ben sadece trafikçiyim. Açık otoyolda hız yapanları yakalamaya yardım ediyorum. Bütün o gökdelenler, o binalar

birbirine yakın, rüzgar." Pilot geri çekildi, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ellerini koltuk altlarına sıkıştırdı. "Uçmak güvenli değil."

"Ben bir helikopter pilotuyum." Bir SWAT memuru yakınlarda duran bir adam elini uzattı. "Boulder County SWAT'tan Clifton. Bizi oraya götürebilirim."

Marc adamın elini sıktı. "Ne tür bir deneyime sahipsiniz?"

"Hava İndirme Ordusu'nda altı yıl Afganistan'da görev yaptım-"

"Güzel." Marc onun omzuna bir tokat attı. "İki dakika içinde uçmaya hazır dört gönüllü istiyorum. Hadi biraz

"Bu kuşla savaş tarzı çulluk ve rapel."

"Helikopterimi alamazsın!" Pilot yüzü kızarmış bir halde Marc'a bakıyordu. "Bu makineden ben sorumluyum."

"Artık değil." Marc rozet çantasını çıkarıp kimliğini gösterdi, sonra da parlak yıldızı çevirdi. "ABD Özel Yardımcısı. Mareşal Marc Hunter. Helikopterinizin kullanımına el koyuyorum."

Pilotun yüzü daha da kızardı, sonra döndü ve tepinerek uzaklaştı.

Joaquin Marc'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Bence bu hoşuna gitti." "Çok haklısın, hoşuma gitti." Marc sırtıttı.

Ama gülümsemesi gözlerindeki endişeyi gizleyemedi.

Şakaklarından aşağı soğuk terler dökülen Zach nefesini tutabilmek için mücadele etti, kalbi düzensiz bir şekilde atıyor, göğsünde çırpınıyordu. Böyle bir patlama daha olursa ölecekti.

Quintana sanki kalbi artık işinde değilmiş gibi başını salladı. Wulfe'a döndü ve ağır bir İspanyol aksanıyla konuştu. "O kırılmayacak. Bunu onunla birlikte yaşadım. Onu şimdi öldür ve git ya da onu bizimle getir ve bana bırak. onun zayıflığını bul."

"Kız onun zayıf noktası ve burada değil. Bahse girerim onu çatıya o koydu ve duyduğumuz helikopter de SWAT'tı."

onu geri almak." Wulfe derin bir nefes aldı. "Haklısın. Bunun daha fazla anlamı yok. İşini bitirin."

Zach, Wulfe'u küçümsediğini belli etti. "Beni kendi başına öldürecek cesaretin yok mu? Bir tetiği bile çekemiyorsun. Acınacak haldesin."

Wulfe ona baktı, tereddüt eder gibi oldu, sonra Quintana'ya işaret etti, o da öne çıktı, yüzünde bir gülümseme, elinde teller.

Zach, Wulfe'un kapıya doğru yürümesini izledi. "Sen bir korkaksın, Wulfe."

Kendi nabzının gürültüsü arasında, yaklaşan bir helikopterin vızıltısını duydu. Quintana dahil herkes dönüp baktı. Wulfe'un adamlarından biri avluya koştu ve gökyüzüne baktı, tam bir daire çizdi, gözleri gökyüzündeydi, sonra Wulfe'a dönüp omuzlarını silkti. "Ben göremiyorum!"

Quintana yine Zach'le karşılaştı.

Zach kendisini öldürecek olan adamın gözlerinin içine baktı.

Seni seviyorum, Natalie. Sana söylemediğim için özür dilerim. Beni affet.

Her şey ağır çekimde oldu.

Quintana tellerle uzanıyor. Gün batımı bulutları yarıyor. Aşağıdan yükselen bir helikopterin devasa formu çatı katındaki verandanın hemen üzerinde asılı duruyor.

Ve sonra sadece acı vardı.

"Orada dur. Quintana görüş alanımda."

Joaquin nefes almaya cesaret edemedi. Tehlikede olan bu kadar çok şey varken bu kadar sakin olan birini daha önce hiç görmemişti. Hunter helikopterin zemininde yüzüstü hareketsiz yatıyordu, keskin nişancı tüfeği avlunun diğer ucundaki cam duvara doğrultulmuştu.

Her iki yanında dört SWAT memuru diz çökmüş, iple inmeye hazır bekliyordu.

Helikopter rüzgarda sallanıyordu. Birkaç metre yukarı.
Tekrar aşağı. Tamam.

"Tut şunu. Tut şunu."

Zamanın kendisi durmuş gibiydi, Joaquin'in kalp atışları
helikopterin zonklayan pervanelerinden daha yüksekti.

Sonra . . .

BAM! BAM!

Tüfek kendi kendine ateş ediyor gibiydi. Hunter hiç hareket
etmemişti. "Hadi!" Hunter bağırdı.

Helikopter yükseldi, hafifçe döndü ve avlunun üzerinde asılı
kaldı.

Hunter ve dört gönüllü örümcekler gibi kalın, naylon
ağlardan aşağı düştüler, sürtünme ipleri sızlattı. Onlar
ayağa kalktılar ve avlunun kenarları boyunca dağılıp kapıya
doğru yöneldiler. Saldırı tüfekleri ateşlendi.

Rat-ta-ta-ta-ta-tat! Rat-ta-ta-ta-ta-tat! Rat-ta-ta-ta-ta-tat!

Joaquin'in kurşunların kendilerine doğru geldiğini fark
etmesi bir anını aldı. Arkadaşları tehlikeye giriyordu ve bir
kez daha onlarla birlikte değildi.

Hiç düşünmeden kamera kayışını başının üzerine çekti,
halatardan birine tutundu ve pilotun bağırışlarına
aldırmadan verandaya kaydı.

"YERDE KAL VE SES ÇIKARMA!"

Bu sözlerle birlikte Gabe onu terk etti. Natalie kendini
küvetin dibine bastırdı, nabızı düşüyordu, cehennem
Etrafından dağılıyor.

Bir helikopterin ağır sesi. Zach'in boğuk çığlığı.

Otomatik silahların ateşi art arda patladı. Erkeklerin
bağırışları.

Rat-ta-ta-ta-ta-tat! Rat-ta-ta-ta-ta-tat! Rat-ta-ta-ta-ta-tat!

Kendini durduramayarak başını küvetin kenarından
yukarısını görebileceği kadar kaldırdı.

Gabe az önce bir adamı vurmuştu, ceset Gabe'in
ayaklarının dibinde bir yığın halinde yatıyordu. Tüfeğini
tekrar kaldırdı, duvara yaslandı ve ona ters ters baktı.

"Yerde kal!"

Uzaktan son bir silah sesi geldi; yüksek kalibreli bir tabanca.

BAM! BAM! BAM!

Ve sonra . . .

"Yüzüstü yatın! Ellerini başının arkasına koy! Yap şunu!" Bu Marc'ın sesiydi.

"Burayı boşaltın." Natalie'nin tanımadığı bir ses. "Burayı boşaltın." Bu Gabe'di.

"Wulfe nerede?" Yine Marc. "Onu burada gördüm. Orospu çocuğu! Gitmiş!"

Zach'in sesini duymak için bekledi, onun kendisini sormasını bekledi.

"Hey, Rossiter," diye seslendi Marc, sesi ciddiydi. "Buraya gel!"

Natalie küvetten fırladı, Gabe'in öldürdüğü adamın cesedinin üzerinden geçti ve merdivenlerden aşağı koştu; sonra durdu, katliam karşısında afallamıştı. Siyah giysili cesetler etrafa saçılmış, yerde kan gölleri oluşmuştu. Mobilyalar parçalanmış, duvarlarda kurşun delikleri açılmıştı. Odanın ortasında yatan Quintana başından vurulmuştu. Ve yakınında . . .

Başı öne eğik ve gömleksiz olan Zach, Marc ve Gabe'in avuç avuç kopardıkları gümüş renkli koli bandıyla mutfak sandalyesine bağlanmış bir şekilde oturuyordu. Uzaktan bile derisindeki yanık izlerini görebiliyordu.

"Zach?" Natalie'nin midesi bulandı.

"Onu aşağı indirin." Hunter Zach'i yere indirmeye yardım ederken Gabe Zach'in başını tuttu. Sonra Gabe iki parmağıyla Zach'in şahdamarına bastırdı. "Nabızı atmıyor. Sanırım V-fib'e girdi. Hunter, çantamdan AED'yi çıkar. Ve Biri LifeFlight'ı arasın."

Nabız yok mu?

Nefes Natalie'nin ciğerlerini terk etti, kalbi duracak gibi oldu, içinde güç kalmamış bacakları onu bir şekilde yerde taşıdı. Ve sonra her şey bir bulanıklığa dönüştü.

Marc, Gabe'in çantasını yırtıyor. Gabe göğüs kompresyonuna başlıyor. SWAT memurları kelepçeliyor ve üstünü arıyor.

hayatta kalanlar.

"Zach?" Gözleri yaşaran Natalie onun yanına diz çöktü, elini yanağına, şakağındaki derin çürüğe ve alnında uzanan saçlara dokundurdu. "Zach? Lütfen ölme! Gitme! Seni seviyorum! Seni çok seviyorum!"

Gabe'in ona hareket etmesini söylediğini duymadı, kollarının onu sardığını ve Marc'ın onu geri çektiğini hissedene kadar ne olduğunu anlamadı.

"Temiz!"

Gabe AED rampalarını Zach'in hareketsiz göğsüne bastırdı.

Zap!

Zach'in vücudu sarsıldı.

Gabe tekrar nabzını yokladı, yüz ifadesi asıktı. "Bir kez daha."

Defibrilatör şarj olurken Marc Natalie'yi tuttu.

Gabe raketleri bir kez daha Zach'in göğsüne bastırdı. "Hadi McBride. Sen genç ve güçlüsün. Bunu atlatabilirsin."

Zap!

Zach'in vücudu bir kez daha sarsıldı. Ve sonra . . .

Gabe parmaklarını Zach'in boğazına bastırdı. "Nabız alıyorum."

"Tanrı'ya şükür!" Natalie bir elini dudaklarına bastırdı, rahatlamaktan titriyordu.

"Zayıf ama orada." Gabe bir paket nitril eldiveni yırtıp açtı ve eldivenleri giydi. "Bir tane alacağım. Birkaç serum takın, biraz sıvı verin. Onu mümkün olduğunca çabuk acil servise götürmeliyiz. O yaşıyor, ama ben yapamam."

Bu şekilde kalacağının garantisi yok. Kalbinde ya da diğer iç organlarında travma olabilir."

"Teşekkür ederim, Gabe. İkinize de teşekkür ederim."

Natalie Zach'in elini tuttu, eğildi ve dudaklarını Zach'in alnına bastırdı. "Beni duyabiliyor musun, Zach? Sana çok iyi bakacağız. Sadece hayatta kal."

JOAQUIN verandadan içeri girdiğinde asla unutamayacağı bir manzarayla karşılaştı. Her yerde cesetler ve kan vardı. Ve önünde, Natalie, hâlâ sıırsıklam, McBride'ın üzerine eğilmiş, elleriyle yüzünü okşuyor, yanakları gözyaşlarıyla doluyordu.

Natalie başını kaldırıp onu gördü. "Joaquin?"

Sonra Marc ayağa kalktı. "Yüce Tanrım! Ben gerçekten kışını tekmeleyeceğim. Buraya nasıl girdin?" "Senin girdiğin gibi." Ama kabarcıklarla. Daha önce Eldiven giyiyordu ve ip avuçlarına zarar vermişti.

"Yoldan çekilin ve fotoğraf çekmek yok!"

Başını salladı, sonra McBride'a baktı. "Başarabilecek mi?"

Cevap veren Rossiter'dı, eldivenli parmakları McBride'ın koluna bir serum iğnesi yerleştirmekle meşguldü. "Sanırım öyle."

Joaquin, Hunter'ın keskin nişancı tüfeği kullanma becerisinin kanıtı olan Quintana'nın cesedinin üzerinden geçti. Kanepenin üzerinde kan lekesi olmayan bir örtü buldu, Natalie'ye doğru taşıdı ve üşümüş olduğundan emin olarak omuzlarına örttü.

Yukarı baktı. "Teşekkür ederim." Sonra bakışları McBride'a döndü.

Joaquin göz ucuyla kapının yanında bir hareket gördü. Gerildi, yukarı baktı ve çenesi düştü.

Hunter döndü, tabancasını çıkardı. "Darcangelo?"

Üstü başı kan içinde, yüzü solgun Darcangelo kapının pervazına doğru yığıldı. "Omzunda bir mermiyle yirmi dört kat merdiveni tırmanmak biraz zaman alır. ve başparmak yok. Etrafta gören var mı?"

Hunter bir anda Darcangelo'nun yanında, yere düşmesine yardım ediyordu. "Yavaş ol dostum."

"Bir işe yara Ramirez." Gabe Joaquin'in eline plastik bir karton gazlı bez, katlanmış bir acil durum battaniyesi ve bir paket nitril eldiven tutuşturdu. "Bunları Hunter'a götür, sonra da buzdolabında ya da dondurucuda kullanabileceğin bir şey var mı bak.

Elinde buz torbası olarak kullan. Hunter, onu gömleğinden ve zırhından çıkar. Doğrudan basınç uygula ve onu sıcak tut. En kısa zamanda gelip serum takacağım."

Joaquin kendisine söyleneni yaptı ve malzemeleri Darcangelo'yu gömleğinden çıkarmış, kanlı ve çukurlu zırhı soymakta olan Hunter'a taşıdı. Orada, yeleğin sağ tarafında kararmış ve kan lekeli bir delik vardı.

Mermilerden biri içeri girmiş.

Darcangelo Hunter'a baktı, yüzü ve dudakları doğal olmayan bir şekilde solgun. "Wulfe beni gördüğüne şaşırdı. Üzerime atladı. Onu tanıdım. Ateş ettim. Orosu çocuğunu öldürdüm."

"Wulfe öldü mü?" Hunter ve Rossiter aynı anda sordular.

Wulfe'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan Joaquin aceleyle mutfığa girip buzdolabını ve dondurucuyu açarak buz torbası olarak kullanılabilecek bir şey. Rafın üzerinde ... vardı. Midesi alt üst oldu. "Sanırım başparmağını buldum."

Rossiter ona, "Onu orada bırak," diye seslendi.

Joaquin dondurucudan bir torba donmuş bezelye aldı ve şimdi Darcangelo'nun arkasında oturan Hunter'a götürdü, onu destekliyor ve omzundaki kurşun yarasının üzerine bir avuç gazlı bez bastırıyordu, acil durum battaniyesi ikisini de örtüyordu. "Al bakalım, dostum."

Hunter donmuş bezelyeleri aldı ve torbayı Darcangelo'nun sakat elini örten kanlı gazlı bezin üzerine koydu.

Darcangelo yüzünü buruşturdu, dişlerini sıktı. "Bana nedenini söylemek ister misin?

. . . burada oturmuş bana sarılıyorsun, Hunter?"

"Rossiter seni sıcak tutmam gerektiğini söylüyor. Şokta falan olduğunu düşünüyor." Sözlerine ve sesinin tonuna rağmen Hunter'ın yüzünde gerçek bir endişe vardı.

"Harika. Teşekkürler." Darcangelo'nun başı Hunter'ın yeleğine yaslanmak için geriye düştü, iri adamın gücü açıkça tükenmişti.

Hunter'ın çenesinde bir kas sıkıştı. "Hey, bundan bahsetme -Asla."

Ve Joaquin boğazındaki yumruyu yutarak bunun gerçek dostluk olduğuna karar verdi. Her nasılsa kamerası

kabarmış ellerine geri döndü ve ateş etmeye başladı.

ZACH kanyonun kenarında oturuyordu, Mike, Chris, Brian ve Jimmy de yanındaydı. Onun gibi onlar da sivil giysiler giyiyordu.

Zach bir an için neden hepsinin üniformasız olduğunu merak etti.

"Neden hâlâ buradasın, kardeşim?" Jimmy sordu. "Burayı seviyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı Zach. "Sizin yüzünüzden buradayım çocuklar." Bu çok açık değil miydi?

Brian güldü. "Uzun zaman önce ayrıldık."

Mike dirseğiyle ona bir yumruk attı. "Eğer bizi burada bekliyorsan, vaktini boşa harcıyorsun. Sadece seni kontrol etmek için geri geldik."

Zach'in onlara söylemesi gereken bir şey vardı, tam olarak aklına gelmeyen ama söylemesi gereken sözcükler. "Özür dilerim."

İfade edebildiği tek şey buydu.

Chris onu omzundan alkışladı. "Üzgün olmana gerek yok, McBride. Bu senin hatan değildi. Asla senin hatan olmadı. O zaman da biliyorduk. Şimdi de biliyoruz."

İçinden tatlı ve saf bir rahatlama aktı. Sanki omuzlarından dayanılmaz bir yük kalkmış gibiydi. Kendini çok hafif hissetti.

Dördü birden ayağa kalktı.

"Yola koyulmamız gerek." Jimmy uzanıp Zach'in ayağa kalkmasına yardım etti.

"Nereye gidiyoruz?" Zach etrafındaki manzaraya baktı. Şimdi düşününce pek de Afganistan'a benzemiyordu.

Mike başını salladı. "Oh, hayır. Bizimle gelmiyorsun."

Brian işaret etti. "Şu tarafa gitmeniz gerekiyor."

Ama Zach bu kadar erken veda etmek istemiyordu. "Bir süre daha kalamaz mısın?"

Chris başını salladı. "Hayatımıza devam etme zamanı geldi."

Birbirlerine sarıldılar, sırt sıvazlama ritüeli Zach'i gülümsetti, göğsünde acı tatlı bir sızı vardı. Çok uzun zaman olmuştu. Neden kalamadılar?

"Sakin ol McBride," dedi Jimmy, son bir kez el sıkışmak için uzanarak.

"Görüştürüz, kurbağa adam." Chris ona sahte bir selam verdi.

"Seni asla unutmayacağız, kardeşim." Mike onun omzuna hafifçe vurdu.

Brian onun bakışlarına karşılık verdi. "Sen aramızdaki en iyisiydin." Sonra o da arkasını döndü ve uzaklaştı.

Zach onların gidişini izledi, onlar uzakta gözden kaybolurken üzüntü bir ürperti gibi içine sızdı.

Sonra döndü ve işaret ettikleri yöne baktı. Yürümeye başladı ama patika, önündeki manzaranın değiştiği, patikayı zar zor seçebildiği noktaya kadar gizlenmişti. Sonra bir ses duydu, bir kadın sesi. Onu çağırıyor, ona rehberlik ediyordu.

"Zach, benimle kal. Beni duyabiliyor musun?"

Gözlerini açtı ve Natalie'yi ona bakarken buldu, güzel gözlerinde yaşlar, tatlı yüzünde ıstırap vardı. "Natalie? Sen . . . iyi misin?"

Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Şimdi olacağım."

BÖLÜM 33

NATALIE, Zach ve Julian'ın yanında kalırken Marc ve diğerleri işi bitirmek ve federal müfettişlerin sorularını yanıtlamak için geride kalırken, Zach helikopterle Üniversite Hastanesi'ne nakledildi. Zach hastaneye yatırıldı. Julian testler ve izleme için yoğun bakıma alınırken, doktorlardan oluşan bir ekip tarafından acilen ameliyata alındı.

omzundaki kurşunu çıkarıp kopan başparmağını yerine takacağız.

İtirazlarına rağmen Natalie kendini bekleme salonunda buldu. Son iki saatin dehşeti ancak o zaman yüzüne vurmuş, onu halsiz ve titrer halde bırakmıştı. O

Ağlamamak için mücadele etti, kendine bir fincan kahve aldı ve içine çöken soğuğu uzaklaştıracığını umdu.

İnsanlar onun nemli kıyafetlerine, çıplak ayaklarına ve ıslaklığına baktı,

Karmakarışık saçları vardı ama umurunda değildi. Bırakın, kötü adamlar sevdikleri adama işkence ederken, fırtına sırasında yirmi dört kat yükseklikteki kaygan bir çatıda tutunmaya çalışsınlar ve sonra neye benzediklerini görsünler.

"Natalie?"

Natalie kendi isminin sesine doğru döndü. "Tessa!"

İki kadın kucaklaştı.

"Buz gibisin. Elbiselerin ve saçların nemli. Tanrı seni korusun!" Tessa geri çekildi, kazağını omuzlarından sıyırdı.

"Benim hırkamı giy."

Natalie sıcak mavi kaşmirin içine girdi, Tessa'nın Julian için çok endişelenmesi ve nasıl yaralandığını öğrenmek için yanıp tutuşması gerekirken onun rahatını düşünmesi onu duygulandırmıştı. "Teşekkürler."

Sessiz bir köşe buldular ve Natalie ona olanları ya da bildiklerini anlattı.

çok. Ölü bedenler ve kanla ilgili kısma geldiğinde durdu. "Bebek varken bunları sana anlatmam gerektiğinden emin değilim."

Tessa cesur bir gülümseme takındı. "Ufaklık iyi ve Julian da iyi olacak. Şef Irving, Julian'ın lastiği patlayan hamile bir kadına yardım etmek için durduğunu ve kadının onu vurduğunu söylüyor."

Natalie bunu duymamıştı. "Ne olduğunu merak ettim."

Julian gibi bir adamdan en iyi şekilde yararlanmak için bir tür aldatmaca gerekirdi.

Tessa'nın gülümsemesi buruştu. "Beni hasta eden şey, ona yardım etmek için durduğunda beni düşündüğünü bilmek. O yumuşak kalpli iyi bir adam, özellikle de söz konusu kadınlar olduğunda. Ve bu neredeyse ölümüne neden oluyordu."

Natalie Tessa'nın elini tuttu. "Özür dilerim, Tessa. Kimsenin incinmesini istemedim."

"Bu senin hatan değil." Tessa onun elini sıktı. "Julian tehlikeli bir iş yapıyor. Bunu onunla tanıştığımdan beri biliyorum ve ona saygı duymamın ve onu sevmemin bir nedeni de bu. Bunu da atlatacağız. Hepimiz bunu atlatacağız. En azından o hayatta."

Natalie, Tessa'nın yerinde kendisi olsaydı bu kadar zarafetle karşılık verip veremeyeceğini merak ediyordu.

Natalie ve Tessa beklerken saatler ilerliyordu, Hastane kafeteryasında sakin bir akşam yemeğini paylaştılar ve birbirlerini daha önce hiç tanımadıkları bir şekilde tanımaya başladılar. Holly ve Kara yanlarında yedek kıyafetler, ayakkabılar ve makyaj malzemeleriyle gelmişlerdi, böylece Natalie hem makyajını tazeleyecek hem de kuru giymek için. Ardından müfettişler Natalie'yle görüşmek için geldi, onları da medya takip etti. Hastane güvenliği Natalie ve Tessa'yı medyadan uzak tutmak için üst kattaki özel bekleme odasına götürdü. kendi gazeteleri hariç, tabii ki.

Tom, I-Team'in müsait olan tek üyesi olduğu için Matt'i çatışmayı izlemesi için gönderdi. Kat hâlâ bölgedeydi. Sophie kendi çocuklarıyla evdeydi ve Tessa'nın çocuklarına

bakıyordu.

Kızım. Sadece gerçekleri bildirmekle yetinen Natalie, Matt'e söyleyebildiği kadarını söyledi - ki bu da başka herhangi bir medya kuruluşunun bildirebileceğinden çok daha fazlasıydı.

"Aman Tanrım, Natalie," dedi Matt, Natalie sözlerini bitirdiğinde. "Eğer bu işten Pulitzer alamazsan, komitenin kışına tekmeysi bizzat ben basacağım."

Sonra ayrıldı ve gece geç saatlere kadar süreceksin bir habercilik için haber merkezine geri döndü.

"Tessa Darcangelo?" Ameliyat kıyafeti giymiş bir doktor, boynunda yeşil ameliyat maskesiyle odaya girdi.

Tessa'nın yüzü bembeyaz oldu. Ayağa kalktı. "Ben Tessa."

Doktor geldi, elini sıktı. "Kocanız oldukça fazla kan kaybetmiş, bu yüzden ona kan nakli yaptık. Kurşunu çıkarmayı başardık ve yaranın iyileşmesi gerekiyor. Bir süre omzunda sertlik ve ağrı olacak, ama Mermi kasa isabet etmiş, dolayısıyla eklemde kendi yapısında herhangi bir hasar yok."

"Tanrıya şükür! Peki ya başparmağı?"

"Tekrar bağladık. Kan akışı var. Ancak ne kadar işlev göreceğini ya da ne kadar hissedeceğini bir süre bilemeyeceğiz. Şu anda uyanık ve iyileşme sürecinde, eğer onu görmek isterseniz-"

"Tanrı sizi korusun! Evet, onu görmeyi çok isterim." Sonra Tessa döndü, Natalie'nin elini tuttu ve sıktı. "Umarım yakında Zach hakkında iyi haberler getirirler."

Natalie de aynı şeyi umarak gülümsedi. "Git kocanın yanında ol."

Doktorlar Natalie'yi almaya geldiklerinde neredeyse gece yarısı olmuştu.

Zach'in kalbinde kalıcı hasar olduğunu ve Zach'in onu istediğini söyledi.

"Oh, Tanrıya şükür! Onu ne zaman görebilirim? Bu gece onunla kalmak istiyorum."

"Yoğun bakım ünitesine sadece ailelerin girmesine izin verilir."

Ve bu yüzden yalan söyledi. "Ben onun karısıyım."

Yoğun bakım ünitesine döndüğünde Zach'i uyurken buldu, çıplak vücudu sadece kasıklarından bir havluyla örtülüydü. Elektrotlar

Göğsünde ve yanında serumlar, sol kolunda serumlar ve burnunun altında bir oksijen tüpü vardı. Gövdesinde kırmızı lekeler, sağ omzunda ve sol kalçasında mermi izlerinin olduğu sargılar vardı.

onu sıyırmıştı - onu korumak için ne kadar riske girdiğinin ve ne kadar acı çektiğinin kanıtı.

Elini tuttu, yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben buradayım, Zach. Burada, senin yanında kalacağım."

Onu uyandıran floresan ışığı ve bir kadının tatlı sesiydi.

Zach gözlerini açtığında Natalie'nin yanında oturduğunu gördü, bakışları kalp monitörünün ekranına sabitlenmişti, endişe ve yorgunluk güzel yüzünü kaplamıştı. "Angel."

Ona baktı, dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok kötü değil . . ölü bir adam için."

Gülümsemesi kayboldu. "Bunun şakasını bile yapma."

"Özür dilerim." Etrafına bakındı. "Beni yoğun bakımdan çıkaracaklarını sanıyordum."

Onun yanağını okşadı. "Bu sabah geç saatlere kadar değil ve sadece kalbin olması gerektiği gibi atmaya devam ederse."

Test sonuçları normal çıkmıştı, organ hasarı belirtisi yoktu, sadece dış yanıklar vardı. O şanslı bir orospu çocuğuydu ve bunu biliyordu.

Elini kaldırdı ve bir parmak eklemine yanağından aşağıya doğru kaydırды, ona dokunma ihtiyacı duydu. "Yaşadığın onca şeyden sonra nasıl bu kadar güzel görünebiliyorsun?"

"Bilmiyorum." Gülümsemesi geri döndü. "Sana sadece iyi ilaçlar veriyorlar."

"Sen tanıdığım en muhteşem kadınsın." Parmaklarını Natalie'nin saçlarında gezdirdi ve koyu renk saç tellerinin ipeksi hissinin tadını çıkardı. "Seni seviyorum, Natalie."

İşte. Bu acıtmadı, değil mi McBride?

Gözleri irileşti ve ona baktı, bunu gerçekten isteyip istemediğini anlamaya çalışır gibi gözlerini aradı. "Zach, ben-"

"Şşş." Parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Öleceğimi anladığımda düşünebildiğim tek şey sendin ve sana karşı hissettiklerimi söylemediğim için ne kadar aptal olduğumdu. Sanırım o korkunç göz bağını yüzümden kaldırdığın andan beri seni seviyorum. Gözlerimi açtım ve sen oradaydın, tanıdığım en cesur, en güzel kadın.

Beni özgür bıraktın, Natalie. Pek çok açıdan beni özgür bıraktın." Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Seni kaybetmekten çok korkuyordum!"

Onu göğsüne doğru çekti ve sarıldı. "Hazır olduğunda bana neler olduğunu ve içeri nasıl girdiğini anlat.

Çatı katında. Seni o helikopterle götürdüklerini sandım. Güvende olduğunu düşününce çok rahatladım."

Kadın hikâyesini bitirdiğinde, adam kendini gülümserken buldu. "Meleğim, çatıda, fırtınaya bağırıyor, kendi kendine ne yapacağını söylüyor. Görünüşe göre Rossiter'a çok borçluyum. Seni oraya koymak zorunda kaldığım için üzgünüm. Gerçekten başka seçeneğim yoktu. Seni bir dolabın içine koysaydım, seni bulurlardı.

-Serseri bir kurşun önce seni öldürmeseydi. Bir tabancadan çıkan mermiler bile duvarları delebilir ve-"

"Sus, sen. Sakın özür dilemeye kalkma. Beni güvende tuttun, hayatta kalmamı sağladın." Eğildi ve onu öptü, dudakları sıcak ve yumuşaktı.

Kız onu tekrar tekrar öptü ve Zach onun da kendisi gibi birlikte, güvende olma hissinin tadını çıkardığını biliyordu. ve canlıydı. Parmaklarını kızın saçlarının derinliklerine doğru kaydırды, diliyle kızın dilini okşadı, kızın yanı başındaki hissi onu hayata geri çağırdı.

"Ahem."

İkisi de odasının girişine doğru baktılar -yoğun bakım ünitesinde kapı yoktu- ve en sevdiği hemşireyi gördüler, Chris adında uzun boylu, iri kemikli bir kadındı ve muhtemelen ona bench press yapabilecekmiş gibi görünüyordu.

"Birkaç kalp atışın vardı, ben de gelip seni kontrol edeyim, nasıl olduğuna bakayım dedim. Şimdi görüyorum ki neden."

Natalie hemşireye baktı, yüzünde suçluluk ve pişmanlık vardı. "Ektopik kalp atışları mı?"

Chris gülümsedi. "Bu, kalbinizin teklemesi için kullanılan tıbbi bir jargon. Tamamen zararsızdır. Geri dönebilirsin Kocanı öpmek. Sadece belden yukarısı kalsın, tamam mı? Burada o tür bir yoğun bakım hizmeti sunmuyoruz." Sonra Chris kendi şakasına gülerек çekip gitti.

Zach başını kaldırıp Natalie'ye baktı. "Kocan mı?"

Natalie'nin yüzüne yine o suçlu ifade geldi. "Dün gece burada seninle kalmama izin versinler diye onlara bunu söyledim. I

Umarım kızmamışsındır. Zaten bana gerçekten inandıklarını da sanmıyorum. Yüzük yok."

Bu onun değiştirmeyi planladığı bir şeydi.

Henüz ona sormaya hazır değildi. Hayatında hâlâ çok fazla gevşek iplik vardı. Bunları bağlaması, masadaki teklifleri değerlendirmesi ve her ikisi için de en iyi olacağını düşündüğü şeyi seçmesi gerekiyordu.

Natalie ona baktı, yüzünde şakacı bir gülümseme vardı. "Demek beni öpmek kalbinin hızlı atmasına neden oluyor, öyle mi?"

"Bu cehenneme kadar evet, meleğim. Şimdi beni tekrar öp."

Öğle yemeğinden hemen sonra ZACH'i yoğun bakımdan çıkardılar.

Natalie, onu tekerlekli sandalyeyle tıbbi koğuşa götürürlerken yanında yürüyor, tüm bu çile başladığından beri hiç olmadığı kadar hafif hissediyordu. İki haftadan uzun bir süredir ilk kez kendi hayatı ya da sevdiklerinin hayatı için korkmuyordu.

Bitmişti. Ne kadar imkansız görünse de, sonunda bitmişti.

Tom hastanenin sabit hattından arayıp ofise ne zaman gelmeyi planladığını öğrenmek istediğinde, Zach'i yeni odasına henüz yerleştirmiş, güneş ışığını içeri almak için panjurları açmıştı. İşi aklından bile geçirmiyordu.

"Baskıya girmesini beklediğiniz büyük bir hikâyemiz var. Bunun için çok mücadele ettin Benoit. Diğer gazetelerin bunu senden almasına izin verme."

"Birazdan geliyorum." Telefonu kapattı, sonra Zach'e döndü, konuşmanın onun tarafını duymuş. "Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum."

Uzanıp onun elini tuttu. "Benim için endişelenme. Ben kendi işimi yaptım ki sen de kendi işini güvenle yapabilesin. Ayrıca, yalnız olacağımı sanmıyorum."

Kapıda Rowan ve iki DUSM duruyordu. Rowan içeri girdi, iki adam da onun arkasındaydı. "Bayan Benoit. McBride."

"Beni korumak için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istiyorum." Natalie elini uzattı ve Rowan'ın elini sıktı. "Kurallar ne olursa olsun Zach kırılmış olabilir ama bunu benim hayatımı kurtarmak için yaptı. Ona sert davranmayın."

Rowan gülümsedi. "Bir şey değil. McBride için de endişelenme. Başkentteki adamlar aptal olabilir ama ben onun arkasındayım. Bu arada, bunu arabanın altında bulduk, McBride." Bir tarafında mıknatıslar olan ve bir ucundan anten çıkan garip, uzun bir kutuyu havaya kaldırdı.

Natalie'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Zach biliyor gibiydi. "Orospu çocuğu. Bir GPS takip cihazı."

"Quintana getirildikten sonra polis dükkanını izlediklerini, senin gelmeni beklediklerini ve sonra arabana taktıklarını düşünüyoruz. Onları doğruca sana yönlendirdin. O zaman tek ihtiyaçları olan

başparmak." Cihazı adamlardan birine uzattı. "Dahası da var. Wulfe saldırıdan bir gün önce sahte bir isimle Glass Tower'da bir daire kiralamış. Tahminimce Darcangelo onu durdurduğunda oraya gidiyordu. Biz

Quintana'nın hapislane üniforması ve kelepçeleriyle birlikte yiyecek, silah ve konyak depolanmıştı. Eğer işler ters giderse,

Görünüşe göre biz onu yakalamak için yeri göğü ararken Wulfe orada saklanmayı planlamış."

Natalie, Zach'in zihninin çalıştığını görebiliyordu.

yüzünde şafak söküyordu. "Bu yüzden o ve Quintana bir anda ortaya çıktılar. Ve bu yüzden SWAT

içeri girdi. Binadan çıkmasına gerek yoktu. Onu bekleyen rahat bir saklanma yeri vardı."

"Aynen öyle. Gördüğün gibi McBride, seni ele vermedim. Benim hakkımda şüphelerin olduğunu inkar etmeye çalışma. Quintana'nın kaçtığı andan itibaren, beni merak edeceğini biliyordum.

Kirli. Quintana'yı taşıdığımızı nasıl bildiklerini açıklayamam ama bu iş bitmeden açıklayacağım. Yine de benden şüphelendiğin için seni suçlayamam." Rowan Natalie'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Her şey ofisimden talep etmek üzere olduğunuz raporda yazıyor, Bayan. Benoit."

Natalie gülümsedi, bu kadından her geçen dakika daha çok hoşlanıyordu. Ama burada kalamazdı. Eğildi ve Zach'i öptü. "Seni kontrol etmek için arayacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Seni rahatsız etmelerine izin verme. Akşama görüşürüz."

Sonra odadan çıktı ve koridorda aceleyle ilerledi. Eve gitmesi, duş alması ve sonra da ofise gitmesi gerekiyordu.

Ama önce görmesi gereken başka biri vardı.

Julian'ın hastane odasına gitti ama içeri girdiğinde odayı kalabalık buldu. Tessa oradaydı elbette, ama neredeyse herkes de oradaydı - Sophie ve Marc, Gabe, Joaquin, Kara ve Reece.

Marc, "Doktorun ameliyatın için olumlu görüş bildirdiğini duydum," diyordu.

"Sophie, kocanın ağzı yine konuşuyor."

Belli ki ağrı kesici ilaçlar alan ama hâlâ uyanık ve neşeli olan Julian, yatağında göğsü çıplak, yatağının başı yukarıda, sağ kolunda birden fazla serumla yatıyordu. Sağ omzunun üzerinde kalın bir ameliyat sargısı ve göğsünde kurşunların zırhına isabet ettiği dört koyu morluk vardı. Sol kolu ağır bir şekilde sargılıydı ve başparmağı uzatılmış pozisyondaydı.

"Sana ne kadar süre hastanede kalman gerektiğini söylediler mi?"

Hastane mi?" Gabe sordu. "Sen öyle yan gelip yatmayı seven biri değilsin."

"Ama, hey, tam bir şansın olduğunu söylüyorlar iyileşme," diye ekledi Reece. "Bu burun kıvrılacak bir şey değil."

Julian gözlerini devirdi, görünüşe göre dalga geçilmeyi kabullenmişti. "Tanrı aşkına, şu parmak şakalarını bırakın artık!"

Tessa itiraz etti, yüzündeki hafif gülümseme sinirlendiği kadar eğlendiğini de kanıtlıyordu.

Onu ilk gören Julian oldu.

"Hey, Natalie, içeri gel. McBride nasıl?"

"Onu yoğun bakımdan yeni çıkardılar. İyileşecek gibi görünüyor."

Natalie doktorların kendisine söylediklerini paylaştı; şoklar Zach'in kalbindeki elektriksel uyarıları kısa devre yaptırmıştı. Sadece Gabe'in müdahalesi hayatını kurtarmıştı. Neyse ki kalıcı bir hasar yokmuş gibi görünüyordu.

Sophie Natalie'ye sarıldı. "Tanrı'ya şükür! İyi olacağına çok sevindim."

"Nasılsın?" Natalie Julian'a sordu.

"Her şey düşünüldüğünde iyi gidiyor." Sonra Marc ve Gabe'e baktı. "Size çifte kaplamanın maliyetine değeceğini söylemiştim."

Sophie sert bir ifadeyle Marc'a baktı. "İki katını alıyorsun Bugün yeleğine kaplama yaptır. Ne kadara mal olacağı umurumda değil."

Yarım saat kadar konuştular, Julian nasıl vurulduğunu, arabanın bagajında başparmağı kayıp halde nasıl kendine geldiğini ve olacakları bildiği halde Zach'e nasıl mesajla uyarı göndermeyi başardığını anlattı.

"O mesaj hayatımızı kurtardı, Julian." Natalie onun sağ elini sıktı. "Benim ve Zach için yaptıklarınızdan dolayı size - herhangi birinize- nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Julian ona zayıf bir gülümseme verdi, yüzü solgundu. "Bana öyle geliyor ki az önce yaptın."

"Yardım etmekten mutluluk duydum." Marc göz kırptı.

"İşi kolaylaştırdın Natalie." Gabe sırtıttı. "Sen sert bir hatunsun."

Tessa, "Umarım kocamı vuran kadın karmayla bir hesaplaşma yaşar," dedi.

Julian Tessa'ya döndü. "Sana söylemedim mi? O öldü. Cesetleri paketlemeye başladıklarında yüzünü gördüm. McBride

Onu ilk dalgada yakalamış olmalılar. Merak etmeyin, gerçekten hamile değildi."

"Kendimi daha iyi hissediyorum." Tessa kaşlarını çatı. "Ya da belki de hissetmiyorum. Biri öldü diye mutlu olmak doğru gelmiyor."

Oda sessizliğe gömüldü.

İşte o zaman Joaquin yanında getirdiği hediye paylaşmaya karar verdi. "Hepiniz için bir şeyim var."

Fotoğraf makinesi çantasına uzandı ve dünkü eylemden fotoğrafların bu sabah yaptığı baskıların bulunduğu bir zarf çıkardı. Zarfı açtı ve içinden Fotoğrafları teker teker önce Natalie'ye uzattı, o da onlara verdi. Hiçbir şey söylemedi, resimlerin kendi adlarına konuşmalarına izin verdi.

Natalie çatıya tutunmuş, omzunun üzerinden yalvarırcasına helikoptere doğru bakmaktadır. Gabe kurtarma girişimi için aşağı indiriliyor. Gabe çatıda Natalie'ye doğru sürünüyor. Sel basmış sokaklar, mahsur kalmış arabalar. Helikopter

Marc pilota bağırırken boşa duruyordu. SWAT hazırlık alanının tepeden görünümü. Marc keskin nişancı tüfeğini Quintana'ya doğrultuyor, çelik gibi sakın ve soğukkanlı. SWAT gönüllüleri çatı katına hücum ediyor.

Ve sonra çekmemesi gereken fotoğraflar geldi.

"Oh, Joaquin!" Natalie fısıldadı.

Marc ve Julian'ın fotoğrafıydı. Işık mükemmeldi; tenlerinin dokusunu, yüzlerinin en ince ayrıntılarını yakalıyor, duygularını açığa çıkarıyordu. Julian yatıyordu, Kanlar içinde ve gömleksiz, Marc'ın göğsüne yaslanmıştı, gözleri kapalıydı, acı yüzünün her noktasına kazınmıştı. Marc omzundaki kurşun yarasına gazlı bez bastırarak ona baktı ve eline bir buz torbası tutuşturdu, yüz ifadesi öfke, endişe ve -bunun için başka bir kelime yoktu- sevginin bir karışımıydı.

Natalie gözlerini dikip baktı, sonra Joaquin'e bakıp uzattı. "Bu inanılmaz. Bunlar Pulitzer kalitesinde, Joaquin."

"İnanılmaz." Reece başını kaldırıp ona baktı. "Sanki oradaymışım gibi hissetmemi sağlıyorlar, gerçekten ne kadar korkunç olduğunu anlamamı sağlıyorlar."

Joaquin bir tane daha çizdi - Natalie'nin gözyaşları arasında gözlerini yeni açmış olan Zach'e gülümsediği bir görüntü, Gabe dikkatle serum takmaya odaklanmıştı.

Natalie ona baktı, gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "Teşekkür ederim."

Fotoğraflar elden ele dolaşırken Joaquin insanların tepkilerini izledi. Marc ve Julian arasında geçen onaylayan bakışları, Tessa'nın gözyaşlarını gördü.

ve Sophie'nin gözleri, Gabe ve Reece'in gözlerindeki minnettarlık... Görüntülerinin arkadaşlıklarına ve az önce yaşadıkları çileye dair daha derin bir gerçeği ortaya çıkardığını biliyordu.

kendilerini ifade edebilirlerdi.

Julian sonunda fotoğrafları geri verirken, "Sende bir yetenek var," dedi. "Herkes bir silahı ateşlemek için eğitilebilir. Ama senin yaptığın Ramirez, bu bir sanat."

Meksika'dan bu yana ilk kez Joaquin kendi ayaklarıyla evindeymiş gibi hissetti.

NATALIE için sonraki birkaç gün bulanık geçti. Zach hastanede üç gün kaldıktan sonra taburcu olmuş ve onun evinde kalmıştı. Bunu tartışmamışlardı. Natalie onu basitçe eve getirmişti ve o da kalmıştı; diş fırçası, tıraş bıçağı ve şampuanı banyoda onunkilerin yanında yer kaplıyor, giysileri dolabında, bedeni yatakta. Geceleri onunkinin yanında.

Resmi olarak sağlık izninde olduğu için ağırdan alması gerekiyordu ama bunun ne anlama geldiği konusunda ondan biraz farklı bir fikri vardı. O gazetede uzun saatler boyunca çalışıp Wulfe, Cárdenas ve Whitcomb Akademisi hakkında bir dizi makale hazırlarken, o da bir güvenlik

alarm, yeni pencere kilitleri, dış mekan güvenlik ışıkları ve sürgülü cam kapısı için özel bir kilit.

Bir öğleden sonra gazetedeymi ve Rowan'la dördüncü kez röportaj yapıyordu ki Zach haber odasında belirdi.

Telefonu kapattığında "Duydun mu?" diye sordu.

"Futbol koçunun cesedini ilçe çöplüğünde buldular. Çok kötü çürümüştü ama ..."

İşte o zaman adamın yüzündeki ifadeyi fark etti.

"Başkente geri çağırıldım," dedi. "Görünüşe göre Pearce ve OD'deki diğerlerinin bana karşı yürütülen soruşturmayı sonlandırmadan önce birkaç soruları daha var. Adımı ilk ve son kez temize çıkarmalıyım Natalie."

Başını salladı. "Tabii ki."

Konferans salonunda vedalaştılar ve vedalarını uzun bir öpücükle mühürlediler.

"Lütfen olabildiğince sık ara. Seni özleyeceğim, Zach Black."

Başparmağını yanağının kıvrımında gezdirdi. "Ben de seni özleyeceğim meleğim."

Joaquin'in çarpıcı fotoğraflarıyla yola çıkan NATALIE'NİN SERİSİ, ilk bölümünden son bölümüne kadar büyük bir kargaşaya neden oldu.

Üçüncüsü. Ama dizi tamamlandığında her şey bitmiş değildi. Her gün geç saatlere kadar çalışarak, bir gelişme diğerine yol açtıkça hikayeye bağlı kaldı.

Okulun Mütevelli Heyetinin diğer üç üyesi de sahte bağışlardan haberdar oldukları ve bunları bildirmediği için tutuklandı. Şerif ve bölge savcısı okulun mali kayıtlarının soruşturmadan vazgeçmeleri karşılığında rüşvet aldıklarını kanıtlamasının ardından istifa etti. Kongre AMINTAC'ın soruşturulması için çağrıda bulunurken, Savunma Bakanlığı metanetle sessiz kaldı.

Kongre üyeleri, Pentagon yetkilileri ve Meksika hükümet yetkilileriyle röportaj yaparken, diğer muhabirler de onunla röportaj yapmak istedi. Yerel gazetelere birkaç röportaj verdi.

ama TV talk şovları ortaya çıkınca vazgeçti. Sonra bir menajer aradı, zengin olmaya karar verirse ona yardım etmeyi teklif etti.

Bir gün deneyimlerini anlatan bir kitap yazacak.

Wulfe ve Cárdenas'ı ve onlarla birlikte çalışan herkesi ifşa etmekten büyük memnuniyet duysa da, büyük manşetlerin, röportajların ve kitap tekliflerinin heyecanı onun için çok az şey ifade ediyordu. Günün geç saatlerinde yaşadığı anlar Akşam Zach aradı ve ikisi günlerini paylaştılar.

Tüm bunların ortasında Natalie regl olmaya başlamış, hamile olmadığı bilgisi onu derinden etkilemişti.

Hayal kırıklığına uğradım. Bir hafta iki hafta oldu. İki hafta üç hafta oldu ve hala morali düzelmemişti. İşte o zaman gerçek bir tatile ihtiyacı olduğunu fark etti; bu sefer SPJ semineri değil, gerçek bir tatil. Zach'i aradı, ona planlarını anlattı ve New Orleans'a bir uçak bileti aldı.

Yapması gereken bir şey vardı.

ZACH mezarlığın zarif demir kapısını açtı ve sıra sıra dizilmiş mermer mezarların arasından geçerken onu gördüğünde göğsünde bir sızı hissetti. Olduğu yerde durdu ve sadece onu izledi. Onu son gördüğünden bu yana üç hafta geçmişti ve daha da güzelleşmediyse lanet olsun.

Kendini kaybetmişsin McBride.

Evet, tamamen ve tamamen onun içinde kaybolmuştu. Ve bunu sevdi.

Hastanede ona kendisini özgür bıraktığını söylediğinde abartmıyordu. Onu en iyi ve en kötü haliyle görmüş ve her halini sorgulamadan ya da kınamadan kabul etmişti. Ve o kırıldığında, uzun zamandır yanında taşıdığı suçluluk duygusu ortaya döküldüğünde, onun parçalarını tekrar bir araya getirmek için orada olmuştu. Onun günahlarının affı, kefareti, kurtuluşuydu.

Onu değiştirmişti. Uzun zaman önce ona daha önce baba olmak istemediğini söylediğinde

Hamile olmadığını söylediğinde ne kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Bunun muhtemelen en iyisi olduğuna karar vermesi birkaç gününü almıştı. Bu onlara sadece birlikte olmak için biraz zaman kazandıracaktı. Natalie daha yirmi yedi yaşındaydı. Bir aile kurmak için daha çok zamanları vardı.

Ona doğru yürüdü, onu görmenin tadını çıkarıyordu. Onun burada, New Orleans'ta olduğunu bilmiyordu. Ona planlarını anlattığında, şehri onunla birlikte görmek, hikâyelerini dinlemek, hayatının nasıl olduğuna dair bir fikir edinmek istediğini biliyordu.

Pearce'a işinin bittiğini söylemiş ve bir sonraki uçağa atlamıştı. Onu otelinde bulamadığında, burada bulacağını biliyordu. Arlington'ı ziyaret etmemiş miydi?

İki gün önce Mike, Chris, Brian ve Jimmy'yi kontrol etmek için mi?

Lacivert, kolsuz bir elbise giymiş, anne babasının ve Beau'nun birlikte yattığı mezarın önündeki istinat duvarına oturmuştu. Üç taze kırmızı gül demeti mermere yaslanmıştı. Ve bir şeyler söylüyordu.

...

Git bir bankta bekle ve onu rahat bırak McBride.

Tam uzaklaşıp kışını park edecek bir yer bulacaktı ki kızın ağladığını fark etti. Yaklaştı.

"İkinizin de onu seveceğinizi biliyorum. O benim hayatımı kurtardı. Onur Madalyası sahibi olduğunu söylemiş miydim? Ve anne, o çok yakışıklı. Tüm kalbimle ikinizin de onunla tanışabilirdim."

Zach onun ailesiyle kendisi hakkında konuştuğunu fark etti. Göğsünde sıcak bir şeyler kıpırdadı. Orada durup onun özel konuşmasını dinlemesi ne kadar yanlış olursa olsun, artık hiçbir şey onu oradan uzaklaştıramazdı.

Uzandı ve parmaklarını "Beauregard Latour" isminin üzerinde gezdirdi, konuşurken sesi titriyordu. "İ Seni seviyorum, Beau. Sen benim her şeyimdin ve birlikte geçirdiğimiz günlere dair anılarıma her zaman değer vereceğim. Ama kederle yaşayamam. Benim için istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum. Tekrar aşık olacağımı hiç düşünmemiştim ama onu çok seviyorum.

Şu anda her neredeyse, umarım benim için mutlu
olabilirsin."

Zach göğüs kemiğinin arkasında bir acı hissetti; onun için, Beau için, gereksiz yere kaybedilen hayatlar için. Ama geçmiş gitmişti. "Natalie?"

Adını duyunca Natalie baktı ve Zach'in bir metre ötede durduğunu gördü. Nabızı hızlandı, içinden sevinç fışkırdı. "Zach!"

"Bana buraya geleceğini söylediğinde sana sürpriz yapmaya karar verdim."

"Bunu kesinlikle yaptın." Güldü ve yüzündeki yaşları bir mendille sildi. "Burada bir mezarla konuştuğum için deli olduğumu düşünüyor olmalısın."

Başını salladı ve ona doğru yürümeye başladı, gri spor ceket, tişörtü ve kot pantolonuyla herhangi bir erkekten daha seksi görünüyordu.

haklıydı. "Hayır, yok. Bunu dokunaklı buluyorum."

Onu güçlü kollarına çekti, sıkıca sarıldı, kokusu onu sardı. Yine de utanmaktan kendini alamadı. "Ne dediğimi duydun mu?"

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Seni bölmeme izin verme.

Buraya seninle birlikte olmak ve şehri senin gözünden görmek için geldim ve bu da ailene ve Beau'ya saygılarımı sunmak anlamına geliyor, değil mi?"

Kelimelerle ifade edemeyecek kadar duygulanan Natalie başını salladı, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve onu mezara doğru çekti.

Zach parmaklarını anne babasının ve Beau'nun isimlerinin üzerinde gezdirdi. "Keşke onlarla tanışabilseydim."

Boğazı o kadar daralmıştı ki sadece "Ben de" diye fısıldayabildi.

Bir süre mezarın önündeki istinat duvarının üzerinde oturup sessizce el ele tutuştular.

İlk konuşan Zach oldu ve Arlington'daki arkadaşlarının mezarlarını nasıl ziyaret ettiğini, ardından da Brian'ın dul eşi Debbie'nin izini sürerek ona herhangi bir şekilde yardımcı olup olamayacağını öğrenmek için zaman ayırdığını anlattı. Sonunda onu bulduğunda, Mike'ın küçük erkek kardeşiyle neredeyse üç yıldır evli olduğunu öğrendi.

"Brian'ın cenazesinde bana söyledikleri için özür diledi ve bunun yıllarca aklından çıkmadığını söyledi."

"Öyle olması gerektiğini biliyordum." Natalie kadını affetmeyi aklına not etti. "Bunu geride bırakabildiğine çok sevindim."

"Ayrıca, OD'deki üst düzey yetkililer tarafından herhangi bir suç işlemediğim konusunda aklandım. Aslında, eğer isteseydim Pearce'ın tam anlamıyla kışımı öpeceğini düşünüyorum. Bana bir masa ve yüksek bir maaş teklif etti ama ben reddettim. Şimdi daha iyi bir teklif aldım."

"Ah?" Adamın ses tonundaki bir şey onu tedirgin etmişti.

"Rowan benden baş yardımcısı olarak hizmet etmemi istedi, ben de kabul ettim. Para iyi. Çok daha az olacak hatta çalışmaktan daha tehlikeli ve evden neredeyse o kadar sık uzak kalmayacağım." Onun gözlerinin içine baktı. "Hayatımda bir eş ve bir aile için zaman olacak."

Natalie'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Sen . . . bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

Zach tek dizinin üzerine çöktü. "Etrafında bulunulması en kolay adam olmadığımı biliyorum ama benimle tanıştığında olduğum kişi değilim. Bana hayatı teker teker öpüşerek yaşayabileceğimizi söylemiştin. Ama artık bu benim için yeterli değil. Bir öpücük değil, bin öpücük istiyorum. Yaşamak istiyorum Natalie ve seni sevmek istiyorum. Çocuklarının babası olmak istiyorum. Her gün doğumundan ve gün batımından en iyi şekilde yararlanmak istiyorum. Hayat kısa ve kırılgan. Bir anımı daha korku ve pişmanlıkla harcamak istemiyorum."

Göz temasını kesmeden onun elini tuttu. "Seni seviyorum Natalie. Seni her şeyimle seviyorum. Benimle evlenir misin?"

Natalie Beau'nun adının yazılı olduğu mezar taşına baktı, sonra Zach'in bakışlarıyla karşılaştı, gri gözlerinde ona duyduğu sevgi sıcacıktı. Cevap vermeden önce boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı, mutluluk gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Evet! Evet, seninle evleneceğim, Zach."

Adam titrek bir nefes verdi ve kadın onun gergin olduğunu fark etti. Sonra elini cebine attı ve o güne kadar gördüğü en güzel elmas yüzüğü çıkardı. Ortasında prenses kesim mavi bir elmas ve iki yanında beyaz tektaşlar vardı. Yüzüğü kızın parmağına taktı. "Elmas bana senin gözlerinin rengini hatırlattı. Umarım beğenirsiniz."

"Ah!" Şaşkınlıkla ona baktı. "Bu çok güzel."

Onu ayağa kaldırdı, kollarına aldı ve öptü; onu ne kadar çok sevdiğini kelimelerin anlatamayacağı şekilde anlatan uzun, yavaş bir öpücüktü bu, büyük bir eli parmakları saçlarına dolanana kadar omurgasında ilerledi.

Kalbi küt küt atarken ona gülümsedi. "Bir dokuz yüz doksan dokuz daha kaldı."

"O zaman otele dönsek iyi olur." Sırıttı. "Ayrıca, eğer bir şeyler yapmak istiyorsak yapmamız gereken çok şey var. bebek yapmada iyi ol."

"Acele edelim." Ne de olsa üç hafta olmuştu.

Sonra el ele mezarlıktan çıkıp yeni bir başlangıca doğru yürüdüler.

EPILOG

İki ay sonra

"Gözlerimi senden alamıyorum."

Etrafları arkadaşlarıyla çevriliyken ilk danslarını ederken Natalie başını kaldırıp yeni kocasına baktı. "Sen de oldukça harikasın."

Siyah Armani smokini, gri ipek yeleği, gri ipek kravatı ve bembeyaz gömleğiyle daha yenilebilir görünüyordu.

Natalie, kesip yemeleri için misafirlerine bıraktıkları dört ayak uzunluğundaki pastadan daha büyüktü.

Düğün bir aksilik çıkmadan gerçekleşmişti. Estes Park'ta altın kavak ağaçlarının arasında bir malikâne kiralamışlar, pastayı, çiçekleri ve yemek menüsünü seçmişler, sonra da her şeyi bir araya getirme işini malikânenin çalışanlarına bırakmışlardı. Bu da Natalie'ye

Kendisi ve nedimleri için doğru elbiseleri bulmak için ihtiyacı olan zamanı bulmuştu. Kendisi şeffaf boncuklu kolları ve mini kuyruğu olan beyaz ipek Oscar de la Renta'yı seçerken, nedimleri de derin kumaştan ampir bel elbiseler tercih etmişti.

Bordo kırmızısı, Tessa ve Kat'in büyüyen göbeklerine uygun bir tarz. Natalie boş zamanlarını Zach'le birlikte hayallerindeki evi aramakla geçiriyordu. İstedikleri evi bulmuşlardı: Denver'ın batısındaki dağlarda, granit tezgahlı, büyük gömme küvetli, açık ve kapalı şömineli, beş yatak odalı, güneşli bir ev.

Fransa'daki balayından döndükten sonra taşındılar.

Zach onun şakağını okşadı. "Odamıza gitmek için sabırsızlanıyorum. Bu güzel ipek elbiseyi -ve altında sakladığın tatlı şeyleri- çıkaracağım ve bütün geceyi seni çılgık attırarak geçireceğim."

"Bu bir söz mü?"

"Kesinlikle öyle."

Arkalarında bir yerden Joaquin'in kamerası parladı. Resmi düğün fotoğrafçısıydı.

Natalie karnında bir çarpıntı hissetti, beklenti oluşmaya başlamıştı. "Peki bunu nasıl yapacaksın? Bana nasıl çığlık attıracaksın?"

Daha derine sokuldu. "Parmaklarımla, dudaklarımla, dilimle ve" diye fısıldadı kulağına, "sikimle."

Kalçalarının arasında tanıdık bir sızı hissetti. "Gitmek için daha ne kadar beklememiz gerekiyor? Herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyor. Sanırım Rowan çakırkeyif."

Zach yeni patronuna baktı ve kıkırdadı. Yakışıklı yüzündeki gülümseme Natalie'nin kalbini aydınlattı. "Bence en azından ilk bir saat kalmalıyız."

Bugünlerde çok daha mutlu görünüyordu, daha az sorunlu, daha genç. Kabusları geçtiği için değildi. Hâlâ Arada bir kötü rüyalar görüyordu ama sıklıkları azalıyordu ve sonrasında alkole yönelmiyordu. Rüyalar onu uyandırdığında Natalie ona sarılıyor, konuşuyor ya da sevişiyorlardı ve o da tekrar uyuyordu.

"Hayatımda olduğun için çok şanslıyım." Adam onun gözlerinin içine baktı, sesi zengin ve yankılıydı.

Sevildiğini hissederek gülümsedi. "Sesini ne kadar sevdiğimi daha önce söylemiş miydim?"

"Sesim mi?" Eğlenmiş görünüyordu.

"Evet, sesin. Bu senin tanıştığım ilk parçan, hatırladın mı? Karanlığın içinden benimle konuştun. Bir süre için tek olduğun şey buydu, beni bir arada tutan bir ses."

Onu alnından öptü. "Sana bir daha böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Günlerini bir ABD şerif yardımcısının el üstünde tutulan karısı olarak geçireceksin. Bu konuda ne düşünüyorsun Natalie McBride?"

Natalie'nin gazeteciliği bırakmasının faydası olmuştu. Serbest çalışmayacaktı. Meksika'daki çilesi hakkında bir kitap yazmayacaktı. Evde kalacaktı,

yemekler pişiriyor, turtalar yapıyor ve birlikte rahat bir yaşam sürmelerini sağlıyordu. Zach zor bir iş gününden sonra eve geldiğinde, kendi stresi ve yorgunluğuyla baş etmek yerine onun yanında olmak istiyordu. Bazı kadınların kararına karşı çıkabilirdi ama bu onun hayatıydı ve onu istediği gibi yaşayacaktı.

"Bu beni çok ama çok mutlu ediyor." Zach'in dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti.

Ve müziği unutarak, dans etmeleri gerektiğini unutarak, arkadaşlarını unutarak uzun, yavaş ve derin bir şekilde öpüştüler.

Dışarıda sevdiği kadını görmeyi eğlenirken, Zach sağdıçlarıyla birlikte barın yanında durup eşlerinin dans edişini izledi. Kadınlar

Sister Sledge'in "We Are Family" şarkısının sözlerini hiçbir çekingenlik belirtisi olmadan söyleyerek, kadınların diğer kadınlarla dans ederken yaptıkları gibi birbirlerine seksi dans hareketlerini gösterdiler. Ardından DJ, Madonna'nın "Papa Don't

Vaaz ver," derken Tessa ve Kat hamile karınlarını sergilerken çok eğleniyor gibiydiler. Sonra Sophie, Holly'nin söylediği bir şey üzerine kıkırdamaya başladı ve topuklarının üzerinde hafifçe yalpaladı.

"Evet, içkiyi biraz fazla kaçırmış." Hunter sıırttı. "Merak etme. Ondan daha sonra yararlanacağım."

"Karını yatağa atmak için onu sarhoş etmek zorunda mısın?" Rossiter sesinde alaycı bir şaşkınlıkla sordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Senin olsun, Rossiter." Hunter bir içki aldı. "Eski Chevy'mi ön tarafa aldığımda kim yataktan bahsetti?"

"Uyarı için teşekkürler." Darcangelo yüzünü buruşturdu. "Yola çıkarken o kalıntıdan uzak durmaya dikkat edeceğiz. Eğer kılı kışını arka koltukta zıplayıp dururken görseydim, sanırım kâbuslar görürdüm."

Hunter kıkırdadı. "Ya da seni tahrik eder."

"Rüyanda görürsün." Sonra Darcangelo Zach'e döndü. Sol eli hâlâ alçıdaydı ama başparmağı iyileşmeye başlamıştı. "Peki McBride, çocuklarımızla oyuncaklar için kavga edecek küçük bir Zach ya da Natalie'nin etrafta olması ne kadar sürer?"

Rossiter sırttı. "Pratik yaptığınızı duyduk. Sadece bazılarımızın ilk denemede doğru yaptığını söylemeliyim."

Hunter, "Buna 'özdenetim eksikliği' denir, Rossiter," dedi.

Darcangelo güldü. "Bakın kim konuşuyor. Hâlâ kanundan kaçarken karısını hamile bırakan kim? Oh, evet. O sendin, Hunter. Hayır, bana öyle bakma. Tess ve ben onu hamile bırakmadan önce evliydik.

Bu ikinizin de söyleyebileceğinden daha fazla."

Hunter ve Rossiter birbirlerine bakıp sırttılar, sonra bira bardaklarını birbirine vurup içtiler.

Ama Zach'in kafası karışmıştı. "Nasıl duydun bizim "Pratik yapmak" mı? Bunun eşimle aramızda özel bir şaka olduğunu sanıyordum."

Hunter ona doğru ciddi bir bakış fırlattı. "Onlar kadın ve gazeteciler. Sır yok. Buna alışın."

"Uyarı için teşekkürler." Zach bir bardak bira içtikten sonra soruyu yanıtladı. "Gelecek yıla kadar bekleyeceğiz. Bu ilk yılı onunla geçirmek istiyorum. İkimiz için de çok şey değişti. Bazen bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

Her bir adamın gözlerinde anlayış gördü.

Darcangelo onu omzundan alkışladı. "İyi iş çıkardın. Natalie birinci sınıf bir oyuncu."

"Yaptıklarınız için hepinize teşekkür ettiğimi hiç sanmıyorum." Belki de şampanya ve biranın etkisiydi ama Zach bunu söylemek zorundaydı. "Her biriniz Natalie'ye yardım etmek için kendi hayatınızı, eşinizin ve çocuklarınızın mutluluğunu riske attınız. Onun ve benim hayatımı kurtardınız. Bunu asla unutmayacağım."

Hunter onun bakışlarına karşılık verdi. "Sana söyledim McBride. Biz kendi başımızın çaresine bakarız. Sen de bizim için aynısını yapardın."

Darcangelo başını salladı. "Hunter, ilk kez seninle aynı fikirdeyim."

"Arkadaşlara." Zach kadehini kaldırdı. Sonra kıkırdayarak gülümsedi. "Ve hiçbirimizin hak etmediği kadınlara."

Adamlar gülüştüler, anlaştıklarını haykırdılar, bira bardakları şingirdadi.

DANS ETMEKTEN SICAKLAYAN Natalie soğuk

şampanyasından bir yudum aldı. "Mmm, kocamı smokin içinde görmeye bayılıyorum." Sophie martinisinin zeytinini kemirdi. "Kıyafetlerini yırtıp atasım geliyor."

Holly gülümsedi. "Hepinizin kocasını smokin içinde görmeye bayılıyorum. Ne zaman paylaşmak isterseniz, bana haber verin."

"Zavallı Julian." Tessa bir elini sırtının alt kısmına koydu. "Eve döndüğümde tek istediğim sırtıma masaj yapılması ve uyumak olacak."

Natalie Tessa'yı dürttü. "Julian sana deli gibi aşık, hayal kırıklığına uğrayacağını sanmıyorum."

"Sanırım dünyada bu kadar çok şey hisseden tek kadın ben olmalıyım.

Hamileyken daha seksiyim." Kat bir şişe su içti. "Artık her zaman seks yapmak istiyorum."

"Hayır, bir tek sen değilsin." Kara çikolatasını yudumladı. "Caitlyn ve Brendan'la olan çalışmalarım seks."

"Benim Alissa ile olan ilişkim de öyleydi," diye itiraf etti Kat.

Natalie doğum yapmış kadınlardan oluşan bu kardeşliğin bir parçası olacağı günü iple çekiyordu. Sonra odanın arka tarafında Zach'i gördü. Natalie'nin yüzünü göremediği bir adamla tartışıyor gibiydi. Adamı ceketinden yakaladı ve onu fuayeye doğru yürüttü.

"Ne oldu?" Sophie, Natalie'nin bakışlarının yönünü takip etti.

"Bilmiyorum. Bir tür sorun." Kocasının peşinden aceleyle koştu ve tam zamanında Zach'in ön kapıdan çıktığını ve adamı önüne katıp ittiğini gördü.

"Davet edilmediniz," diyordu.

"Davete ihtiyacım olmamalı. Ben senin babanım."

Natalie olduğu yerde durdu. Babası mı?

"İçeri nasıl girdin?"

"Onlara damadın babası olduğumu söyledim ve beni içeri aldılar." "Yani kapıdan zorbalıkla geçtin. Bunu yapman gerek."

Gidin."

"Beni evlendiğin o güzel genç kadınla tanıştırmayacak mısın?"

"Annem öldüğünde seni bir daha görmek istemediğimi söylemiştim."

Natalie, Zach'in neden babasının yanında olmak istemediğini biliyordu, babasının karısına ve kendisine kötü davrandığını biliyordu.

seçildi. Ama bu durumla ilgili bir şey onu yıprattı ve kendini her iki adam için de üzüldürken buldu; babasıyla uzlaşmak istiyor gibi görünen babası

Akrabası ve babasına olan tüm saygısını yitirecek kadar çok kez hayal kırıklığına uğramış oğlu.

Sonra Zach'in babasının sesi teslim olmuş bir tona büründü. "Bunu neden yapıyoruz? Neden hep kavga ediyoruz? Bu yüzden değil."

buraya geldi. Eskiden olduğum adam olmadığımı bilmeni istedim, Zach. Senatodan ayrıldım. İstifa ettim."

"Ne?" Zach sersemlemiş gibiydi. "Neden?"

"Kendimden başka kimseye bir faydam dokunmuyordu. Gitme zamanımın geldiğini fark ettim. Ben lider değilim. Bir kahraman değilim. Sen bana bir kahramanın gerçekte ne olduğunu gösterdin."

Zach bunu ancak Natalie'nin fuayede durduğunu, yüzünün şampanya ve dans yüzünden kızardığını gördüğünde anlamaya başlamıştı.

Onun yanında durmak için geldi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Babam da şimdi gidiyordu."

Bakışları ondan babasına kaydı. Nazikçe elini uzattı. "Ben Natalie, Zach'in eşiyim."

Zach'in babasının yüzü geniş bir gülümsemeye ikiye ayrıldı. "Merhaba Natalie. Ben Robert McBride. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Sen çok

güzel ve çok cesur, okuduklarıma göre."

"Teşekkür ederim, Bay McBride. Çok nazıksınız. Zach ile biraz konuşmamın sakıncası var mı?"

Uh-oh, McBride. Bu senin düğün gecen ve şimdiden başın belada.

Zach, Natalie'nin onu fuayenin derinliklerine çekmesine izin vererek babasını malikânenin ön merdivenlerinde bıraktı. "O davetli değildi, Natalie."

Döndü ve onun ellerini tuttu. "Öyle olmadığını biliyorum. Eğer onu göndermek istiyorsan, bu senin kararın. O senin baban. Neyi seçersen seç seni destekleyeceğim. Ben sadece Hoş karşılanmadığını bile bile buraya gelmesinin cesaret gerektirdiğini söylüyor. Uzak durmak onun için daha kolay olurdu."

Zach Natalie'nin gözlerinin içine baktı, ona yakın olmak bile öfkesini dindiriyordu. "İstifa ettiğini, senatörlük koltuğunu bıraktığını söylüyor."

"İnsanlar değişir." Sonra tereddüt eder gibi oldu.

"Ne oldu?"

"O ölümsüz değil, Zach. Günün birinde, aranızı düzeltme şansınızla birlikte o da gidecek. Geçmiş arkamızda bıraktık, değil mi? Belki o da yeni bir başlangıç yapmak istediği için buradadır."

Zach'in dilinin ucuna babasıyla arasını düzeltmek istemediğini söylemek geliyordu ama gözlerinden bunun onun için önemli olduğunu görebiliyordu. Ailesini kaybettiği için miydi?

Derin bir nefes aldı, öfkesinin geçmesine izin vermeye çalıştı.

"Tamam." Kızın elini tutarak kapıya doğru yürüdü ve babasının hâlâ merdivenlerde yaşlı ve yalnız görüldüğünü gördü. "Dinle baba, ben-"

"Gitmemi istiyorsun. Tamam. Gideceğim. Ama önce ..." O elini cebine attı ve bir kutu çıkardı. "Sana bir şey getirdim. Bu sana ait."

Bir zamanlar annesine ait olan bir mücevher ya da başka bir nesne bulmayı bekleyen Zach, Natalie'nin elini bıraktı, kutuyu aldı ve nefesi kesilerek açtı.

İçinde ne olduğunu görünce ciğerleri sızladı. "Sen. . . bunu sen mi kurtardın?"

Natalie kutunun içine baktı, nefesi kesildi. "Oh, Zach!"

"Elbette, öyle yaptım. Seni törenden uzaklaştırdığım için özür dilerim. Medyayı getirmemeliydim ama seninle çok gurur duyuyordum oğlum." Babasının sesi kırıldı. "Seni Washington'da son gördüğümde bunu sana verecektim ama o kadar sinirlendim ki unuttum. Bu senin. Sende kalsın. Bunu hak ettin."

Zach Onur Madalyası'na baktı. Ona gözlerini dikene kadar, onu geride bıraktığı için ne kadar pişman olduğunu fark etmemişti. Gerçek anlamda, Mike, Chris, Brian ve Jimmy'den geriye kalan tek şey buydu.

Parmağını ipek boyun bandının üzerinde gezdirdi, on üç beyaz yıldız dokundu, sonra çapayı ve beş köşeli yıldızın ortasındaki tanrıçanın bulunduğu deseni izledi.

Minerva Discord'u uzaklaştırmak için kalkanını kaldırdı.

Duygularını dizginlemeye çalışarak başını kaldırdı ve babasının uzaklaştığını gördü. "Baba, kal."

Babası döndü. "İstediğin bu mu, yoksa sadece güzel gelinin mi?"

Natalie elini uzattı. "İkimiz de bunu istiyoruz. İçeri buyurun. Sizi arkadaşlarımızla tanıştıralım."

Arkasından Darcangelo'nun sesi geldi. "Gelin ve damadı kaybettik. Neler oluyor? Sorun mu var?" Sonra Darcangelo'nun kafası Zach'in omzunun üzerinden baktı. "Vay anasını. Bu . . . ? Vay be."

"Tak şunu, McBride." Arayan Hunter'dı.

"Şey, bilmiyorum eğer-"

"Bırak gelinin sana taksın, Zachariah." Babası kapıdan içeri girdi.

Derin bir nefes alan Zach arkasını döndüğünde, düğün konuklarının çoğunun fuayeye dolmuş olduğunu ve arkalarında boş bir odada müzik çaldığını görünce şaşırdı.

"Giy şunu, McBride! Bunu hak ettin!" Bu Joaquin'di.

Onun bağırışına diğerleri de katıldı.

Nabızı hızla atan Zach, başıyla Natalie'ye işaret etti. Titriyor gibi görünen elleriyle madalyayı kutusundan çıkardı, sonra arkasından yürüdü, parmakları boyun bandını yerine sabitledi. Madalyayı düz duracak şekilde düzeltti, sonra kravatının üzerinde duran altın yıldızın parladığını görmek için aşağıya baktı.

Fuaye alkış ve tezahüratlarla inledi.

Aşağı baktığında Natalie'nin onu izlediğini gördü, gözleri parlıyordu ve güzel yüzünde bir gülümseme vardı. "Sen benim kahramanımsın."

Şampanyadan başı dönen Natalie, gelin odasının kapısını ayağıyla tekmeleyerek kapattı ve kollarını kocasının boynuna dolayarak onu yatağa taşıdı.

"Teşekkür ederim," dedi onu ayağa kaldırırken. "Babamı göndermemi engellediğin için teşekkür ederim."

"Seni hiçbir şey yapmaktan alıkoymadım." Onun arkasından yürüdü ve Onur Madalyası'nı dikkatlice çıkardı,

antika çekmeceli sandığın üstüne koydum. Böylesine güzel bir madalya, böylesine bir bedelle kazanılmıştı. O düşünmedi

Boynunda madalyası, arkadaşları onun için tezahürat yaparken onun orada durduğu görüntüyü asla unutamazdı. "Sen kendi kararını verdin."

Kıkırdadı ve kravatını çıkarmak için uzandı. "İyi denemeydi ama ben de oradaydım, unuttun mu? Sen gelmeseydin onu gönderirdim."

"Sanırım herkes onu severdi." Yatağa oturdu, topuklarını tekmeledi. "Çok çekici bir adam."

"Eminim bir düzine kadar metresi de aynı fikirdedir." Bir sandalyeye oturdu.

Yakındaki sandalyeye oturdu, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. "Ama artık onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ne hakkında konuşmak istersiniz?"

"Hiç konuşmak istemiyorum." Ayağa kalktı, ceketini ve yeleğini çıkardı, sonra yavaş adımlarla ona doğru yürüdü, gömleğinin düğmeleri yarı açtı, seksi erkek göğsünün bir anlık görüntüsü ona

Nabzını hızlandırmaya yetecek kadar. "Şu anda dilimle yapmam gereken daha önemli şeyler var."

Sözleri kadının omurgasından aşağıya doğru bir beklenti ürpertisi gönderdi.

Ayağa kalktı, elbisesinin fermuarını açabilmesi için ona sırtını döndü, ipek ayak bileklerinin etrafında bir su birikintisine düştü.

Adamın hızlı nefes alışını duydu, onu gıdıklamak için seçtiği iç çamaşırını beğendiğini bilmekten heyecan duydu.

Elbiseden çıktı, sonra ona döndü, bakışları üzerinde gezinirken kanı ısındı, giydiği beyaz dantel korse, külot ve jartiyeri, belirgin bir şişkinliği fermuarının arkasında beliriyor.

"Seni o külottan kurtarmamız gerekecek meleşim. Ben tam erişime ihtiyacım olacak." Arkasına uzandı, ellerini transparan kumaşın altından geçirip çıplak teninin üzerinden geçirdi. "Korse, çoraplar ve jartiyer şimdilik kalabilir."

Külotunu çıkardığı anda onu yatağın üzerine doğru devirdi. "Seni seviyorum, Natalie McBride. Sen benim her şeyimsin."

"Seni seviyorum, Zach Black." Kirpiklerinin altından ona baktı, ona duyduğu açlığı belli etti. "Şimdi sözünü tut. Çıglık attır bana."

Ve yaptı da.

SÖZLÜK

BDUs-Savaş kıyafeti üniforması, genellikle askeri kıyafetler veya kamuflaj için kullanılır

BUD/S-Temel Sualtı İmha/SEAL, yani temel SEAL eğitimi

DUSM-A.B.D. şerif yardımcısı; "DOO-zum" olarak telaffuz edilir ve bazen aşağılayıcı bir terim olarak kullanılır

EPIC-EI Paso İstihbarat Merkezi, ABD Emniyet Teşkilatı ve Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi de dahil olmak üzere on beş devlet kurumuna ev sahipliği yapmaktadır

klick-Askeri bir mesafe ölçümü; bir klick bir kilometreye veya yaklaşık 0,62 mile eşittir

maquiladoras-ABD ve çok uluslu şirketler tarafından diğer ülkelerde ucuza mal üretmek için kullanılan **fabrikalar**

ABD Adalet Bakanlığı'ndaki OD-Operasyon Direktörlüğü

sörf işkencesi-Uzun süre soğuk suda kalmaya zorlanmak, donanma tarafından kararlılığı ve gücü olmayanları ayıklamak için kullanılan bir strateji

MÜHÜRLER

bastırılmış ateşli silah-Çoğu insanın "susturucu" olarak adlandırdığı şeyle donatılmış bir silah

USMS-Birleşik Devletler Marshal Servisi

VBIED-Araç **kaynaklı el** yapımı patlayıcı cihaz, yani araba bombası

hatta çalışmak-ABD/Meksika sınırı boyunca kolluk kuvveti olarak **çalışmak**

Virginia Kantra'nın bir sonraki Denizin Çocukları romanının
özel bir önizlemesi için sayfayı çevirin

UNUTULMUŞ DENİZ

Berkley Sensation'dan Haziran 2011'de geliyor!

BÖLÜM 1

Teknedeki adam yarı çıplak soyunarak zayıf altın rengi göğsünü ve kaslı kollarını ortaya çıkardı.

İskelenin karşısındaki otoparkta, Lara Rho nefesini içine çekti. Gömleğini güverteye bırakıp tırmanmaya başladığında nefesini tuttu.

Direğin tepesi, masmavi gökyüzüne karşı sert bir şekilde sallanıyordu. Midesi bulandı. Sinir mi? diye merak etti. Tanınma mı? Yoksa basit bir kadın takdiri mi?

Güneş, körfezin sularını dövülmüş altın rengine dönüştürüyordu. Arabanın içindeki hava bir fırın gibi ısınmıştı.

Sürücü koltuğunda onun yanında oturan Gideon, sıcaktan bunalmış bir halde kıpırdandı. Mısır ipeğinden saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Mavi gözler parıltıya karşı daraldı. "Aradığınız kişi o mu?"

Lara, sıradan gri arabalarının ön camından bakmak için öne doğru eğildi ve şafakta onu uyandıran iç pusulanın çekimini test etti. Bütün sabah Pennsylvania'nın inişli çıkışlı tepelerinden Virginia'nın dümdüz kıyılarına doğru yol almışlardı.

Burayı bulmadan önce Norfolk'ta trafik vardı. Bu adamı.

O kişi sen misin?

Yavaşça nefes verdi ve kendini dağcıya odaklanmaya zorladı.

Koyu mavi gökyüzüne karşı armada asılı duran, bronz saçları bir hale gibi altınla kaplanmış, kesinlikle bir meleğe benziyordu.

"Sanırım öyle." Dudağını ısırdı. Bunu bilmeliydi. "Evet."

"O çok yaşlı," dedi Gideon.

Lara kendi kuşkularını yuttu. O bir bu göreve Arayıcı olarak atandı. Gideon sadece desteklemek ve savunmak için yanındaydı. İçgüdülerinin doğru olmasını istiyordu,

Efendilerinin ona olan inancını haklı çıkarmak istiyordu. "Yirmili yaşların sonunda," dedi. "Senden çok daha yaşlı değil."

"Bundan önce bulunması gerekirdi."

"Belki de daha önce bulunmaması gerekiyordu." Kalp atışları hızlandı. Belki de onu bulması gereken kişi kendisiydi.

"O zaman ölmüş olmalı," dedi Gideon.

Acımasız gerçek, sıcağa rağmen ürpermesine neden oldu. Hayatta kalmak Kural altında bir araya gelmeye bağlıydı. Onu Rockhaven'a getirdiklerinde sadece dokuz yaşındaydı ama yalnız olduğunu hatırlıyordu. Avlanmıştı. Eğer Simon Axton

onu buldum . . .

Konusunu incelemek için anıları bir kenara itti. Pırıl pırıl beyaz güvertenin kırk fit yukarısında olmalıydı. Direğin tepesinden bir halat yakalayarak iki adama uzattı. Aşağıda bekleyen, biri yaşlı, biri genç, ikisi de soluk lacivert polo tişörtler giyiyor. Bir çeşit üniforma mı?

"Denizdeydi," diye mırıldandı. "Su onu korumuş olabilir."

Bunu yapabilir, değil mi? Yangına karşı korur. Su kutsanmamış olsa bile.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Gideon açıkça. "Bizden biri olduğuna emin misin?"

Her kilometrede onu daha fazla hissediyordu, dikkatini çeken bir çekiş, parmak uçlarında bir karıncalanma. Artık o da

Aslında onu gördüğünde, kanındaki uğultu bir vızıltıya dönüşmüştü. Ama hepsi titreşimdi, karanlıkta elektrik süpürgesi dinlemek gibi, şekilsiz ve renksiz. Sadece insan değil, tamamen elemental de değildi.

"Başka ne olabilir ki?" diye sordu. "Ele geçirilmiş olabilir."

"Hayır."

Bunu bilirdi, bunu hissederdi. Onun enerjisi tarafından itilmedi, çekildi. Ve yine de . . . Belirsizlik onu yiyip bitiriyordu. Çok uzun süredir Arayıcı değildi. Miriam'ın dikkatli öğretilerine rağmen bu armağan onun içinde sert ve hamdı.

Ya yanılıyorsa? Ya o onlardan biri değilse? En iyi ihtimalle Gideon'la birlikte boşa bir yolculuk geçirir ve aptal gibi görünürdü. En kötü ihtimalle de, onlara ihanet edebilirdi. Düşman.

Adamın inişe başlamasını izledi, uzun bacakları güneşte akıyordu, ter ve güneş ışığıyla parlıyordu.

Ve eğer haklıysa, hayatı ona bağlıydı.

Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Çok uzaktayız. Eğer ona dokunabilseydim ..."

"Ne yapacaksın?" Gideon kuru bir sesle sordu. "Yanına gidip kaslarını hissetmek mi isteyeceksin?"

Bir fikir vardı. Küçük, kararlı bir şekilde başını salladı. "Eğer mecbur kalırsam."

Kapısını açtı. Gideon da onunkini açtı.

"Hayır," dedi tekrar. Kendini savunması gerekiyordu. Gideon beş yaş büyüktü, kendisinden bir üst sınıftaydı ama teknik olarak yetki ondaydı. "Eğer sen yaklaşmazsan ben yaklaşabilirim. yanımda duruyor."

Düz sarı kaşlarının arasında bir çatıklık oluştu. "Tehlikeli olabilir."

Nöbet yerlerini seçmişti. İkisi de bölgeyi taramıştı. Güvenliydi. Şimdilik. "Leke yok."

"Bahsettiğim tehlike bu değil," diye mırıldandı Gideon.

Ona aldırmış etmedi. On üç yıl boyunca kendini idare etmek için eğitim almıştı. Bunu da halledebilirdi.

Arabadan dışarı çıktı, güneş gözlüklerini miğferini ayarlayan bir şövalye gibi burnuna indirdi.

strateji. Her zamanki yaklaşımının burada işe yaraması pek mümkün değildi. Bu kişi kafası karışmış ve korkmuş bir çocuk ya da sersemlemiş, güvensiz bir ergen değildi.

Bir an düşündükten sonra bluzunun bir düğmesini daha çözdü. Gideon'un kaşlarını çatmasına aldırmadan -ne de olsa görevlerinin başarısından sorumlu olan o değildi- marinaya giden caddeyi geçti.

Rıhtımın sonuna kadar güneşten ağarmış tahtalar boyunca uzun ve engebeli bir yürüyüş yapıldı.

Direkten inen adam yarı yolda durmuş, bir tür dar kirişin üzerinde dengede durmuş, teknenin diğer tarafındaki açık denize bakıyordu.

Başını geriye eğdi. Sinirleri titriyordu. Kesinlikle yapmayacaktı.

Atladı. Daha doğrusu daldı, zarafet ve tehlikenin göz kamaştırıcı bir kavisi, beyaz bir su bulutu ve güvertedeki genç adamdan bir çığlık gönderdi.

O da bağırması olmalı. Teknedeki iki adam dönüp ona baktı; genç olanı dürttü, yaşlı olanı ise başını salladı.

Sudaki kişi bir nefes patlamasıyla yüzeye çıktı ve ıslak saçlarını yüzünden geriye savurdu.

Serinlemek mi? Yoksa gösteriş mi? Fark etmezdi.

Suyun içinde temiz bir şekilde kulaç atarak teknenin arkasındaki yüzme platformuna doğru ilerledi.

Gösteri zamanı, diye düşündü.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek rıhtımın kenarına doğru yürüdü. "Sekiz nokta altı."

Başını eğerek onun bakışlarıyla buluştu. Sarsıntının midesine kadar indiğini ve kopuşunu tehdit ettiğini hissetti. Adamın gözleri su gibi dövülmüş altın rengindeydi ve yüzeyin altında gölgeler vardı.

"On."

Güneş gözlüklerini kafasına doğru itti. "Dikkatsizlik için bir puan kırdım. Denizin bu kadar yakınına dalmamalısın. rıhtım."

Sırıttı ve merdiveni tuttu. "Dalışımдан bahsetmiyordum."

Yanaklarında sıcaklık yükseldi. Kural'a göre hiç kimse onunla bu şekilde konuşamazdı. Ama onun istediği de buydu, değil mi? Onunla ne yapacağını düşünürken, onun da kendisine cevap vermesini.

"Gururum okşandı." Bu kadar yakinken, onun enerjisini hissedebiliyordu.

İçinde ikinci bir kalp gibi atıyordu. Tekrar tanımlamaya çalıştı ama araştırmacı düşüncesi ıslak camdaki bir parmak gibi adamın üzerinden kaydı. Adam oldukça iyi korunmuştu. Şey, o

Bu kadar uzun süre tek başına hayatta kalabilmesi için öyle olması gerekiyordu.

Bir konu bulmak için etrafına bakındı. "Güzel tekne."

Ona ölçülü bir bakış attı, kendini denizden çıkardı, kollarından ve göğsünden su akıyordu. "Evet, o öyle."

Islak şortunun kalçalarına inişini, kalçalarına yapışışını gözlerini kaçırmamaya çalıştı. "Ne kadar zamandır onu?"

"O benim değil. Onu sahipleri için Karayipler'den dördümüz getirdik."

"Yani burada mı kalıyorsun? Şehirde."

Başını iki yana salladı. "Ona hizmet eder etmez, bir sonrakine geçeceğim."

Endişe onu yakaladı. Kaşlarını kaldırdı. "Umarım hâlâ tekneden bahsediyorsundur."

Bir sırtıma daha yaptı, şimşek gibi hızlı ve çarpık. "Sadece açıklığa kavuşturuyorum. Başka bir rıhtım, başka bir iş ayarladığımda giderim."

"O zaman fazla vaktimiz yok," dedi kadın, onun bildiğinden daha gerçekçi bir ifadeyle.

Orada öylece duruyordu, gömleksiz, sırılsıklam, parıldayan altın gözlerle ona bakıyordu. "Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

Kalbi boğazında atıyordu. Ağzı kurumuştur. Onun ilgisinin cinsel olduğunu düşünmüştü. Elbette düşünmüştü. Onu böyle düşünmeye sevk etmişti.

"Neden kahve ile başlamıyoruz," diye önerdi, "ve ne olacağını görelim."

Güvertede yelkenleri toplayan arkadaşlarına baktı. "İçkiler ve kendine bir randevu ayarladın."

Lara yutkundu. Akşama kadar Rockhaven'a dönmüş olmayı umuyordu. Ama birkaç saat güvenlikleri açısından o

kadar da büyük bir fark yaratmayacaktı. Umutsuzca

görevlerinde başarılı olmak, kendini okul konseyine kanıtlamak için. Karıncalanan parmak uçlarını birbirine sürttü. Keşke ona dokunabilseydi. Ama aralarında bir metreden fazla su vardı. "Saat beşte mi?"

"Yedi. Nerede?"

Günün erken saatlerinde sahil boyunca yaptıkları sinir bozucu gezintiden bir isim çıkarmaya çabaladı. Yakın bir yer diye düşündü. Karanlık bir yer. "Galaksi mi?"

Başını sallamadan önce gözleri kısıldı. "Orada olacağım." İçinden bir rahatlama geçti. "Bekliyor olacağım."

JUSTIN onun uzaklaşmasını izledi, ince bacaklar, düzgün bir bel, rahat bir etek, güzel bir kalça, sırtının ortasına kadar dökülen parlak siyah saçlar. Kesinlikle 10 numara.

"Sıcak." Kaptan Rick Scott kendi fikrini söyledi.

"Çok," diye onayladı Justin.

Yüzü bir dergideki resim kadar parlak ve mükemmeldi, gözleri koyu kanatlı kaşlarının altında iri ve gri, burnu düz, ağzı dolgundu. Gülümseliyordu.

Böyle bir kadının neden Galaxy gibi bir batakhaneyi seçtiği onu aşırıyordu. Tabii aylak aylak dolaşmıyorsa. O Güvertedeki çökmüş yelkenler ve sarılmış halatlar arasında yolunu buldu. Bu da ona olan ilgisini açıklıyordu. onun zengin bir yat sahibi olmadığını öğrenmişti.

Maden ispiertosunun pis kokusu tuzlu su ve körfezin kokusu, balık, yakıt ve çamur düzlükleri.

"Ateşli kızlar her zaman Justin'e gider," dedi Ted. "Şanslı piç kurusu."

Rick yan tarafa dikkatle tükürdü. Saçları kırışmış, mavi gözleri kısılmış, eski bir asker olan Rick bu açıdan derli toplu bir adamdı. "Bir dahaki sefere halatı direğe gönderdiğinde arkasından tırmanabilirsin. Belki kızın biri sen."

Genç tayfanın bronz teninin altında kırmızı bir leke belirdi. "Bu bir kazaydı."

Justin bir an sempati duydu. Hatırlıyordu, değil mi?
-O kadar gençken. O kadar aptal. Memnun etmeye bu kadar hevesliyken. "Herkesin başına gelebilirdi."

Denizdeki ilk birkaç ayında ve yılında kendisi de yeterince hata yapmıştı. Emniyete alınmamış bir halatı çekmekten daha kötü hatalar.

Kızın başka biri olup olmadığını merak etti.

Demonte vinci maden ispiertosu dolu kovadan çıkararak kuruması için dişlileri yerleştirdi. Göç eden bir deniz kuşu gibi yine kuzeye doğru ilerliyor, sahili ve anlamaya çalışmadığı bir içgüdüğü takip ediyordu. İhtiyacı olan son şey kıyıya takılmaktı.

"Bekliyor olacağım," demişti o yumuşak, alçak sesiyle.

Denizci yağı kutusuna uzandı. Belki de içindeki acıyı dindirebilir, birkaç saatlik dikkat dağınıklığı, birkaç dakikalık rahatlama sağlayabilirdi.

Hata ya da değil, orada olacaktı.

Bu bar bir hataydı, diye düşündü Lara.

Galaxy, sahilden dört blok ötede, turist yolunun dışında, gölgeli pencereler, sarkık verandalar ve zincir çitlerden oluşan yıkık dökük bir mahalledeydi.

Pis kabinlerden birine tünemiş, bardaki taburelerde oturan denizciler ve inşaatçılarla göz teması kurmadan odayı izlemeye çalışıyordu.

Belki de değildir.

En azından bu köhne ortamda, Gideon'la birlikte gecenin ilerleyen saatlerinde tökezleyen bir patrona arabalarına kadar yardım etseler kimse bunu sorgulamazdı.

Şişelerin üzerinde, neon tabelaların ışıltısıyla yarışan bir televizyon titriyordu. MILLER. BUD. PABST BLUE RIBBON. Hava ceset ve bira kokuyordu, ağır bir kolonya izi, koridorun sonundaki erkekler tuvaletinden gelen bir koku. Ellerini kucağında kavuşturdu, el değmemiş diyet kolası bulutlu masanın üzerinde bir halka daha bıraktı.

"Burası mı sıcak, yoksa sen mi?"

Kafasını kaldırdığında iki denizcinin masasını kuşattığını gördü. "Affedersiniz?"

İri yarı denizci daha da yaklaşarak onu kabinin içine hapsetti. "Burada tek başına oturmak için fazla güzelsin. Size katılmamızın sakıncası var mı?"

Yalnız değildi. Gideon kötü aydınlatılmış bir köşeden onu izliyordu, dikkati onunla kapı arasında bölünmüştü.

Yapışkan vinil koltukta doğruldu. "Birini bekliyorum."

"Ben kimseyi görmüyorum." Sarhoş bir şekilde neşeli ve saldırgan arasında gidip gelen denizci arkadaşını dürttü.

"Kimseyi görüyor musun, T.J.?"

T.J.'in bulanık bakışları Lara'nın göğüslerine odaklanmıştı. "Hayır."

"Sana bir içki ısmarlayayım," dedi ilk adam.

Lara kararlı bir şekilde "Hayır, teşekkürler," dedi.

"İşte buradasın." Derin ve pürüzsüz bir erkek sesi barın gürültüsünü ve müzik kutusunun uğultusunu yarıdı. Bir şekilde denizciler yer değiştirdi ve işte oradaydı, uzun boylu, zayıf ve çekici bir şekilde tıraşsız, Galaxy'nin kaba müşterileri arasında mükemmel bir şekilde rahat görünüyordu.

Bu oydu. Teknedeki avı.

Kalbi, nefesi, tüm vücudu tepki verdi. Parmak uçları karıncalandı. Olabilirdi de. Ona, onun enerjisine uyum sağlamıştı.

Ona sırtıttı. "Beni özledin mi?"

"Geç kaldın," dedi.

On iki dakika. Görevinden vazgeçmek için yeterli değil ama egosunu sıkıştırmak için yeterli.

"Hadi bebeğim, kızma. Çalışmak zorunda olduğumu biliyorsun." Yeni gelenin gözleri dans ediyordu ve birdenbire onun rol yaptığını, hâlâ gemiyi izleyen denizciler için bir rol oynadığını anladı.

onu kabine soktu. Sesini güven verici bir şekilde alçalttı. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler. Onu çok uzun süre yalnız bırakırsam huzursuz oluyor. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Lara büyük bir çabayla ağzını kapalı tuttu. Kısa boylu denizci kahkahalarla güldü. Arkadaşı bir boğa gibi ağırlığını kaydırđı, Omuzlarını kamburlaştıarak.

"Sana borcumu ödemeliyim," diye devam etti yeni gelen kolayca.

Erkek erkeğe, diye düşündü, onu sevmelerini sağlamak, onun yanında yer almalarını sağlamak, gerginliği dağıtmak. Tekrar hareket etti, vücudunu o kadar yumuşak bir şekilde eğdi ki neredeyse onu görmüyordu ön cebinden cüzdanını kaydırđı.

Ayaklar karıştı. Elden ele bir şeyler geçti. Denizciler ona başlarıyla selam verdikten sonra bara geri döndüler.

Lara gözlerini kıstı. "Az önce onlara para mı verdin?"

"Onlara bir içki ısmarladım." Sırıtişı parladı. "Neden olmasın?" "Onlara gitmeleri için para verdin," dedi Lara. öfke ve hayranlık. Gideon'un -ya da Zayin'in ya da Muhafızlardan herhangi birinin- bir rakibine içki ısmarlayarak onu alt ettiğini hayal bile edemiyordu.

"Bunu birliklerimizi desteklemek olarak düşünün." Adam onun bakışlarıyla karşılaştı, kendi bakışları hınzırca eğleniyordu. "Tabii sana alkol verme ayrıcalığı için birbirimizi dövmemizi tercih etmezsen."

"Tabii ki hayır. Neyse, zaten bir içkim var, teşekkürler."

Bardağına baktı ve başını salladı. "Böyle bir yerde bira sipariş edersin. Şişede. Eğer birayla uyanmak istemiyorsan Baş ağrısından çok daha kötü bir şey." Garsona işaret etmek için döndü.

Lara onun endişesini takdir etti. Ama onun bu dikkati işini daha da zorlaştıracaktı. Parmakları yanındaki koltukta duran çantasının sapına dolandı. Belki de içkisine ilaç katmak gerektiğini düşündü. Açıklama yapması söz konusu değildi. Ona inanmazdı ve konuştukları duyulabilirdi. Ama kesinlikle onun içinde bir şeyler uyandırabilirdi, bir tepki, bir kıvılcım, bir anı.

Onlardan biri olduğunu varsayarsak.

Belki de onun kaslarını hissetmeyi teklif etmeliydi.

Bu düşünce onun kızarmasına neden oldu. "Adını bile bilmiyorum."

"Justin." Soyadı yok.

"Lara. Lara Rho."

Elini uzatmaya başladı ama o anda garsonun gözüne takıldı ve ona dokunma fırsatı kaçtı.

Lara hayal kırıklığını yuttu.

Başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünen sert bakışlı, sert gözlü sarışın garson, televizyondaki maça dalmış yerlilerin arasından ayrıldı. "Size ne ikram edebilirim?"

"Two Buds," dedi Justin.

Garson kız Lara'ya baktı. "KIMLIK?"

"Elbette," dedi ve çantasına uzandı.

Axton insan yasalarına uymak ve insan komşularının arasına karışmak için ellerinden geleni yapmaları konusunda ısrar etti. Tamamen geçerli Pennsylvania ehliyetini çıkardı, Justin'in de aynısını yapacağını umuyordu, kimliğine dair herhangi bir ipucu, herhangi bir

Neden şimdiye kadar bulunamadığına dair bir ipucu yok.

Garsona gülümsedi. "Teşekkürler."

Sarışın kalçasını eğdi, saç yığınınından bir kalem çıkardı.

"Başka bir şey var mı?"

Sırtışı hızlı ve çekiciydi. "Sana haber veririm."

Garson kız hızlı adımlarla uzaklaşırken Lara, ne kadar yumuşak başlı, diye düşündü.

"Evet, Lara Rho." Kollarını Lara Rho'nun sırtına doğru uzattı.

Dizleri masanın altında Lara'nın dizlerine neredeyse hiç değmiyordu. "Seni Norfolk'a getiren nedir?"

Sen.

Kötü cevap.

"Um." Yapış yapış zeminde ayağını onunkine yaklaştırdı, bu küçük, gizli temasın ona ihtiyacı olan cevapları vereceğini umuyordu. "Sadece ziyarete geldim."

"İş için mi? Yoksa zevk için mi?"

Ayak parmağı onunkini dürttü. Sanki ayağı uykuya dalmış gibi bir vızıltı bacağına yayıldı.

Kasıtlı olarak onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bu sana bağlı."

Mavi gözleri onunkilerle kilitlendi. Karıncalanma uyluklarına ve midesinin çukuruna yayıldı.

"Çalışmaktan bıktım," dedi.

Adamın gözlerindeki tembel niyet karşısında ağzı kurudu. "Seni beklemiyorlar mı? Teknede?"

"Tekne teslim edildi ve paramı aldım. Gemiden atlarsam kimsenin umurunda olmaz." Kadına muzipçe gülümsedi.

"Ben özgür bir adamım."

Dudaklarını nemlendirdi. "Ne kadar uygun değil mi?" Bu gece ortadan kaybolursa kimse onu özlemeyecekti.

Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Tek yapması gereken onu kendi türünden biri, nefilim, havanın düşmüş çocukları olarak tanımlamaktı.

Gideon köşesinden ters ters baktı, şüphesiz neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu.

Keşke daha deneyimli olsaydı.

Garson kız biralarıyla döndü, iki şişe, bardak yok.

Lara kaygan yüzeyi kavradı ve boğazındaki daralmayı hafifletmek için yutkundu.

Justin aniden, "Hadi buradan çıkalım," diye teklif etti. "Ne?"

Masanın öbür ucuna uzandı ve kızın şişeden ıslanmış elini tuttu. Aralarında neredeyse gözle görülür bir kıvılcım çıktı, bir bağlantı koptu, bir güç patlaması oldu. Şok onun içinden geçti.

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Oldukça güçlüsün."

Yani o da hissetti. Bir şeyler hissetti. Umut ve kafa karışıklığı içinde çalkalandı. Kendi tepkisini bastırdı, sanki tüm devreleri karışmış gibi hissediyordu. Aralarındaki hava çatırdadı, nefes alamayacak kadar doluydu.

"I . . . Sen de."

Kalbi güm güm atıyordu. O insan değildi.

Ya da sadece kısmen insan. Elemental enerjisi ölümlü bedeninin içinde atıyordu.

Ama o da nefilim değildi. Onun ne olduğunu bilmiyordu.

Enerjisi ışık değil, hareketti, girdaplı, yoğun, fırtına gibi çalkantılıydı. Onu batırdı. Onu sular altında bıraktı. Adamın eline bir cankurtaran halatı gibi yapıştı, güçlkle yüzüne odaklandı. "... sessiz bir yer bul," diyordu. "Bırak beni yemeğe çıkarız. Ya da sahil boyunca yürüyüşe." "Ne yapıyorsun?" Gideon sordu.

Lara irkildi.

"Sen de kimsin be?" Justin sordu.

Gideon onu görmezden geldi. "Dikkatleri üzerine çekmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu Lara'ya.

Lara elini Justin'in elinden çekti, zihni hâlâ sersemlemişti, duyuları aralarındaki bağın gücüyle sarsılıyordu. "Bunu hissettin mi?"

"Seni Philadelphia'da hissedebilirler," dedi Gideon acımasızca. "Kalkan, ikimizi de öldürtmeden önce."

Justin'in gözleri kısıldı. "Bak dostum, kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama-"

Gideon Lara'nın dirseğini kavradı. "Buradan gidiyoruz."

Justin kabinden kalktı. "Çek ellerini onun üzerinden."

"Sorun yok," dedi Lara hızla. Çekmek için çabaladı kendini toparladı. "Onu tanıyorum."

Justin'in ağzı gerildi. "Bu onunla gitmek zorunda olduğun anlamına gelmez."

Gideon, "Onu durdurmaya çalış," diye davet etti.

Lara kolunu adamın elinden kurtardı. "Bu kadar yeter," dedi, sesi bir tokat kadar keskindi.

Gideon onun bakışlarına karşılık verdi. "Senin küçük enerji patlamaları yerimizden uzakta. Burası bir saat içinde kaynayacak. Onlar buraya gelmeden gitmeliyiz."

Lara'nın boğazı daraldı. "Peki ya o?" "O bizden biri mi?"

Tam olarak insan değil. Nefilim de değil.

"Hayır," diye itiraf etti.

"O zaman onu kaybet. O bizim sorumluluğumuzda değil."

O haklıydı. Arayıcı olarak görevlerinde hala yeniydi, ancak yüzyıllar boyunca kodlanmış olan topluluğun kuralı

kendi türlerini koruma ve sürdürme yükümlölükleri konusunda netti. Ve kendi türlerinden olmayanlarla ilişkiye girmenin tehlikeleri.

Henüz. . .

"Bize bir dakika verin," dedi.

Gideon'un yüzü mermer gibi soğuk ve sertti. "Beş dakika," diye kabul etti. "Seni dışarıda bekleyeceğim."

Girişi koruyabileceği ve tehlikeye karşı tarayabileceği bir yer.

Başını salladı.

Justin'e bir kez daha ters ters bakıp gitti. "Sen iyi misin?" Justin sordu.

"Peki," dedi kararlı bir şekilde, doğru olsa da olmasa da. Onu bulması gerekmiyorsa neden onun varlığının çekimini hissetmişti?

"Dinle, bu beni ilgilendirmez," dedi. "Ama bu adam sana zor anlar yaşıyorsa ..."

Bir yabancıyı kollama isteği onu utandırmıştı.

Özellikle de onu kaderine terk etmek üzereyken. "Öyle bir şey yok. Birlikte çalışıyoruz," diye açıkladı.

İkna olmamış görünüyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu.

Kaşlarını çattı. "Peki ya ben?"

Kimsin sen?

Nesin sen?

"İyi olacak mısın?" diye sordu.

"Sanırım egom başka bir erkek için terk edilmeye dayanabilir." Adamın gözlerindeki parıltı neredeyse kızın gülümsemesine neden oluyordu.

Dudağını ısırdı. Düşmanları bu beklenmedik enerji patlamasının çekimine kapılmış, etraflarında dönüyor olacaktı. Zaten bir hatanın hesabını vermek zorundaydı. Başka bir hatayı kaldıramazdı.

Ayrıca, o onlardan biri değildi.

Güvende olacaktı. Olmak zorundaydı.

"Doğru. Pekâlâ." Çantasının askısını omzuna kaydırıldı. En azından şimdi onun birasına ilaç vermek zorunda değildi.

"Kendine iyi bak."

Kadın kabinden kayarak çıkarken, adam geri çekildi, zayıf ve bronzlaşmış bir şekilde kadının ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. "Sen de."

Yürüdü, isteksizlik adımlarını zorluyor ve kalbini sürüklüyordu.

JUSTIN, akşam için yaptığı planların kapıdan çıkıp gitmesini, hakkı olduğundan daha fazla pişmanlıkla izledi. İnce eteğinin içindeki dar poposu birkaç bakıştan daha fazlasını çekti. Koyu kahverengi saçları omuzlarının arasında salınıyordu. Kadın kesinlikle nasıl hareket edeceğini biliyordu.

Başını iki yana salladı. O öğleden sonra ona asıldığında kızın aylak aylak dolaştığını anlamıştı. Muhtemelen ait olduğu yere, Bay Uzun, Sarışın ve Gergin'e geri dönüyor.

Zamanından yarım saatten fazla bir şey kaybetmemişti. Öyleyse neden göğsünün ortasında bir sızı, kaçırılmış bir fırsat hissi vardı?

Şişesinden uzun ve soğuk bir yudum aldı, bakışları barın üzerinde geziniyordu. Son yedi yılda, yönünü bulup hayatını biraz kontrol altına almadan önce daha kötü barlarda bulunmuştu. Puerto Parangua'daki daha kötü durumlar ve Montevideo'da, Newark ve Miami'de. Daha çok bira içti. Asık suratlı yerlilere ve dövmeli deniz farelerine güzel Lara Rho ve onun lüks erkek arkadaşından daha iyi uyum sağlamıştı. Ama o buraya ait değildi. O buraya aitti. Biranın tadı ağzında birden yavanlaştı. Nereye ait olduğunu bilmiyordu.

Şişesini yere bıraktı. Bu gece yalnız içmek istemiyordu. Galaksinin sunduğu arkadaşlarla da içmek istemiyordu.

Rulosunu göstermemeye dikkat ederek masanın üzerine birkaç banknot bıraktı ve dışarı çıktı.

Kimse takip etmedi.

Dışarıda gökyüzü gün batımı ve kimyasal bir pusla boyanmıştı, turuncu, mor, gri. Günün sıcaklığı devam ediyordu,

paralanen asfalttan yayılıyor, kırık camlardan kıvılcımlar saçıyordu. İçgüdüsel olarak suya doğru yöneldi, at kuyruklu iş arkadaşı erkek arkadaşı sayesinde bir kuş kadar özgürdü,

gecenin geri kalanında ne yapacağını bulmaya çalışıyordu.

Ya da belki hayatını.

Sokağın sonundaki karmakarışık çatıların ötesinde denizin düz ışıltısını görebiliyordu. Bir kapı aralığına büzülmüş, elinde bir şişe tutan evsiz bir adamın yanından geçti, düz, ölü gözlerle sokağı izliyor. Orada yanlış bir şeyler vardı. Rehin dükkanları ve dövme salonları yerlerini depolara ve yıkılmış arsalara bırakırken kollarını gevşek ve yanlarında tuttu.

Boynu süründü. Sokak ileride. Boştu. Güzel.

Adımlarını uzattı, boş pencerelere ve ıssız kapılara dikkat etti. Atlamak için iyi bir yer.

diye düşündü ve bir yan sokağı kapatan kirli beyaz minibüsten kaçınmak için aç yaptı.

Bir gümbürtü duydu. Bir homurtu.

Onun sorunu değil, diye hatırlattı kendine. Onu ilgilendirmez.

Bir kadın çığlığı, öfke ve telaşla keskin.

Kahretsin.

Minibüsün etrafında döndü, sokağa hızlıca bir göz attı.

Ve Lara Rho'nun bir binanın tuğla duvarına sırtını dayadığını gördü.

boş bir arsada köpek gibi etrafını saran birkaç kaba adam vardı.

Pamela Clare'den Berkley Sensation Kitapları

AŞIRI MARUZ KALMA
KESİN KANIT
YASADIŞI TEMAS
ÇIPLAK KENAR KIRILMA
NOKTASI

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası İthaf](#)

[Teşekkür BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[BÖLÜM 26](#)

[BÖLÜM 27](#)

[BÖLÜM 28](#)

BÖLÜM	29
BÖLÜM	30
BÖLÜM	31
BÖLÜM	32
BÖLÜM	33
SONSÖZ	
SÖZLÜK	
Teaser bölümü	

